

శ్రీ రామోద్దోత జీవిత చరిత్ర

నిత్యపారాయణ గ్రంథము

టి. శైలజ

రామసన్నిధానము

హైదరాబాదు

శ్రీ అవధూత రామిరెడ్డి తాత సేవాసంస్థాన్

శ్రీక్షేత్ర కల్లూరు, కర్నూలు

శ్రీ రామావధూత జీవిత చరిత్ర
టి. శైలజ

© Reserved

First Edition : 3,000 Copies

15-1-2006 శ్రీ రామావధూత ఆరాధనోత్సవము

Second Edition : 5,000 Copies

14-1-2010 శ్రీ రామావధూత ఆరాధనోత్సవము

Price : **Rs. 75/-**

For Copies

1. **Sri Sri Sri Avadhootha
Ramireddy Thatha Seva Samsthan**
Dr. No. 71-98, Sri Kshetra, KALLUR
Kurnool (Dist.), Pin : 518003
Cell : 9866184110, 9866979605

2. **Ramasannidhanam Trust**
25-40-4, Anantha Saraswathi Nagar
East Anandbagh, Hyderabad - 47
Cell : 8897336988

D.T.P. & Layout Design :

Sri Uday Printers
3-5-718/1, Vittalwadi X Roads
Narayanaguda, Hyderabad
Ph : 040 - 64511385, 23260110

Printed at

: **Blue Bird (India) Limited**
Regd. Office : 759 / 74, Prabhat Road
Pune - 411004
Tel. No. : 020 - 25676163

మనోగతం

జన్మజన్మల తల్లిదండ్రులైన రామిరెడ్డి తాత, సాయిబాబాలకు, జన్మనిచ్చిన తల్లిదండ్రులకు నమస్కరిస్తూ నా మనోగతాన్ని మీ ముందుంచుతున్నాను.

“ఎక్కడకూ వెళ్లవద్దు” అని రామిరెడ్డి తాతగారు ఆనతిచ్చిన కొంతకాలమునకే మా కుటుంబ సభ్యులందరూ కాశీయాత్రకు వెళ్ళినప్పటికీ తాతగారికిచ్చిన మాటకు కట్టుబడి నేను వెళ్ళలేదు. అదే సమయమునకు అనుకోకుండా హైదరాబాదు విచ్చేసిన తాతగారు నిర్ణయించిన సమయమునకు కాకుండా, మా కుటుంబసభ్యులు కాశీ గర్భాలయములో ప్రవేశించిన సమయమునకే ఖచ్చితంగా మా ఇంటికి వేంచేసి నాచే పాదపూజ, అతిథ్యము గ్రహించి తాత మాటకు కట్టుబడి ఉన్నందుకు సాక్షాత్తు కాశీ విశ్వేశ్వరుని దర్శనము నాకు నా గృహమందే ఒసగి తన వాక్కుకు తిరుగులేదని నిరూపించిరి.

ఆ తరువాత తాతగారు సమాధి చెందడమూ, రామ సన్నిధానములో నేను నూతన జీవితము ప్రారంభించమూ కాలక్రమములో చోటు చేసుకున్న పరిణామములు. ఈవిధముగా ఒక దశాబ్దకాలము గడిచేసరికి ఒక రకమైన యాంత్రికత, స్తబ్ధతల వల్ల మనసులో ఏర్పడిన శూన్యము పోగొట్టుకొనుటకు నా చిరకాల వాంఛితమైన బదరీ కేదార్ యాత్రలు చేసి నూతనోత్సాహం పొందాలనుకున్న నేను ఎటూ నిర్ణయించుకోలేని సందిగ్ధావస్థలో ఎంతో ఆర్థ్రతతో షిరిడీ ద్వారకామాయిలో కూర్చుని ఆనాడు శరీరంతో ఉన్నప్పుడు తాతగారు ఇచ్చిన వాగ్దానము నేటికీ సజీవంగా నిలిచి నా జీవితానికి సాయిబాబా, రామిరెడ్డి తాత నిజమైన సార్థకతను కలిగించేటట్టైతే తాత ఆనతిచ్చినట్లుగనే ఎక్కడకూ వెళ్ళకుండా ఆఖరుకు హిమాలయ దర్శనం కూడా మానుకుంటానని ఆర్తితో

వేడుకుంటుండగనే మైకులో నుండి “హరిద్వార్, మధురా, కాశీ” ... భావమేననగా “కాశీ, మధుర, హరిద్వార్ వంటి పుణ్యక్షేత్రములన్నీ షిరిడీలోని బాబా పాదాల చెంతనే” అను అర్థము వచ్చు పాట వినిపించేసరికి తాతగారు నాకందించిన సందేశముతో తిరిగి ఉత్సాహవంతురాలనై బదరీ యాత్ర మానుకున్నాను.

ఆ తరువాత కొంతకాలమునకే షిరిడీ నిదర్శన ఫలితముగా శ్రీ మాతృసాయి, శ్రీ రామావధూత పారాయణ గ్రంథముల రచనకు శ్రీకారం చుట్టుట జరిగింది.

తాతగారి భక్తులలో ఎందరెందరో వయసులోనూ, భక్తిలోనూ, రచనా వ్యాసాంగములోనూ, అనుభవములోనూ పెద్ద వారైనప్పటికీ ఈ పై ఏ అర్హతలూ లేని నాకు తాతగారు “శ్రీ రామావధూత జీవిత చరిత్ర” గ్రంథముతో పాటు “శ్రీ మాతృసాయి” గ్రంథరచన గావించు మహద్భాగ్యము నందించిరి. అంతేకాక ఈ రెండు నిత్య పారాయణ గ్రంథములు ఆయా సంస్థానముల వారిచే తాతగారి పుణ్యతిథి నాడు తాత గ్రంథము, బాబా పుణ్యతిథి నాడు మాతృసాయి గ్రంథము ఒకే సంవత్సరము (2006 లో) విడుదల కావించడము ద్వారా తాతగారు నేను కోరుకున్న దానికన్నా, నా అర్హత కన్నా అధిక ఫల మందించి అవధూతల వాక్కుకు అవధులు లేవనీ, వారి మాటకు కట్టుబడిన వారు ఎంతటి సామాన్యులైనప్పటికీ వారిని ఉన్నత స్థితికి తీసుకు వెళ్ళేదరని ఈ చర్య ద్వారా శ్రీ సాయిబాబా, శ్రీ రామావధూత మహారాజులు నిరూపించిరి.

అందుకే జన్మజన్మలకూ

త్వమేవ సర్వం మమ దేవ దేవ.

- శైలజ

విషయసూచిక

1. మొదటిరోజు పారాయణము

అధ్యాయము - 1

ఉపోద్ఘాతము

1-16

కల్లూరుమాయి

అధ్యాయము - 2

జన్మస్థానము - వంశ చరిత్ర 17-27

అధ్యాయము - 3

అవతారప్రకటన

28-41

2. రెండవరోజు పారాయణము

అధ్యాయము - 4

ధర్మసంస్థాపన

42-60

శ్రీ తిరుమల షిరిడీ క్షేత్రము

పావన పండరిధామము

అధ్యాయము - 5

సౌభాగ్యం

61-77

విద్యాబుద్ధులు

వంశాంకురం

తీర్థప్రభావం

సంతానసౌఖ్యం

నాయనా

ధన్యత

రామతులసి

సుఖప్రసవం

గురుబలము

వివాహప్రాప్తి

మూగబాలుడు

ఉద్యోగప్రాప్తి

అధ్యాయము - 6

షిరిడీసాయి కల్చరల్ మిషన్

(గూడూరు)

78-87

3. మూడవరోజు పారాయణము

అధ్యాయము - 7

వేదవాక్కు

88-102

నేనుండ నీకు భయమేల

స్తంభం మూలవెయ్యి

చెప్తే ఏం చేస్తారు

పురుషసూక్తం

పెద్దబండి

బస్సుకొస్తాడులే

సంచీపట్రా - పళ్ళెస్తా

చెప్పులుండయా

ఆలయమేలా ...

అధ్యాయము - 8

శుభమునీయవే

103-118

కొత్త ఇల్లు కట్టు

బచ్చోంకా పాలన్ కర్నా

సక్సెస్ - పో	అధ్యాయము - 12
ఏం ! ఇంటికెళ్తావా	దత్తసాయి సంస్థాన్ 164-173
నీ పని చూసుకో	షాద్ నగర్ సాయిమందిరము
ఇక పొండనే	5. ఐదవరోజు పారాయణము
పుణ్యక్షేత్రములు	అధ్యాయము - 13
మిక్స్ చెయ్యద్దు	క్షేత్ర గాణుగాపురము 174-182
రామసన్నిధానము	విద్యానగరు - సాయిమందిరము
అధ్యాయము - 9 119-130	సాయిదత్త భరద్వాజ మందిరము
నాగసాయి మందిరము -నల్లపాడు	అధ్యాయము - 14
4. నాల్గవరోజు పారాయణము	శీలావిలాసము 183-201
అధ్యాయము - 10	ద్వారకామాయి
అంతర్యామి 131-144	తాతచిరునవ్వు
శ్రీరామరక్ష	అభయహస్తం
నిశ్శబ్దభక్తి	మాయా స్వరూపం
నియమ పాలన	యాత్రాఫలం
ధ్యానమందిరము	కార్తీకస్నానం
సంతృప్తి	డీ.సి.యం.
మౌన విన్నపము	మహాప్రసాదం
గూడార్థము	ఆర్థత
వైఖరి	అధ్యాయము - 15
అధ్యాయము - 11	అదృష్టరేఖ 202-219
ఆప్యాయత 145-163	లాలన
ఐసాయే ఈబా	స్వప్నఫలం
ఆరాధన	బంగారు గొలుసు
శివదర్శనము	
సాయిబాబా పటము	
దత్తాత్రేయుడే	

భక్తి - విశ్వాసం	అధ్యాయము - 18
సత్యనారాయణవ్రతం	లోకకళ్యాణము 242-261
ఆర్థికస్థితి	దత్త వేంకటసాయి సమాజము
బాధ - బెంగ	కలగొట్ల గ్రామము
చిన్మయ మిషన్ భక్తుడు	ధిల్లీయాత్ర
సేవాభాగ్యం	ఉత్తరదేశ జైత్రయాత్ర
6. ఆరవరోజు పారాయణము	7. ఏడవరోజు పారాయణము
అధ్యాయము - 16	అధ్యాయము - 19
రక్షకుడు 220-227	సాయిగీతామందిరము 262-269
దత్తు	శ్రీశైలయాత్ర
మాంగల్యభాగ్యం	అధ్యాయము - 20
సంకేతము	మహాప్రస్థానము 270-290
నో పర్మిషన్	మహా సమాధి - సూచన
బ్రేకులులేవు	అధ్యాయము - 21
దత్తావతారం	పునఃదర్శనము 291-303
అధ్యాయము - 17	మండలారాధన
పతిభిక్ష 228-241	బుర్రకథ
వెన్నునెప్పి	పాదయాత్ర
ప్రాణదానం	గ్రంథ ప్రయోజనము
విషసర్పము	ఫలశృతి
సుకృతము	
భూకంపము	
పుత్రభిక్ష	
మెదడువాపు వ్యాధి	
రక్షణ	

పారాయణ విధానము

సకల శుభములనూ చేకూర్చు శ్రీరామావధూత మహారాజు జీవిత చరిత్ర గ్రంథమును అత్యంత భక్తిశ్రద్ధలతో పారాయణము గావించిన భక్తులందరూ శ్రీ రామిరెడ్డి తాతగారి కృపకు పాత్రులగుదురు. కోరికలేని మనిషి ఉండదన్నది అందరకూ తెలిసిన సత్యమే. లౌకికపరమైన సంసారిక కోరికలు కోరువారు కొందరైతే, ఆధ్యాత్మిక ప్రగతిని కోరుకునేవారు మరికొందరు. భగవంతుని ప్రార్థిస్తే మనం కోరుకునే దానినల్లా ప్రసాదిస్తాడు. అదే సద్గురువైతే మనకేది క్షేమమో, మనకేది దీర్ఘకాలం ఉపయోగపడుతుందో దానినే అనుగ్రహిస్తాడు. అటువంటి సద్గురు రామిరెడ్డి తాత కృప పొందాలంటే వారి జీవన విధానమూ, లీలలూ, ప్రేమలను నిత్యం మననం చేసుకోవాలి. ఆ మననమే మంత్రమై మన సాధనగా నిలిచి కలి ప్రభావం మనపై ఉండదు.

పారాయణ చేయదలచు భక్తులు శుచిగా స్నానమాచరించి తాతగారి పటమునకు అగరబత్తులు వెలిగించి తాత అష్టోత్తర పూజ గావించి పారాయణము ప్రారంభించవలెను. ఈ పారాయణము ఏ రోజైనా ప్రారంభించి సప్తాహ విధానమున గానీ రోజుకొక అధ్యాయము చొప్పున 21 రోజులలో కానీ పారాయణ చేయవచ్చును. పరమ పవిత్రమైన ఈ గ్రంథమును ఎక్కడపడితే అక్కడ, ఎప్పుడుపడితే అప్పుడు పారాయణ చేయరాదు. స్థిర సంకల్పముతో మొదలు పెట్టినచో నిర్విఘ్నముగా కొనసాగి పూర్తిచేయుటకు తగిన ప్రోత్సాహము, ధైర్యము, శక్తి తాతగారే ఇచ్చెదరు. పారాయణ చేసిన భక్తులందరూ ఈ స్వానుభవమును పొందగలరు.

కావున భక్తులెల్లరూ ఈ గ్రంథ పారాయణనొక సాధనగా గాని, మనస్ఫూర్తిగా పారాయణ చేయుటచే భక్తుల లౌకికపరమైన సమస్యలు, బాధలు, కష్టములు, కర్మలు తాతగారి దయతో తీరడమేకాక తాత ఆశీస్సులతో ఆధ్యాత్మిక ప్రగతి నొందగలరు.

రామిరెడ్డితాత మనకు నిత్యం సూచించేవి సిస్టమ్ (క్రమశిక్షణ), నిదానం. వీటిని తాతగారికి సమర్పించుకోగలిగి సత్ఫలితములను పొందడమే నిజమైన పారాయణ విధానము.

శుభం భూయాత్ !

తాతగారి అష్టకము

1. నిరంజనం నిర్వికల్పం నిగమాగమ జ్ఞానదం
నిత్యానందం నిజాధారం తం తాతం ప్రణమామ్యహమ్
2. జగత్సృజం జగద్వేద్యం జగద్రక్షం జనార్దనం
జగదుద్ధారకం దేవం తం తాతం ప్రణమామ్యహమ్
3. దిగంబరం దివ్యరూపం దివ్యజ్ఞాన స్వరూపిణమ్
దయాసింధుం దీననాథం తం తాతం ప్రణమామ్యహమ్
4. త్రిమూర్తిం త్రిగుణాతీతం గుణజ్ఞం చ గుణానుగం
తపోనిధిం తమోఘ్నంచ తం తాతం ప్రణమామ్యహమ్
5. కాన్తిమంతం స్ఫురద్రూపం రవితేజ సమప్రభం
కారుణ్య హృదయం నిత్యం తం తాతం ప్రణమామ్యహమ్
6. మునిశ్రేష్ఠం మనోనేత్రం మహదానంద దాయకం
మహాతేజం మహాత్మానం తం తాతం ప్రణమామ్యహమ్
7. భావాతీతం భక్తతాపహరకం భవమోచకం
భావజ్ఞం భావనాగమ్యం తం తాతం ప్రణమామ్యహమ్
8. యోగిరాజం వేదవేద్యం యోగజ్ఞం భక్తవల్లభం
జ్ఞానదం సచ్చిదానందం తం తాతం ప్రణమామ్యహమ్
9. యస్తారయతి సంసార సాగరాత్ ముక్తిచింతకం
యస్తనోతి గుణాన్ సర్వాన్ సవై తాత ఇతిస్మృతః

శ్రీ రామావధూత అష్టోత్తర శతనామావళి:

1. ఓం అవధూతాయ నమః	27. ఓం త్రికాల జ్ఞానినే నమః
2. ఓం అనసూయానంద వర్ధనాయ నమః	28. ఓం త్రిపురవాసినే నమః
3. ఓం అత్రిపుత్రాయ నమః	29. ఓం త్రిగుణాతీతాయ నమః
4. ఓం అభయ ప్రదాయ నమః	30. ఓం తత్త్వజ్ఞాన ప్రదాయ నమః
5. ఓం అజ్ఞానాంధకార నిర్మూలనాయ నమః	31. ఓం రామాయ నమః
6. ఓం అనాథ నాథాయ నమః	32. ఓం రాగద్వేష రహితాయ నమః
7. ఓం అంతరాత్మనే నమః	33. ఓం భక్త పోషకాయ నమః
8. ఓం అన్న వస్త్ర ప్రదాయ నమః	34. ఓం భక్తాభీష్ట ప్రదాయ నమః
9. ఓం అనంతశక్తయే నమః	35. ఓం భోగ మోక్ష సుఖ ప్రదాయ నమః
10. ఓం ఆరోగ్య ప్రదాయ నమః	36. ఓం బాలోన్మత్త పిశాచ వేషాయ నమః
11. ఓం ఆపద్బాంధవాయ నమః	37. ఓం భవబంధ విమోచనాయ నమః
12. ఓం ఆశ్రిత రక్షకాయ నమః	38. ఓం భజన ప్రియాయ నమః
13. ఓం ఆత్మనే నమః	39. ఓం భగవతే నమః
14. ఓం అనక్క సోదరాయ నమః	40. ఓం బ్రహ్మజ్ఞానినే నమః
15. ఓం దత్తావతారాయ నమః	41. ఓం బ్రహ్మచారిణే నమః
16. ఓం దిగంబరాయ నమః	42. ఓం మోహాతీతాయ నమః
17. ఓం దివ్య విగ్రహాయ నమః	43. ఓం మహాబలాయ నమః
18. ఓం దారిద్ర్య నిర్మూలనాయ నమః	44. ఓం మహాత్మనే నమః
19. ఓం ధామపాన ప్రియాయ నమః	45. ఓం ముక్తి నిలయాయ నమః
20. ఓం దీనబంధనే నమః	46. ఓం మంగళ మూర్తయే నమః
21. ఓం కమలనయనాయ నమః	47. ఓం మహా యోగిణే నమః
22. ఓం కామదహనాయ నమః	48. ఓం మమకార రహితాయ నమః
23. ఓం కరుణామూర్తయే నమః	49. ఓం మాధవాయ నమః
24. ఓం కాలాయ నమః	50. ఓం మితభాషిణే నమః
25. ఓం కాలాతీతాయ నమః	51. ఓం జయాయ నమః
26. ఓం త్రిమూర్తి స్వరూపాయ నమః	52. ఓం జగత్సాక్షిణే నమః

53. ఓం జితేంద్రియాయ నమః	81. ఓం సమదృష్టయే నమః
54. ఓం జితక్రోధాయ నమః	82. ఓం హంద్రీతట కల్లూరి గ్రామవాసినే నమః
55. ఓం జగత్ప్రీతే నమః	83. ఓం ప్రేమమూర్తయే నమః
56. ఓం జగన్మాత్రే నమః	84. ఓం పరమాత్మనే నమః
57. ఓం జగద్రక్షకాయ నమః	85. ఓం యోగానందాయ నమః
58. ఓం సంతాన ప్రదాయ నమః	86. ఓం యోగ నిష్ఠాయ నమః
59. ఓం సర్వదుఃఖ హరాయ నమః	87. ఓం యజ్ఞ ప్రియాయ నమః
60. ఓం సత్య సంకల్పాయ నమః	88. ఓం రుద్రాయ నమః
61. ఓం సర్వగ్రహ వినాశకాయ నమః	89. ఓం శుద్ధాయ నమః
62. ఓం సర్వ విద్యా సంపత్ప్రదాయ నమః	90. ఓం శాంతాయ నమః
63. ఓం సర్వాంతః కరణాయ నమః	91. ఓం లంబోదరాయ నమః
64. ఓం సద్గతి ప్రదాయ నమః	92. ఓం లోకాభిరామాయ నమః
65. ఓం స్వప్రకాశాయ నమః	93. ఓం లఘునిద్రాయ నమః
66. ఓం సర్వ భక్త హృద్వాసాయ నమః	94. ఓం నిరాడంబరాయ నమః
67. ఓం సర్వేంద్రియాతీతాయ నమః	95. ఓం నిర్వికల్పాయ నమః
68. ఓం సర్వాంతర్యామిణే నమః	96. ఓం నిష్ప్రపంచాయ నమః
69. ఓం సర్వసాక్షిణే నమః	97. ఓం నిర్గుణాయ నమః
70. ఓం సర్వ పాపక్షయ కరాయ నమః	98. ఓం నిర్వికల్ప సమాధిస్థితి ప్రదాయ నమః
71. ఓం సత్పురుషాయ నమః	99. ఓం నిరహంకారాయ నమః
72. ఓం సచ్చిదానందాయ నమః	100. ఓం నిరంజనాయ నమః
73. ఓం స్మరణ మాత్ర సంతుష్టాయ నమః	101. ఓం నిరాపేక్షాయ నమః
74. ఓం సాకారాయ నమః	102. ఓం హరిహరాయ నమః
75. ఓం సదాశివాయ నమః	103. ఓం సీతారామాయ నమః
76. ఓం సకల విభూతిదాయ నమః	104. ఓం సత్యతత్త్వ ప్రబోధకాయ నమః
77. ఓం సద్గురవే నమః	105. ఓం సత్య ధర్మ పరాయణాయ నమః
78. ఓం సన్మార్గ స్థాపన వ్రతాయ నమః	106. ఓం సుగుణ ప్రియాయ నమః
79. ఓం సాయి ప్రియాయ నమః	107. ఓం సర్వాధారాయ నమః
80. ఓం సంగీత ప్రియాయ నమః	108. ఓం సమర్థసద్గురు శ్రీ రామావధూతాయ నమః

ఈ గ్రంథములో ...

ఉపోద్ఘాతము

కల్లూరుమాయి

జన్మస్థానము - వంశ చరిత్ర

అవతారప్రకటన

ధర్మసంస్థాపన

శ్రీ తిరుమల షిరిడీ క్షేత్రము

పావన పండరిధామము

సాభాగ్యం

వేదవాక్కు

అంతర్యామి

లీలావిలాసము

రక్షకుడు

లోకకళ్యాణము

మహాప్రస్థానము

మొదటిరోజు పారాయణము

ఉపాధ్యాయము

శ్రీ గణేశాయనమః శ్రీ సరస్వత్యై నమః శ్రీ రామావధూతాయనమః

**అవధూతం అత్రిపుత్రం ఆపద్భాంధవం అచింత్యం
తారయతి సంసారాత్ తాత ఇత్యక్షర ద్వయం**

ప్రప్రథమముగా గణేశుడు, సరస్వతీదేవి గురుప్రార్థనల అనంతరం గురు సాంప్రదాయమునకు ఆద్యుడైన దత్తాత్రేయునకు, ఈ గ్రంథ రచనకు సంపూర్ణ ఆశీస్సులందించి షిరిడీలో ప్రారంభింపచేసి నిర్విఘ్నముగా పూర్తిచేయించిన శ్రీ సాయినాథునకు ఇంతటి మహద్భాగ్యమును ప్రసాదించిన శ్రీ రామిరెడ్డి తాతకు దత్త స్వరూపులైన ఇతర అవధూతలు శ్రీ దేవిమాయమ్మ, శ్రీ అనసూయమాత, శ్రీ నాంపల్లి బాబాలతో పాటుగా శ్రీ శివనేశన్ స్వామీజీకి భక్తి పూర్వక నమస్కారములను అర్పించుచూ తనకీ శరీరము నిచ్చుటయే కాక భగవత్పత్త్యమును, లీలా విలాసమును గ్రహించు శక్తిని, జ్ఞానమునూ, సంస్కారమును ప్రసాదించిన కౌండిన్యస గోత్రోద్భవులైన తన తల్లిదండ్రులు తాడినాడ కృష్ణమూర్తి, శ్రీమతి కృష్ణలీలలకు శైలజ ప్రథమ నమస్కారమును గావించుచూ భక్తులందరినీ స్వచ్ఛమైన మనసుతో ఈ పారాయణమును పూర్తిచేసి సత్ఫలితములను పొందుమని కోరుకుంటూ గ్రంథ రచనను ప్రారంభించుచున్నది.

ఎక్కడైతే తల్లి వంటి ఆదరణ ప్రేమ లభిస్తాయో అక్కడ మనము నిశ్చింతగా, సుఖముగా ఉండగలుగుతాము. మన అవసరములను మనము చెప్పకనే గ్రహించి వాటిని సకాలములో తీర్చుటయేకాక పిల్లల తప్పులు క్షమించి వారిని సరియైన మార్గములో పెట్టుటకు అహర్నిశలు కృషిచేసే ప్రథమ గురువు తల్లి మాత్రమే. ఋణానుబంధముతో ఏర్పడిన ఈ బంధములు అశాశ్వతములని తెలిసినప్పటికీ ఎంతో చక్కగా తన బాధ్యతను నిర్వహిస్తుంది కాబట్టి తల్లిని 'మాతృదేవోభవ' అని అన్నారు.

దైవ స్వరూపులైన అవధూతలు, యోగులు మానవ రూపములో అవతరించినప్పుడు భక్తులు కోరిననూ, కోరకున్ననూ వారికేమి కావాలో అవి నెరవేర్చుటయే కాక, భక్తులకు ఏది మంచిో దానిని ప్రసాదించి వారి యోగ క్షేమములను సదా పరిరక్షిస్తూ నిజమైన మాతృప్రేమను తమ భక్తులపై కురిపిస్తారు.

అసలు అవధూత అనగా ఎవరు ? వారి లక్షణములు, వారు చేయు పనులేమిటి, వారి యొక్క స్థితి ఏమిటని అందరకూ సందేహము కలుగవచ్చు. వాటన్నింటికీ పరమకారుణికుడైన దత్తాత్రేయుడు 'అవధూతోపనిషత్' నందు ఈ విషయము లన్నింటినీ వివరముగా విశదీకరించి అవధూత తత్త్వమును లోకమున తేటతెల్లము చేసెను. ఆ వివరములను ఇప్పుడు తెలుసుకుందాం.

అక్షరత్వాత్ వరేణ్యత్వాత్ ధూత సంసార బంధనాత్

తత్త్వమన్యోది లక్ష్యత్వాత్ అవధూత ఇతీర్థతే

అనగా - నాశము లేనటువంటివాడు అందరికంటే ఉన్నతుడు,
శ్రేష్ఠుడు అవధూత సాంప్రదాయములో మాత్రమే
బంధము కలిగినటువంటివాడు, బ్రహ్మతత్త్వమును
సంపూర్ణ ధ్యేయముగా కలిగినవాడు 'అవధూత' అనబడును.

అంతేకాక

అ - అనగా ఆశాపాశముల నుండి విడువబడినవారు, మనసా వాచా కర్మణా పరిశుద్ధులు, మనోవాక్కాయములచే చేయు పనులన్నిటియందు పరమ పవిత్రులై ఉండువారు, ఎప్పుడూ ఇంద్రియ సుఖములకు లోనుగాక సదా బ్రహ్మానంద భరితులై ఉండువారు అని 'అ' అక్షరమునకు అర్థమై ఉన్నది.

వ - లోకవాసన, దేహవాసన, శాస్త్ర వాసనలనే త్రివిధ గుణములు విడువబడినవారు, కోరికలు, దుఃఖములు లేనివారు, భూత భవిష్యత్కాలములయందు జరుగువానిపై సంకల్పములేక వర్తమానమును అనుభవించువారు అని 'వ' అక్షరమునకు అర్థమై ఉన్నది.

ధూ - దుమ్ముతో కూడిన ఇంద్రియములు కలవారు అనగా ఎండ, గాలి, వానలకు చలింపక ధ్యానయోగమునందుండువారు, సదా ఆత్మ ధ్యానమగునై పవిత్రమైన మనసుతో కూడి దుఃఖములను అతిక్రమించిన మాయాముక్తులు, శాశ్వతానంద బ్రహ్మమై ధ్యాన ధారణాదులను అతిక్రమించి ధ్యేయాకారులై ఉండువారు అని 'ధూ' అక్షరము యొక్క అర్థము.

త : సర్వదా తత్త్వచింతన యందుండి బ్రహ్మ విచారమగునై ఇతర చింతలు లేక అజ్ఞానాహంకారముల నుండి వేరై యుండువారు అని 'త' అక్షరము యొక్క అర్థము.

ఓం అవధూతాయ నమః

మరియు స్థిర చిత్తముతో నుండి జ్ఞానియై వేదాంత తత్త్వమును తెలుసుకున్నవాడై అన్ని విషయములకు అతీతుడైన యోగి అవధూత అనబడును. ఏవిధముగానైతే సూర్యుడు సర్వవిధ జలములను సేవిస్తాడో, అగ్నిదేవుడు అన్నింటినీ భక్షిస్తాడో ఆ విధముగనే యోగియైన అవధూత అన్ని విషయములనూ తనలోనికి గ్రహించినప్పటికీ నదులన్నీ సముద్రమును చేరినా సముద్రము ఎంత శాంతముగా నుండునో అవధూత కూడా అదే విధమైన శాంతముతో నుండును. సంసార బంధపు

మోక్ష తపస్సాధనలన్నింటికీ అతీతుడైన మహాయోగియైన అవధూత పుణ్యపాపములు కానీ, ధర్మా ధర్మములు కానీ, స్నానశౌచములు కానీ, దిగంబరి కానీ కాకపోనీ, తినదగినది కానీ కాకపోనీ అవేమీ పట్టనటువంటి అలౌకిక స్థితిని పొందిన ఆత్మజ్ఞానియై యున్నాడు. అన్ని లోకముల ఆత్మ తానే అయి నిలుచు అవధూతకు చేరవలసిన లోకము లేదు, చేయవలసిన కర్మలేదు. పొందదగిన బ్రహ్మానందస్థితి ఇప్పటికే పొంది బ్రహ్మ స్వరూపుడనని తెలుసుకున్న ధన్యుడే నిజమైన అవధూత.

అటువంటి పరిపూర్ణ అవధూత లక్షణములు కలిగిన పరమ పూజ్యుడూ, లోక కళ్యాణ కారకుడూ, శుభప్రదుడూ నిత్యముక్తుడూ, నిర్వికారుడూ అయిన రామావధూత మహారాజు జీవిత చరిత్రను వివరించు ఈ పరమపవిత్ర గ్రంథ పారాయణము గావించి తాతగారి కృపనూ సకల శుభములనూ పొందగలరు.

త్యమేవ సర్వం మమ దేవ దేవ

అధ్యాయము - 1

శ్రీ గణేశాయనమః శ్రీ సరస్వత్యై నమః శ్రీ రామావధూతాయనమః

కల్లూరివాసం కారుణ్యసింధుం కరుణాంతరంగం

తారయతి సంసారాత్ తాత ఇత్యక్షర ద్వయం

కల్లూరుమాయి

భారతదేశములో కొన్నివేల గ్రామములున్నవి. అయితే అవన్నీ చరిత్ర కెక్కలేవు. కొన్ని కొన్ని గ్రామములు అవి ఎంత చిన్నవైనప్పటికీ మహాత్ముల పాదస్పర్శ సోకుటచేతను, వారక్కడ నివసించుట చేతను పవిత్రములై తరించి లోకప్రఖ్యాతి గాంచుచున్నవి. కురుపురము శ్రీపాద శ్రీ వల్లభుని వలననూ, గాణుగాపురము శ్రీ నృసింహ సరస్వతి స్వామి వలననూ, షిరిడీ గ్రామము సాయిబాబా వలననూ, ప్రాముఖ్యము పొందినట్లే కల్లూరు గ్రామము తాత పాదస్పర్శకు నోచుకుని ధన్యత నొందింది. బాల్యమునందే కల్లూరు చేరిన తాతగారు తన అవతార ప్రకటననూ, అవతార సమాప్తిని కూడా ఈ గ్రామము నందే గావించి ఇచటనే స్థిర నివాసులయ్యిరి. గంగామాత వంటి పుణ్యనది కూడా ఎప్పుడెప్పుడు మహాత్ముల పాదస్పర్శచే తనకంటిన పాపాలు పోతాయా అని ఎదురుచూస్తుంటుంటే ఇక నిత్యమూ తాతవంటి మహనీయుని పాదస్పర్శచే పులకించి తరించిన కల్లూరు నేల పుణ్యక్షేత్రముగా మారి లోకప్రఖ్యాతి గాంచుటలో వింతేమీ లేదు.

ఓం దివ్యవిగ్రహాయ నమః

- ◆ పరమార్థమందించగల తాత పాద పద్మములు భూమండలాన్ని కొనగోట అదుపుచేయగల శక్తిపాతములు.

- ◆ భూగోళాన్నే తనలో దాచుకున్నట్లుండే తాత ఉదరం భక్తుల కర్మలను ధ్వంసం చేయు నిత్యాగ్నిహోత్రమైన అఖండ ధుని.
- ◆ వెన్నెలంత చల్లనిదీ, వెన్న అంత మృదువైనదీ, ఆకాశమంత విశాలమైనదీ, సముద్రమంత లోతైనదీ తాత హృదయం.
- ◆ కొనదేలిన గోళ్ళతో కూడి అనేకానేక సంకేతాలనూ, సందేశాలనూ అందిస్తూ వేలి కదలికతో విశ్వాన్ని కట్టడిచేయు అభయ హస్తములు.
- ◆ చిరుచిరు నవ్వులతో ప్రేమను చిలికించు పలుకులు, ఆప్యాయత నిండిన పలకరింపులు, ఆశీస్సులందించు వాణీ, హాస్యమాడు వాక్కులూ తాత ముఖతః వెలువడు వేదమంత్రాలు.
- ◆ చీకటి వెలుగులకు, సుఖ దుఃఖములకు అతీతమని సూచించు నీలికురుల సయ్యాటలు.
- ◆ లాలన, కరుణ, ప్రేమ, దయ, జాలే కాక క్రోధం, అసహనం లాంటి నవరసాలను పలికించగలిగిన నేత్రములు.
- ◆ గానంలో గంధర్వుడూ, నాట్యంలో నటరాజు, లీలామానుషవేషుడైన శ్రీకృష్ణుడూ, ధర్మమే మానవ రూపం దాల్చిన రాముడూ వెరసి మూర్తీభవించిన దివ్య మంగళ రూపుడూ త్రిగుణాత్మక త్రిమూర్త్యావతారుడైన దత్తాత్రేయుడే కల్లూరులో కొలవుతీరిన మన రామావధూత మహారాజు.

అఘటిత ఘటనా సమర్థా ! అనాథ రక్షకా ! అపద్ధాంధవా ! ఆశ్రితపాలకా
జగదుద్ధారకా ! జగద్రక్షకా ! జగదాధారా ! జగన్మోహనాకారా !
ధర్మపాలకా ! ధనధాన్యప్రదాతా ! దీనజనోద్ధారా ! దిగంబరా !
త్రిమూర్తిరూపా ! త్రిభువన పాలకా ! త్రిగుణాతీతా !
రామావధూత మహారాజా ! జయము జయము.

ఓం మంగళమూర్తయే నమః

కల్లూరుమాయి :

కర్నూలుజిల్లా కర్నూలు టౌనుకు మూడు కి.మీ. దూరంలో హంద్రీ నదీతీరంలో ఉన్న కల్లూరు గ్రామములో కొలువు తీరిన అపర దత్తాత్రేయుడు అవధూత శ్రీశ్రీశ్రీ రామిరెడ్డి తాత. “కల్లూరుమాయి” అనగా కల్లూరులో కొలువు తీరిన తల్లి అని అర్థము. ‘రామిరెడ్డి తాతగా’ రామావధూతగా భక్తులచే కొలువబడి, పూజింపబడిన తాత భక్తుల పట్ల కురిపించిన ప్రేమాభిమానములను గమనిస్తే తాత తల్లిలా మనను ఆదరించిన సంగతిని మనము గ్రహించగలుగుతాము. భక్తులు కోరిననూ, కోరకున్ననూ వారి లొకికపరమైన కష్టములను, సమస్యలను, కర్మలను తీసివేయడమే కాక వారి ఆధ్యాత్మికోన్నతికి సరియైన మార్గము చూపించిన మాతృమూర్తి మన కల్లూరిమాయి. ప్రత్యేకించి అత్యంత కరుణామూర్తిలా నిలిచి ఎవ్వరి కష్టమును చూసినా తట్టుకోలేక, ఆ కష్టమును తాననుభవించియైనా సరే భక్తుల బాధలను బాపిన సంఘటనలు తాత జీవితములో కోకొల్లలు. ఎంతో తక్కువ సమయములో ఎంతో ఎక్కువగా భక్తులను ఆదరించి వారి మనసులలో చెదరని స్థానం సంపాదించి నేటికీ ఏనాటికీ తనను నమ్ముకున్న భక్తులకు తన అభయము కలదను నమ్మకమును, ధైర్యమునూ కలిగించి అందరినీ తన నీడలో సేదతీర్చు మహావృక్షమే మన తాతగారు.

ఓం హంద్రీతట కల్లూరిగ్రామ వాసినే నమః

శరీరము నివ్వడము వరకే తల్లిదండ్రుల బాధ్యత తప్ప పిల్లలకు రాబోవు ఆపదలను వారు గ్రహించలేరు, తీసివేయనూ లేరు. అదే తాతగారి విషయమునకు వస్తే మన కష్టములను, కర్మలను గ్రహించుటయే కాక తన దృష్టి మాత్రముచే వాటిని ధ్వంసము చేసి మనను సదా పరిరక్షించగల సర్వ సమర్థుడు కాబట్టి జన్మజన్మలకూ తాతగారినే తల్లిగా భావించగల సంస్కారమును పొందినచో మన జన్మలను సార్థకము చేసుకోగలుగుతాము.

కల్లూరు గ్రామములో ఎవరింటిలో ఏ ఆపద వచ్చినా పరుగున పోయి తాత శరణు కోరి ఆ గండం నుండి బయట పడేవారు. అంతేకాక తమ ఇళ్ళల్లో ఏ

శుభకార్యం తలపెట్టినా ముందుగా తాత ఆశీస్సులందుకుని తాత అనుమతి మేరకు ఆ కార్యక్రమాన్ని జయప్రదంగా ముగించుకునేవారు. ఆ రకంగా తాతను తమ కుటుంబ పెద్దగా భావించి మంచికైనా చెడుకైనా తాతను ఆశ్రయించడం కల్లూరు గ్రామములో పరిపాటియైంది. ఇక్కడ గమనించవలసిన విషయం ఏమిటంటే కర్నూలు ప్రాంతంలో మహానుభావులనూ, కుటుంబ పెద్దలనూ 'నాయనా' అని కానీ 'తాత' అని కానీ సంబోధించడం ఆనవాయితీ. మహానుభావుడైన రామిరెడ్డి తాతను తమ కుటుంబ పెద్దగా భావించిన కల్లూరు ప్రజలు రామిరెడ్డి తాతను 'నాయనా' అనో 'తాత' అనో పిలువడం ప్రారంభించారు. బాలునిగా, ఉన్నత్యునిగా (పిచ్చివానిగా) పిశాచ వేష ధారణతో సంచరించడం దత్తాత్రేయుని ముఖ్య లక్షణం. అందుకే ఆయనను "బాలోన్మత్త పిశాచవేషాయ" అని పూజిస్తారు. ఈ లక్షణాలన్నీ సంపూర్ణంగా కలిగిన తాత "శ్రీ రామావధూత మహారాజు"గా పూజింపబడ్డారు.

దైవత్వం రూపుదాల్చిన తాతగారిని దర్శించిన ప్రతి ఒక్కరూ ఆ అనుభూతిని పొందినవారే. ప్రత్యేకించి స్త్రీలు దిగంబరుడైన తాతను దర్శించినప్పుడు ప్రతి స్త్రీ హృదయం మాతృత్వంతో పొంగిపోయేది. భగవంతుడే అని తెలిసినప్పటికీ ప్రతి ఒక్కరూ ఒక యశోదలా చిన్నికృష్ణుని లాలించి అలంకరించినట్లు తాతగారిని అలంకరించి మురిసిపోయేవారు. ఎవరికివారు పసిపాపడైన తమ స్వంత బిడ్డను లాలించినట్లు తాతను బుజ్జగించి బతిమాలి అలంకరించి భోజన మిడేవారు. తాతగారిలోని ఆ స్వచ్ఛత, ప్రశాంతత, అమాయకత్వం వారినెంతగానో ముగ్ధులను చేసి మురిపించేవి. అవధులు లేని అవధూత తత్వానికి అసలురూపుగా నిలచిన తాత అందరినీ ఆవిధంగా అలరించి ఆశీర్వాదించి అక్కను చేర్చుకునేవారు.

అవధూత :

తానున్నదే తరింపచేయుట కొరకు కాబట్టి తాత భక్తులను తన వద్దకు రప్పించి వారి కష్టములనుకడతేర్చేవారు. తాతగారు సిగరెట్టు కానీ, బీడీ కాని తాగడం ద్వారా వారి బాధలను బాపేవారని భక్తుల నమ్మకము. అందుకనే తాతగారి వద్దకు ఎవ్వరు ఏ సమస్యతో వచ్చినా తాత ఒక బీడీనో, సిగరెట్టో తాగితే తమ

సమస్య పరిష్కరింపబడినట్లు భావించేవారు, అంతేకాక తాతగారు కూడా ఊళ్లో ఎవ్వరికే ఆపద సంభవింపబోతున్నా అపరిమితముగా బీడీలు కాల్చి పడవేస్తుండేవారు. మొదట మొదట్లో తాతగారు ఆ విధముగా ఎందుకు ప్రవర్తిస్తున్నారో అర్థమవ్వనప్పటికీ రాను రాను పరిస్థితులను గమనిస్తే అంతరార్థము అందరకూ అర్థమయ్యేది. ఆ రకముగా తన ఉదరమునే ఒక అఖండ ధునిలా మలచుకొని ఎందరెందరో భక్తుల పాపకర్మలను అందులో వేసి ధ్వంసం చేసేవారు.

ఓం ధూమపాన సీయాయ నమః

ఈ సూక్ష్మాన్ని గ్రహించిన భక్తులు మితిమించిన ఆత్మత, తాపత్రయములతో తమ తమ అవసరములు, కష్టములు, సమస్యలు తీర్చుకొనుటకు తాతగారికి బీడీ తాగించటమన్నది ఒక అనాగరికపు ఆచారముగా మారింది. రాను రాను తాత వద్దకు వచ్చు భక్తుల సంఖ్య ఏ విధముగా పెరిగిందో తాతగారికి బీడీ తాగించి పనిపూర్తి చేసుకోవాలనుకునే వారి సంఖ్య కూడా గణనీయముగా పెరగడంతో ఒక్కరోజులోనే 30-40 సిగరెట్టు డబ్బాలు తాతగారికి తాగించిన సందర్భములు కూడా కలవు. అవధూతలు శరీరం ధరించినప్పుడు వారికి ప్రాపంచిక విషయములపై అనురక్తి, శరీర స్పృహ లేకపోయినప్పటికీ శరీరం దాని ధర్మం అది పాటిస్తూనే ఉంటుంది. అందుకనే అన్ని బీడీలు, సిగరెట్లు తాగటం వలన విపరీతమైన దగ్గు, దానివలన ఆయాసములతో తాత ఉక్కిరి బిక్కిరి అవుతున్నప్పటికీ ఎవరికి వారు తమ పని పూర్తిచేసుకోవాలన్న ఆత్మతను కనబరుస్తూ అవధూతలకు ఇవేమీ పట్టవను మెట్ట వేదాంతమును పలుకుట మనిషిలోని నిలువెత్తు స్వార్థమునకు ప్రత్యక్ష నిదర్శనము.

అవధూత అనగా దిక్కులకు ఆవల ఉన్నవాడు అని అర్థము కూడా కలదు. అందుకే రామిరెడ్డి తాత దిక్కులు, ఎల్లలు, హద్దులు లేకుండా ప్రపంచమంతా తానై నిలుచువాడు, ప్రకృతిని, పంచ భూతములను నిలువరించగల సమర్థుడు.

ఓం జగద్రక్షకాయ నమః

అందుకనే ఎక్కడో యుధోపియాలో కరువుతో నకనకలాడు ప్రజలకు ఆ కర్మ తప్పించాడు. ఎలాగంటే ఒకసారి తాత సూళ్ళూరుపేట లోని భాస్కర్ రెడ్డి గారింటికి వెళ్ళినప్పుడు రాత్రి అందరూ నిద్రపోయిన తరువాత భాస్కర్ రెడ్డిగారు, తాతగారు మాత్రమే ఉన్నప్పుడు భాస్కర్ రెడ్డిగారు టి.వి. పెట్టగా అప్పుడు వార్తలలో ఘోర కరువు కాటకములతో నకనకలాడుతూ, అనేక ఆకలి చావులకు గురి అవుతున్న యుధోపియా ప్రజల కష్టములను, వారి ఆకలి కేకలను, సహాయార్థము ఆశతో వారు చూచు ఎదురు చూపులనూ కళ్ళకు కట్టినట్లుగా చూపిస్తున్నారు. అది చూసి హృదయం చలించిన భాస్కర్ రెడ్డిగారు ఎక్కడో దూరములో ఉన్నప్పటికీ వారందరూ కూడా నీ బిడ్డలే కదా, మరి వారినీ కష్టము నుండి నువ్వు తప్పించలేవా తాతా అని ఎంతో ఆర్తతో వేడుకున్నారు. అప్పటివరకూ మామూలుగా ఉన్న తాత ఈ మాటలు వింటూనే తమ దృష్టిని దూరముగా సారించి నిశ్చలముగా నిలచిపోయారు. అప్పుడు తాత కనులలో కురుస్తున్న కరుణా దయలను ప్రత్యక్షముగా గాంచిన భాస్కర్ రెడ్డి గారు తాతగారి అమృతమయ మాతృ లక్షణం గాంచి మైమరచి పోయారు. ఆరకంగా ఇద్దరూ ఒకానొక అలౌకిక స్థితిలో కొంతసేపు ఉండిపోయిన తరువాత తాతగారు ఆయనతో పరిస్థితి అంతా చక్కబడుతుందని తెలిపారు. తాత శక్తిపై నమ్మకమున్నప్పటికీ తాత ఈ పరిస్థితిని ఏ విధముగా అదుపు చేస్తారోనని భాస్కర్ రెడ్డిగారికి ఆతృత కలిగింది. తెల్లవారి కాక ఆ మరునాటికి అప్పటివరకు యుధోపియా ప్రజలపై ఎంతో బింకముగా నున్న ఐక్యరాజ్య సమితి ప్రపంచ ఆహార సంస్థ ద్వారా వారికి తక్షణ సహాయము చేయుటకు తమ సమ్మతిని తెలిపింది. అంతే ! ఇక అన్ని దేశముల నుండి యుధోపియా ప్రజలకు సహాయము అంది అక్కడి పరిస్థితులు కుదుటపడి కొంతకాలమునకు అక్కడి ప్రజలు ఈ కరువు స్థితిని అధిగమించిరి. ఈవిధముగా భారతదేశములోని ఒక మారుమూల గ్రామములో ఒకానొక భక్తునికి అర్థరాత్రి పూట కలిగిన బాధ, అతని మనస్ఫూర్తి విన్నపమూ దైవమును కదిలించి ఎక్కడో ఉన్న వారి కష్టమును తీర్చిందంటే తాత యొక్క మహోన్నత స్థితికి ఎల్లలు లేవని తేటతెల్లమవుతుంది.

ఓం అనంతశక్త్యే నమః

అంతేకాక ఢిల్లీలో గాలివానను ఆపడమూ, గుంటూరు నందు ధునిలో మంటలు నిలువరించడమూ, దత్తగడ కల్లూరులో కనుసైగతో పామును పంపించి వేయడమూ, నయము కానటువంటి జబ్బులను నయము చేసి ఎందరికో ప్రాణభిక్ష నొసగడమూ తాత అవతార ప్రాముఖ్యములోని కొన్ని ముఖ్య ఘట్టములు.

ప్రభువు :

పరిపూర్ణ అవధూత లక్షణములను సంపూర్ణముగా కలిగిన తాతకు శరీర ధర్మములైన కాలకృత్యములను విధిగా పాటించ వలసిన పనిలేదు. వారు మొఖము కడిగిననూ, కడగకున్ననూ, స్నానమాచరించినా ఆచరించకున్ననూ ఒక సుగంధ పరిమళం నిత్యమూ వారి శరీరము నుండి వెలువడుచూ వారి దైవత్వమును చెప్పుకనే చెప్పుచుండెడిది. అంతేకాక భక్తులను తృప్తిపరచుటకు ఒకే ఒక్కరోజు నందే పదిసార్లు భుజించగలిగిన తాత ఊరికి ఏదైనా ఒక కష్టము దాపురించినపుడు గాని, ఎవరినైనా ఆపద నుంచి తప్పించవలసి వచ్చినప్పుడు గాని పదిరోజులైనా సరే అన్నపానీయములకు దూరముగా ఉండేవారు. నిద్ర విషయములో కూడా తాత ఇదే పద్ధతిని అనుసరించేవారు. ఈ లక్షణములన్నీ అవధూతలకే తప్ప మానవ మాత్రులకు సాధ్యము కానటువంటి విషయములు, అయితే తాత తాను భగవంతుడినని ఎప్పుడూ చెప్పుకుండా “ప్రభువు” (దైవము) అని తరచు చెప్పుతుండేవారు. అందరినీ రక్షించి కాపాడేది తాతే అయినప్పటికీ అది దైవము చేస్తున్న పనిగా చెప్పేవారు.

తన విషయము తానేదైనా చెప్పవలసి వచ్చినప్పుడు కూడా తాత తాను వేరు, ఈ శరీరము వేరు అన్నట్లుగానే సంభాషించేవారు. అనగా ఎవరైనా తాతకు భోజనము పెట్టదలచిన తాతకు తినడం ఇష్టము లేకపోతే ‘వాడు తిననంటున్నాడు’ అనేవారు. ఒకసారి దత్తగడ కల్లూరు నుండి కర్నూలు తిరుగు ప్రయాణములో హైదరాబాదు మీదుగా వెళ్తున్నప్పుడు తాత ఆ నగర నడిబొడ్డున కారు ఆపించి కిందకు దిగి దిగింబరులైరి. అప్పుడు ప్రభాకర్ గారు తాతా రోడ్డు మీద ఏమిటిది ? అని అడిగితే ‘వాడికీ ప్రపంచంతో పనేంటి’ అని చెప్పారు. దీనిని బట్టి తాతగారు ఈ ప్రపంచమునకు అతీతులని స్పష్టపరచిరి.

ఓం దిగంబరాయ నమః

ఈవిధముగా ప్రతి సందర్భములోనూ తాత ఈ నామ రూపములు అశాశ్వతమైనవనీ, నిజముగా ఉన్నది ఆత్మ తత్త్వమొక్కటే అను వేదాంత సారమును నిశితంగా వివరించి భక్తులకు సూక్ష్మంలో మోక్షము పొందే మార్గమును అతి సులువుగా బోధించేవారు. అయితే ప్రత్యేకముగా భక్తులకు తన అభయమూ, ఆశీర్వాదములు కలవని చెప్పవలసినప్పుడు మాత్రము చాలా ఖచ్చితంగా 'మాతో కానిదేమున్నదమ్మా' అని చెప్పడం వలన ప్రతిదీ వారి అధీనము నందే ఉన్నట్లు స్పష్టముగా తెలిపి ధైర్యము నిచ్చేవారు. అంతేకాక, 'నేనుండగా భయమేల' అని ఒక సందర్భములో ఒక భక్తునకు అభయమిచ్చిరి. ఈ విధముగా తాత అవసరమైనప్పుడల్లా తన భగవత్తత్త్వమును చెప్పకనే చెప్పుచుండెడివారు.

ప్రాంతములతోనే కాక తాతకు భాషల విషయములో కూడా ఎటువంటి బేధమూ లేక అనేక భాషలను మాట్లాడేవారు. అంతేకాక తనను దర్శించిన భక్తులు ఏ ప్రాంతము వారైతే వారేమీ చెప్పకమునుపే వారిని వారి మాతృభాషలోనే పలుకరించి అబ్బుర పరచేవారు. అంతేకాక ఒక్కొక్కసారి వారి పేర్లనూ, వారి ప్రాంతముల పేర్లనూ చెప్పుతూ పలకరించడం చూస్తే తాతగారి సర్వజ్ఞత అర్థమవుతుంది.

సద్గురువు బోధనా విధానము అత్యంత సులువుగను, మధురముగను, సున్నితముగను ఉండెడిది. ఈ ఉపదేశములను ఒక్కొక్క అవధూత ఒక్కొక్క పద్ధతి ద్వారా స్పష్టపరచేవారు. ఏ విధంగా బోధించినప్పటికీ ఆ విషయము సూటిగా భక్తుల హృదయములలో హత్తుకుపోయి ఆ ఉపదేశములు వారికి అత్యంత ఉల్లాసమును, సంతోషమును కలిగించుచుండెడివి. ఈ విషయములో తాతగారు పాటించు పద్ధతి ఎంతో ఆహ్లాదముగా సాగేది. తాత తాను చెప్పదలచుకున్న విషయమును కానీ, భక్తుల వ్యవహార శైలిని కానీ, ఆధ్యాత్మిక ఉన్నతిని కానీ పాటల రూపములో అత్యంత మృదుమధురముగా గానం చేసి భక్తుల సమస్యలకు పరిష్కారమును, వారు చేయు తప్పులకు జవాబులు వంటి అనేక సందేశములు ఆ పాటల ద్వారా తెలియపరచేవారు. ఇవన్నియూ సందర్భానుసారము రాబోవు అధ్యాయములలో వివరింపబడినవి.

నిదానం :

తాతగారిప్పుడూ పలికే మరొక మంత్రం 'నిదానం'. సాయిబాబా ఏవిధంగానైతే సబూరి అనగా 'ఓపిక' అని అంటుండేవారో అదేవిధంగా నిదానం అనగా ఏ విషయంలో కూడా తొందరపాటు పనికిరాదనీ, ఆడంబరాలు, ఆర్భాటాలూ కాక ఆచితూచి అడుగువేయుట ద్వారా దీర్ఘకాలిక ప్రయోజనం పొందవచ్చనీ తాతగారి ఉద్దేశ్యం. తాత ముఖతః వెలువడిన ప్రతివాక్కుకూ వేదమే కాబట్టి ఆ విధంగానే జరిగి తీరుతుంది. అందుకనే తాత సేవకుడైన చంద్రారెడ్డి షిరిడీ ప్రాభవాన్ని చూసి తాతగారిని ఎంతో ఆత్మతతో కల్గారు కూడా షిరిడీలా వెలుగొందుతుందా అని అడుగగానే తాతగారు 'జరిగి తీరుతుంది - చాలాకాలం ఆగాలి - నిదానం' అని స్పష్టపరచిరి. అదేకాక తన అవతార ప్రకటనను కూడా తాతగారు నిదానంగానే విస్తరింపచేస్తున్నారు. ఈ మర్మం సరిగా అర్థం చేసుకోలేని వారందరూ తాత సంస్థానము అనుకున్న స్థాయిలో అభివృద్ధి చెందడం లేదని ఆందోళన చెందుతూ ఉంటారు కానీ ఏదీ కూడా తాతగారి నిర్ణయానికి వ్యతిరేకంగా జరగదనీ, అభివృద్ధి కార్యక్రమమంతా తాత నిర్ణీత ప్రణాళిక ప్రకారం మాత్రమే జరుగుతోందని తాత భక్తులందరికీ స్పష్టంగా అర్థమవుతుంది. కల్గారు గ్రామము కూడా తాతగారు సూచించినట్లు షిరిడీలా వెలుగొందు రోజు కోసం భక్తులందరూ ఆత్మతతో ఎదురుచూస్తున్నారు.

నల్లపాడు నాగసాయి మందిరము - గుంటూరు వారు ఎంతో ప్రతిష్ఠాత్మకంగా తాతగారు, దేవిమాయమ్మలచే శంకుస్థాపన చేయించిన మందిరము కూడా కారణములేవైనప్పటికీ తాతగారి 'నిదానం' అను నినాదం ప్రకారం దీర్ఘకాలం పట్టినప్పటికీ ఇప్పుడా మందిరము దేదీప్యమానంగా వెలుగొందుతూ భక్తుల ఇహపర బాధలన్నిటినీ బాపుతోంది. ఎక్కడైనా బాబా మందిరమే కదా అనిపించవచ్చు కానీ దానికి తోడు అవధూతల పాదస్పర్శచే స్థలమహత్యం ద్విగుణీకృతమవ్వుటచే ఫలితంకూడా ఆ విధంగానే ఉంటుందని అనుభవపూర్వకంగా భక్తులు గ్రహిస్తున్నారు.

నిత్యముక్తులూ, నిర్వికారులూ, బంధాలూ, బాధ్యతలూ లేనివారైనప్పటికీ తాత తనవారు అనుకున్న వ్యక్తులపైనా, సంస్థలపైనా తన అవ్యాజ కరుణా కటాక్ష ప్రేమామృతాన్ని నిరంతరం కురిపిస్తూనే ఉంటారు. ఈ కోవలోకి చెందినదే 'శ్రీతిరుమల షిరిడీ క్షేత్రము' పేరుతో హైదరాబాదు నందలి మల్లాపూరు గ్రామములో శివనేశన్ స్వామిజీ ఆదేశముల మేరకు ప్రారంభింపబడిన షిరిడీ సాయి సేవాసంస్థ వారి సాయిమందిరము. ఈ క్షేత్రాన్ని ప్రపంచ ప్రఖ్యాతి గాంచు లోక కళ్యాణానికి ఉపయోగపడు ధర్మక్షేత్రమైన శక్తిపీఠంగానూ, పుణ్యక్షేత్రంగానూ మలచదలిచారు కాబట్టి తాతగారు ఇతర అవధూతలైన అనసూయమాత, దేవిమాయమ్మ, నాంపల్లి బాబాల కలయికతో ఈ సంస్థ పట్ల శంకుస్థాపన నాటి నుండే ప్రత్యేక బాధ్యత వహించారు.

మందిర నిర్మాణములో జాప్యమూ, అనేకానేక విపత్కర క్లిష్ట సమస్యలూ, ప్రతికూల పరిస్థితులూ సంస్థవారు ఎదుర్కొంటున్నప్పటికీ ఎప్పటికప్పుడు తాతగారు తానున్నానను స్థైర్యాన్ని మానసిక బలాన్ని అందించడం వల్లనే ఆ సమస్యలన్నింటిని అధిగమిస్తూ 'నిదానం' అన్న తాత వాక్కుకు కట్టుబడి ఎప్పటికైనా 'సత్యమేవ జయతే' అను ఆశాభావంతో తాత పాదములే ప్రాణాధారం చేసుకొని జీవిస్తున్నారు.

సిస్టం :

అత్యంత కరుణామూర్తిగా వెలుగొందిన తాత ఎప్పుడు ఎవ్వరికి ఏ కష్టము వచ్చినా ఆదరించి అక్కున చేర్చుకునేవారు. అయితే తాత ఎంత కరుణామయుడో అంతకన్నా ఎక్కువ కారిన్యమూర్తి. భక్తుల చిన్న తప్పువైనా తాత ఉపేక్షించేవారు కారు. తాత ఎప్పుడూ 'సిస్టమ్' అని అంటుండేవారు. అనగా ప్రతి మనిషి క్రమశిక్షణతో నుండి ఎటువంటి తప్పులు, పొరపాట్లు చేయరాదని తాత భావము. తప్పులు చేయని మనిషుండడు అన్నది అందరకూ తెలిసిన సంగతే. అయితే పొరపాట్లు వేరు, తప్పులు వేరు. పొరపాటు అనగా మన ప్రమేయము లేకుండా జరిగే తప్పు. ఇక తప్పు అంటే కావాలని ఒకరిని హింసించడమూ, బాధపెట్టడమూ, అవమానించడమూ, చెడు మార్గము ననుసరించడం మొదలైనవి. ఈ తప్పులను

మాత్రము తాత ఎట్టి పరిస్థితులలోనూ ఉపేక్షించరు. మనం తప్పు చేసామన్న విచక్షణ లేకుండా మన తప్పులను మభ్య పెట్టుకుంటూ వాటిని ఒప్పులుగా చూపించే ప్రయత్నం చేస్తే మాత్రం తాతగారు శిక్షిస్తారు అన్నది అక్షర సత్యము. ఆ తప్పు చేసిన వాళ్ళు వయసులో కానీ, సంఘములో కానీ, ఎంత పెద్ద మనుషులైనా, సన్యాసులుగా, బాబాలుగా చెలామణి అవుతున్నప్పటికీ తాత వారిని తప్పనిసరిగా శిక్షించి తనకు దూరముగా ఉంచేవారు.

ఆ తరువాతి కాలములో తాతను దర్శించే భక్తుల సంఖ్య ఎంతగా పెరుగుతున్నప్పటికీ మొదటినుంచీ తాత నిర్వికారముగా, ఆడంబరములకు అతీతుడుగానే ఉండేవారు. వెల్లువలా తరలివచ్చు భక్తుల ఒరవడిని ఎప్పటికప్పుడు నిలువరిస్తూనే తన సహజ స్థితి యందు తానుండేడివారు. నిరాడంబరముగా, నిష్కల్మష భక్తితో నిశ్శబ్దముగా చేయు ఆరాధనను అనుగ్రహించు తాత అట్టహాసములకు, ఆడంబరములకు ఎప్పుడూ అతీతుడుగానే ఉన్నారు. తాతగారి ఇంటిని పూర్తిగా మరమ్మత్తులు చేసి కొత్తగా నిర్మించిన తరువాత అప్పటివరకు వేరే ఇంట్లో ఉన్న తాతగారిని ఈ నూతన మందిరమునకు ఆహ్వానించు కార్యక్రమమును కనీవినీ ఎరుగని రీతిలో జరిపించుటకు చంద్రారెడ్డి, వెంకట రామయ్య అత్యుత్సాహము చూపించిరి. కల్లూరులో ఇప్పటివరకు జరుగని విధముగా ఈ కార్యక్రమమును భారీ ఎత్తులో నిర్వహించుటకు కావలసిన ఏర్పాట్లన్నియూ సమకూర్చుకొనిరి.

ఈ కార్యక్రమమునకు 9-12-92 దత్తజయంతిని సుమూర్తముగా నిర్ణయించి వార్తాపత్రికలో ఈ వార్తను ప్రముఖముగా ప్రకటించి కల్లూరు, కర్నూలు పుర వీధుల గుండా పెద్ద యెత్తున శోభాయాత్రను నిర్ణయించి ఆ యాత్రలో రంగు రంగుల విద్యుద్దీపములు వెలిగించి బాణాసంచాలు కాల్చుటకు అన్నీ సమకూర్చుకొనిరి. రాష్ట్రములోని వివిధ ప్రాంతముల భక్తులకు ఆహ్వానములు పంపబడినవి. విరివిగా అన్నదానము చేయుటకు అన్నీ సిద్ధపరచుకొనిరి. తెల్లవారితే దత్తజయంతి అనగా బాబ్రీ మసీదు కూల్చివేతకు నిరసనగా రాష్ట్రవ్యాప్త బందుకు పిలుపునివ్వడమూ,

ఎటువంటి మతవరమైన కార్యక్రమములు, ఊరేగింపులు జరగకుండా సూచనలివ్వడమూ జరిగింది. అంతే అందరి ఆశలపై నీళ్ళు చల్లినట్లుగా ఎక్కడి భక్తులు అక్కడనే ఆగిపోవలసి రావడమూ, ఎటువంటి ఊరేగింపులు నిర్వహించకూడదు కావున ఎంతో అట్టహాసముగా చేయాలనుకున్న కార్యక్రమము అతి నిరాడంబరముగా కేవలము దూర ప్రాంతముల నుండి ముందుగానే వచ్చియున్న భక్తులు, కల్లూరు గ్రామ ప్రజలతో నూతన గృహ ప్రవేశము నిరాడంబరముగా జరిగినది. ఆవిధముగా తన కిష్టము లేకపోవుటచే తాతగారు రాష్ట్రవ్యాప్తముగా జరిగిన ఏర్పాట్లు నన్నింటినీ ఆపివేయ గలిగిరి. అయితే భక్తుల మనసులు చిన్నబుచ్చకుండా ఉండుటకు ఎంత నిరాడంబరముగా జరిగినదో అంత ఉత్సాహముగనూ కల్లూరు పురవీధుల గుండా నిర్వహించిన ఊరేగింపు కార్యక్రమములో తాతగారు పాల్గొని అందరినీ ఆనందపరచిరి. విరివిగా అన్నదానము జరిగినది. ఈవిధముగా తాత తలచుకుంటే అసాధ్యమేమీ లేదు. వారి నిరాడంబరత్వమునకు ఈ ఒక్క ఉదాహరణము చాలు.

అత్యంత కరుణామూర్తిగా భక్తులపై తాత కురిపించిన ప్రేమానురాగములు, లీలలు, మహిమలు అనంతములు. తాతను దర్శించిన ప్రతి ఒక్కరూ ఆ ప్రేమను సంపూర్ణముగా అనుభవించి తరించినవారే. తాత భౌతికముగా కనుమరుగైనప్పటికీ నేటికీ కూడా తన భక్తులను తన సమాధినుండి ఆ విధముగనే ఆదరించి రక్షిస్తూనే ఉన్నారు. మనము కూడా తాత వైజమును, ఉపదేశములను, లీలలను, జీవన విధానమును చక్కగా గ్రహించి ఆచరించ గలిగితే లౌకిక పరమైన సంసార బంధపు కోరికలను సులువుగా తీర్చుకొన గలుగుతాము. మనము నిత్య జీవితములో ఎదుర్కొనే అన్ని సమస్యలకూ తాత వద్ద పరిష్కార ముంటుంది. అంతేకాక ఆధ్యాత్మిక ఉన్నతికి మార్గం తెలిపే తాత జీవిత చరిత్రను క్షుణ్ణంగా పరిశీలించి ఆచరణలో పెట్టుట ద్వారా తాత మాతృప్రేమకు సంపూర్ణముగా నోచుకొని జన్మసాఫల్యమును పొందుటయే ఈ గ్రంథ రచన యొక్క ముఖ్యోద్దేశము.

తృప్తేవ సర్వం మమ దేవ దేవ

మొదటి అధ్యాయము సంపూర్ణము

అధ్యాయము - 2

శ్రీ గణేశాయనమః శ్రీ సరస్వత్యై నమః శ్రీ రామావధూతాయనమః

జగత్తిత్యం జగన్మాత్యం జగద్రక్షుం జనార్దనం

తారయతి సంసారాత్ తాత ఇత్యక్షర ధ్వయం

జన్మస్థానము - వంశచరిత్ర

శ్రీరామిరెడ్డి తాతగారి జన్మస్థానము కర్నూలు జిల్లా కోడుమూరు మండలంలోని అనగొండ గ్రామము. వీరు దాసరి హనుమంతరెడ్డి, ఈశ్వరమ్మ పుణ్యదంపతులకు వరప్రసాదముగా కలిగిన 12వ సంతానము. వీరు 1949 కృష్ణాష్టమి పర్వదినమున జన్మించిరి. రామిరెడ్డి తాతగారి తండ్రిగారైన శ్రీ హనుమంతరెడ్డిగారు నిత్యం భాగవత గ్రంథ పారాయణము చేస్తూ ఇంటి విషయములకు ప్రాముఖ్యమునివ్వక భగవచ్చింతనలో కాలం గడిపే విరాగి. ఎన్ని జన్మల పుణ్యఫలము వలననో సాక్షాత్ భగవంతునికే జన్మ నివ్వగలిగిన హనుమంత రెడ్డిగారు విరాగి కావడంలో వింతేమీ లేదు. ఇక తల్లిగారైన ఈశ్వరమ్మగారి స్వగ్రామం అక్కడకు దగ్గరలోని లద్దగిరి ప్రక్కన గల ఎఱ్ఱపాడు గ్రామము. ఈమె తండ్రిగారు లింగాయత కాపులు, ఈశ్వర భక్తులు, మహా నిష్ఠా గరిష్ఠలే కాక అత్యంత సంపన్న కుటుంబమునకు చెందినవారు. ఒక్కగానొక్క కూతురు కావున వందల ఎకరముల పొలము, బంగారము, పశు సంపదలన్నీ ఈశ్వరరెడ్డి గారి తదనంతరము ఈశ్వరమ్మ గారికి చెందెను. ఈ సంపదలతో పాటు దైవభక్తిని, ఉదారగుణమును కూడ ఈమె వారసత్వంగా పొందింది.

అంతేకాక ఈమె సచ్చీలత వలన ఈమెకు వాక్కుద్ధి భగవత్ప్ర సాదముగా అలవడినది. ఈమె చేత్తో ఇచ్చే మందులు ఎందరకో రోగముల నుంచి విముక్తిని

కలిగించాయి. ఈవిడ నోటి నుండి అప్రయత్నముగా వచ్చిన పలుకులు యదార్థములైన సందర్భములు కోకొల్లలు. అందుకు మచ్చుకో ఉదాహరణ : వీరు నివసించే ప్రాంతమున గల పొలములన్నియు నల్లరేగడి భూములే కాక కేవలం వర్షాధారముపై పండే పంటలు. అంతేకాని ఏ రకంగా చూసినా ఇతర సాధనముల ద్వారా నీరు వచ్చే అవకాశమే లేవని తెలిసినా ఈమె “ఇక్కడ అపార జలసంపద రానున్నది కాని అప్పటికి మేము ఈ ప్రాంతం వదలి వెళ్ళిపోతాము” అని చెప్పింది. ఆ అవకాశము లేని ఊరు వారు అసాధ్యమైన ఈ మాటలు విని ఆశ్చర్యపోయిరి. కానీ కొంతకాలమునకు తుంగభద్రా నదికి హోస్పేట వద్ద ఆనకట్ట నిర్మించడము, గాజులదిన్నె ప్రాజెక్టు ఆ ఊరి ప్రక్క నుండి ప్రవహించి పుష్కలముగా నీరు రావడము జరిగినవి. ఆవిధంగా ఈ తల్లి నోటి నుండి పలికే పలుకులు నిజమగుట ద్వారా జనులు అనేక విధములుగా లాభపడుతుండేవారు.

అనగొండ గ్రామమునకు దగ్గరలోని లద్దగిరిలో తన లీలలు, మహిమలతో ఎందరినో తరింప చేసిన పెద రామదాస స్వామిని తెలియనివారు, కొలువని వారు లేరంటే అతిశయోక్తి కాదు. ఈ స్వామి అపర రామభక్తునిగా వెలుగొంది రామదాస స్వామి అయ్యారు. వీరి తదనంతరము చినరామదాస స్వామి లద్దగిరిలో స్థిర నివాసులయ్యారు. మన ఈశ్వరమ్మగారు ఈ చిన రామదాస స్వామికి పరమ భక్తురాలు. నిత్యం ఈ స్వామిని ప్రత్యక్షంగా సేవించుకుని ధన్యత నొందిన మహాపతివ్రత, స్వామిని సేవించుటే కాక మానవ సేవనే మాధవ సేవగా భావించి తన కుటుంబమును గురించి కూడా ఆలోచించక తన అపార సంపదను పుష్కలముగా దానధర్మములకు వినియోగించిన మహాసాధ్వి. ఈశ్వరమ్మ గారికి ఎనిమిదిమంది సంతానము. తొమ్మిదవ కాన్పుకు కర్నూలు హాస్పటల్ కు వెళ్ళగా ఒకే కాన్పులో ముగ్గురుమగపిల్లలు పుట్టిరి. ఆ కాన్పు చేసిన డాక్టరు నారాయణరావు స్వయంగా దత్తాత్రేయుని కన్న మహాతల్లివి నీవని వీరి కాళ్ళకు నమస్కరించిరి. ఒకటే కాన్పునందు ముగ్గురు మగపిల్లలు జన్మించుట అంటే వారు బ్రహ్మ, విష్ణు, మహేశ్వరులే అని అందరి భావన. అలా జన్మించిన ఆ పిల్లలు ముగ్గురూ కొంతసేపటికే మరణించిరి. ఆ తరువాత కొంతకాలమునకే తాతగారు జన్మించిరి.

రామిరెడ్డి తాతగారి కన్నా ముందు ఎనిమిది మంది సంతానం అని తెలుసుకున్నాం. వారిలో ఇద్దరు అన్నలు, ఆరుగురు అక్కలు కలరు. తాత బాల్యమంతా అనుగొండలో గడచింది. అధిక సంతానము, అపార దాన ధర్మములతో సకల సంపదలు కాలక్రమంలో తరిగిపోసాగాయి. కుటుంబ భారం పెరిగిపోవడము, ఆడపిల్లలలో కొందరు మరణించడం, మిగిలిన ఆడపిల్లల పెళ్ళిళ్ళతో దుర్భర దారిద్ర్యస్థితికి కుటుంబం చేరుకుంది. పూలమ్మిన చోటనే కట్టెలమ్మకోలేక దిక్కుతోచని స్థితిలో ఉన్న ఈశ్వరమ్మ కుటుంబమును కర్నూలు లోని కల్లూరు గ్రామ మునసబు అయిన వీరి అల్లుడు హనుమంతరెడ్డి, కూతురు గౌరమ్మ ఆదరించి కల్లూరు రమ్మని కోరగా ఈశ్వరమ్మ భర్తను, సంతానమును తీసుకుని కల్లూరు చేరింది. ఆ రకంగా 13 సంవత్సరముల వయసులో తాత దారిద్ర్యమనే వంకతో కల్లూరు చేరి కల్లూరులో తన అవతార ప్రాముఖ్యమును తెలుపుటకు రంగం సిద్ధం చేసికొనిరి.

ఇప్పుడు తాతగారి సంస్థానం వారు అనగొండలో తాతగారు జన్మించిన ఇంటిని మందిరముగా మలిచి తాతగారి విగ్రహ ప్రతిష్ఠాపన చేసి నిత్యపూజలు, హారతులు గావించుచున్నారు.

తాతగారి తండ్రిగారు కాలధర్మం చేయగా కుటుంబ పోషణ భారము అన్నగార్లైన వెంకట రామిరెడ్డి, గోవిందరెడ్డిలపై పడింది. వారు కర్నూలు బస్టాండు నందు సోడాలు అమ్మి జీవనం సాగించసాగారు. తాతగారిని బడికి పంపుటకు ఎంతగా ప్రయత్నించినా వెళ్ళకపోవుటచే ఎక్కడైనా పనికి పంపిన కాస్త దారిలో పడతారని పనిలో పెట్టారు. తాత తనకు అప్పగించబడిన పనిని శ్రద్ధగానూ, సమర్థవంతముగానూ నిర్వహించేవారు. డబ్బుల విషయంలో చాలా నిక్కచ్చిగా ఉండేవారు. కానీ ఎక్కడా నిలకడగా పనిచేయకపోవడం అన్నలకు భారంగా తయారైంది. తల్లి అన్నం తినిపించబోతే కొట్టేవారు. దుస్తులు తొడిగితే తీసివేసేవారు. పెద్దన్నయ్య అయిన వెంకట్రామిరెడ్డి భార్య శేషమ్మకు సంతాన భాగ్యం లేకపోవుటచే ఆయన లక్ష్మీదేవిని ద్వితీయ వివాహం చేసుకున్నారు. తాతగారు దిగంబరముగా వదినల ముందు తిరుగుతుంటుంటే వదినలు భయపడిపోయేవారు. అన్నలు పంచె

కట్టుకోమని ఎంతగా బ్రతిమాలినా “వాడు కట్టుకోనంటున్నాడు” అనేవారు. ఒకసారి వదినలు స్నానం చేస్తుండగా స్నానాల గదికి వెళ్తానని తాత గొడవ పెట్టారు. అప్పుడు అన్న కోపంతో కొట్టేసరికి అన్న చెయ్యి వాచిపోయింది. ఎంతసేపటికీ వాపు, నొప్పి తగ్గకపోయేసరికి బాధను భరించలేక తాతను కొట్టినందుకే ఈవిధంగా జరిగిందని తప్పు తెలుసుకుని తాతను ప్రాధేయపడి తన చేతిమీద నొప్పి ఉన్నచోట రాయమని కోరగా తాత తనచేత్తో అన్నగారి చేతిమీద రాయగానే నొప్పి తగ్గిపోయింది. ఇటువంటి సంఘటనలు ఆ కుటుంబ సభ్యులకు తరచు ఎదురుకాసాగాయి. నెమ్మదిగా వారికి తాత సామాన్యుడు కాదనే విషయం అర్థమవుతూగింది. అయినప్పటికీ తాత తమవాడు, అతనిని ఎలాగైనా దారిలో పెట్టుకోవాలని ఎప్పటికప్పుడు తల్లి, అన్నగార్లు వారి ప్రయత్నాలు వారు చేస్తూనే ఉండేవారు.

వీరిని కల్లూరుకు తీసుకువచ్చిన వీరి ఇంటి అల్లుడు గ్రామ మునసబు కావడంచేత తన పలుకుబడిని ఉపయోగించి కర్నూలులోని ఎమ్.జి. బ్రదర్స్ అనే కంపెనీలో తాత అన్నలకు ఉద్యోగం ఇప్పించాడు. అప్పటితో కుటుంబ పరిస్థితి కొంత మెరుగుపడింది. తాతగారి రెండవ అన్నయ్య అయిన గోవింద రెడ్డికి ఎంత కాలానికీ సంతానము కలుగకపోవుటచే ఎవరి ద్వారానో ఆదోని లోని ఒక సాహెబుతో తాయెత్తు కట్టించుకుంటే సంతానం కలుగుతుందని తెలిసి భార్యాభర్తలిద్దరూ ఆ సాహెబు గారి దగ్గరకు వెళ్ళి సంతానంకోసం ప్రార్థించిరి. సాహెబు గారు మూడు రోజులు ప్రయత్నించినా తాయెత్తుకు సరిపడా దారం దొరకలేదు. ఇంతలో అన్నగారైన గోవిందరెడ్డి గారికి కలలో తాత బాలునిగా ముందుకు వెనక్కు తిరుగుతూ కనిపించారు. ఆ తరువాత నాలుగవ రోజు దారం సరిపోయి తాయెత్తు కట్టించుకుని ఇంటికి చేరుకున్నారు. అప్పుడు తాత ఉగ్రరూపంతో వదినగారిని కొట్టుకుంటూ ఊరి వాకిలి వరకూ తరుముకుంటూ వెళ్ళసాగారు. అది చూసిన వారంతా భర్తతో సహా భయపడి పోయారు. అక్కడకు చేరుకున్న తరువాత తాత వదినగారితో ఆమెకు ఐదుగురు సంతానం ఇవ్వడానికి తాను సిద్ధంగా ఉండగా వారు ఎక్కడికో వెళ్ళవలసిన అవసరం లేదని తెలిపేసరికి వారు తమకు సంతాన భాగ్యం దక్కినందుకు సంతోషించుటే కాక తాత సామాన్యుడు కాదన్న సంగతిని కూడా గ్రహించగలిగిరి.

కొంతకాలమునకు వదినగారు గర్భం దాల్చి పండంటి ఆడబిడ్డను శుక్రవారము నాడు ప్రసవించిరి. ఇది జరిగిన రెండు మూడు రోజులకు తాత నట్టింట్లో గొయ్యిని తవ్వి అందులో చెక్కుబొమ్మలు, మరికొన్ని వస్తువులు అందులో ఉంచి గొయ్యిని పూడ్చివేసిరి. అది చూసిన తాత తల్లి చంటిపిల్ల, బాలింతరాలు ఇంటిలో ఉండగా అదేమి అపశకునమని తలచి తాత ఇంటిలో లేని సమయము చూసి ఆ గోతిని తీసి అందులోని వస్తువులను బయట పారవేసింది. బయట నుండి వచ్చిన తాత అది చూస్తూనే గట్టిగా అరుస్తూ బయటకు వెళ్ళిపోయి కన్నీరు కార్చిరి. తాత ఈ చర్య ఎవ్వరికీ అర్థం కాలేదు. అయితే మళ్ళీ శుక్రవారానికల్లా ఆ పాప అకస్మాత్తుగా అనారోగ్యము పాలై మరణించినది. అప్పుడు ఆ గోతిలోని వస్తువును తీయకపోతే ఆ పాప చనిపోయేది కాదని అర్థము వచ్చినట్లు తాతగారు చెప్పిరి. అది చూసిన కుటుంబ సభ్యులకు తాత ఆ పాప ప్రాణములు కాపాడుటకు చేసిన ప్రయత్నమును తామే చేతులారా పాడుచేసి పాప మరణమునకు కారణమయ్యామని విలపిస్తూ తాతను క్షమాపణ కోరిరి. ఆ తరువాత తాత వారికిచ్చిన మాట ప్రకారము నలుగురు మగపిల్లలు జన్మించిరి.

పిల్లలు పెద్దవారు కాకుండగనే వీరి తండ్రియైన గోవిందరెడ్డిగారు 1990వ సం.లో అకాలమరణం చెందిరి. వీరి పిల్లలలో పెద్దవాడైన రామచంద్రరెడ్డి కుటుంబ బాధ్యతలు వహిస్తూనే తాతగారి సేవలో కాలం గడిపేవాడు. తాతపై అనన్య భక్తి ప్రపత్తులు కలిగి నిత్యం తాత సన్నిధిలో ఉంటూ తాత ప్రేమను సంపూర్ణంగా అనుభవించినవాడు. అంతేకాక తన పెద్దనాన్న అయిన వెంకట రామిరెడ్డితో కలిసి తాత జరుపు లోక కల్యాణ కార్యక్రమములన్నింటిలోనూ పాల్గొని వ్యవహారములు చక్కబెట్టుటయే కాక తాతగారికి, భక్తులకు మధ్య సంధానకర్తగా ఉండి అనేక మంది భక్తులకు తాత దర్శనభాగ్యం, సేవాభాగ్యం దక్కడంలో కీలకపాత్ర పోషించాడు. రెండవ కుమారుడైన ప్రతాప్ రెడ్డి అనవసర విషయాలందు తలదూర్చక తాతపై భక్తి ప్రపత్తులు కలిగి నీతికి కట్టుబడి అందరిలోనూ మంచిపేరు తెచ్చుకున్నాడు. అంతేకాక తాత సమాధి తరువాత ప్రతి ఆరాధనోత్సవంలోనూ అన్నదాన కార్యక్రమమును తన భుజస్కంధాలపై వేసుకుని సమర్థవంతంగా ఈ కార్యక్రమము

జయప్రదంగా జరిగేలా బాధ్యత వహిస్తున్నాడు. ప్రత్యేకించి 2002వ సం.లో తాతగారి గ్రంథరచనకు భక్తుల అనుభవములు సేకరించు బృందము వారు అడిగిన వెంటనే రెండవ ఆలోచన చేయక తనకు మంచి ఉద్యోగమునకు ఇంటర్వ్యూ ఉన్నప్పటికీ దానిని వదులుకొని తాత సేవకు ముందుకు వచ్చాడు. ఆ సమయంలో ప్రత్యక్షముగా తాతగారి భక్తులకు తాతపై ఉన్న భక్తి ప్రేమలకు ఎంతగానో సంతోషించి ఈ కార్యక్రమములో ఉత్సాహముగా పాల్గొన్నాడు. తిరిగి వచ్చిన తరువాత అదే కంపెనీ అయిన “మహేంద్రా, మహేంద్రా”లో ఉద్యోగములో ప్రమోషన్ వచ్చుటయే కాక, త్వరత్వరగా పై కెదుగుట ఆనాటి అతని నిస్వార్థ సేవకు తాతగారిచ్చిన ఆశీర్వాద ఫలము. మూడవ కుమారుడైన సీతారామరెడ్డిని తాతగారు ఆప్యాయంగా ‘సేతన్నా’ అని పిలుస్తుండేవారు. ఇతను తాతగారి గురుస్థాన్ నిర్మాణమునందునూ, తాతగారి సమాధి నిర్మాణమునందునూ పాలు పంచుకుని తాతపై తన భక్తిని చాటుకున్నాడు. ఇక నాలుగవ కుమారుడైన కృష్ణారెడ్డి చిన్నతనం నుండే తాత దగ్గర చనువు పెంచుకుని, తాతకు సన్నిహితంగా మెలుగుతూ తాతపై తనకున్న ప్రేమను, భక్తిని ఎప్పటికప్పుడు ప్రత్యేకంగా తెలుపుతూనే ఉండేవాడు. భర్తకు దూరమైన తాత అక్క తన ఏకైక కుమార్తె అయిన చంద్రతో పుట్టింటికి చేరింది. తాత అక్కగారి మరణాంతరం నిరాశ్రితురాలైన ఈమె వివాహ బాధ్యతను గుంటూరులోని నల్లపాడు సాయిమందిర్ వ్యవస్థాపకులైన శ్రీ బాలచందర్ గారు వహించి ఈ చంద్రను కృష్ణారెడ్డి కిచ్చి వివాహం జరిపించి ఆ తల్లికి ఆత్మశాంతిని కలిగించారు. ఆ రకంగా చిన్నతనం నుండే తాత సన్నిధిలో పెరిగి భార్యభర్తలైన వాళ్ళిద్దరూ నేడు తాత సమాధికి నిత్యం సేవచేసుకుంటూ తాతపట్ల తమకున్న భక్తి ప్రపత్తులను చాటుకుంటూ తాత సంస్థ అభివృద్ధికి విశేషమైన కృషి చేస్తున్నారు.

ఇక తాతగారి పెద్దన్నయ్యయైన వెంకటరామిరెడ్డి గారి విషయానికి వస్తే వారు తాతగారు తన అవతార ప్రాముఖ్యమైన ధర్మ రక్షణ కార్యక్రమమును విశేషంగా జరుపుతున్న సమయంలో కుటుంబ పెద్దగా తాతతో కలిసి తిరిగి ప్రతి కార్యక్రమములోనూ పాల్గొని ఆ కార్యక్రమములు సక్రమముగా కొనసాగునట్లు

చూసేవారు. 1992వ సం.లో వీరు మరణించే సమయానికి వీరి పెద్ద కుమారుడైన వెంకటేశ్వరరెడ్డి పసిబాలుడు. ఇక రెండవ కుమారుడైన వెంకటరామ్ రెడ్డి జన్మించుటకు రెండు మూడు నెలల ముందే తండ్రి మృత్యువాత పడ్డాడు. ఆరకంగా భర్త మరణంతో నిరాశ్రితులైన ఆయన భార్యలిద్దరూ పసిపిల్లలతో దిక్కు తోచని స్థితిలో ఉన్నారు. ఆధారం లేని ఆ కుటుంబానికి నాటి నుండి తాతే దిక్సైనాడు. నేటికీ కూడా ఆ భార్యలిద్దరూ తాత సమాధి వద్ద తమకు తోచిన విధంగా తాతను సేవిస్తూ అదే జీవనాధారంగా కాలం గడుపుతున్నారు. పిల్లలిద్దరూ మాత్రం అపారమైన తెలివితేటలు కలిగి తాత దయతో విద్యాభ్యాసం సాగిస్తున్నారు. ఆ రకంగా తాత ఆ కుటుంబాని కొక జీవనోపాధి కలిగించారు. ఆవిధంగా తాత కుటుంబ సభ్యులందరూ ఏదో ఒక రూపంలో తాత సేవలోనే కాలం గడుపుతున్నారు.

తాతగారిని నిత్యమూ సేవించుకున్న భాగ్యము మాత్రము రామచంద్రారెడ్డి, తాతభక్తుడైన మదిలేటిలకే ఎక్కువగా దక్కినది. తాతగారితో అనుబంధము పెనవేసుకుని జీవితము గడిపిన వీరికి ఒక్క లీల అంటూ ప్రత్యేకముగా ఏదీలేదు. వారి జీవితములో తాతగారితో గడిపిన మధుర క్షణములన్నీ లీలలే. ప్రత్యేకముగా భక్తులతో అనుబంధము కలిగిన వీరు తాతగారికి భక్తులకు మధ్య వారధిగా నిలబడుటయే కాక తాత కృప, అనుగ్రహములు భక్తులకు దక్కుటకు తాతచే తిట్లు, తన్నులు తిన్న సందర్భములు కూడా కలవు. ఆవిధముగా నిస్వార్థముగా భక్తులకు తాత దయ లభించి వారు కష్టముల నుండి గట్టెక్కుటకు వీరు విశేషకృషి సలిపిరి. తాతతో వారు గడిపిన జీవితము వారి మదిలో ఎంతగా ముద్రించుకు పోయిందంటే ఏ మనిషి పేరు చెప్పినా వారి సమస్యనూ, తాత వారిని కాపాడిన విధమునూ వీరు 10, 12 సం.ల తరువాత కూడా ఏ మాత్రమూ ఆలోచించుకోకుండా చెప్పగలగడము కేవలము తాతపట్ల వారి కున్న ప్రేమాభిమానములను తెలియజేయుచున్నది. ఎవ్వరైనా భక్తులను తాత ఉపేక్షించినప్పుడు వీరు విపరీతముగా తాపత్రయపడి తాతను బతిమాలియైనా సరే తాత ఆశీస్సులు వారికి అందేలా విశేషకృషి సలిపేవారు. తాతగారి జీవిత చరిత్ర రాయనప్పుడు భక్తుల అనుభవములను సేకరించుటకు వెళ్ళినవారితో పాటుగా ఉన్న మదిలేటి ఆ భక్తులు ఏదేని లీలను

మర్చిపోయినట్లైతే తాను వారికి గుర్తుచేసారు. తాతతో వారికి జరిగిన అనుభూతులను ఆ భక్తులే మర్చిపోతే అందరి అనుభవములనూ గుర్తించుకున్న వీరు నిజమైన తాత సేవకులు, భక్తులు.

వీరివంశంలో ఒక ఆచారం కలదు. అదేమనగా ఉంచ్చ వృత్తిచేసి (భిక్షాటన చేసి) ఆ ధనంతో ప్రతి సంవత్సరం శ్రావణమాసంలోని ఆఖరి శనివారం తిరుపతి వేంకటేశ్వరుని దర్శించి అన్నదానం సలిపేవారు. తరువాత కాలంలో పెద్దన్నయ్య అయిన వెంకటరామిరెడ్డి ఈ ఆచారం పాటించకపోవుటచే కుటుంబం దుర్భర దారిద్ర్యాన్ని అనుభవించి తినడానికి తిండికూడా లేని స్థితికి చేరుకుంది. తరువాత వంశాచారాన్ని వదులుటే ఈ కష్టాలకు కారణమని తిరిగి ఈ కార్యక్రమాన్ని పశ్చాత్తాపంతో మొదలు పెట్టారు. ఇప్పుడిక సకల దేవతా స్వరూపుడైన శ్రీ రామిరెడ్డి తాతనే తిరుమల వేంకటాధీశునిగా భావించినవారై తాత సన్నిధిలోనే ఈ అన్నదాన కార్యక్రమాన్ని నిర్వహిస్తూ అటు వంశాచారమునూ, ఇటు తాతయందు తమకు గల భక్తి భావమును చాటుకుంటున్నారు.

వంశంలో ఒకరు సన్యసిస్తే ఏడు తరాల వారిని ఉద్ధరిస్తానని శ్రీ నృసింహ సరస్వతి స్వామి వారు శ్రీ గురుచరిత్ర యందు స్పష్టపరచిరి. అటువంటిది ఒక అవధూతకు జన్మనిచ్చిన మాతృమూర్తి పుణ్యము గురించి, ఆమెకు లభించే ముక్తిని గురించి సందేహించవలసిన పనిలేదు. తాతగారి అన్నయ్య, అక్కలు ఒక్కొక్కరుగా కాలధర్మం చెందారు. తాత తల్లిగారైన ఈశ్వరమ్మ గారు పరమపదించిన సంగతి అప్పుడు తాతగారి ప్రవర్తనల గురించి ఇప్పుడు వివరంగా తెలుసుకుందాం. తాతగారికి తన తల్లితో ఉన్న అనుబంధం అత్యంత అపురూపమైనది. ముదుసలి తల్లికి ఏ చిన్న ఇబ్బంది కలిగినా తాత తల్లడిల్లెడి వారు. రాత్రంతా ఆమె పాదాల చెంత నిలిచి ఉండేవారు. ఎంత కొడుకైనా తాత దివ్యత్వాన్ని గ్రహించిన తల్లి అక్కడ పాదాలవేపు నిలబడవద్దని ఎన్నిసార్లు మందలించి బతిమాలినా తాత ఎప్పుడూ అదే స్థలంలో నిలిచి ఆమె బాగోగులు గమనించేవారు. అయితే ఎవ్వరైనా భక్తులు దూరప్రాంతాల నుండి వచ్చి తాతను కొలిచే సమయాలలో ఆమె అనవసరమైన

ప్రసంగం చేస్తూ భక్తులను ఇబ్బందికి గురిచేసినట్లైతే తాత తప్పనిసరిగా తల్లిని మందలించేవారు. ఆ రకంగా ఒక కుమారునిగా తన కర్తవ్యమును, భగవంతునిగా భక్తుల పట్ల తనకున్న బాధ్యతనూ తాత ఎప్పటికప్పుడు పరిరక్షిస్తూ ఎవ్వరికీ అసంతృప్తి కలుగకుండునట్లు వ్యవహరించేవారు.

సత్యవాణి గారు కల్లూరు వెళ్ళినపుడు తాతగారి తల్లి విపరీతమైన మరణవేదనను అనుభవించడం చూసిన ఆవిడ మనసు ద్రవించిపోయి మనసులోనే ఆదిశంకరాచార్యులవారు కూడా తల్లిని బాధ నుండి తప్పించి ముక్తినిచ్చినప్పుడు మరి కళ్ళముందే తల్లి అంత నరకయాతననుభవిస్తుంటే తాత ఎందుకు తల్లిని పట్టించుకోవడం లేదని ఈవిడకు విపరీతమైన దుఃఖము కలుగగా మౌనముగా తాత దగ్గర నిలబడి మనసులో బాధపడుతుంటే హఠాత్తుగా తాతగారు “బాధ ఉన్నదేమో అడుగు” అన్నారు. చుట్టూ ఉన్నవాళ్ళకు సందర్భము లేకుండా తాత ఏదో మాట్లాడుతున్నట్లు అనిపిస్తుంది. కాని ఈమె మనసులోని అనుమానమును, బాధను తాత ఈవిధముగా తీర్చివేసారు. అంతేకాక తాత తల్లిపట్ల తన కర్తవ్యమును కూడా పూర్తిగా నెరవేర్చి ఆమె బాధనుండి విముక్తిని ప్రసాదించిరనీ, నెప్పి తెలియకుండానే ఆమె తన కర్మ శాపమును అనుభవిస్తోందని అర్థమయ్యింది. ఆకర్మ పరిపక్వమైన వెంటనే తాత ఆమెకు ముక్తినొసగుదురని కూడా అర్థమయ్యింది.

ఓం భవబంధ విమోచనాయ నమః

అస్వస్థగా ఉన్న తాతగారి తల్లికి అంత్యకాలము సమీపించినది. దైవాంశ సంభూతుడైన తాత తన కర్తవ్యాన్ని చక్కగా నిర్వహించి ఆ మాతృమూర్తి ముక్తికి మార్గం సుగమం చేసిరి. తల్లి ఇంకొక రెండు రోజులకు మరణించనుండగా తాతగారు తన భక్తుడైన నర్సారావుపేట నివాసియైన శ్రీ శర్మారావు సిద్ధాంతి గారికి కల్లూరు వచ్చి తాత సన్నిధిలో రెండు మూడు రోజులు గడుప వలెననే సంకల్పము కలిగించి వారిని కల్లూరు రప్పించిరి. శ్రీ శర్మారావు సిద్ధాంతిగారు సాయి భక్తులు, వేద పండితులు మరియు వాస్తుశాస్త్ర ప్రావీణ్యులు. వీరు కల్లూరు చేరుసరికి తాత తల్లిగారి ఆరోగ్యము పూర్తిగా క్షీణించి ఆఖరి ఘడియలకై ఎదురు చూచుచున్నట్లు ఉన్నది. ఈ సిద్ధాంతిగారే కాక శ్రీ నటరాజ్ బాబాగారు, లాయరు సతీష్ గార్లు కూడా ఆ సమయములో అక్కడనే ఉండిరి. 5-8-91 రాత్రి పదిగంటల ప్రాంతములో

అమ్మగారి ఆరోగ్యము క్షీణించి శ్వాస ఆగిపోవు పరిస్థితి ఏర్పడినది. అప్పుడు మేడమీదనున్న తాత వేగముగా మెట్లుదిగి తల్లిని సమీపించి మంచము చుట్టూ తిరుగుతూ అమ్మా అని పిలుస్తూ “ఏమైందే? ఏమి కాదులే, స్వామీ - అనుకో” అన్నారు. అప్పుడు ఆవిడకు శ్వాస బాగుగా ఆడసాగెను. అక్కడే కూర్చుని ఉన్న సిద్ధాంతి గారు, సతీష్ గార్లు ఆశ్చర్యంతో ఇదంతా గమనించసాగిరి. 6-8-91 తెల్లవారుఝామున బ్రహ్మ ముహూర్తపు గడియలు ముగియు వేళకు యోగినీ ఏకాదశి సోమవారము తాతగారు ఆమెకు ముక్తిని ప్రసాదించిరి.

ఓం సద్గతి ప్రదాయ నమః

తాత భక్తుడైన కల్లూరు మండల ప్రజా పరిషత్ అధ్యక్షులగు శ్రీ ధనారెడ్డిగారు, ఈశ్వరయ్య గారు హంద్రీనదీ తీరములో నున్న వారి సొంత భూమి 20 సెంట్లు తాతగారి పేరున ఇచ్చిరి. శ్రీ శర్మారావు సిద్ధాంతిగారు వాస్తు రీత్యా నిర్ణయించిన ఆ స్థలమునందే అమ్మగారిని వారి పెద్దకుమారుడైన వెంకట రామిరెడ్డి సమాధి చేసిరి.

తాత తల్లిగారి అంతిమ యాత్రకు గ్రామం మొత్తం తరలి వచ్చింది. తాత కూడా ఆ యాత్రలో పాల్గొని వెంట నడచి తల్లిని సమాధి చేయునపుడు ఎదురుగానే కుర్చీలో కూర్చొని విరివిగా బీడీలు తాగి పడవేయుచుండిరి. కార్యక్రమమంతా పూర్తయిన పిదప లేచి చివరిసారిగా తల్లి సమాధివైపు చూడగా సమాధిపై వేసిన పూలదండ సరిగా లేకపోవుట గమనించి “ఒరే పూలదండ సరిగా పెట్టండి” అన్నారు. ఆ వెంటనే వెనుదిరిగి “ఇక పోదాం, అంతా అయిపోయిందిగా” అంటూ ముందుకు సాగిరి. సాక్షాత్ దత్త స్వరూపుడైన తాతకు భవబంధములతో పనిలేక పోయినప్పటికీ మానవ శరీరము ధరించుటచే తల్లి పట్ల తనయుని కర్తవ్యాన్ని సక్రమముగా నిర్వర్తించి సామాన్య మానవులు తల్లిదండ్రులను ఏవిధంగా సేవించాలో తెలియజేసిరి.

తాత తల్లిగారి సమారాధన 16-8-91 శుక్రవారం జరిగింది. ఆ అన్నదాన కార్యక్రమమును సిగిరెట్టు కంపెనీ డీలర్ అయిన శ్రీ రామ్ మోహన్ గారు నిర్వహించుటకు ముందుకు వచ్చిరి. ముఖ్య సందర్భములలో తాత ఈయన చేతుల మీదుగా జరిపించిన సేవా కార్యక్రమములు ఆ భక్తుని భక్తిని తెలుపుటయే కాక తాతకు ఆ భక్తునిపై గల ప్రత్యేక ప్రేమ అని అర్థమవుతున్నది. అందుకనే తాత తన తల్లిగారి సమారాధనకు ఈయనను ఎంచుకొనిరి. వివిధ ప్రాంతముల

నుండి భక్తులు కల్లూరు చేరిరి. 200 మందికి సరిపడా భోజనములు తయారుచేసిరి. భోజనములలో అన్నము, పరమాన్నము, సాంబారు, కూరలు మొదలగునవన్ని బహు రుచికరముగా తయారుచేసిరి. తాతగారికి మంగళస్నానములు చేయించి హారతులిచ్చి మొదటగా అమ్మగారి సమాధి వద్ద వైవేద్యము పెట్టిన తరువాత తాతను భోజనం చేయమని ఈ రామ్మోహన్ గారు ప్రార్థించగా తాత “పద్దు పద్దులే, నేను తింటే ఖర్చు ఎక్కువ అవుతుంది పోదాం పద” అంటూ లేచి వెళ్ళిపోయిరి. తరువాత మొదటగా 5, 6 బంతులలో సుమారు మూడు వందల మంది ఆ చుట్టు పక్కల ఉన్న పాఠశాల విద్యార్థులు ఎవ్వరూ పిలువకుండగనే వచ్చి భోజనాలు చేసిరి. ఆ తరువాత స్త్రీలు, పురుషులు, ముసలివారు కలిసి సుమారు మూడువందల మంది ఎటువంటి బేధభావములు లేక సహపంక్తి భోజనములు చేసిరి. ఆఖరు బంతిలో కొందరు ముఖ్యులు కూడా తినగా వండిన పదార్థములు ఇంకా చాలా ఉన్నట్లు తోచినవి. 200 మందికి వండిన వంట 600 మంది తిన్ననూ తరగలేదు. అందరూ తినడం పూర్తికావడంతో పదార్థాలు వ్యర్థమగునేమోనని రామ్మోహన్ గారు బాధపడసాగిరి. ఇంతలో తాత “అన్నం తిందామా” అనగానే రామ్మోహన్ గారు పరుగున పోయి భోజనం తెచ్చివ్వగా చంద్రారెడ్డి తినిపించగా తాత భోజనం ముగించిరి. ఆ తరువాత భోజనశాలకు వెళ్ళి చూడగా నాలుగైదు వందల మంది బీదవారు వచ్చి ఉండిరి. వారిని కూర్చుండబెట్టి వడ్డిస్తుండగా రెండు మూడు బంతులకు వండిన పదార్థములన్నీ ఖాళీ అయినవి. ఇంకను జనము మిగిలి యుండుటచే అప్పటికప్పుడు మళ్ళీ వంటలు తయారుచేసి వడ్డించగా అందరూ తృప్తిగా తిని అమ్మగారిని తలచుకుంటూ వెళ్ళిరి.

చూసారుగా తాత లీల ! 200 మందికి వండిన పదార్థములు సుమారు వెయ్యిమంది తినడమే కాక తాత “నేను తింటే ఖర్చు ఎక్కువ” అని ముందే సందేశమిచ్చినట్లుగానే తాతగారు తిన్న తరువాతనే బీదవారికి అన్నదానము జరిగినది. అంతేకాక పదార్థములు మిగిలిపోయి వ్యర్థమగునేమోనని భయపడిన రామ్మోహన్ గారికి మరల వంటలు వండించవలసిన అవసరం వచ్చింది. ఈ రకంగా తాత తన తల్లిగారి సమారాధనకు అందరికీ తృప్తిగా భోజనం పెట్టించిరి.

తృమేవ సర్వం మమ దేవ దేవ

రెండవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

అధ్యాయము - 3

శ్రీ గణేశాయనమః శ్రీ సరస్వత్యై నమః శ్రీ రామావధూతాయనమః

జగదుద్ధారకం దేవం జయమంగళ కారకం
తారయతి సంసారాత్ తాత ఇత్యక్షర ధ్వయం

అవతార ప్రకటన

శ్రీకృష్ణుని పెంచి పెద్ద చేసిన యశోద కృష్ణుని బాల్య లీలా విలాసాన్నీ, మహిమలను ఎప్పటికప్పుడు గ్రహించినప్పటికీ తిరిగి మాయలో పడిపోయేది. బాల్యంలో శ్రీకృష్ణుడు చూపించిన లీలలకు లెక్కలేదు. ఆఖరుకు మన్ను తిన్నందుకు మందలించి నోరు తెరువమని కోపించిన యశోదకు తన నోటినందు పదునాలుగు లోకములను చూపించినప్పటికీ తిరిగి శ్రీకృష్ణుని సామాన్య బాలునిగా, తన ముద్దుల కుమారునిగా అల్లారు ముద్దుగా చూసుకునేదే కానీ శ్రీకృష్ణుని దైవంగా భావించలేదు. అదేవిధంగా తాత కుటుంబ సభ్యులు కూడా తాతగారి లీలలను, మహత్యములను గ్రహిస్తున్నప్పటికీ మమకారంతోనూ, కుటుంబ బాధ్యతల వల్లనూ ఆ మహత్యాన్ని మరుగుపరుస్తూ తాతను తమ దారిలోకి తెప్పించుకునేందుకు తమవంతు ప్రయత్నం తాము చేస్తూనే ఉండేవారు. అందులో భాగంగానే ఎమ్.జి. బ్రదర్స్ కంపెనీలో పనిచేస్తున్న అన్నలు యజమానిని బతిమాలి తాతగారికి కూడా యజమాని గది బయట కాపలాదారు ఉద్యోగం ఇప్పించిరి.

లోకములను ఏలవలసిన తాత ఒక బంట్లోతుగా గది వెలువల కాపలాదారుగా ఉండడం విధి విచిత్ర లీలలలో ఒకటి. అయితే మహనీయులు చేసే ప్రతి పనిలోనూ ఒక అంతరార్థం ఉంటుంది. వారు చేయదలచుకున్న పనులను ఎంతో నిశ్శబ్దముగా ఎవ్వరికీ అర్థం కానట్లుగా మొదలు పెడతారు. ఆవిధంగానే

తాతగారు తన అవతార ప్రాముఖ్యాన్ని లోకమునకు తెలియచేయదలచుకున్నారు కాబట్టే ఈ పనికి ఒప్పుకున్నట్లు కనిపించారు. ఇలా కొంతకాలం జరిగిన తరువాత ఒకరోజు యజమానియైన సోమప్ప తన గదిలోనికి ప్రవేశించుటకు వస్తుండగా గది బయట కూర్చుని బీడీ కాలుస్తున్న తాత యజమానిని గమనించలేదు, బీడీ పారేయలేదు, కనీసం లేచి నిలబడలేదు. అది చూసిన యజమాని రౌద్రుడైపోయి గదికి చేరి తాతను పిలిపించి మందలించేసరికి తాత కాలుస్తున్న బీడీని పడేసి “కాల్తదిపో” అనేసి వెనుకకు తిరగకుండా వచ్చేసారు. కొంతసేపటికి ఆ యజమానికి వారి బస్టాండులో ఒక బస్సు నిలువునా తగులబడిపోతున్నట్లు సమాచారం అందగానే హుటాహుటిన ఆ ప్రాంతం చేరిన యజమాని ఆశ్చర్యానికి అంతులేదు. ఏమాత్రం నిప్పు రావడానికి అవకాశమే లేని ఆ ప్రాంతంలో బస్సు కాలిపోవడం ఏమిటో అర్థం కాక తెల్లబోయాడు. కొంతసేపటికి అతనికి తాతగారు “కాల్తదిపో” అన్నమాట స్ఫురణకు వచ్చి తాత బస్సును ఉద్దేశించే ఆ మాటలు అన్నారనీ ఆ ప్రమాదాన్ని అరికట్టడానికే తాత బీడీ కాల్యారనీ బీడీ తాగడాన్ని తను ఆపక పోయినట్లైతే బస్సు కాలేది కాదనీ అతనికి అర్థమయ్యింది. భగవంతునికే తాను యజమానినని భావించిన తన దురహంకారమునకు పశ్చాత్తాపపడి తాతను రమ్మనమని ఎంత బ్రతిమాలినప్పటికీ తాత ఇక ఆ ఛాయలకే పోలేదు.

తన 13 సం.ల వయసులో కల్లూరు గ్రామము చేరిన రామిరెడ్డి తాత కొంతకాలము వరకు సామాన్య బాలునిలాగానే ప్రవర్తించి గ్రామములోని తనతోటివారైన ఆనందం మొదలైన వారితో బాల్యక్రీడలైన కబడ్డీ వంటి ఆటలాడుకునేవారు. తన ఇరుగు పొరుగువారైన విరూపాక్షమ్మ, ఘంటసాల, హుసేన్ వంటివారు మొదట మొదట్లో తాతను తమతోటివాడుగా భావించి చూసినవారే. ఆరకముగా తమ స్నేహితునిగా మెలిగిన వ్యక్తిలో హఠాత్తుగా మార్పు కలిగేసరికి నెమ్మదిగా దూరమైన వారు కొందరైతే పెళ్ళిళ్ళైన ఆడువారైన ఈశ్వరమ్మ వంటి భక్తులు మాత్రము తాత తమ ఇంటికి వచ్చినప్పుడు అత్తవారింట తాతగారి వింత ప్రవర్తనకు ఎవ్వరూ అన్యథా భావించకుండా తాతపై తమ ప్రేమనూ, ఆప్యాయతనూ చాటుకొనిరి. సామాన్య బాలుడి నుండి తిక్కరామిరెడ్డి అని పిలిపించుకోబడిన

తాత ఆ తరువాత కాలములో రామావధూత మహారాజులా దేశవ్యాప్తముగా కొలవబడడము చూసిన కల్లూరు గ్రామము ఒక్కసారిగా కళ్ళు తెరిచింది. అప్పటివరకు కొంతమంది మాత్రమే తాతలోని మహత్వాన్ని గుర్తించగలిగితే ఇక ఆ తరువాతి కాలములో ప్రతి ఒక్క కుటుంబమూ తాతలోని దైవత్వాన్ని అనుభవించిరి. తాత పల్లెటూరి విద్యలైన బరువులెత్తుట, కుస్తీలు పట్టుట మొదలైన విద్యలలో ప్రావీణ్యమును చూపించడమే కాక చెక్క భజన, నందికోల వంటి ప్రాంతీయ నృత్యముల పట్ల మంచి అవగాహన కలిగి ఎక్కడైనా లయ తప్పినట్లైతే సరిచేసేవారు. అంతేకాక వేమన శతకములోని పదములు పలికిన నోటితోనే భారత, భాగవతములలోని పద్యాలు మృదుమధురముగా గానము చేసి అందరినీ అలరించేవారు. కల్లూరులోని ఏ ఇంటిని కదిలించినా తాత తమ ఇంటికి వచ్చి అడిగి మరీ అన్నం తినేవారన్న సంగతిని వారందరూ ఆనందముగా చెప్పుకుంటున్నారంటే తాతగారు తన ఊరి ప్రజలపై కురిపించిన ప్రేమాభిమానములు తేటతెల్లమవుతున్నాయి. “సమ్మితే సామ్మ నమ్మకుంటే దుమ్ము” అని నిత్యం తెలిపే తాత ఎక్కిన ప్రతి గుమ్మమూ నేడు అభివృద్ధిలోకి వచ్చి ఆనందముగా నున్నది. తన గొప్పతనమును గుర్తించినా, గుర్తించకపోయినా అమాయకత్వంతో తన నాశ్రయించిన వారినందరినీ ఆదరించి అక్కున చేర్చుకుని ఆశీర్వాదించిన దైవము రామిరెడ్డి తాత మహారాజు.

ఒకసారి తాతగారి ఇంటికి దగ్గరలోని ఒక బ్రాహ్మణ బాలునికి జబ్బు చేయగా వారు ఎన్ని మందులు వాడినా, ఎంతమంది డాక్టర్లకు చూపించినా జబ్బు నయం కాకపోయేసరికి వారు మిక్కిలి ఆందోళనతో ఉండిరి. అనుకోకుండా వారు ఒకరోజు తాత ఇంటికి రావడం తటస్థించింది. వెంటనే తాతగారు ఆ బాలుని తీసుకుని మేడమీదకు వెళ్ళిపోయిరి. అదిచూసి అక్కడున్న వాళ్ళందరూ భయపడిపోయిరి. తాత తల్లి, ఆ బాలుని తల్లి ఎంతగా ప్రార్థించినా కూడా తాత బాబును కిందకు తీసుకురాలేదు. ఆ బాలుడు మేకమీద గుక్కపెట్టి ఏడుస్తున్నాడు. ఇదంతా చూసి భయపడిన తల్లి, ఇతరులు తాత ఆ బాలుణ్ణి ఏం చేస్తారోనని భయపడి పరుగున మేడమీదకు చేరుకోగానే తాత ఆ పిల్లవానిని అమాంతం మేడమీద నుండి కిందకు

పడేసారు. ఈ సంఘటన చూసిన వారందరూ భయభ్రాంతులైరి. పిల్లవాని ఏడుపు వినిపించకపోయే సరికి ఆ బాలునికి ఏం జరిగిందోనని అందరూ ఆందోళనతో కిందకు చేరి చూసేసరికి ఆ బాబుకు కించిత్తు గాయం కాకపోవడమే కాక అప్పటివరకు ఉన్న జబ్బు కూడా మాయమయిపోవడం గమనించి అందరూ ఆశ్చర్యానందములకు లోనై తాతకు నమస్కరించి ఆనందంతో మరలి వెళ్ళిరి.

ఒకసారి రామిరెడ్డి తాత కర్నూలు హైవే మీద రోడ్డు మధ్యలో దిగిబరంగా నిలబడి ఎదురుగా వస్తున్న లారీని దూరం నుంచి చూసి చేతులు అడ్డంగా పెట్టి నిలబడ్డారు. దూరం నుంచి ఇది గమనించిన లారీడ్రైవరు ఎంతగా హారను వేసినప్పటికీ తాత ఒక అంగుళమైనా అక్కడ నుంచి కదలక నిలబడ్డారు. అది చూసిన లారీ డ్రైవరు కోపంతో లారీ దిగి తాతను ఒక పక్కకు లాగడానికి వచ్చాడు. లారీలో ఉన్న లారీ యజమాని, క్లీనరు కూడా ఈ గొడవేమిటోనని లారీ నుండి కిందకి దిగి నిలబడి చూస్తున్నారు. లారీ డ్రైవరు వస్తున్నప్పటికీ తాత ఇంకా అలానే నిలబడడం చూసిన లారీడ్రైవరు రెట్టించిన కోపంతో తాతను చేరునంతలో హఠాత్తుగా లారీలో నుండి మంటలు, పాగలు రావడం ప్రారంభించాయి. అది చూసిన లారీ యజమాని, క్లీనరు ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ దూరంగా పరుగెత్తారు. కోపంతో వస్తున్న డ్రైవరు కూడా నిశ్చేష్టితుడై తాతను ఆశ్చర్యంతో గమనిస్తున్నాడు. ఇదంతా చూసిన ఊరిజనం పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి ఆ మంటలను ఆర్పారు. అప్పుడు ఆ లారీ యజమానికి, డ్రైవరుకు కూడా ప్రమాదంలో ఉన్న లారీ నుంచి తమను కిందకు దిగేలా చేసి తమ ప్రాణాలు కాపాడడానికే తాత రోడ్డుకు అడ్డంగా నిలబడ్డారని అర్థమయ్యింది. ఒకవేళ తాత అలా అడ్డం వచ్చి లారీని ఆపకపోయినట్లైతే ఈ పాటికి తామందరమూ ఆ లారీ ప్రమాదంలో ప్రాణాలు కోల్పోయి ఉండే వాళ్ళమనీ, తమకు తెలియకుండానే ఆపదలో ఉన్న తమ ప్రాణాలు కాపాడిన తాత సామాన్యడు కారనీ ఆయనొక మహానుభావుడనీ అర్థం చేసుకున్న ఆ లారీ యజమాని తన డ్రైవరు, క్లీనరులతో సహా ఆ నడిరోడ్డుమీదే సాష్టాంగ నమస్కారము చేసి తమకు తోచిన విధంగా తాతను పూజించి మరలి వెళ్ళారు.

కొంతకాలము తరువాత కల్లూరు గ్రామంలో ఒక సం. వయస్సు గల బాలిక రజియాబేగంకు జబ్బుచేసి అది ఎంతకీ తగ్గకపోయేసరికి ఆ పాప తల్లి తన ఏకైక కుమార్తె ఆరోగ్యం కోసం ఆత్రుతతో ఆమెను మళ్ళీ ఇంకొక డాక్టరుకు చూపించడానికి తీసుకువెళ్ళింది. అలా వెళ్తున్న ఆమెకు దారిలో తాతగారు కనిపించారు. అప్పుడప్పుడే తాతగారి గురించి కొంచెము కొంచెముగా తెలిసి ఉండడంతో ఆమె తన పాపను తాత చేతుల కందించింది. ఆ రకంగా తాత చేతి స్పర్శతో ఆమె తన పాప జబ్బు నయమౌతుందని ఆశించింది. అయితే పాపను తాత చేతులలో పెట్టిన వెంటనే తాత ఆ పాపను పక్కనే ఉన్న ముళ్ళ పొదల మధ్యకు విసిరివేశారు. అది చూసిన ఆ తల్లి నిర్ఘాంతపోయింది. కొంతమంది తాతను పిచ్చివాడని, మరికొందరు మహానుభావుడని ఇలా విభిన్న అభిప్రాయాలు వినిపిస్తున్న ఆ కాలంలో తాను మూర్ఖత్వంతో మహాను భావుడని భావించి తన కూతురును ఒక పిచ్చివాని చేతిలో ఉంచినందుకు తన మూర్ఖత్వానికి తానే కుమిలిపోతూ అంత పసిపాప అనారోగ్యంతో బాధపడుతున్న ఆమె తాత విసిరిన విసురుకు ఆ ముళ్ళ పొదల మధ్య ప్రాణాలొదిలి ఉంటుందని ఏడుస్తూ చేతులారా తన కూతురును తానే చంపుకున్నట్లైందని చింతిస్తూ ఆ ముళ్ళపొదల వద్దకు పరిగెత్తుకు వెళ్ళి చూడగా అక్కడ రజియా ఎంతో హాయిగా నవ్వులు చిందిస్తూ కనిపించింది. అది చూసిన ఆ తల్లి ఆశ్చర్యానందాలకు అంతే లేకుండా పోయింది. ఆనందంతో ఆ పాపను ఎత్తుకుని చూడగా ఆ పిల్ల ఒంటిమీద చిన్న దెబ్బైనా కనిపించక పోవడమే కాక అప్పటివరకు ఉన్న అనారోగ్యం కూడా పోయి రజియా ఆ క్షణం నుంచే సంపూర్ణ ఆరోగ్యవంతురాలైంది. ఇది చూసిన తల్లి తాతను తను పొరపాటుగా భావించినందుకు, పశ్చాత్తాపపడి అప్పటినుంచి తాత భక్తురాలైంది. ఇప్పుడా రజియాబేగం కల్లూరులోనే హాయిగా కాపురం చేసుకుంటూ ఉంది.

ఇటువంటి సంఘటనలు తరచుగా జరుగుతుండటంతో అందరికీ తాత మహానుభావుడని నెమ్మది నెమ్మదిగా అర్థమవుతూపోయింది. అంతేకాక ఊరిలో ఎవ్వరికి ఏ ఆపద సంభవించినా, లేక ఊరికే ఎటువంటి విపత్తు ఎదురయ్యే పరిస్థితి కనిపించినా తాత ఆ సమయమంతా చాలా అస్థిమితముగా ఉండి ఊరంతా దిగంబరిగా

తిరుగుతూ ఎక్కువగా బీడీలు తాగుతూ అందరినీ తిడుతూ వేటిలో అదిలిస్తూ ఎవ్వరినీ దరిచేరనీయక వింతగా ప్రవర్తిస్తూ హంద్రీ నదివైపు వెళ్ళి రాత్రంతా అక్కడే గడిసి తెల్లవారి ఎప్పటికో తిరిగి వచ్చేవారు. అలా తాత ప్రవర్తించడంతో ఊరి వారికి, ఊరికి కూడా ఆపద తప్పేది. ఆ రకంగా తాత ఎవ్వరూ కోరుకోకపోయినా, అసలు ఆపద వస్తున్నట్లు వారికి తెలియనప్పటికీ నిశ్శబ్దముగా తాను చేయవలసిన కార్యక్రమాలను చేస్తూండేవారు. ఊరివారి యోగక్షేమములను నదా పరిరక్షిస్తుండేవారు. నెమ్మది నెమ్మదిగా ఊరివారికి తాత ప్రవర్తనలోని అంతరార్థం అర్థం కాసాగింది. ఎందుకంటే ఏదైనా ఆపద రావడం, తాత వింతగా ప్రవర్తించడం, తద్వారా ఆ ఆపద తొలగిపోవడంతో అందరికీ తమ క్షేమం కోరే తాతపై అపార భక్తి ప్రేమలు కలుగసాగాయి.

ఈ మార్పులకు తల్లడిల్లిన కుటుంబ సభ్యులు తాతను యధాస్థితికి తీసుకువచ్చి సామాన్య వ్యక్తిలా మలచుటకు తమ వంతు కృషి తాము చేస్తూనే ఉన్నారు. అందులో భాగంగానే తమ ఇంటి ప్రక్కన సెంట్రల్ గాంగ్ట్రాక్టరుగా పనిచేసే అల్లాబకాష్ వద్ద తాతను పనికి పెట్టారు. రోజూ సైకిలు మీద వెళ్ళి తాత అక్కడ నిర్మాణములో ఉన్న వంతెన పనులలో పాలు పంచుకుని ఆ పనిని అత్యంత శ్రద్ధగా చేసేవారు. అన్నం కారీజీలు తెచ్చేవారు. డబ్బు విషయంలో ఖచ్చితంగా వ్యవహరించేవారు. ఆ రకంగా కొన్ని నెలలు గడిచినవి. కొంతకాలం సాగిన తరువాత అల్లా బకాష్ కూ, తాతకూ చిన్న విషయమై గొడవ జరుగగా తాత ఆ పనిని వదిలిపెట్టారు. కొన్ని రోజులు ఊరకనే ఊరిలో తిరిగిన తాత తరువాత హఠాత్తుగా కనిపించడం మానేసారు. ఎప్పుడైనా హంద్రీ నదివైపు తప్ప ఇక ఎక్కడకూ వెళ్ళని తాత కనిపించకపోవడం తల్లిని తీవ్ర ఆందోళనకు గురిచేసింది. ఎవ్వరెంతగా వెదకినా తాత జాడను కనుగొనలేకపోయిరి. ఆ విధంగా సుమారు ఆరు మాసములు గడచినవి.

కల్లూరు లోని తాత ఇంటికి అవతలివైపున ఉండే రామాలయం వద్ద ఒక పాడుబడిన పొలము, అందులో సొరంగము లాంటి ఒక పంపు హౌసు ఉన్నవి. జనసంచారము అంతగా ఉండని ఆ ప్రాంతములో ఒకరోజు ఆ పొలములో పశువులు

కొస్తున్న పశువుల కాపరి పిల్లలకు ఆ పంపు హాసులో నుండి పొగ రావడం కనిపించింది. కుతూహలము కొద్దీ వారు దగ్గరకు వెళ్ళి చూడగా ఆ పంపుహాసులో జడలు కట్టిన జుట్టుతో నల్లని శరీరముతో పెద్ద పెద్ద గోళ్ళతో ఉన్న మనిషిని చూసి భయపడి దెయ్యం దెయ్యమని పెద్దగా అరవసాగారు. ఆ అరపులు విని జనం గుమిగూడి వింతగా లోపలకు చూడసాగారు. ఆ గది కిటికీ వద్ద బీడీలు, అగ్గిపెట్టెలు గుట్టలుగా పడి ఉన్నాయి. ఇవన్నీ ఆశ్చర్యముతో గమనిస్తున్న జనాల వద్దకు ఆ గ్రామ పూజారియైన చింతలముని రామస్వామి వచ్చి వారందరకూ అసలు విషయం ఈ విధముగా వివరించసాగారు.

సహజంగా దైవభక్తుడైన చింతలముని రామస్వామి తాతను మహానుభావునిగా గుర్తించి ఆరాధించేవాడు. తాత ఆ పంపుహాసులో ఉండడం, దానికి గల కారణములు గ్రహించిన ఈయన తాతకు తపోభంగం కలుగకుండుటకు ఎవ్వరకూ ఈ సమాచారమును తెలుపక తాతకు కావలసిన చిన్న చిన్న అవసరములైన బీడీ, అగ్గిపెట్టెలు లాంటివి ఆ పంపుహాసు కిటికీ వద్ద వదలి వెళ్తూ ఉండేవారు. అంతేకానీ కుతూహలము కొరకు కూడా ఎన్నడూ లోపలకు కన్నెత్తి చూడలేదు. ఎందుకంటే ఆ విధంగా చేసిన తాతకు తపోభంగం కలుగుతుందని భయభక్తులతో వ్యవహరించేవారు. అయితే దత్త స్వరూపుడైన తాతకు ఈ తపస్సులతో అవసరం లేదు. అయినప్పటికీ తన నిజశక్తిని లోకానికి వెల్లడి చేయుటకే తాత ఆ పంపు హాసులో ఆరు నెలలుగా నిద్రాహారములు లేక కాలం గడిపి నిజమైన అవధూతకు ఈ భౌతిక అవసరములతో పనిలేదని నిరూపించారు. ఈ సంగతి నంతా ప్రజలకు వివరించిన రామస్వామి తాతగారి తల్లికి ఈ సమాచారం తెలియజేయమనగానే కొందరు పరుగున వెళ్ళి కుటుంబ సభ్యులకు ఈ విషయం వివరించగా ఇక తిరిగిరాడనుకున్న కుమారుడు క్షేమమును వార్తను వినగానే తల్లి పట్టరాని ఆనందంతో పరుగు పరుగున పంపు హాసు చేరినది. ఆరు నెలలుగా ఆవేదనతో గడిపి ఎప్పుడెప్పుడు కొడుకును కన్నులారా చూడగలనా అని ఆత్మతతో ఆ అమృత ఘడియలకై ఎదురుచూసిన క్షణం ఎదురవ్వడంతో ఆనందంతో ఉక్కిరి బిక్కిరి అయ్యింది.

అయితే అక్కడ ఆరు నెలలుగా గాలి అన్నది ఆడని ఆ చిన్న చీకటి గదిలో గబ్బిలాల హోరులో మలమూత్రముల మధ్య చినిగిన బట్టలతో, చింపిరి జుట్టుతో, దుమ్ముకొట్టుకు పోయిన వంటితో, వంకర్లు తిరిగి పెరిగిన గోళ్ళతో హీన దీన పరిస్థితులలో ఉన్న తాతను గాంచి హృదయం బద్దలు కాగా భోరున విలపించింది. తాను ఎంతో ఆత్మతతో ఎదురు చూసినది కొడుకును ఈ స్థితిలో చూచుటకా అని కన్నీరు మున్నీరుగా విలపించింది. కొంతసేపటికి తేరుకుని తేరిపార చూడగా విస్ఫులింగాల వలె ఉన్న తాత కన్నులలోని తేజస్సును సులువుగానే గ్రహించగలిగింది.

ఆవిధంగా తాతలో అపర రుద్రుని గాంచిన ఆనందం, అక్కడి పరిస్థితులు కలిగించిన ఆవేదనలతో కూడిన మిశ్రమ భావములను మాతృప్రేమ జయించగా తాతను తోడ్కొని తన ఇంటికి తీసుకుని వెళ్ళి పసిపాపలా లాలించి, బుజ్జగించి తాతకు మంగళ స్నానములు చేయించి, నూతన వస్త్రములు ధరింపజేసి, చేతులారా కొడుకుకు కడుపునిండా భోజనమిడి ఆనందంతో మురిసిపోయింది. అవధూత అంటేనే శరీర స్పృహ లేకపోవడం కదా. ఆ సంపూర్ణ స్థితిలో ఉన్న తాతకు ఈ బాహ్యతంతో పనిలేనప్పటికీ తల్లిప్రేమకు కట్టుబడి ప్రతిపనినీ శ్రద్ధగా చేయించుకున్నారు. ఇక అప్పటినుండి తాత సాక్షాత్ దత్తాత్రేయ స్వామిలా వెలుగొందుతూ భక్తులను తరించుటలో అగ్రగామిగా మారారు. అప్పటివరకు తాత దైవత్వంపై ఎవ్వరికైనా ఏ మూలనైనా అనుమానాలు ఉన్నా అవన్నీ ఇప్పటితో తీరిపోయి అందరూ తాతకు శరణాగతులై భక్తులైనారు. కానీ తాత తపోభూమి మాత్రము ఎటువంటి మార్పులూ లేకుండా ఆ ముళ్ళ పొదల మధ్య అదే విధముగా ఉండిపోయినది.

గురుస్థాన్ :

పూజ్యశ్రీ శివనేశన్ స్వామీజీ ఆదేశానుసారము 1988వ సం. నందు ఏర్పడిన 'అఖండ సాయినామ సప్తాహ సమితి' 1-1-89న తాతగారి స్థానము నందు 'ఓంసాయి శ్రీసాయి జయ జయ జయ సాయి' నామ ఏకాహమును నిర్వహించుటకు సంకల్పించినది. ఈ కార్యక్రమ నిర్వహణకు ఒకరోజు ముందుగా కల్లూరు చేరి

ఏర్పాట్లయందు నిమగ్నమైన వారి వద్దకు రాత్రి సుమారు 10 గంటల ప్రాంతములో, తాత తానే స్వయముగా భజన చేయదలచిన స్థలమునకు వచ్చి ఏర్పాట్లనన్నింటినీ పర్యవేక్షించిరి. ఈ కార్యక్రమములో భాగముగా ధునిని ఏర్పాటు చేసిరి. స్వయముగా దత్తాత్రేయుడు అక్కడ కొలువు తీరియుండగా ఇక ఆలస్యమెందుకని ధునిని ప్రజ్వలించి తాతగారి చేతికి ఒక కొబ్బరికాయను ఇచ్చి ఆ ధునిలో వేయమని వేడుకోగా తాత ఎంతసేపటికీ ఎవ్వరెన్ని విధముల బ్రతిమాలినప్పటికీ ఆ కాయను ధునియందు వేయలేదు, అలాగని తిరిగి ఇవ్వనూ లేదు. ఆవిధముగా తన చేతులలోనే ఉంచుకున్న ఆ కాయను చాలాసేపటి తరువాత తాత హఠాత్తుగా ధునిలో వేసిరి. వెంటనే బాణాసంచాల మ్రోతతో ఆ ప్రాంతమంతా ఒక్కసారిగా దద్దరిల్లిపోయింది. అదేమిటని ఆశ్చర్యముతో చూసేసరికి అప్పుడు సమయం సరిగ్గా రాత్రి పన్నెండు గంటలైంది. నూతన సంవత్సరం ప్రారంభమైన శుభవేళ, ఆ వేడుకలలో భాగముగా కర్నూలు పట్టణమంతా బాణాసంచా హోరుతో నిండిపోయింది. ఆవిధముగా తాత నూతన సంవత్సరమును స్వాగతించిరి. అప్పుడే కాక ప్రతి సంవత్సరము కూడా తాత ఆ ఒక్క ఘడియలో ప్రత్యేకముగా ప్రవర్తించి నూతన సంవత్సరము అందరకూ శుభము చేకూరునట్లు దీవించెడివారు.

తెల్లవారేసరికి భజన బృందమంతా కల్లూరు చేరిరి. ఈ ప్రయాణములో తాత గోపీనాథ్ అను భక్తుని కుటుంబమును ఒక ప్రమాదము నుండి తప్పించి ప్రాణభిక్ష పెట్టిన ఉదంతము తరువాతి అధ్యాయములలో వివరముగా వివరించ బడినది. తాతగారిని ప్రత్యక్షముగా దర్శించి తరించిన భక్తులందరూ అమితోత్సాహముతో తాతగారి సమక్షములో భజన ప్రారంభించి భక్తితో నామ ఏకాహమును ముగించి అందరూ ఎంతో తృప్తిగా మరలి వెళ్ళిరి.

తాతను దర్శించుటకు వెళ్ళిన సమితి వారితో తాత హఠాత్తుగా “శుభ్రంగా ఫ్లాష్టింగ్ చేసెయ్యండి, లెవల్ చేయించండి, ఇదివరకు ఎప్పుడో వెళ్తుండేవాణ్ణి” అని అన్నారు. ఈ మాటలలోని గూడార్థమును గ్రహించిన సమితి తాతగారు తమ తపోభూమిని ఉద్దేశించి పాట రూపములో “ప్రేమగుడి” కట్టించుమని వెల్లడి

చేసిరని తెలుసుకున్నారు. ఆ విధముగా ఎన్నో సంవత్సరముల క్రితము తాను తపస్సు చేసిన పంపుహౌసును తాత గురుస్థానముగా మలచుటకు రంగము సిద్ధము చేసికొనిరి. తాత ఇచ్చిన ధైర్యముతో షిరిడీ చేరి స్వామీజీకి ఈ విషయమంతా వివరించగా స్వామీజీ అందుకు తగిన సందేశములను, సూచనల నిచ్చి సాయిబాబాకు ప్రీతికరమైన శ్రీరామ నవమి నాటికి తాత తపోభూమిని ‘గురుస్థానము’గా మలచి అక్కడ అఖండ దీపమును ఏర్పాటు చేయవలసిందిగా ఆదేశించిరి.

మొదటగా ఆ పంపు హౌసు యజమానియైన బత్తుల ఎల్లారెడ్డి గారిని కలిసి వారికి విషయమును విశదీకరించగా వారు కూడా ఎటువంటి అభ్యంతరమూ తెలుపక ఆ పంపుహౌసును ఇచ్చివేసి తగిన మార్పులు చేయుటకు అంగీకరించిరి. సమితి సభ్యులు కల్లూరు చేరి నిర్మాణ బాధ్యతలను చేపట్టిరి. ఈ కార్యక్రమమును వారు అత్యంత భక్తి శ్రద్ధలతో, తాతగారి ఆశీర్వాద బలముతో ముళ్ళ పాదల మధ్యన నున్న తాత తపోభూమిని రాత్రింబవళ్ళు విశేషముగా శ్రమించి కేవలం పదకొండు రోజులలో ఆ నిర్మాణమును పూర్తి గావించిరి. అత్యంత చిన్న స్థలములోనున్న ఆ పంపుహౌసు రూపమును యథాతథముగా ఉంచి దానినొక గురుస్థాన రూపమును కలిగించుట అత్యంత క్లిష్టమైన పని. అటువంటిది వారు తాతపై భారం వేసి ఈ కార్యమును సాధించగలిగిరి. ఈ పని జరుగుతున్నన్ని రోజులూ తాత విపరీతమైన కోపముతో నుండి భోజనము కూడా చేయకుండా ఎవ్వరు కనిపించినా “పనికి వెళ్ళండి - అర్జంట్” అంటూ తొందర పెట్టసాగిరి. ఈ సేవలో ఉన్న ప్రతి ఒక్కరిని తాత ఒక్క నిమిషము కూడా వృధా పోనీయక “ఐము అవుతోంది, వెళ్ళండి” అని పంపుతానే తాత వారందరినీ ఈ పదకొండు రోజులూ కంటికి రెప్పలా కాపాడుకొనిరి. అంతేకాక ఆ పదకొండు రోజులలో తాత నారాయణమ్మ అనే భక్తురాలు ఇంటికి వెళ్ళి ఆమెను బయటకు రమ్మని పిలిచి “ఏం చేస్తున్నావు, అక్కడ పని అవుతుంది పో, అక్కడ కావలసినవన్నీ చూసుకో - అర్జంటు” అంటూ ఆమెను అక్కడకు పంపిరి. ఈమే కాక వేంకటరెడ్డి, లక్ష్మీబాయి మున్నగువారు కూడా నిర్మాణ పనులలో ఎంతో సేవ చేసుకున్నారు. గురుస్థాన్ నిర్మాణము ఆవిధముగా అందరూ కలిసి మెలిసి పూర్తి చేసిన వెంటనే అప్పటివరకు కోపముగా ఉన్న తాత ప్రశాంతముగా మారిపోయి యథావిధిగా భోజనము కావించిరి.

తాత ప్రేమ ఆశీర్వాదములతో, అందరి సహాయ సహకారములతో ఈ కార్యక్రమమును అత్యంత చాకచక్యముగనూ, సమర్థవంతముగానూ ముగించిరి. గురుస్థానము లోపల ఒక రాతి సింహాసనమును అమర్చి ఆ స్థానము యొక్క శోభను మరింత పెంచిరి. ఆవిధముగా తన ప్రేమ మందిరమును తాత తానే స్వయంగా కట్టించుకుని ఆ అదృష్టమును అఖండ సాయినామ సప్తాహ సమితికి దక్కించారు.

ఈవిధముగా నిర్మింపబడిన గురుస్థానమును తాతగారి పాదస్పర్శచే పునీత మొనర్చి పూర్వ వైభవమును తెచ్చుటకు 1990 శ్రీరామనవమి నాడు సుముహూర్తమును నిర్ణయించిరి.

‘ఓం సాయి శ్రీ సాయి జయ జయ సాయి’ ద్వాదశాక్షరీ నామ మంత్ర ఆద్యులూ, ప్రచారకులూ అయిన శ్రీ శంకరయ్య గారు తన జీవిత కాలమంతా సాయిని తప్ప అన్య దైవచింతన కూడా లేకుండా సాయిసేవలో తరించి దేశ విదేశములలో వందలాది సాయినామ భజనలు గావించి, వ్యాస రచనల ద్వారా సాయితత్త్వమును సాయి బంధువులకు అందించి ఎందరికో మార్గదర్శకులై ఈ మార్గములో ముందంజ వేయుటకు తగిన సూచనలిచ్చి ఎందరినో సాయిపథములోకి నడిపించిరి. సమితి ఆనాటి కార్యదర్శిగా వ్యవహరించిన వీరికి తాతగారి మహిమను లోకమునకు చాటిచెప్పి తద్వారా అనేకమంది భక్తులు తాతగారిని దర్శించి ధన్యులవ్వవలెనని తీవ్రమైన కోరిక కలిగినది. తాతగారి అనుమతి, ఆశీర్వాదములను పొంది తాతగారి ‘గురుస్థానము’ ప్రారంభోత్సవము నాటికి పుస్తకము ముద్రించి భక్తులకు అందుబాటులోనికి తెచ్చుటకై విశేషముగా శ్రమించి ‘శ్రీశ్రీశ్రీ రామావధూత పూజావిధి’ పుస్తకమును రచించిరి. అంతేకాక తాతగారిని ఒక్కసారి దర్శించుట తోడనే వారి అవధూత లక్షణములను, రూపమును సంపూర్ణముగా మదిలో ముద్రించుకొనుట ద్వారా శంకరయ్య గారు తాతగారి అష్టోత్తరమును అవలీలగా రచించి ఈ పుస్తకము నందు ముద్రించుట ద్వారా నిత్యం తాతగారి అష్టోత్తర పూజ గావించు అదృష్టమును భక్తకోటికి అందించిరి.

ఈవిధముగా సమితి ఎన్నో వ్యయ వ్రయాసల కోర్చి ఎంతో ప్రతిష్ఠాత్మకముగా తలపెట్టిన కార్యక్రమము శ్రీరామనవమి నాటికి కార్యరూపము దాల్చినది. ఆ రకముగా మొదలు పెట్టిన కార్యక్రమములో భాగముగా మొదట అఖండ దీపమును వెలిగించిన తరువాత భజన కార్యక్రమము వైభవముగా ప్రారంభమై భక్తులందరూ తాతగారి రాకకై వేయి కన్నులతో ఎదురు చూచుచుండిరి. శ్రీ తాతగారి పూజావిధి పుస్తకమును భక్తులకు ఉచితముగా పంచిపెట్టిరి. సాధారణముగా ఆడంబరములకు, భక్తజన సందోహమునకు దూరముగా, నిరాడంబరముగా, నిర్వికల్పుడుగా ఉండు తాత ఈ కార్యక్రమమునందు అత్యంత ప్రసన్నులుగా ఉండి మంగళ వాయిద్యముల హోరు మిన్నముట్టుచుండగా భక్తుల కేరింతలు మధ్య తన నివాసమునుండి గురుస్థాన్ వరకు పాదయాత్రగా సాగిన ఊరేగింపులో అందరినీ అలరిస్తూ, ఆశీర్వాదిస్తూ కల్లూరు పుర ప్రజల ఆనంద నీరాజునాలందుకుంటూ అత్యంత వైభవముగా గురుస్థాన్ చేరిరి. ఎన్నో సంవత్సరముల తరువాత తాత పాదస్పర్శచే పునీతమైన తాత తపోభూమి పులకరించగా భక్తుల ఆనందం అంబరమంటి “శ్రీ రామావధూత మహారాజ్ కీ జై” అనే నినాదములతో గురుస్థాన్ పరిసర ప్రాంతములు ప్రతిధ్వనించాయి. ఆ రకముగా గురుస్థాన్ లో ప్రవేశించిన తరువాత తాతగారు తన భుజముపై నున్న ఉత్తరీయమును తీసి అక్కడ కట్టించిన రాతి సింహాసనముపై వేసి పరిసరములన్నింటినీ పరిశీలించి ఆ పిమ్మట భక్తుల కోరిక మేరకు ఆ సింహాసనమును అధిష్టించి రాజాధిరాజులా, యోగిరాజులా వెలుగొంది భక్తులను ఆనంద సాగరములో ముంచివేసిరి. ఈ విధముగా కొంతసేపు భక్తులకు ఆనందానుభూతులను అందించి తాతగారు మరలి వెళ్ళిరి. భజన, అన్నదానముల ఖర్చును మొత్తము ధనారెడ్డిగారు భరించగా అనుకున్న కార్యక్రమమును జయప్రదముగా ముగించిన భక్తులందరూ సంతోషముతోనూ, సంతృప్తితోనూ తిరుగు ప్రయాణమైరి.

అలా నిర్మింపబడిన ప్రేమ మందిరమైన గురుస్థానము నందు తాతగారు భక్తులకు మరుపురానటువంటి దీపావళిని మిగిల్చారు. ఆ వివరములను ఇప్పుడు

తెలుసుకుందాం. షిరిడీలో స్వామీజీకి ఎవరో ఒక భక్తుడు లండనులో తయారుచేయించిన “ద్వారకామాయి” సాయిబాబా పెద్ద ఫోటోను ఇవ్వగా స్వామీజీ ఆ పటమును ఉంచుటకు కల్లారులోని గురుస్థానమే తగిన స్థలమని భావించి అఖండ సాయినామ సప్తాహ సమితి - హైదరాబాదు వారికి అందజేయగా దీపావళి పర్వదినమున భక్తులందరూ బాబాను తీసుకొని రైలులో కర్నూలు చేరిరి. కర్నూలు రైల్వేస్టేషను నందు కల్లారు ప్రజలందరూ మంగళ వాయిద్యములతో “సాయిబాబా”కై ఎదురుచూచుచుండిరి. అత్యంత వైభవముగా అలంకరించిన రామ్మోహన్ గారి వాహనము (Gypsy) నందు సాయినాథుని పటము నుంచి అందరూ భజన చేసుకుంటూ ఊరేగింపు ముందుకు సాగుచుండగా సాయినాథుని దర్శించుకుని అనేకమంది కర్నూలు పట్టణవాసులు నమస్కరించుకొనిరి. ఆ విధముగా ఊరేగింపు నెమ్మదిగా కర్నూలు పట్టణము గుండా కల్లారు చేరి తాతగారి వద్దకు సాయిబాబా పటమును తీసుకువెళ్ళి అటు పిమ్మట గురుస్థానములో స్థాపించవలెనని నిర్వాహకుల యోచన. అయితే ఊరేగింపు కల్లారు గ్రామ సరిహద్దును చేరుసరికి అక్కడ భక్తులందరకూ ఒక అద్భుత దృశ్యం ఎదురైనది.

అంతకుముందు వరకు ఇంటిలోనే ఉన్న తాత ఎవ్వరెన్ని విధములుగా బ్రతిమాలిననూ వినిపించుకొనక బయటకు వెళ్ళిపోయి తిన్నగా కల్లారు గ్రామ సరిహద్దును చేరి అంగుళమైనా కదలక నిలుచుండిపోయిరి. తాత అక్కడ ఎందుకు నిలుచున్నారో తెలియని ఇతర భక్తులు తాతతో పాటుగా అక్కడనే ఆగిపోయారు. ఈలోపుగా సాయినాథుని పటమును తీసుకుని ఊరేగింపులా తరలివస్తున్న భక్తకోటి గ్రామ సరిహద్దులో వేంచేసి ఉన్న తాతను గాంచి హద్దులు లేని ఆనందముతో తాతగారికి ఆ నడిరోడ్డుమీదనే దండ ప్రమాణములు గావించిరి. ఆవిధముగా స్వామీజీ స్వయముగా అలంకరించి పంపించిన శ్రీ సాయినాథుని స్వాగతించుటకు తాతగారే స్వయముగా ఊరి పొలిమేర వద్ద వేచియుండుట గాంచి భక్తులందరూ ఆనందాశ్చర్యములలో మునిగిపోయిరి.

ఇక అప్పుడు సాయినాథుని రథమునందే ముందు భాగమున రామిరెడ్డి తాత భక్తుల కోరిక మేరకు ఆసీనులు కాగా రామ్మోహనరావు గారు వాహనమును మెల్లగా కదలించగా ముందువెనుకల భక్తుల ఆనంద సందోహముల మధ్య నిజమైన శోభాయాత్ర ఆ దీపావళి నాడు ప్రారంభమయెను. ఏదైనా దేముని ఊరేగింపు

జరిగినచో అందులో ఆ దేమునొక్కనినే ఊరేగించెదరు. కానీ ఇక్కడ యోగిరాజైన సాయినాథుడు దత్త స్వరూపుడైన తాత కలిసి ప్రయాణించుటతో శోభాయాత్ర శోభ ద్విగుణీకృతమైనది. బాణాసంచాల ధ్వనులతో సాయినాథునకు, అవధూత రామిరెడ్డి తాతకు భక్తులు పలుకు జయ జయ ధ్వానములు తోడై ఆ దీపావళి శోభ కూడా రెట్టింపైనది. ఊహించని విధముగా తాతగారు సాయినాథుని ఆహ్వానించిన విధము గాంచి రెట్టించిన ఉత్సాహముతో భక్తులందరూ తమను తాము మరచి సంగీత నృత్యముల మధ్య ఆ ఊరేగింపులో పాలు పంచుకొనిరి. శోభాయాత్ర కల్లారు పుర వీధుల గుండా సాగి గురుస్థానమును చేరినది. ఆ విధముగా తాతగారికి, సాయిబాబాకు మరియు స్వామీజీల కున్న అపురూప అనుబంధమునకు అద్భుత నిదర్శనమైన ఈ త్రివేణి సంగమ మధుర ఘట్టమును గాంచిన ఆనందమును ఎదనిండా నింపుకున్నారు. గురుస్థానము చేరిన తరువాత తన బాధ్యత నెరవేరినట్లుగా తాతగారు గురుస్థానములోనికి ప్రవేశించకుండానే మరలి వెళ్ళిపోయిరి. ఆనందమయ హృదయములతో భక్తులందరూ సాయినాథుని పటమును గురుస్థానములోనికి చేర్చి అందులో కట్టబడిన రాతి సింహాసనముపై కూర్చుండబెట్టి హారతులిచ్చిరి. ఆవిధముగా యోగిరాజైన మన సాయినాథుడు ఇద్దరు యోగుల చేతుల మీదుగా ఆ సింహాసనము నందు స్థిరముగా ఆసీనుడాయెను.

నాడు నిర్మాణములో ఉన్న గురుస్థానములో సేవ చేసుకోమని తాతగారు స్వయంగా వెళ్ళి పిలిపించిన నారాయణమ్మ ఆనాటి నుండి నేటి వరకు ఎన్ని విపత్కర పరిస్థితులు ఎదురైనప్పటికీ అత్యంత భక్తి శ్రద్ధలతో ఈ నిర్వహణ బాధ్యతలను తన ముసలితనమునందు కూడా మోయుటచే ఆ సేవాభాగ్య ఫలముగా తాతగారు ఆమెకు శివరాత్రి పర్వదినమున మోక్షము ననుగ్రహించిరి. ప్రతి ఆదివారం సాయంత్రం ఇక్కడ నియమం తప్పక భజన కార్యక్రమములు కొనసాగుతాయి. కల్లారు లోని తాతగారి సమాధిని దర్శించిన ప్రతి భక్తుడూ ఈ గురుస్థానమును కూడా తప్పక దర్శించుకొని తాతగారి ఆశీస్సులు సంపూర్ణముగా పొందగలరు.

త్యమేవ సర్వం మమ దేవ దేవ

మూడవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

మొదటిరోజు పారాయణము సమాప్తము

రెండోవో రోజు పారాయణము

ధర్మసంస్థాపన

అధ్యాయము - 4

శ్రీ గణేశాయనమః శ్రీ సరస్వత్యై నమః శ్రీ రామావధూతాయనమః

ధర్మపాలకం ధర్మరక్షకం దీనజనోద్ధారం
తారయతి సంసారాత్ తాత ఇత్తక్షర ద్వయం

వేద విహితమైనది, ధరించునది, పోషించునది అను అర్థముల నుండి వచ్చినది ధర్మము అనబడును. దేనివలననైతే అభ్యుదయము, మోక్షప్రాప్తి కలుగుతుందో అదే ధర్మమనబడును. అనాదిగా భగవంతుడు ఎన్ని అవతారములు ఎత్తినా అవన్నియు కాలానుసారము సమాజములో పెచ్చు పెరిగిన అధర్మాన్ని రూపుమాపి ధర్మాన్ని ప్రతిష్ఠించుటకే. త్రేతాయుగం, ద్వాపరయుగాలలో భగవంతుడు రాముడు, కృష్ణుడు అవతారములు ఎత్తి రావణ, కంసాది రాక్షస సంహారము గావించడంతో ఆ అవతార ఆవశ్యకత అక్కడితో సరిపోయింది. కానీ ధర్మం ఏకపాదంపై నడుస్తున్న ఈ కలియుగంలో అడుగడుక్కి పుట్టుకొస్తున్న దుర్మార్గులను అణచి అమాయక ప్రజలను కాపాడుతూ ధర్మాన్ని ఎప్పటికప్పుడు సుస్థిర పరచుట భగవంతుని తక్షణ కర్తవ్యమై ఉన్నది. కాబట్టే భగవంతుడు అవధూతలను భువి పైకి పంపి ధర్మ పరిరక్షణ గావిస్తున్నాడు. భగవత్స్వరూపులైన అవధూతలు ప్రపంచస్పృహ లేక తమ లీలా విలాసముతో భక్తుల బాధలు, కర్మలు బాపుటయేగాక వారిని అన్ని కోణముల నుండి కాపాడుతున్నారు.

క్షమాగుణము, ఇంద్రియ నిగ్రహము, ధీరత్వము, సత్యము, అక్రోధము మున్నగు ధర్మలక్షణములు మూర్తీభవించిన అవధూతోత్తముడైన రామిరెడ్డితాత సాయిమందిర విగ్రహ ప్రతిష్ఠలు, శంకుస్థాపనలు గావించుట ద్వారా తన శక్తిని ఆయా ప్రదేశాలలో సుస్థిరపరచి ధర్మ పరిరక్షణ గావించిరి. అందులోని కొన్ని ముఖ్య ఘట్టములను ఇప్పుడు తెలుసుకుందాం.

కృష్ణం వందే జగద్గురుమ్ :

శ్రీ రామిరెడ్డి తాత కృష్ణాష్టమి రోజు జన్మించిరి. అంతేకాక గుంటూరు భక్తులు తాతను మీరు కృష్ణావతారకాలంలో ఉన్నారా అని అడిగినప్పుడు తన గురించి చెప్పుకోవడం ఇష్టం లేనప్పటికీ తాతగారు భక్తుల నమ్మకం స్థిరపరచుటకు తమకు యుగాలతో పనిలేదని సమాధానమిచ్చిరి. మరియు తాతగారు శ్రీకృష్ణ రాయబారంలోని “బావా ఎప్పుడు వచ్చితి నీవు”, “జండాపై కపిరాజు” వంటి పద్యములను మృదుమధురముగా గానంచేసి అలరిస్తూ ఉండేవారు. అవి సందర్భోచితముగా ఉంటూ భక్తుల సమస్యలకు పరిష్కారం ఆ పద్యములలో కనిపిస్తుండేవి.

ఏ కాలంలోనైనా, ఏ యుగంలోనైనా భగవంతుడు ఎల్లప్పుడూ ధర్మం వైపునే నిలబడతాడని మన పురాణాలు, ఇతిహాసాలు మనకు తెలిపే సత్యం. కృతయుగంలో హరిశ్చంద్రుడూ, త్రేతాయుగములో శ్రీరాముడూ, ద్వాపరయుగంలో శ్రీకృష్ణుడూ చేసినదిదే. ప్రత్యేకించి శ్రీకృష్ణుడు రాజ్యాధికారమూ, పెద్దల అండదండలూ, దురహంకారముతో కన్నూ మిన్నూ కానని ధర్మం తప్పిన చక్రవర్తియైన దుర్యోధనుని కాదని, ధర్మం కోసం పడరాని పాట్లు పడుతూ సర్వం కోల్పోయిన పాండవుల పక్షం నిలచి అంతిమ విజయం చేకూర్చాడు. అదేవిధముగా తాతగారు కూడా తాత భక్తుడైన సంస్కృత ఉపాధ్యాయుడు - ధర్మం తప్పిన తన శత్రువుపై న్యాయ పోరాటం చేస్తూ తాతను ఆశ్రయించినప్పుడు అతనికన్నా ముందుగనే తాత వద్ద నున్న తన శత్రువును గాంచి ఖిన్నుడై మనసులో దుఃఖిస్తుండగా వెంటనే తాతగారు “ముందుగ వచ్చితి నీవు, మునుముందుగ చూసితి నీతనిని” అను కృష్ణ

రాయబారములో దుర్యోధనుడూ, అర్జునుడూ తననాశ్రయించినప్పుడు దుర్యోధనుడు ముందుగా వచ్చినప్పటికి ధర్మబద్ధుడైన అర్జునునే తాను చూసాను కాబట్టి తాను అర్జునుని పక్షమని తెలిసిన సందర్భములోని పాటపాడి తాతగారు ఆ సంస్కృత ఉపాధ్యాయునకు ధైర్యమునూ, విజయమునూ చేకూర్చిరి.

మరియు శ్రీకృష్ణుడు తన ప్రియసతులైన రుక్మిణీదేవి, సత్యభామల మధ్య పారిజాతాపహరణం విషయంగా తలెత్తిన సమస్యపై కూడా ధర్మపక్షమే వహించాడు. హంగులూ, ఆర్భాటాలూ, అహంభావమూ అమితంగా కల సత్యభామ తన సకలమూ, తులాభారము వేసినా తూగని శ్రీకృష్ణుడు, తనపై వినయముతో, భక్తితో అంకితభావంతో ఉన్న రుక్మిణీదేవి వేసిన తులసీదళమునకు తూగి భక్తి కన్నా ఏదీ ఎక్కువ కాదని స్వంత భార్యల విషయంలో కూడా పక్షపాత ధోరణి చూపక ధర్మానికే కట్టుబడి ఉన్నాడు. దీనిని బట్టి కాలము, యుగములతో పనిలేకుండా ఎప్పుడూ భగవంతుడు ధర్మానికే బద్ధుడై ఉంటాడని తెలుస్తోంది. అదే విధంగా రామిరెడ్డి తాత కూడా తిరుమల షిరిడీ క్షేత్రములోని షిరిడీసాయి సేవాసంస్థలో సమస్య తలెత్తినప్పుడు కీర్తి ప్రతిష్ఠలూ, అంగబలమూ, అర్థబలమూ, సకల హంగులూ, ఆర్భాటాలూ ఒకవైపు, సర్వం కోల్పోయి అవధూతలపై ఆధారపడి ధర్మానికి కట్టుబడి మూగభక్తితో నున్న షిరిడీ సాయి సేవా సంస్థ యాజమాన్యం ఒకవైపు నిలబడినపుడు ధర్మబద్ధులైన షిరిడీసాయి సేవాసంస్థకు తాతగారు వెన్నుదన్నుగా నిలచి విజయాన్ని చేకూర్చి “సత్యమేవ జయతే” అను నానుడికి నాంది పలికిరి. కాబట్టి ఎవరైతే ఎటువంటి విపత్కర పరిస్థితులు ఎదుర్కుంటున్నప్పటికీ ధర్మం తప్పక నిలిచెదరో అటువంటి వారికి భగవంతుడు, సద్గురువు, అవధూతయైన రామిరెడ్డి తాత అండ, ఆశీస్సులు సంపూర్ణంగా లభించి వారు క్లిష్టపరిస్థితులన్నీ అధిగమించి విజయాన్ని పొందగలరు. అందుకే

ధర్మో రక్షతి రక్షితః

పూజ్యశ్రీ శివనేశన్ స్వామీజీ :

పూజ్యశ్రీ శివనేశన్ స్వామీజీ తన బాల్యమునందే షిరిడీ ప్రవేశించి సాయిబాబా ఆదేశము మేరకు షిరిడీలోనే స్థిర నివాసమేర్పరచుకొని సాయిసేవకు తన జీవితమును అంకితమొనర్చిన భాగ్యశీలి. ఆ సాధనలో తరించిన స్వామీజీ సాయి తత్త్వమును దేశ విదేశములయందు విశేషముగా ప్రచార మొనరింప చేయుట ద్వారా భక్తులు బాబాను సులువుగా అర్థము చేసుకొను మార్గమును సూచించిరి. అందులో భాగముగనే ఊరూరా సాయిసేవా సంస్థలను స్థాపించి వారిచే సాయిబాబాకు ప్రియమైన నామసంకీర్తన, అన్నదానము వంటి పూజా కార్యక్రమములు ఆయా సంస్థలు నిర్వహించునట్లు చేసి భక్తులందరూ మాతృసాయి సేవలో తరించునట్లు చేసిరి. అంతేకాక అవధూతలనగా ప్రత్యక్ష దైవాంశ సంభూతులని తెలిసిన స్వామీజీ తాను షిరిడీలో నున్నప్పటికీ దేశవ్యాప్తముగా ఎక్కడెక్కడో ఉన్న అవధూతలను గుర్తించి వారి గురించి భక్తులకు వివరించి అవధూత సాంప్రదాయమును విశేషముగా అర్థమగునట్లు చేసి ఎందరెందరికో అవధూతలను దర్శించి సేవించు మహద్భాగ్యమును కలిగించిరి. సాయి సంస్థల వారిచే స్వామీజీ ఈ అవధూతల ద్వారా అనేక మందిర, ధుని శంకుస్థాపనలు, ప్రాణప్రతిష్ఠాపనలు జరిపించుటలో కీలకపాత్ర పోషించిరి. ఇన్ని కార్యక్రమములకు రూపకర్తయైనప్పటికీ స్వామీజీ తానెన్నటికీ సాయి సేవకుడను మాత్రమేననీ తన కెటువంటి మహిమలు, లీలలు తెలియవని చెప్పడమే కాక దానిని ఆచరణలో పెట్టుటయందు ఎటువంటి భేషము చూపించని నిజమైన యోగి. అత్యంత నిరాడంబర జీవనమును సాగించుచూ ఏనాడూ ప్రచారములను కానీ, ఆడంబరములను కానీ, ఆర్భాటములను కానీ దరిచేరనీయక అణువణువునా సాయి తత్త్వమును జీర్ణించుకుని ఆచరించి సాయికి అంకితమైరి.

శ్రీ తిరుమల షిరిడీ క్షేత్రము :

హైదరాబాదుకు సమీపమున గల మల్లాపూరు గ్రామములో నారాయణ, రాజాల స్థలమును చూసిన ఒక గురువు ఈ స్థానములో అన్ని మతముల వారూ

కొలిచే దైవం కొలువు తీరబోతున్నాడని చెప్పడం జరిగింది. అటు పిమ్మట రాజు అన్నయ్యయైన నారాయణ షిరిడీ వెళ్ళినప్పుడు తనకు బాబా చూపించిన లీలలకు మైమరచి సాయిబాబా మందిరమును తమ స్థలమునందు నిర్మించవలెననే సంకల్పము కలిగింది. తాను నమ్ముకున్న ఆంజనేయస్వామిని మనసులో నిత్యం కొలుచుకోవడం తప్ప ఈ గుళ్ళు గోపురముల పట్ల అవగాహన లేనందున రాజు మొదట్లో ఈ వ్యవహారములో తలదూర్చకపోయినప్పటికీ ఆ తరువాత తప్పనిసరి పరిస్థితులలో ఈ సంగతిని పట్టించుకోవలసి వచ్చింది. అటువంటి సమయములో షిరిడీలోని పూజ్యశ్రీ శివనేశన్ స్వామీజీ దర్శన భాగ్యం కలుగగా ఇక అతని మనసు మొత్తము స్వామీజీ పాదముల యందు లగ్నమైపోగా ఆనాటి నుండి స్వామీజీ అడుగుజూడలలో నడుస్తూ వారి సూచనలను యథాతథంగా అమలు పరచుటకు స్థిరనిశ్చయుడయ్యాడు. ఆనాటి నుండి ఆ స్థలములో అక్కడ సర్వాంగ సుందరంగా ఆహ్లాదకరమైన వాతావరణంలో 108 రోడ్లకు సాయినామ అష్టోత్తరముల నామకరణ చేసి ప్రశాంతమైన వాతావరణంలో ఆధ్యాత్మికత ఉట్టిపడు ఒక క్షేత్రమును అవధూతల ఆశీస్సులతో నిర్మించవలెనని ఇతని సంకల్పము.

తామరాకుపై నీటిబొట్టులా నిలచి అన్ని కార్యక్రమములూ జరిపించు స్వామీజీ త్రికరణ శుద్ధిగా తనను నమ్మిన వీరితో షిరిడీని పోలిన షిరిడీని నిర్మింపచేయ సంకల్పించి 11 ఎకరముల స్థలములో 'షిరిడీ సాయి సేవాసంస్థ'ను స్థాపింపచేసిరి. అంతేకాక రాజు, నారాయణలు వెంకటేశ్వరస్వామి భక్తులవడం చేత ఈ క్షేత్రమునందు వెంకటేశ్వరస్వామి ఆలయమును కూడా తిరుమలలో లాగానే యథాతథంగా నిర్మింప సంకల్పించి మొత్తము ఈ క్షేత్రమునకు "తిరుమల షిరిడీ" అను నామకరణము చేయుట ద్వారా అటు తిరుమల వెంకటాద్వీపాని, ఇటు షిరిడీ సాయినాథుని అండ, ఆశీస్సులు ఈ సంస్థకు కలుగునట్లు చేసిరి. అప్పటినుండి నారాయణ, రాజులిద్దరూ తమ జీవితములను ధన్యత నొందించి ఇంతటి మహద్భాగ్యము నొసగిన వెంకటేశ్వరస్వామి, సాయినాథుడూ, అవధూతలే ఈ క్షేత్రమునకు యజమానులని త్రికరణ శుద్ధిగా నమ్మి ఫలాపేక్ష రహితముగా సమాజహిత కార్యక్రమములకు ఉపయోగపడునట్లు తమ యావదాస్తిని

భగవదర్పితము గావించిరి. ఈ సంస్థపట్ల కన్నతండ్రి బాధ్యత వహించిన స్వామీజీ తానొక్కరే అవలీలగా పూర్తి చేయగలిగిన ఈ మందిర నిర్మాణమునకు తనతోపాటుగా మరి నలుగురు అవధూతలను ప్రేరేపించిరి. ఎందుకనగా మందిర నిర్మాణము మాత్రమే తన సంకల్పము కాదనీ ఈ స్థలమును శక్తి పీఠముగానూ, పుణ్యక్షేత్రముగానూ మలచి కలియుగమున్నంత కాలము కోట్లాది భక్తులను తరింపజేయుటకే అన్నది అక్షరసత్యము. అవధూతలు ఈ మందిరమునకు తమ యోగశక్తిని ఏ ఏ రూపములతో ధారపోసిరో ఇప్పుడు తెలుసుకుందాం.

శ్రీ రామిరెడ్డి తాత :

11 ఎకరముల విస్తీర్ణములో షిరిడీలోని మందిరములన్నీ యథాతథముగా నిర్మించు బృహత్తర కార్య నిర్వహణకు శంకుస్థాపన చేయు బాధ్యతను స్వామీజీ రామిరెడ్డి తాతపై పెట్టుట ద్వారా ప్రప్రథమముగా తాతగారు ఈ బాధ్యతను స్వీకరించిరి. తాతగారిని మందిర శంకుస్థాపనకు వచ్చుటకు అనుమతికోసం వెళ్ళిన నారాయణతో తాత వెంటనే బయలుదేరుటకు సిద్ధపడిరనగా ఈ మందిరం పట్ల తాత మక్కువ అర్థమవుతుంది.

11-4-1992 శ్రీరామనవమినాడు ఉదయం 8-20 గం.లకు మందిర శంకుస్థాపనకు సుముహూర్తము నిర్ణయించబడినది. ఈ సందర్భముగా ఉగాది నుండి శ్రీరామనవమి వరకు సాయినామ సప్తాహము జరిపించుటకు నిర్ణయించి వివిధ భజన బృందములను ఏర్పాటుచేసి ఖాళీ స్థలము నందు ఎవ్వరకూ ఎటువంటి ఇబ్బందులూ లేకుండునట్లు అప్పటికప్పుడు వసతులు కల్పించి నామ సప్తాహమునకు కావలసిన వనరులన్నీ సమకూర్చిరి. అత్యంత వైభవముగా సుమారు 14 కి.మీ. దూరము నుండి సాయినాథుని పటమును ఊరేగింపులా తీసుకువచ్చునప్పుడు దారి పొడవునా మంగళ నీరాజనము లందుకున్న సాయినాథుడు మల్లాపుర గ్రామమున ప్రవేశించి అందముగా అలంకరింపబడిన పందిరిలో కొలువు తీరెను. ఆ తరువాత నామసప్తాహము అత్యంత వైభవముగా ప్రారంభమాయెను. ఈ శంకుస్థాపన కార్యక్రమములో భాగముగా చండీయాగము శాస్త్రయుక్తముగా ప్రారంభమాయెను.

జనసంచారమే లేని ఈ ప్రాంతమున నిత్యమూ నిరంతరముగా వేలమందికి అన్నదానము వైభవోపేతముగా జరిగెను. ఎక్కడనుండి వచ్చేవారో తెలియనట్లు భక్తజన సందోహము ఈ కార్యక్రమములో ప్రతినిత్యం పాల్గొనేవారు. ఈవిధముగా సప్తాహము ఆద్యంతమూ భక్తిశ్రద్ధలతో ఎంతో వైభవముగా సాగుతున్నది. ఈ కార్యక్రమమునకు వేంచేయు తాతగారిని కల్లూరు నుండి మల్లాపురమునకు తీసుకువచ్చినప్పుడు పరిస్థితి నంతా పర్యవేక్షించిన తాత ఏకంగా 18 గంటల యోగ నిద్రలోనికి వెళ్ళిపోయిరి. శంకుస్థాపన ముహూర్తము సమీపించుట దాటిపోవుట కూడా జరిగినది. అయితే కాలాతీతులైన అవధూతలకు మానవులు నిర్ణయించిన ముహూర్తములతో పనిలేదు. వారు నిర్ణయించిన ముహూర్త సమయమునకే కార్యక్రమము జరిపించెదరను అవగాహన ఉండడము వలన నిర్వాహకులెవ్వరూ ఈ విషయమై ఆందోళన కానీ, ఆతృత కానీ నొందక తాతగారు నిర్ణయించు సుముహూర్తమునకై వేచియుండిరి.

ఓం కాలాతీతాయ నమః

ఆ రకంగా తాతగారు శంకుస్థాపన నాడే మందిర నిర్మాణ జాప్యమును పరోక్షముగా సూచించిరి.

శ్రీరామనవమి మధ్యాహ్నం సరిగ్గా 12 గం.లకు యోగస్థితి నుండి బయటకు వచ్చిన తాత సరిగ్గా సాయిమందిరము నిర్మించు స్థలము నందు నిలబడి మంగళస్నానము లాచరించిరి. అటు పిమ్మట సాయంత్రము వరకు శంకుస్థాపన ప్రారంభించని తాత 4.03 ని.లకు సాయిమందిర శంకుస్థాపనతో తన కార్యక్రమమును ప్రారంభించి ఆ తరువాత గురుస్థాన్, చావడి, ద్వారకామాయిల శంకుస్థాపనను తనదైన శైలిలో జరిపి ఆ మందిరమునకు కావలసిన యోగశక్తిని ఆనాడే శంకుస్థాపనతో పాటు నిక్షిప్త పరచిరి. మరియు ముళ్ళదారి వెంట నడిచి నందాదీపము, దత్తాత్రేయుల మందిరములకే కాక 4 ఎకరముల విస్తీర్ణములు నిర్మించబోవు గురుకుల వేద పాఠశాలకు కూడా శంకుస్థాపన జరిపి తమ ఆశీస్సులు ఆ మందిరమునకు ప్రసాదించిరి. సుమారు 10,000 మంది భక్త జన సందోహము

మధ్య తాత అత్యంత ప్రసన్నులుగా నుండి ఈ కార్యక్రమమును 'సభాతో న భవిష్యతి'గా జరిపించిరి. మొదటి దర్శనముతోనే తాతపట్ల భక్తి ప్రేమలు కుదిరిన నారాయణ, రాజులు తాతగారు తమ మందిరమునకు గావించిన శంకుస్థాపన మహోత్సవమును గాంచి కృతజ్ఞతాభివందనము లర్పించిరి.

ఆ తరువాత మరి రెండు మూడు సార్లు తాతగారు ఈ మందిర ప్రాంగణమునకు రావడమే కాక ఎక్కడలేనటువంటి రీతిలో అన్నదమ్ములిద్దరకే కాక వారి తండ్రిగారికి కూడా తన పాదుకలనిచ్చిరి. ఒకే కుటుంబమునకు చెందినవారికి ఒక్కొక్కరికి ఒక్కొక్క జత పాదుకల నివ్వడం కూడా వీరింటిలోనే చేసిన తాత వీరికి తన రక్షణను కల్పించిరి. వీరింటిలో అనాదిగా వీరికి రక్షణలా నున్న దేవతా విగ్రహములను తొలగించమని ఎవరో రాజు వాళ్ళింటికి వచ్చి చెప్పగా అదే సమయమునకు తాతగారి వద్ద నున్న నారాయణ ఫోను ద్వారా సంగతి తెలిసి తాతను అడుగగా తాతగారు స్పష్టముగా “వాటినలాగే ఉండనీ” అని పలికిరి. అయితే వారిపై నున్న నమ్మకముతో రాజు వాటిని తీసివేయడము జరిగినది. ఇక అప్పటినుండి వీరికి తెలియకుండగనే పరిస్థితులు అదుపు తప్పుట ప్రారంభమయినవి. అయితే ఆర్థికముగా పటిష్ఠమైన స్థితిలో నున్న వీరు ఆ పరిస్థితుల నెదుర్కొని మందిర నిర్మాణములో భాగముగా సాయిబాబా సశరీరులుగానున్న ద్వారకామాయిని స్వామీజీ ఆదేశము మేరకు ముందుగా నిర్మింపదలచి ఏ ఒక్కరినీ ఒక్క రూపాయి తమంత తాము అడుగకుండా నిర్మించేటప్పుడు అనుకోని పరిస్థితులలో తన స్నేహితుడైన పవన్ కుమార్ నుండి కొంత పైకమును తీసుకోవడము మినహాయించి మిగిలినదంతా తమ స్వంత డబ్బు వెచ్చించి ఒక్క అణువైనా తేడాలేకుండా తాతపై పూర్తిగా ఆధారపడి అవసరమైనప్పుడల్లా అన్నదమ్ములిద్దరూ తాతను ఆశ్రయించి మానసికముగా తాతకు దగ్గరై పలుమార్లు తాతను దర్శించి ఆశీస్సులందుకొనుట వలన తాత ఆశీర్వాదములతో కేవలము 8 నెలల వ్యవధిలో ద్వారకామాయి నిర్మాణము చకచకా గావించుచుండగా ఊహించని విధముగా తాతగారు హఠాత్తుగా సమాధి నొందడం వీరికి తీరని లోటు అయినప్పటికీ తాతగారు శంకుస్థాపన చేసిన కార్యక్రమమును త్వరగా పూర్తిచేయుటే తాతకు

తామిచ్చు నివాళిగా భావించి త్వరత్వరగా ద్వారకామాయి నిర్మాణమును 1993 జనవరి నెలలోనే పూర్తి గావించిరి. ఆ రకంగా ఇంతటి పుణ్యక్షేత్రానికి శంకుస్థాపన ద్వారా ప్రథమ బాధ్యత స్వీకరించిన తాత అన్ని విపత్కర పరిస్థితులలో తన అండా, దండా ఈ సంస్థకు కలవను ధైర్యాన్ని ఇస్తూ ముందుకు నడిపిస్తున్నారు.

అనసూయమాత :

స్వామీజీ రాజాను అనసూయమాత వద్దకు పంపించి అనసూయమాత చేతులమీదుగా ద్వారకామాయిలోని ధునిని ప్రారంభించినట్లైతే షిరిడీలోని సాయిబాబా చేతుల మీదుగా ప్రారంభం కాబడిన ధునికి ఉన్నంత పవిత్రత ప్రాధాన్యత చేకూరుతాయని తెలుపగా అనసూయ మాతను హైదరాబాదు ఆహ్వానించి ఈ కార్యక్రమము జరిపించుటకు రంగము సిద్ధము చేసిన స్వామీజీ ఆవిధముగా ఇంకొక అవధూతను ఈ మందిరములో బాధ్యత వహించునట్లు చేసిరి. తాతగారు సమాధియైన గాయము పచ్చిపుండులా అందరి మనసులనూ బాధపెడుతున్నప్పటికీ అనసూయమాత చేతుల మీదుగా జరుగబోవు ఈ కార్యక్రమమునకు ఏర్పాట్లన్నియూ పూర్తిగావించి 8-2-1993న నిర్ణయించబడిన ముహూర్తమునకు అనసూయమాతను ఆహ్వానించి మాత రాకకై వేయి కన్నులతో ఎదురుచూచుచుండగా ముహూర్త సమయమునకు ముందుగనే మందిరము ప్రవేశించిన అనసూయమాత అత్యంత వైభవముగా ఈ కార్యక్రమమును పూర్తిగావించి తన ఆశీస్సులను ఈ మందిరమునకు అందించిరి. ఆవిధముగా లక్షలాది భక్తుల కర్మలను ధ్వంసం చేసిన లోకపావని దత్తావతారిణి విదేహీసతీ అనసూయమాత రాబోవు కాలములో అనంతకోటి భక్తుల యోగక్షేమముల కోసము ఈ సంస్థ నందు నిత్యాగ్ని (ధుని)ని ప్రజ్వలింపచేసి ఆ తల్లి తన శక్తిని ఈ సంస్థకు నిజనిధిలా ధారపోసెను.

దేవి మాయమ్మ :

వేదజననిగా, విద్యాప్రబోధినిగా ధర్మసంస్థాపన యందు తన వంతు కృషను, తపోజలమును తీసుకుని కన్యాకుమారి నుండి కదలిన సాగరకన్య కరుణామాయి ఈ దేవిమాయి. ఈ తల్లి పేరు మీద రాబోతున్న వేద గురుకుల పాఠశాలలు సమాజాభివృద్ధికి నిజమైన సోపానాలు.

నాంపల్లి బాబా :

అవధూతలు ప్రారంభించిన కార్యక్రమములను వారు స్థూల శరీరముతో లేనప్పుడు సశరీరులుగా నున్న వేరొక అవధూతలు ఆ బాధ్యతను స్వీకరిస్తారు. పైన చెప్పిన ముగ్గురు అవధూతలు, స్వామీజీల దివ్య దేహములు కనుమరుగైనప్పుడు ఒంటి ఊపిరితో నిలిచిన ఈ షిరిడీ సాయి సేవాసంస్థను తన ఒడిలోనికి తీసుకుని మాతృప్రేమను కురిపించి ఆదరించి అనుక్షణమూ కాపాడిన కరుణామూర్తి శ్రీ నాంపల్లిబాబా.

ఈవిధముగా అవధూతల అండదండలతో సాగుతున్న ఈ సంస్థకు యజమానులూ, నిర్వాహకులూ కూడా అవధూతలే కాబట్టి ఈ సంస్థ రక్షణ వారిదే. ఏమీ తెలియని అమాయకత్వంతో తనను నమ్మినవారిని అన్నివిధములూ కాపాడుట కొరకు స్వామీజీ రంగము సిద్ధము చేసిరి. ఈ మార్పులు జరుగు సందర్భములో అంగబలము, అర్థబలములే కాక అన్ని విధాలా సప్టపోయి కష్టములలో నున్న రాజాకు రామిరెడ్డి తాత తన సన్నిధియైన 'రామసన్నిధానము' నందు రక్షణ కల్పించి మాతృప్రేమను కురిపించి ఆదరించుటయే కాక అన్ని కష్టముల నుండి క్షేమముగా తప్పించుట ద్వారా ఈ సంస్థకు ప్రాణము పోసిరి. ఆవిధముగా తాను శంకుస్థాపన చేసిన సంస్థ బాగోగులను తాత సర్వదా కాపాడుతూ ప్రతి అడుగులోనూ తన రక్షణను అందిస్తూ తన అమృత దృష్టితో ఈ సంస్థకు కొండంత అండగా నిలిచి ధైర్యమును కలుగజేస్తుండడము వలననే ఎంతటి విపత్కర పరిస్థితులవైనా ఈ సంస్థ ఎదుర్కొని నిలబడి విజయం సాధించగలుగుతుంది.

ఆవిధముగా స్వామీజీ అపూర్వ సంకల్ప బలముతో 'సభూతో న భవిష్యతి' రూపుదిద్దుకుంటోంది శ్రీతిరుమల షిరిడీ క్షేత్రము. ఏ శిల్పియైనా తాను చెక్కే రాతిని తనకు కావలసిన విధముగా మలచుకున్నట్లే స్వామీజీ కరకమలములతో చెక్కబడిన అపురూప శిల్పము ఈ షిరిడీ సాయి సేవాసంస్థ. త్రికరణ శుద్ధిగా అవధూతల శరణు వేడిన ఈ సంస్థకు వారి పాదములే మూల స్థంభములు. వారి కరములు ఈ కట్టడములు, వారు ఆకర్షించేది ఈ సంస్థ హృదయఘోష. వారి కృపావృష్టి ఈ సంస్థకు అమృతోపానము, వారి యోగాగ్ని ఇక్కడ ప్రజ్వరిల్లే నిత్యాగ్ని. వారి తపశ్శక్తి ఈ సంస్థ పంచ ప్రాణములుగా లోక కళ్యాణార్థమూ, ధర్మసంస్థాపనార్థమూ నడుం బిగించి "సత్యమేవ జయతే" అను నినాదముతో ముందుకు అడుగులేస్తున్న పసిడిబాల ఈ షిరిడీసాయి సేవాసంస్థ.

ఓం సత్య ధర్మ పరాయణాయ నమః

పావన పండరిధానం :

పండరిపురమునకు మహారాష్ట్రములో కానీ, హిందూ సాంప్రదాయములో కానీ ఉన్న స్థానం అత్యంత పవిత్రమైనది అందుకే అక్కడ సాయినామ ఏకాహము జరుపుటకు అఖండ సాయినామ సప్తాహ సమితి హైదరాబాదు వారు నిర్ణయించి తాతను ప్రార్థించగా తాత తన అనుమతిని, ఆశీర్వాదమును అందించారు. తాత సమక్షంలో జరిగే ఈ కార్యక్రమంలో పాల్గొని తరించడానికి మూడు బస్సులనిండా భక్తులు ముందుకు వచ్చారు. 1992 జనవరి 7వ తారీఖున బయలుదేరి 13, 14, 15 సంక్రాంతి పర్వదినములలో షిరిడీలో సాయినామ త్రయాహంతో కార్యక్రమ సమాప్తిగా నిర్ణయించిరి. తాతగారితో పాటు వారి అన్నగారు, అన్న కుమారుడు చంద్రారెడ్డి లాయర్ సతీష్ అందంగా అలంకరించిన చంద్రశేఖర్ రెడ్డి కారులో లింగారెడ్డి గారు కారు నడుపుతూ ముందుకు వెళ్ళగా వారి వెంట మూడు బస్సులు బయలుదేరినవి.

పండరిపురంలో భజన కార్యక్రమం తాతగారి సమక్షంలో సకాలంలో ధుని పూజతో ప్రారంభమైనది. విరలుని మందిరంలో తనకేర్పాటు చేసిన ఉన్నతాసనంపై

ఆసీనుడైన మన రామావధూత పండరిపుర ప్రజలకు దర్శన భాగ్యం కలిగించారు. ఎందరెందరో భక్తులు వచ్చి తాతను దర్శించి వారి ఆశీస్సులందుకుని తరించారు. ఇక ఈ మందిరంలో తాత ఎవ్వరెన్ని విధములుగా చెప్పినా విరలుని గర్భగుడిలోనికి ప్రవేశించలేదు. ఎందుకంటే విరలుడే స్వయంగా తాత రూపంలో ఉండగా తాతకు గర్భగుడిలో పనేముంది? ఆ గుడిలో విరలుని దర్శించడమంటే తాత తనను తాను అద్దమందు చూసుకోవడమే కదా. ఆ అవసరం తాతకు లేదు కాబట్టి తాత గర్భాలయం ప్రవేశించలేదు. ఆ సాయంత్రం తాత చంద్రభాగా నదీతీరాన్ని చేరి అత్యంత ఉల్లాసంగా ఆ ప్రాంతమంతా కలియ తిరిగి మధురమైన గానంతో ఆ ప్రాంతాన్ని పునీతం చేసారు. నాటి శ్రీకృష్ణుని వేణునాదాన్ని విన్న నదీ తరంగాలు నేటి విరలుని గానామృతానికి ఉరకలు వేసాయా అన్నట్లు చంద్రభాగానదిలోని అలలు నాట్యం చేసాయి. అత్యంత రమణీయమైన ఆ దృశ్యాన్ని గాంచిన ఆ సమయంలో అక్కడున్న భక్తులకు ప్రత్యక్ష పండరి నాథుని దర్శన భాగ్యం కలిగింది.

ఆనాటి పండరినాథుడు తన భక్తురాజైన జానాబాయి, సక్కుబాయిలకు తనను ఆరాధించడంలో ఎటువంటి ఆటంకాలు వారి గృహకృత్యాలలో ఎదురైనా స్వయంగా వెళ్ళి వారి ఆపదను బాపిన దీనజన బాంధవుడిగా కీర్తి గడించాడు. అదేవిధంగా మన తాతగారు కూడా పండరి చేరిన భక్తుల భోజన ఏర్పాట్లు చూడడానికి నియోగింపబడిన సమితి సభ్యురాళ్ళపై ఎటువంటి కరుణను చూపించారో ఇప్పుడు తెలుసుకుందాం.

పరమ పావనమైన పండరిపురము చేరి కూడా భజన కార్యక్రమంలో కానీ, పండరినాథుని దర్శన భాగ్యానికి కానీ నోచుకోలేక పోయామే అని ఆ స్త్రీలు చింతించారో ఏమో తాత హుటాహుటిన వారు భోజన ఏర్పాట్లు గావించే ప్రదేశానికి చేరి అక్కడ వారు చేస్తున్న ఏర్పాట్లలో తాను కూడా భాగం వహించారు. ఏ కార్యక్రమంలోనూ ఈ విధంగా ప్రవర్తించని తాత ఇక్కడ మాత్రమే ఈవిధంగా ఆ వంట కార్యక్రమంలో భాగం వహించడమే కాక అక్కడ స్త్రీలను వారి యోగక్షేమాలను కనుగొని వారి మనసులను సంతృప్తి పరచి వారికి నిజ పండరినాథుని దర్శన భాగ్యం వారున్నచోటునే కలిగించారు. తాత ఈ రకంగా

ప్రవర్తించడం ద్వారా ఆ స్త్రీల మనసులలో ఉన్న అసంతృప్తిని పారద్రోలి వారు ఆ కార్యక్రమాన్ని సంతోషంగా మనస్ఫూర్తిగా చేసేలా చేశారు. అందుకనే ఇటువంటి దైవ కార్యక్రమములలో మనం “ఏం పని” చేసాము అనే విషయము కన్నా మనం చేసే పనిని “ఏవిధంగా” పూర్తి చేసామన్నదే భగవంతుని దృష్టికి వస్తుందన్న విషయం తేటతెల్లమైనది. కాబట్టి మనమందరమూ ఈ భగవత్కార్య క్రమములలో విశేషంగా పాల్గొని మనకప్పగించిన బాధ్యతను పరిపూర్ణంగా నిర్వహించినచో భగవత్కృపకు పాత్రులు కాగలుగుతాము.

అత్యంత వైభవంగా సాగిన ఈ కార్యక్రమంలో తాతగారి యందు ప్రత్యక్షముగా విరలుని గాంచిన భక్తులెందరికో గర్భాలయములోని పాండురంగని దర్శించాలన్న తలంపే లేక కార్యక్రమము ముగియగానే తాతతో సహా బయలుదేరి వచ్చేసారు. 24 గంటలు పండరిపుర మందిరంలో ఉన్నప్పటికీ పాండురంగని దర్శించలేదన్న తలంపే రాలేదనగా తాత వారినందరినీ ఎంతగా సమ్మోహితులను చేసారో గ్రహించగలరు. ఆ రకంగా సంపూర్ణమైన భక్తి పారవశ్యంతో సాగిన భజన కార్యక్రమము ముగిసిన వెంటనే భక్తులందరూ షింగనాపూరు పయనమైరి.

షింగనాపూరు :

షిరిడికి చేరు దారియందు ప్రఖ్యాత శనైశ్చరాలయము కలదు. ఈ గ్రామము మహాత్మ్యము ప్రపంచమునందే అరుదైనది. ఇక్కడ శని మహారాజు ఆలయమునకు గోపురము లేదు. ఎన్నిసార్లు ఎంతమంది కట్టుటకు ప్రయత్నించినప్పటికిని ఆ గోపురం నిలబడలేదు. కావున ఇక ఆ ప్రయత్నమును విరమించిరి. అంతేకాక ఇక్కడి శనైశ్చరుల వారు స్వయంభూశిల

శ్లో : నీలాంజన సమాభాసం రవిపుత్రం యమాగ్రజం
ఛాయామూర్తాండ సంభూతం తం నమామి శనైశ్చర్యమ్
శ్లో : కోణస్థః పింగళో బిబ్రుః కృష్ణో రౌద్రాంతతో యమః
సౌరిశ్చనైశ్చరో మందః పిష్టలాదేవ సంస్థితః

ఈ శ్లోకములను పఠించినవారు శనిదేవుని కృపకు పాత్రులగుదురు.

ఈ గ్రామములోని ఏ ఒక్క ఇంటికి తలుపులు గానీ, గొళ్ళెములు కానీ, తాళములు గానీ ఉండవు. ఏ వస్తువును కూడా ప్రత్యేకించి భద్రపరచుకొనవసరం లేదు. ఎందుకంటే గ్రామమంతటికీ తలుపు లుండరాదని శనైశ్చరుల వారి ఆదేశం. సమితివారు పండరిపురము నుండి షింగనాపూరు చేరి 3 గం. సాయినామ సంకీర్తన చేయుటకు నిశ్చయించిరి.

తాతగారి కారుతో పాటుగా మూడు బస్సులూ షింగనాపూరు గ్రామ సరిహద్దు ప్రవేశించుట తోడనే నిర్వాహకులు భక్తులందరకూ ఆ గ్రామ ఆచారమును, మహాత్మ్యమును తెలుపుతూ అందరినీ వారి వారి వస్తువులకు ఉన్న తాళములు తీసివేయవలసినదిగా ఆదేశించడం జరిగింది. అయితే ఒక బస్సులో ఉన్న ఇద్దరు, ముగ్గురకు ఇదంతా వట్టి చాదస్తముగా తోచగా వారు వారి పెట్టెల తాళములు తెరవకనే యుంచిరి. బస్సులన్నీ షింగనాపూరు పొలిమేరలు చేరి ముందుగానే నిర్దేశించబడిన వసతులు చేరగానే ఇందాకా పెట్టె తాళములు తీయని వారున్న బస్సు తలుపు తెరుచుకొనలేదు. అంత ఆ బస్సులోని వారందరూ ఆందోళనకు గురై అక్కడకు చేరువలో ఉన్న తాతనూ శని మహాత్ముని తమ అజ్ఞానాన్ని మన్నించి క్షమింపుమని ఆ పెట్టెల తాళములు తీయని భక్తులతో సహా అందరూ మనస్ఫూర్తిగా ప్రార్థించగా తాత ఆశీస్సులతో బస్సు తలుపు, పెట్టెల తాళాలు యథాప్రకారం తెరుచుకున్నాయి. ఆవిధంగా శని మహారాజు ప్రభావం, తాత ఆశీస్సులతో ఆపద తొలగి అందరూ ఆనందంతో శనిదేవునికి అభిషేక పూజలను అత్యంత భక్తి శ్రద్ధలతో జరుపుకుని భజన కార్యక్రమమును సమర్థవంతంగా ముగించారు.

అంతేకాక ఆ గ్రామ ప్రజలు విశేషంగా తరలి వచ్చి తాతగారి దర్శనం చేసుకున్నారు. తాత ఎవరో ఏమిటో తెలియనప్పటికీ వారు తాతను చూచుట తోడనే తాతలోని మహాత్మాన్ని గుర్తించి తాత ఆశీస్సులు అందుకుని సంతసించిరి. అంతేకాక తాత ఈ ప్రయాణంలోని ఒకరిద్దరు భక్తులను ఎన్నడూ లేని విధంగా ప్రత్యేకముగా ఆశీర్వదించిరి. ఇంతటి మహత్తర క్షేత్రంలో తాతవంటి మహనీయుని ఆశీస్సులందుకున్న వారికి జీవితంలో శనిదేవుని ప్రభావము పడకుండా వారు తమ

జీవితంలో ఒడిదుడుకులు లేక సేవాకార్యక్రమంలో పాల్గొనుటకే తాత ఈవిధంగా చేసి యుండవచ్చు. ఆ రకంగా సింగనాపూరులోని భజన కార్యక్రమం ముగించుకుని భక్తులందరూ అమితోత్సాహముతో షిరిడీకి పయనమైరి.

షిరిడీ పుణ్యక్షేత్రము :

అహ్మద్ నగర్ జిల్లా కోపర్ గాం తాలూకాలోని చిన్న కుగ్రామం షిరిడీ. ఈ గ్రామంలో శ్రీ సాయిబాబా అరవై సం.లు శరీరముతో జీవించుటచే ఆ గ్రామము ఎనలేని మహత్వమును సంతరించుకుంది.

తాతగారు కూడా నిత్యం సాయి హారతులలోని కొన్ని భాగములను అత్యంత మధురముగా గానం చేస్తుండేవారు. తనను పూజించుటకు వచ్చిన భక్తులకు బాబాపటము చూపించి పూజింపుమని తెలిపిన సంఘటనలు కల్లూరులో కోకొల్లలు. అంతేకాక ఈ షిరిడీ ప్రయాణమునకు ముందు తాతఅనుమతికై వెళ్ళిన భక్తులతో తాత "All going to Shiridi" (అనగా అందరూ షిరిడీ వెళ్తున్నాము). Sai Supreme Power (సాయిబాబా మహత్తర శక్తి) అని తన ఆశీర్వాదమును తెలిపిరి. భగవంతుడొక్కడే అయినా వివిధ పేర్లతో పిలువబడుతుంటాడు. అయినప్పటికీ ఒక్కొక్క అవతారమునకు ఒక్కొక్క ప్రత్యేకత ఉంటుంది. అదేవిధంగా తాత-దత్తావతారములలోని షిరిడీ సాయికి ఇచ్చిన ప్రాముఖ్యత ఇక ఏ ఇతర అవతారమునకు ఇవ్వలేదనుట అతిశయోక్తి కాదేమో. అటువంటిది ఈనాడు తాతే స్వయంగా షిరిడీ ప్రవేశించడమంటే సాయిబాబా శరీరముతో తిరిగి షిరిడీలో సంచరించినట్లే కదా.

తే: 12-1-1992 సోమవారం రాత్రి 11 గంటల ప్రాంతమున తాత ఖండోబా మందిరం చేరినారు. అయితే అక్కడ తాతగారు ఎంతకీ కారు దిగలేదు. ఏ స్థలంలోనైతే అప్పుడు బాబాను "ఆవోసాయి" అని మహల్నాపతి ఆహ్వానించాడో అదే స్థలంలో ఇప్పుడు తాతగారిని అదే మహల్నాపతి మనుమడు శ్రీ అశోక్ నాగరే "ఆవో దాదా" అని ఆహ్వానించగానే తాత తన పవిత్ర పాదమును షిరిడీలో మోపుతూ

తనకు, బాబాకు బేధము లేదన్న విషయం మరొక్కసారి నిరూపించారు. తాతగారి రాకకై షిరిడీ పురమంతా వేయి కన్నులతో ఎదురుచూస్తూ ఆత్మతగా నుండిరి. తాత తన పాదము షిరిడీ నేలపై మోపగానే భక్తులందరూ కలసి "సాయి నాథ మహరాజ్ కీ జై", "శ్రీ రామావధూత మహరాజ్ కీ జై" అనుచు జయ జయ ధ్యానములు సలుపుతూ స్వాగతం పలికిరి. తాతగారు నేరుగా ఖండోబా మందిరం ప్రవేశించి అక్కడనుండి మరలివచ్చి తనకై సిద్ధము చేయబడిన పూలరథముపై ఆసీనులైరి. రంగు రంగుల విద్యుద్దీపములతో అలంకరింపబడిన రథములో పూలమాలలు ధరించిన తాత ప్రసన్న వదనముతో నుండి షిరిడీ భక్తులపై తమ కృపాదృష్టిని ప్రసరించుచుండగా బాణాసంచాల ధ్వనులు మిన్నుముట్టు చుండగా కన్నుల పండువుగా శోభాయాత్ర కదలసాగెను. భక్తబృందమంతా సాయి నాథ సంకీర్తనములను వీనుల విందుగా గానము చేయుచుండగా రథము లెండీబాగ్ వద్దకు చేరెను. అప్పుడు ఇంతటి బృహత్తర కార్యక్రమములు నిర్విఘ్నముగా జరుగునట్లు చూసే రూపశిల్పి అయిన పూజ్యశ్రీ శివనేశన్ స్వామీజీ తాతగారి చెంతకు చేరి నమస్కరించిరి. ఈ ఇద్దరి మహనీయుల కలయికకై తపించిన భక్తులు ఆ క్షణము ఎదురవ్వడంతో ఆనందముతో ఉక్కిరి బిక్కిరై స్వామీజీని తాతగారి పక్కన ఆసీనులు కమ్మని వేడుకోగా అందుకు ముందు అంగీకరించనప్పటికీ స్వామీజీ వారి ప్రేమకు లొంగి కొంత దూరము ఆ రథములో తాత పక్కన ఆసీనులై భక్తులందరినీ తరింపచేసి వెడలిపోయిరి. పండుగ దినములలో సాయి నాథుని ఊరేగింపు జరుగు షిరిడీ పురవీధుల గుండా తాతగారి రథయాత్ర అత్యంత శోభాయమానముగా సాగినది. ఈ శోభాయాత్ర ఆనాటి బాబా చావడి ఉత్సవాన్ని తలపింపచేయగా షిరిడీ పురవాసులందరూ ప్రతి గృహము వద్ద రథము నాపి తాతగారికి హారతులిచ్చి తమ భక్తి ప్రపత్తులు చాటుకొనిరి. ఆవిధముగా రథము మహల్నాపతి గారి ఇంటి ముందుకు రాగానే మహల్నాపతిగారి మనుమడైన శ్రీ అశోక్ నాగరే గారు, వారి సతీమణి అయిన సునంద గార్లు తాతగారికి పూలమాల వేయబోగా తాత ఆ మాలను తిరిగి అశోక్ గారి సతీమణికి ప్రసాదరూపంగా ఇచ్చిరి.

తరువాత రథయాత్ర శ్రీ శివనేశన్ స్వామిజీ నివాసముండు గురుస్థాన్ ప్రాంతము చేరినది. తాతగారు తిన్నగా స్వామిజీ గదిలోనికి ప్రవేశించగా భక్తులందరూ వెలుపలనే ఆగిపోయిరి. తాతగారు, స్వామిజీలు మాత్రమే గదిలో ఉండి 5 నిమిషముల పిమ్మట తాతగారు బయటకు వచ్చిరి. వారిద్దరూ మానసికంగా ఒకరికొకరు తెలిసినప్పటికీ ప్రత్యక్షముగా ఆ దృశ్యమును గాంచి భక్తులందరూ తరించిరి. ఈ అద్భుత కలయిక కోసమే ఇంతటి వ్యయప్రయాసలకోర్చి నిర్వహించిన కార్యక్రమము సఫలీకృతమైంది.

సమితి వారి 108వ సాయినామ త్రయాహము (72 గంటల భజన) ప్రారంభమాయెను. తరువాత తాతగారు సాయిబాబా సమాధి మందిరము లోనికి పరిచయమున్నవారి వలె ప్రవేశించి సమాధివద్ద నిశ్చలముగా నిలచి మరలి వచ్చిరి. సంస్థానములోని ఉద్యోగస్తులందరూ తాతను దర్శించి సాష్టాంగ నమస్కారములు జరిపిరి. అటు పిమ్మట తాత భజన ప్రాంతము చేరిరి.

షిరిడీ గ్రామ ప్రజలు, షిరిడీ దర్శనమునకై వచ్చిన భక్తులనేకులు తాతను దర్శించుటయేకాక దేశములోని వివిధ రాష్ట్రముల నుండి, ప్రాంతముల నుండి భక్తులు విశేష సంఖ్యలో పాల్గొని తాతగారి ఆశీస్సులందుకొనిరి. ఇంతలో ఒక విచిత్ర సంఘటన అక్కడ జరిగెను. ఇంతమంది భక్తుల గుంపు మధ్యనుండి ఒక పెద్ద కుక్క నేరుగా తాత వద్దకు వచ్చి రెండు కాళ్ళు ముందుకు సాచి మోకరిల్లెను. తలను పైకెత్తి తాతపైననే దృష్టిని నిలిపెను. తాతకూడా అదేవిధంగా ఆ కుక్కను చూస్తూ తమ అమృత దృక్కులు దానిపై ప్రసరింపచేసిరి. ఆవిధంగా 10 నిమిషములు జరిగెను. అప్పుడు ఆ కుక్క కనులనుండి ధారగా నీళ్ళు కారజొచ్చెను. ఆ దృశ్యమును గాంచిన భక్తులందరి మనసులూ ద్రవించిపోయినవి. తాతగారి దర్శనముచే ఆ కుక్కకు పూర్వజన్మ జ్ఞానం కలిగి పశ్చాత్తాపపడెను. ఆ కుక్క తన పాపకర్మచే ఆ జన్మనెత్తినప్పటికీ తన పూర్వజన్మ సంస్కారముచే తాతలోని మహత్మాన్ని గుర్తించగలిగి నమస్కరించి తాత ఆశీస్సులందుకున్నది.

రెండు రోజుల భజన కార్యక్రమం ముగిసి మూడవరోజు సాయినామం జరుగుచుండగా అక్కడకు హైదరాబాదు నల్లగుట్ట సాయిబాబా ఆలయకమిటీ అధ్యక్షులైన ఎన్.కె. లక్ష్మణరావు గారు వచ్చి తాతను దర్శించి తాత అన్నగారితో వారు షిరిడీలో నిర్మిస్తున్న వసతి గృహము ఏర్పాట్లు చాలా మందకొడిగా సాగుతున్నవని కావున ఒక్కసారి తాతగారి పాదస్పర్శచే ఆ ప్రాంతాన్ని పునీతం చేసిన అందులో ఉన్న ఇక్కట్లు తొలగి పనులు చురుకుగా సాగగలవన్న నమ్మకం తనకున్నదని కాబట్టి ఒక్కసారి తాతగారిని అక్కడకు తీసుకురావలసిందిగా అర్థించగా తాత అన్నగారు అందుకు అంగీకరించి అక్కడకు చేరువలోనే ఉన్న వసతి గృహమునకు తాతతో సహా బయలుదేరిరి. అక్కడకు వెళ్ళిన వెంటనే తాత ఆ ప్రాంతమంతా కలియదిరిగి లక్ష్మణరావుతో “బీడీ ఉన్నద” అని అడుగగా అతను వెంటనే ఒక సిగరెట్టు వెలిగించి ఇచ్చిరి. తరువాత తాత తన పాదరక్షలు అక్కడనే వదిలి కారులో కూర్చుండి “కావాల్సేమో తీసుకో” అనిరి. ఆనందంతో లక్ష్మణరావు ఆ పాదుకల నందుకొని మనసారా నమస్కరించి భద్రపరచుకొనెను. అప్పటినుండి నిర్మాణ కార్యక్రమములు చురుకుగా సాగి నేడు ఆ వసతి గృహము ఎందరకో అందుబాటులోనికి వచ్చింది.

షిరిడీ వంటి పుణ్యక్షేత్రములో తాతతో గడిపిన మూడు దినములు ఆనందమయముగా సాగిపోయినవి. ఈ యాత్రలో తాత తాను ప్రత్యేకముగా అనుగ్రహించదలచిన భక్తులను వారి వారి మనసులకు తగిన విధముగా “జయామని జైసాభావా” (ఎవరి మనసులో ఏ భావం ఉందో దానికి తగినట్లుగా) అన్న బాబా వాక్కును నిజం చేస్తూ అనుగ్రహించిరి. ఆ రకంగా ఒక పుణ్యక్షేత్రములో దత్త స్వరూపుడైన తాత అనుగ్రహం పొందడం నిజముగా ఎన్ని జన్మల పుణ్యఫలమో. అందులో ఒక ముఖ్యమైన సంఘటనను ఇప్పుడు తెలుసుకుందాం. తాతగారు తిరుగు ప్రయాణములో మరొకసారి మహల్నాపతి గృహమును పావన మొనర్చిరి. మహల్నాపతి సాయిబాబాకు అత్యంత ప్రీతిపాత్రుడైన ముఖ్యభక్తుడు అని తెలుసుకున్నాం. అతని భక్తికి మెచ్చి బాబా అతనికి తన పాదుకలను, కఫనీ (బాబా

ధరించే వస్త్రము) సటకా (చిన్న చేతికర్ర)ను మూడు నాణెములను ఇచ్చారు. ఇప్పుడు తాతగారు కూడా తనను అత్యంత ప్రేమతో సేవించుకున్న మల్లేష్కు ఇదే మహల్నాపతి ఇంట్లో తమ పాదుకలను, తనవంటిపై ఉన్న ఉత్తరీయమును ఇచ్చి బాబాకు మహల్నాపతి ఎంత ముఖ్యుడో, తనకు మల్లేష్ అంతే ఇష్టుడు అని అందరకీ తెలియజేసి అతని భక్తిని లోకమునకు చాటి చెప్పారు. ఒక భక్తుని భక్తికి ఇంతకన్నా సార్థకత ఇంకేమి కావాలి ? ఆ రకంగా సంతృప్తి పరచి అందరి గుండెలలోనూ ఒక మరపురాని మకర సంక్రాంతిని నిలిపి మరలి వెళ్ళిరి. భక్తులందరూ ఈ మధురానుభూతులను మదిలో నింపుకుని హైదరాబాదుకు తిరిగి ప్రయాణమైరి.

త్యమేవ సర్వం మమ దేవ దేవ
నాలుగవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

తల్లిగారితో తాత

అధ్యాయము - 5

శ్రీ గణేశాయనమః శ్రీ సరస్వత్యై నమః శ్రీ రామావధూతాయనమః

దారిద్ర్యనాశం దయాసింధుం ధనధాన్య ప్రదాతం
తారయతి సంసారాత్ తాత ఇత్యక్షర ధ్వయం

సాభాగ్యం

ఎన్ని గ్రంథములు చదివినా, ఎన్ని ఉపన్యాసాలు విన్నా కూడా సామాన్య మానవునకు కావలసినది మొట్టమొదట సుఖమయ జీవితాన్ని పిల్లా పాపలతో హాయిగా గడపగలగడం. ఇవన్నీ సమకూరితేనే మనసును భగవంతునిపైకి లగ్నం చేయగలరు. ఇవన్నీ కావాలన్నా కూడా ఆ భగవంతునే శరణు వేడాలి. భగవంతుడు కూడా మొట్టమొదట వారి లౌకిక పరమైన కోరికలనూ, సమస్యలనూ తీర్చి వారికి ప్రశాంతమైన జీవితాన్ని ప్రసాదించుట చేత వారు మనస్ఫూర్తిగా తృప్తిగా భగవంతుని మార్గంలో పురోగతి పొందగలిగేలా చేస్తాడు. ఈ కారణాల చేతనే తాతగారు భక్తులకు మొదటగా అన్ని రకాలుగా కుటుంబ సౌఖ్యం కలిగించి వారిని తన భక్తులుగా మలచుకుని ఆధ్యాత్మిక మార్గంలో నడిచేలా చేస్తారు. అందులో కొన్ని సంఘటనలను ఇప్పుడు తెలుసుకుందాం ...

విద్యాబుద్ధులు :

ఓం సర్వ విద్యా సంపత్రదాయ నమః

గద్వాలు వాసియైన సాయిబాబా గారికి ఇద్దరు మగపిల్లలు. త్యాగరాజు, శ్రీనివాసు. చిన్నపిల్లలైన వీరికి సరియైన విద్య నభ్యసంపజేయుటకు గద్వాలు సరిపోదని

వారిని హైదరాబాదుకానీ, పుట్టపర్తిలోని ప్రశాంతి నిలయములో కానీ ఉంచి చదివించి వృద్ధిలోకి తీసుకురావాలని తండ్రిన సాయిబాబా ఆకాంక్ష. ఇదే విషయము తాతను అడుగగా “ఎక్కడా వద్దులే, ఇక్కడే ఉండనీ” అన్నారు. తాత ఈమాట యథాలాపముగా చెప్పి ఉంటారనుకొని ఎన్ని ప్రయత్నాలు చేసినా ఎక్కడా ఫలించక ఆఖరుకు కర్నూలులో అతికష్టం మీద పిల్లలను చేర్పించగలిగారు. అప్పుడుగానీ వారికి తాతమాటలోని పట్టు అర్థంకాలేదు. పిల్లలిద్దరినీ తీసుకొని తాత దర్శనానికి వెళ్ళేసరికి అప్పుడు తాత నవ్వున నవ్వు వారు జీవితంలో మరచిపోలేనటువంటిది. తన పిల్లలను తాత తన వద్దనే ఉంచదలుచుకున్నారు కాబట్టి వారికి ఎక్కడా సీటు దొరకక కర్నూలులో చేరడమైనది. అప్పుడు తండ్రి పిల్లల బాధ్యతంతా నీదే తాతా అని వేడుకోగా తాతగారు ‘నీకెందుకు పోరా’ అని దీవించి ధైర్యమునిచ్చిరి. తల్లిదండ్రులతోపాటు పిల్లలకు కూడా తాతపై ఎనలేని ప్రేమ, భక్తి భావనలు వారితోపాటుగా పెరగసాగాయి. తాతపట్ల నిష్కల్మషమైన భక్తిని పెంచుకుని చిన్నతనం నుండే తాతను ప్రార్థిస్తే కానిదేదీ ఉండదన్న సత్యం పిల్లలిద్దరికీ బాగా అభ్యాసమైపోయి వారికేఆపద కలిగినా తాతను ప్రార్థించి దాని నుండి బయటపడడం మామూలైపోయింది.

తాత సన్నిధిలో ఉండి చదువులు సాగించిన పెద్దబ్బాయి అయిన త్యాగరాజు చదువులో చురుకైన విద్యార్థి. అతను ఇంజనీరింగు ప్రవేశపరీక్షకు ఎంతగానో కష్టపడి చదివి తప్పనిసరిగా ఉత్తీర్ణుడౌతాననే నమ్మకంతో ఉన్నాడు. అయితే ఊహించని విధముగా పరీక్షాఫలితములు వచ్చిన తరువాత అతను పరీక్ష తప్పినట్లుగా తెలుసుకుని తీవ్ర ఆవేదనకు గురైనాడు. తాతపై భారం వేసి తండ్రి హైదరాబాదు ఆసుకుకు వెళ్ళి చూడగా అతను పాపైనట్లు తెలిసింది. తాత తన కొడుకు ఆవేదనను గ్రహించి పెట్టిన భిక్షగా తెలుసుకుని ఆనందముతో కొడుకును ఇంజనీరింగులో చేర్పించాడు. ఆ తరువాత ఆ అబ్బాయి చదువు పూర్తి చేసుకుని ఉద్యోగాన్వేషణలో భాగముగా హైదరాబాదులోని రక్షణ విభాగములో (డిఫెన్స్ ల్యాబ్) పరీక్షకు హాజరై అన్నీటియందూ ఉత్తీర్ణుడై అర్హత సంపాదించినప్పటికీ ఇతనికి ఇవ్వవలసిన ఉద్యోగము వేరొకరికి ఇవ్వడం జరిగింది. మనసులోనే తాతను ప్రార్థించుకుని నాంపల్లి బాబా దర్శనమునకై వెళ్ళగా అక్కడనాడు నాంపల్లిబాబాకు జరుగు అభిషేకము నందు మనస్ఫూర్తిగా

పాలుపంచుకుని తనకెలాగైనా ఆ ఉద్యోగము లభించేలా చేయమని విన్నవించుకున్నాడు. ఆ మరునాడే వేరొకరికి ఇచ్చిన ఉత్తర్వులు వెనుకకు తీసుకుని అన్నిటియందు అర్హత సాధించిన ఇతనికే ఆ ఉద్యోగము ఇవ్వవలెనని అందరూ ఏకగ్రీవముగా నిర్ణయించి ఆ ఉద్యోగము వచ్చునట్లు చేసిరి. ఇప్పుడా అబ్బాయి ఆ ఉద్యోగములో స్థిరపడ్డాడు.

ఇక రెండవ అబ్బాయి శ్రీనివాస్ విషయానికి వస్తే చిన్నప్పటి నుంచి చదువులో కొంత వెనుకబడి ఉన్నప్పటికీ తాత దయతో తాను తప్పక ఉత్తీర్ణుడ నవుతాననే నమ్మకము అతనిని ముందుకు నడిపించేది. తాతగారు కూడా అతనికి ఎక్కడా ఏ ఆటంకమూ లేకుండా ప్రతి పరీక్షలోనూ అతను మంచి మార్కులతో ఉత్తీర్ణుడయ్యేలా చేసేవారు. ఎలాగైనా మంచి మార్కులు సాధించి పుల్లారెడ్డి కాలేజీలో కంప్యూటరు ఇంజనీరీ కావాలని అతని ఆకాంక్ష. అయితే అతనికి ఎంసెట్లో 57,000 రాంకు వచ్చింది. అయితే అప్పుడు కూడా అతను తాతపై భారము వేసి ఎట్లాగైనా తనకదే సీటు కావాలని పట్టుదలతో ఉన్నాడు. మూడవసారి కౌన్సిలింగ్ కు వెళ్ళినప్పుడు వీరి ముందున్న కర్నూలు వాస్తవ్యులతో, అక్కడ కౌన్సిలింగ్ నిర్వహించేవారు పుల్లారెడ్డి కాలేజీలో ఒకే ఒకసీటు మిగిలిఉందని, కర్నూలు కాబట్టి వాళ్ళ అబ్బాయిని పుల్లారెడ్డిలో చేర్పించమని ఎంతగా చెప్పినా, ఆ తండ్రి కర్నూలులో ఉంటే తన కొడుకు చెడుసావాసాలపాలు అవుతాడు కాబట్టి, తనకు లోకల్ వద్దనీ మదనపల్లి హాస్టలులో ఉంచి చదివిస్తాననీ తెగిసి చెప్పాడు. వారు కోరుకున్నట్లే వారికా సీటిచ్చిరి. తరువాత వీళ్ళ వంతురాగా పుల్లారెడ్డిలో ఏ సీటు మిగిలి ఉందని అడుగగా ఒకేఒక్క కంప్యూటరు సీటు ఉందని చెప్పేసరికి వీళ్ళ ఆనందానికి అవధులు లేకుండా పోయింది. ఆ అబ్బాయి ఇది తాతగారి లీల తప్ప మరొకటి కాదనీ, అర్హత లేకపోయినా తన కోరిక మన్నించిన తాత తనకా సీటు ఇప్పించారనీ తెలుసుకున్నాడు. పెద్ద పెద్ద వాళ్ళే భగవంతునితో అయినా సరే ఏదైనా ఒక అవసరానికి మొక్కులు మొక్కి అది తీరిన తరువాత ఇక ఆ సంగతి వదిలేస్తారు. కానీ చిన్నవాడైనప్పటికీ శ్రీనివాస్ మాత్రము కర్నూలులో చదువుకుంటున్నాడు కాబట్టి ప్రతి గురువారమూ నియమము తప్పక తాత సమాధి వద్దకు వచ్చి అభిషేక పూజలో పాల్గొనేవాడు. తన చదువు పూర్తయ్యే వరకు ఈ విధముగానే పాటిస్తూ తాతపట్ల తన కృతజ్ఞతను తెలియచేసుకుంటూ జయప్రదముగా చదువు ముగించుకుని ఉద్యోగాన్వేషణలో ఉన్నాడు.

సాయిబాబాగారి బావమరిది భార్య సుస్తీ మనిషి. ఏమి జబ్బో తెలియదు కానీ ఇంటిల్లిపాదీ నిత్యమూ ఆమె గురించి ఆందోళన చెందుతూ ఉంటారు. అయితే ఏ సమస్యకైనా తాతను ప్రాధేయపడి ఆ సమస్యకు పరిష్కారం పొందుతారు కాబట్టి సాయిబాబాగారు ఆమెను, ఆమె భర్తను తీసుకుని తాత వద్దకు వెళ్ళి తాత ఆశీర్వాదముతో ఆమె జబ్బు నయము కావచ్చుననే నమ్మకముతో అందరూ కలిసి కల్లూరు చేరిరి. అయితే తాత ఆమెను దరి చేరనీయ లేదు. ఆమె ఎంతగా తాత వద్దకు వెళ్ళి నమస్కారము చేసుకోవాలంటే తాత అంతకంతకూ తిడుతూ దరిచేరనీయలేదు. ఎంతటి గడ్డు సమస్యనైనా ధైర్యముగా ఎదుర్కోగల మనస్తత్వం గల ఆమె భర్త భగవంతుడే దరిచేరనీయకపోతే ఇక ఈమె గతి ఏమిటన్న బాధను ఆపుకోలేక తాతను పట్టుకుని గట్టిగా ఏడ్చేసాడు. అప్పుడు సాయిబాబాగారు కలిగించుకుని తాతతో ఆమెను ఎలాగైనా కరుణించి ఆమె జబ్బు నయమయ్యే మార్గము చూపించమని వేడుకోగా తాత 'ఏవని కర్మ వాళ్ళది, నీకెందుకు' అంటూ ఇతనిని మందలిస్తుండగా ఇక తనకు దిక్కెవరు అన్న భయం ఆమెను ఆవరించగా ఒక్కసారిగా తాత పాదాలపై నిలుపుగా కుప్పకూలి పోయి స్పృహ తప్పిపోయింది. అప్పుడు తాత ఆమెను కరుణించగా ఆమెకు ఆ తరువాత సంపూర్ణ ఆరోగ్యము చేకూరింది. దీనిని బట్టి తాతగారు భక్తుల కర్మలను అవలీలగా తొలగించగల సమర్థులని తెలియుచున్నది.

వంశాంకురం :

సుబ్బరాయశెట్టి కొడుకుకు ఇద్దరూ అమ్మాయిలే. మూడవసారి కోడలు గర్భవతిగా నున్నప్పుడు శెట్టి గారికి కలలో బాబా కనిపించి కోడలకు కొడుకు పుడతాడని అభయమిచ్చారు. అయితే స్కానింగులో డాక్టర్లు అమ్మాయి పుడుతుందని తేల్చి చెప్పారు. ఆ తరువాత వాళ్ళు వచ్చి తాత పాదాలు పట్టి కొడుకు పుట్టాలని ఎంతగానో బతిమాలిన తరువాత తాత “వాడు చెప్పాడు - వీడు చేస్తాడు” అన్నారు. అనగా వారికి కలలో బాబా అభయమిచ్చారు కాబట్టి బాబా చెప్పినట్లుగానే తాను చేస్తానని తెలియచేయడం వలన తనకూ సాయిబాబాకు తేడా లేదని చెప్పినట్లు అయింది. అదే విధముగా వారికి 8-7-91న తాత అభయమిచ్చినట్లుగనే కొడుకుపుట్టి డాక్టర్లు చెప్పిన మాట తప్పయినది.

చాలా సందర్భములలో తాతగారు తను వేరు, భగవంతుడు వేరు అను అర్థము వచ్చునట్లు పలికినప్పటికీ నిజముగా భగవత్త్వమునుగానీ, భక్తుల క్షేమమును కాంచునప్పుడుకానీ తన నిజత్వమును స్పష్టముగనే కనపరచేవారు. ఆ సంఘటన చిన్నదైనా పెద్దదైనా కానీ భక్తుల భక్తి, నమ్మకము, ఆందోళనను బట్టి తాతగారి ఆశీర్వాదము ఉండేది. ఈ సంఘటనలో డాక్టర్లు స్కానింగు ద్వారా చెప్పడమంటే నిజనిర్ధారణ జరిగినట్లే కదా. అయినప్పటికీ ఆయనకు బాబా కలలో కనిపించి సూచించినట్లుగానే తాతగారు డాక్టర్ల మాట తప్పి తాను ఆశీర్వాదించినట్లుగానే మనవడు పుట్టునట్లు చేసారు. అంటే తాతగారు తలచుకుంటే సృష్టిధర్మాన్ని కూడా మార్చివేయగల సర్వ సమర్థులని తెలియడమే కాక బాబాకు, తనకు బేధము లేదని ఈ చర్య ద్వారా స్పష్టపరచిరి.

తీర్థ ప్రభావం :

కలగొట్ల వాసియైన మద్దయ్యకు ఆరుగురు పిల్లలు పుట్టి ఆరుగురూ మరణించడంతో భార్యాభర్తలిద్దరూ తాతను గురించి తెలుసుకుని ఎప్పుడెప్పుడు తాతను దర్శించుకుని తమ కష్టములు చెప్పుకోవాలనే ఆతృతతో నున్నారు. ఆ తరువాత కల్లూరులో వీళ్ళ బంధువుల పెళ్ళి ఉండడంతో కల్లూరు వెళ్ళడం తటస్థించి ఆనందముతో కల్లూరు చేరి తాత గురించి వాకబు చేసి తాత ఇంటికి వెళ్ళగా తాతగారి తల్లి వీరిని అనగొండలో డప్పుకొట్టేవాళ్ళుగా గుర్తించి తన ఊరివారన్న ఆత్మీయతతో వారిని ఆదరించి రాత్రి తాతగారు ఇంటికి చేరుకునే వరకు వారికి తాత లీలలన్నీ వివరించి తెలిపింది. ఆ తరువాత తాత వచ్చినపుడు వీరిని తాతగారికి అనగొండ మనుషులుగా ప్రత్యేకముగా పరిచయము చేసి వారికి వచ్చిన కష్టమును తాతకు చెప్పి వారిని తాత సేవ చేసుకోమని చెప్పగా వారు తాతగారి కిరుపక్కలా నిలిచి విసురుతూ తమ కష్టాలను మనసులోనే తాతగారికి విన్నవించుకొనిరి. ఆ మరునాడు తాతగారు స్నానము చేసిన తరువాత మిగిలిన నీటిని మద్దయ్య భార్య తాగగా ఆ తీర్థ ఫలితముగా ఆమెకు మరి ఆరుగురు పిల్లలు పుట్టిరి. ముసలి

వయసులో నున్న వీరు ఇప్పుడు కలగొట్టలో తాతగారి గుడిని ఊడ్చి తమకు తోచిన సేవ చేసుకుంటూ తాత నీడలో కాలము వెళ్ళదీస్తున్నారు.

సంతాన సౌఖ్యం :

కేశమ్మ ఆడపడుచుకు సంతానము లేకపోవుటచే ఆమెను కేశమ్మ రామిరెడ్డి తాత వద్దకు తీసుకువచ్చి తాత దయవలన ఆమెకు సంతానము కలగాలని ప్రార్థించమని ఆమెకు చెప్పగా అప్పుడు తాతగారు ఆమెతో “తిని తిరగక ఎందుకొచ్చిన జంజాటన” అన్నారు. అంతే ఆమెకిక పిల్లలు పుట్టలేదు. ఆవిధముగా తాతగారెప్పుడైనా తను కలుగచేసుకోదలచని విషయములలో కుండమద్దలు కొట్టినట్లుగా తేల్చిచెప్పేవారు. అది వారి కర్మకు సంబంధించిన విషయములు. అందులో ఎవరి ప్రమేయమును తాత ఒప్పుకునేవారు కాదు. కానీ కరుణామూర్తియైన తాత ఈవిధముగా చెప్పిన సందర్భములు తక్కువే అయినప్పటికీ ఈ విషయములో తాత ఖచ్చితమైన జవాబు అందరినీ భయపెట్టి దరిచేరనిచ్చేదికాదు. పై సంఘటనకు విరుద్ధముగా కేశమ్మ బంధువుల ఏకైక కుమారుడుకి వాంతులు విరేచనముల వలన మిక్కిలి నీరసపడి బ్రతికే స్థితిలో లేనప్పుడు వారు కేశమ్మ ద్వారా తాత వద్దకు వెళ్ళి తాతను వేడుకుంటూ తాత చేతులతో ఆ అబ్బాయిని ఆశీర్వాదించినట్లయితే అతనికి స్వస్థత చేకూరుతుంది కాబట్టి దీనించమనగా తాత ఆ అబ్బాయి ఒళ్ళంతా నిమిరి ‘బాగయింది పో’ అన్నారు. అప్పటితో అతని జబ్బు కుదిరి ఆరోగ్యవంతు డయ్యాడు.

తాతగారు శరీరంతో ఉండగా ఏడెనిమిది సంవత్సరముల కేశమ్మ కొడుకు లక్ష్మీప్రసాదు తాతను నమస్కరించుటకు వెళ్ళగా తాత అతనిని అందరిలో తిట్టిరి. దానిని అవమానంగా భావించిన ఆ పిల్లవాడు ఇక పది సంవత్సరముల వరకు తాత వద్దకు రావడము మానడమే కాక వెళుతున్న తల్లిని కూడా వద్దని వారించి అరచేవాడు. అటువంటి అతనిలో తాత సమాధి తరువాత మాష్టారు గారి సాయిలీలామృత పారాయణముతో పరివర్తన కలిగింది. అదే సమయములో వారింటికి వచ్చిన ఒక భక్తుడు తాత మహాత్మ్యమును తెలుపుటయే కాక ఆ అబ్బాయిని తాత సమాధి వద్దకు తీసుకువెళ్ళి దర్శనము చేయించడంతో అతను

తన తప్పు తెలుసుకుని పూర్తిగా మారిపోయి ఇప్పుడు సాయి సత్సంగ్‌లలో తిరుగుతూ తాతగారి ప్రచార యజ్ఞములో పాల్గొంటున్నాడు.

కేశమ్మ కూతురు పెళ్ళి విషయమై ఎన్నిసార్లు తాతను ప్రాథేయ పడినప్పటికీ తాతగారు ఎంతకూ అనుమతించలేదు. తరువాత తాత సమాధి చెందడంతో కలత చెందిన మనసుతో తాత సమాధికి నమస్కరించగా అదేరోజు తాతగారు కలలో కనిపించి ఆశీర్వాదించగా ఆ తరువాత వివాహం ఎటువంటి ఆటంకం లేకుండా జరిగిపోయింది.

నాయనా :

ధనారెడ్డి గారి చిన్నాన్న ఎల్లారెడ్డి గారికి పెళ్ళయి ఇరవై సంవత్సరములు గడచినా సంతానము కలుగలేదు. ఆ తరువాత తాత వాళ్ళ ఇంటికి వెళ్ళడము తటస్థించినప్పుడు ఎల్లారెడ్డిగారిని ‘నాయనా’ అని పిలిచారు. అక్కడ ఉన్న వాళ్ళు ఎందుకలా అంటున్నావు తాతా అంటే ‘నాయన అవుతాడు కాబట్టే’ అని అన్నారు. ఇది జరిగిన కొంతకాలమునకే వాళ్ళకు తాతనోటి వాక్కున సంతానము కలిగి అతను తండ్రైనాడు. ఇటువంటి అసాధ్యమైన కార్యములన్నీ తాత దయతో సుసాధ్యములగును.

ఓం సంతాన ప్రదాయ నమః

ధన్యత :

1985వ ప్రాంతములో బాయమ్మ కొడుకు వివాహమై ఒక కొడుకు పుట్టిన తరువాత వేరొక ఊళ్ళో ఉద్యోగానికి వెళ్ళి చెడు తిరుగుళ్ళకు అలవాటు పడి తల్లికి, భార్యకు తెలియకుండా దొంగతనముగా కర్నూలు వస్తూపోతూ కూడా ఇంటి ముఖము చూడకుండా ఉన్నాడు. ఆందోళనకు గురైన తల్లి కొడుకు క్షేమము గురించి ఆత్రుత పడుతుంటే ఎదురింటి వాళ్ళు కల్లూరులో దిగంబర స్వామి ఉన్నారని చెప్పేసరికి మనుమడిని తీసుకుని తాత వద్దకు వెళ్ళి కొడుకు గురించి చెప్పి కోడలు స్థితి

ఏమౌతుందోనని వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూ తన బాధనంతా తాత వద్ద వెళ్ళగక్కగా తాతగారు 'బస్సెక్కి వస్తున్నాడు రోజూ' అని చెప్పేసరికి వారికి ధైర్యం కలిగింది. ఆ తరువాత ఒకసారి కొడుకు వచ్చినప్పుడు తాతగారు చెప్పిన సంగతి చెప్పేసరికి ఎవ్వరికీ చెప్పకుండా దొంగచాటుగా తాను కర్నూలు వచ్చి వెడుతున్న సంగతి గ్రహించి చెప్పిన తాత సామాన్యం కాదనీ, మహానుభావుడనీ అర్థమయి ఇక అప్పటి నుండి చెడు తిరుగుళ్ళకు స్వస్తి పలికి కుటుంబ బాధ్యతను స్వీకరించాడు. ఇంట్లో వచ్చిన ఈ మార్పుతో కుటుంబం సభ్యులందరికీ తాతపట్ల భక్తి విశ్వాసములు కలిగాయి. తన కుటుంబాన్ని నిలబెట్టిన తాతకు నాటి నుండి బాయమ్మ తన శక్తిమేరకు సేవ చేసుకుంటూనే ఉంది.

షిరిడీలో రాధాకృష్ణ మాయి అను భక్తురాలు బాబా శరీరముతో నున్నప్పుడు బాబా తిరిగిన ప్రదేశములను, రోడ్లను శుభ్రపరచి బాబాకు ఇబ్బంది లేకుండా చూసుకొనినట్లు బాయమ్మ కూడా తాతగారి పరిసర ప్రాంతములన్నింటినీ శుభ్రపరచుట, తాతగారి వస్తువులను శుచిగా మలచుట వంటి సేవా కార్యక్రమములను అత్యంత భక్తి శ్రద్ధలతోగావించేది. తాతకు ఒక భక్తురాలిగా కన్నా సేవకురాలిగా ఉండగలగడమే తన భాగ్యమని భావించేది.

ఇక ఈమె కొడుకు విషయమునకు వస్తే తాతగారు ఇతనిలో పరివర్తన కలిగించినప్పటి నుంచి తాత దర్శనము చేసుకుంటూనే ఉన్నాడు. వేరే ఊరిలో పనిచేస్తున్న ఇతనితో తాతగారు 'బొమ్మలాట ఆడుతావులే' అన్నారు. ఇది జరిగిన కొన్ని రోజులకే కర్నూలు సినిమా థియేటర్లో పని దొరికి నేటికి కూడా అదే ఉద్యోగములో స్థిరపడ్డాడు. వీరికి రామకృష్ణ ఒకే కొడుకు కావడంతో ఈయన భార్య శ్రీశైల యాత్రలో ఒకరాత్రంతా తాతగారి సేవ చేసుకొను అదృష్టమును సద్వినియోగపరచుకొని ఆ తరువాత తాతను ఇంకొక సంతానము కోసము అడుగగా తాత ఆమెను విశేషముగా ఆశీర్వదించిరి. ఆ ఆశీర్వాద ఫలముతో పెద్దకొడుకు పుట్టిన సుమారు 18 సంవత్సరముల తరువాత ఈమె గర్భవతియైనది. పుట్టిన మగపిల్లవానికి తాతగారి పేరు పెట్టుకున్నారు. వీరి పెద్దకొడుకు రామకృష్ణ భార్యబిడ్డలతో ఆనందంగా ఉన్నాడు.

తాతగారు సశరీరులుగా ఉన్నప్పుడు అనేకసార్లు వీరింటికి రావడం జరిగింది. వచ్చిన ప్రతిసారీ తాత వీరిని విశేషముగా ఆశీర్వదించిరి. అంతేకాక ఎప్పుడు వీరు కల్లూరుకు వెళ్ళినా వారి ఇంట్లో చేసిన పదార్థములను అడిగి తెప్పించుకు తినేవారు. ఆ రకముగా తాత తప్ప ఇతర దైవమెవరో కూడా తెలియని బాయమ్మ తాతను సేవించుకొను సందర్భములలో లభించిన తాతగారి వస్తువులన్నింటినీ భద్రపరచుకొని అదే తన ఆస్తిగా భావించుటయే కాక ఎంతో కష్టపడి కట్టుకున్న తమ ఇంటి గోడలలో తాత వస్తువులను భద్రపరచుట వలన తాత రక్షణను ఆ ఇంటికి చిరస్థాయిగా కలిగించినది. తాతగారి వద్దకు ఎందరో విద్యావంతులు, ధనవంతులు, సాధకులు వచ్చి ఉండవచ్చుగాక, కానీ ఎవ్వరకూ రాని అద్భుత ఆలోచనవచ్చి దానిని నెరవేర్చి ఆ ఇంటికి తాతగారి శాశ్వత రక్షాకవచము నిర్మించుకో గలిగిన ఈమె నిజమైన ధనవంతురాలు. ధన్యురాలు.

పెద్దవయసు వచ్చినప్పటికీ, ఆర్థికముగా కష్టమైనప్పటికీ తాతపట్ల ఉన్న భక్తి భావముచే తాతగారితో పాటుగా షిరిడీ, శ్రీశైల యాత్రలు గావించుటయే గాక తాత సమాధి తరువాత చంద్రారెడ్డి ఆధ్వర్యములో నిర్వహించిన గాణుగా పురం, కురుపుర పాద యాత్రలలో పాల్గొన్న భాగ్యవంతురాలు. భక్తితో ఈమె చేసిన సేవకు తనపై ఉంచిన నమ్మకమునకు తాత ఆశీస్సులు ఈమె కుటుంబమును సదా కాపాడుతూనే ఉన్నాయి.

రామతులసి :

ఇద్దరూ మగపిల్లలే అయిన రాజేశ్వరి మూడవసారి గర్భవతిగా ఉన్నప్పుడు ఆడపిల్లపై మక్కువ ఎక్కువ ఉన్న ఈమెకు ఎలాగైనా తాతను ఒప్పించి ఆడపిల్లను కనాలని కోరిక. తొమ్మిది నెలలు గడచినా తాత మాట ఇవ్వలేదు. అప్పుడొక రోజు ఆమె ఈ రోజు తాతను ఎలాగైనా ఒప్పించాలనే ఉద్దేశముతో కల్లూరు చేరేసరికి తాతగారు ఇంటిలో లేకపోవడంతో ఊరంతా తాతను వెదుకుతూ తిరిగింది. కానీ ఎక్కడా తాత దర్శనం కాలేదు. పూర్తిగా అలసిపోయిన ఆమె ఒక ఇంటి అరుగు మీద కూర్చుని సేదతీరుతుండగా ఆ ఇంటిలో నుంచే తాతగారు బయటకు వచ్చి

ఆమెను ఆనందాశ్చర్యములలో ముంచెత్తి దీవించిరి. ఆ తరువాత ఆమె ఆడపిల్లను ప్రసవించి తాత పేరును కలుపుకుంటూ ఆ పాపకు 'రామతులసి' అని నామమిడిరి.

సుఖ ప్రసవం :

వీరమ్మగారి కుమారుడైన మల్లారెడ్డిగారికి 1971వ సంవత్సరంలో వివాహము జరిగి, నాలుగు సం.లకు (1975) భార్య సుశీలమ్మగారికి మొదటి కాన్పు జరిగిన పదిరోజుల తరువాత ఆమె ఆరోగ్యము దెబ్బతిని మన ధ్యాస కోల్పోయినది. అప్పుడు కంగారు పడిన భర్త అనేక వైద్య పరీక్షలు చేయించగా డాక్టర్లు కాన్పు కాన్పుకూ ఈ విధముగానే వస్తుంటుందనీ వీరి తృప్తి కొరకు మాత్రమే మందులిస్తున్నామనీ కానీ దాని వలన లాభము పెద్దగా ఉండక పోవచ్చుననీ ప్రతి కాన్పుకూ మాత్రము విధిగా జాగ్రత్త వహించాలని చెప్పిరి. ఆ తరువాత కొంత కాలమునకు ఆమె పరిస్థితి చక్కబడింది. అయితే రెండవ కాన్పు 1979లో జరిగినప్పుడు డాక్టర్లు చెప్పినట్లుగానే జరిగి ఇంకా విపరీతమైన పరిస్థితి ఏర్పడింది. ఇక అప్పుడు డాక్టర్లు వద్దకు వెళ్ళకుండా బంధువులు, స్నేహితుల సలహాపై నాటుమందులు ఇప్పించడమూ, శాంతి హోమములు చేయించడమూ వంటి ప్రయత్నములన్నీ చేయుచుండిరి. అటువంటి పరిస్థితులలో ఒకనాటి అర్ధరాత్రి ఒంటిగంటకు తాత తనంత తానుగా వీరింటికి దిగింబరముగా వచ్చి ఇల్లంతా కలియతిరుగుతూ, గట్టిగా అరుస్తూ ఒక గంట సమయము ఉండి రొట్టె గోంగూర పప్పు అడిగి తిని వెళ్ళారు. ఆ తరువాత మళ్ళీ మూడురోజులకే అదే సమయమునకు వచ్చి పడుకుంటానని చెప్పగా అప్పుడు మల్లారెడ్డిగారు తన భార్యను మంచము మీద నుండి కిందకు దింపగా ఆ స్థానములో తాతగారు గంటసేపు విశ్రమించిన తరువాత లేచి వెళుతూ “బాగా అయితదిలేరా! దిగులు చేయకండి!” అంటూ ధైర్యము చెప్పి వెళ్ళిన రెండు రోజులకే ఆమె ఆరోగ్యవంతులైనది. ఆ తరువాత మరి రెండు కాన్పులు జరిగినప్పటికీ ఆమెకా పరిస్థితి తిరిగిరాలేదు. ఆ రకముగా డాక్టర్లు నయము కాదని చెప్పిన జబ్బును వారు కోరకపోయిననూ తాత తనకు తానుగా వెళ్ళి ఆమెను రక్షించారంటే అది వీరమ్మగారికి తాతతో ఉన్న అనుబంధము యొక్క ప్రతిఫలము మాత్రమే.

ఒకసారి పద్మనాభం భార్య చెల్లెలు తిప్పమ్మకు ప్రసవము చాలా కష్టమైనది. మూడురోజులుగా ఆ అమ్మాయి విపరీతమైన ప్రసవవేదనకు గురి అవుతోంది. కానీ కాన్పు జరగడములేదు. ఇంట్లోనే ఉన్న ఆమెను పేదవారైన వీరికి ఆస్పత్రికి తీసుకువెళ్ళాలో లేక ఇంటిలోనే వేచి ఉండాలో అర్థముకాని పరిస్థితిలో ఉన్నారు. అప్పుడు పద్మనాభము పరుగున తాతవద్దకు వెళ్ళి తాత సిగరెట్టు నుసిని ఊదీగా భావించి తీసుకువచ్చి ఆమెకు తాగించమని చెప్పి మరల తాతవద్దకు వెళ్ళి అసలు ఆమె పరిస్థితి ఏమిటని తాతను పరిపరివిధములుగా ప్రాధేయపడగా తాతగారు ఏవేవో సమాధానములు చెపుతున్నారు కానీ ఏ ఒక్కటి ఇతనికి అర్థము కాక ఆమె క్షేమముగా ఉంటుందో ఉండదో స్పష్టముగా తనకు అర్థమయ్యే భాషలో తెలపమని ఇలా వేరేరకముగా మాట్లాడితే తనకు అర్థము కాదనీ ఆమెను ఆస్పత్రికి తీసుకువెళ్ళాలో వద్దో తెలియచేసి తననీ ఆతృత నుంచి తప్పించి కాపాడమని వేడుకోగా అప్పుడు తాతగారు ‘ఏం ఒడ్డులే’ అని అనేసరికి ఇతను ఈ సంగతి ఇంటివారికి చెప్పడానికి బయలుదేరేసరికి వారే ఎదురొచ్చి తాత ఊదీని పెట్టి నీళ్ళల్లో కలిపి తాగించిన వెంటనే ఆమెకు అప్పటి వరకు ఉన్న బాధ ఉపశమించడమే కాక వెంటనే ప్రసవము సుఖముగా జరిగినది కానీ మరణించిన బిడ్డ పుట్టినదని తెలిపిరి. అయినప్పటికీ తల్లి ప్రాణమైనా తాత దయవలన దక్కినదని అందరూ తృప్తి నొందిరి. ఈ సంఘటనను పోలిన సంఘటనే సచ్చరిత్రయందున్నది. బొంబాయిలో నుండే కాయస్థకులమునకు చెందిన ఒక స్త్రీకి ప్రసవము జరిగే ప్రతిసారీ ప్రాణాంతకమవుతుండేది. సాయిబాబా గురించి తెలుసుకున్న వారు పరుగున బాబా వద్దకు వెళ్ళి తమనీ కష్టము నుంచి తప్పించుమని ప్రాధేయపడి ప్రసవము జరిగేవరకు షిరిడీలోనే బాబాను పూజిస్తూ ఉండేది. సరిగ్గా ప్రసవ సమయము దగ్గర పడే సమయానికి ఎప్పటిలాగే ఇబ్బంది ఏర్పడగా చుట్టుప్రక్కలనున్న ఆడవారు అప్పుడు బాబాను ప్రార్థిస్తూ బాబా ఊదీని నీటిలో కలిపి ఆ అమ్మాయికి తాగించిన వెంటనే చనిపోయిన బిడ్డ పుట్టినప్పటికీ సుఖమైన ప్రసవము జరిగి వారి ఆతృత తగ్గింది. పద్మనాభం వారికి బాబా గురించిన ఈ వివరములేవీ తెలియనప్పటికీ తమ దైవమైన తాతపై ఆధారపడి తమకొచ్చిన కష్టము

నుండి గట్టెక్కిరి. తాత మాత్రము ఈ సంఘటన వలన తనకూ బాబాకూ బేధము లేదని నిరూపించినట్లయినది.

గురుబలము :

కలగొట్ల రామిరెడ్డిగారి సోదరుడైన పాండురంగారెడ్డి గారు కూడా చిన్నతనం నుండే తాతపట్ల భక్తిభావములు కలవారు. వీరికి వివాహమైన తరువాత భార్యయైన వేదవతితో సహా తాతగారి దర్శనానికి వెళ్ళినప్పుడు కొత్త పెళ్ళికూతురైన వేదవతిగారికి తాతగారిని దిగంబరముగా చూసినప్పుడు మనసులో భక్తిభావము ముద్రించుకుపోయినది. 1985వ సంవత్సర ప్రాంతములలో తాతను దర్శించిన ఆమె ఇక భర్తతో కలిసి ఎప్పుడు కావాలంటే అప్పుడు తాత కోసమై పరుగున వెళ్ళేవారు. తాతగారు కూడా వీరి కోసము కన్నతల్లి బిడ్డలకై ఎదురు చూచునట్లు చూసేవారు. అప్పటికి నాలుగైదు రోజుల నుండి ఇంటికి రాని తాత వీరు వస్తున్నారని తెలియగానే ఇంటికి తిరిగి వచ్చేసేవారు. వేదవతిగారు తనకు మొదటి కాన్పు ఆడపిల్లే కావాలనుకుంది. కానీ అందరూ సాధారణముగా మగపిల్లవాడు అని చెప్పినట్లే తాత తల్లి కూడా మగబిడ్డ అని చెప్పింది. ఆవిడ నోటిమాట నిజమగునని తెలిసినప్పటికీ తన గురువైన తాత తనకు గొప్ప తమ అడిగినది ఆయన కాదనకుండా ఇస్తారు అన్న నమ్మకముతోనే ఆమె ఉన్నారు. ఆ విధముగానే మొదటి సారి ఆడపిల్లే పుట్టింది. ఆ అమ్మాయి ఇప్పుడు మహబూబ్ నగరులో దంత వైద్య శాస్త్రము చదువుతున్నది. ఇక రెండవ కాన్పు వేదవతిగారికి ప్రాణ సంకటమైనది. భర్త తాత వద్దకు వెళ్ళి ఎంతగానో బ్రతిమాలితే ఆఖరుకు తాతగారు బలవంతముగానే, కొబ్బరికాయ కొట్టి 'అవుతుంది పో' అని బదులిచ్చిరి. ఆ విధముగానే కాన్పు కష్టమయ్యి ఆపరేషను చేయవలసి వచ్చింది. అయితే తాత దయవలన మగపిల్లవాడు కలిగాడు.

బాబు ఏడ్చు వినిపించే సమయానికి ఈవిడ తాతనే తలచుకుంటూనే ఆ బాబు ఏడ్చు మొదటిసారిగా విన్నది. ఆ తరువాత ఆ బాబుకు రెండు సంవత్సరముల వయసు వచ్చేసరికి ఒకసారి, విపరీతమైన జ్వరము వచ్చి అర్ధరాత్రి సమయమునకు పరిస్థితి విషమించినది. అప్పుడు అన్నింటికీ తమకు తాతగారే దిక్కుని తెలుసు కాబట్టి

తాతగారి పూజచేసి ఆ బొట్టును తెచ్చి కొడుకు నుదుట పెట్టిన మరుక్షణమే జ్వరము తగ్గుట ప్రారంభించి కొంత సేపటికే ఆ బాబుకు స్వస్థత చేకూరింది. అప్పటి నుండి తాత దయతో జన్మించిన ఆ బాబు బాధ్యతను తల్లి మనస్ఫూర్తిగా తాతకు సమర్పించుకుంది. ఇక అప్పటి నుండి కుటుంబములో ఏ కష్టము వచ్చినా దానిని భరించడమూ, అనుభవించడమూ తప్ప ఆ కష్టమును తొలగించమని ఎప్పుడూ తాతను ప్రార్థించలేదు. ఎందుకంటే తమకంటే ఎక్కువగా తమ యోగ క్షేమములు చూసే తాతగారికి తాను చెప్పవలసినది ఏమీలేదని ఆవిడ విశ్వాసము. భర్తకూడా తాతపట్ల అంతభావము కలిగి గురు బలముతో తన కుటుంబ సమస్యలను, ఉద్యోగ సంబంధపు ఇబ్బందులను ఎదుర్కొంటూ జీవితములో తాతను తప్ప ఇంకెవ్వరినీ ఆశ్రయించక భారము తాతపై వేసి కాలము గడుపుతున్నారు.

వివాహ ప్రాప్తి :

దేవేందర్ గుప్తాగారు వ్యాపారంలో నష్టపోయి ఆర్థికముగా కుటుంబము చితికిపోవుటయే కాక పెళ్ళికెదిగిన కూతురు బాధ్యత వారిని మరింతగా కలవరపెట్టగా ఆందోళన చెందిన తల్లి కూతురైన లలితను తీసుకుని తాతగారి వద్దకు వెళ్ళి కుమార్తె వివాహ విషయమై తాతగారిని ప్రార్థించగా తాతగారు ఆ తల్లి చెంపమీద కొట్టి 'దీనికి పెళ్ళవుతుంది పో' అని ఆశీర్వాదం తెలిపారు. అదే విధముగా వద్దని వెళ్ళిపోయిన కోటీశ్వరుల సంబంధం తమంతతాముగా వచ్చి పెళ్ళికంగీకరించిరి. పెళ్ళి ఖర్చులు కూడా పెట్టుకోలేని స్థితిలో ఉన్న కుటుంబమునకు ఆయన అన్నదమ్ములందరూ కలిసి వడ్డీకి డబ్బు అప్పు తెచ్చి మరీ పెళ్ళిచేసారు. ఆ విధముగా తాత ఆశీస్సులతో ఆ అమ్మాయి సుష్మ ఆనందంగా అత్తవారింట్లో కాపురం చేసుకుంటోంది. తండ్రిన దేవేందర్ గుప్తా కూడా విడిగా వ్యాపారం ప్రారంభించి తాతగారి దయతో కోట్లు గడించారు.

ఒకసారి గూడూరు డాక్టరు రాధాకృష్ణ రెడ్డిగారు తాతగారిని తమ ఇంటికి తీసుకుని వెళ్ళిరి. డాక్టరుగారి 5,6 సం.ల మనుమరాలికి పోలియో సోకి నడవలేని స్థితిలో ఉంది. డాక్టరు గారి మనసులో ఆ అమ్మాయికి తాత ఆశీస్సులు లభించి

జీవితమంతా సుఖమయం కావాలని కోరిక. అయితే అక్కడ తాత దర్శనానికై అనేకమంది వేచి ఉండడంతో ప్రత్యేకంగా ఈ పాపను తాతవద్దకు తీసుకు వెళ్ళుటకు ఆయనకు సందర్భపడలేదు. అయితే కొంతసేపటి తరువాత ఎందరో పిల్లల మధ్య కూర్చుని ఉన్న ఈ పాపను తాత తనకు తానుగా ఎత్తుకొని భుజాన వేసుకుని సాయి హారతులు పాడుతూ పది పదిహేను నిమిషములు అదే విధముగా ఉండిరి. దానితో డాక్టరుగారు తాత మహాత్మ్యమును గ్రహించగలిగిరి. తాను చెప్పకపోయినా తన మనస్సును గ్రహించి తాత తాను కోరినట్లే ఆ పాపను ఆశీర్వాదించినందుకు ఆనంద భాష్యములు కార్చిరి. ఇప్పుడు ఆ అమ్మాయి తాత ఆశీస్సుల ప్రభావంతో వివాహము జరిగి సుఖమయమయిన జీవితం గడుపుతోంది. అంతేకాక డాక్టరుగారు వాళ్ళు కొందామనుకున్న పెద్ద భవనమును అవతలి వాళ్ళు అమ్ముటకు ఒప్పుకోక ఆ తరువాత బాబా వారికి కలిగించిన సంకల్పముతో వారంతా వచ్చి ఆ ఇంటిని వీరు కోరుకున్న ధరకంటే తక్కువకిచ్చి వేసిరి. ఈ పాప వివాహ సమయములో అదే ఇంటిని ఆ అమ్మాయి పసుపు కుంకుమల కింద ఇచ్చుటచే ఆమె జీవితమునకొక స్థిరమైన ఏర్పాటు జరిగినది. ఈవిధముగా మహాత్ముల ఆశీర్వాద బలము దీర్ఘకాలిక ఫలితమును చేకూర్చునని ఈ సంఘటన తెలియజేస్తుంది.

మూగబాలుడు :

తాతగారి భగవత్త్వమును సంపూర్ణముగా గ్రహించిన రాజారావుగారు తన స్నేహితుని కుమారుడు మూగవాడగుటచే అతనికి తాత దర్శన భాగ్యం కలిగించిన అతని కర్మ తొలగిపోయి ఆ అబ్బాయికి మాట తప్పక వచ్చునని ఆస్నేహితునికి చెప్పగా వారందరూ కలిసి ఆ అబ్బాయిని తాత వద్దకు తీసుకుని వెళ్ళి, రాజారావుగారు మనస్ఫూర్తిగా తాతను ఆ అబ్బాయికి మాటను ప్రసాదింపుమని పరిపరివిధముల బ్రతిమాలిరి. అప్పుడు రౌద్రమూర్తియైన తాత రాజారావుగారితో 'నీకెందుకు కర్మ అంటూ పెద్దనాయనా, పెదనాయనా అని పిల్లగాండ్లు నోరారా పిలిచినా పలకలేదు కాబట్టే మూగవాడైనాడు' అని సందేశమిచ్చిరి. అనగా అబ్బాయి పూర్వజన్మలో తమ్ముని పిల్లలు 'పెద్దనాన్న' అంటూ ఎంతో ఆప్యాయముగా దగ్గరకు వచ్చి పలకరిస్తే సమాధానము చెప్పక పోవుటచే ఆ పాపము తగిలి అతను మూగవాడు అయ్యాడు

కాబట్టి ఆ కర్మలో ఎవరూ కలిగించుకోవద్దని తాత ఖచ్చితంగా తేల్చి చెప్పారు. చూసారుగా! మనము ఏదైనా బాధననుభవించేటప్పుడు ఏ పాపం చేసానో ఇంత బాధననుభవిస్తున్నాను అని అనుకుంటాము. ఇప్పుడు తెలిసింది కదా! మనము చేసే తప్పులకు ఎన్ని జన్మల తరువాతనైనా శిక్ష అనుభవించక తప్పదనీ, అందులో భగవంతుడు కూడా జోక్యము చేసుకోక ఆ శిక్షను అనుభవించేలా చేస్తాడనీ అర్థమయ్యింది కాబట్టి మానవులందరూ సాధ్యమైనంత వరకూ తప్పులు చేయకుండా, ఎవరి మనసునూ నొప్పించకుండా ఉండుటచేత భగవత్కృపకు పాత్రులై సుఖమైన జీవనము సాగించగలుగుతారు.

ఉద్యోగప్రాప్తి :

బ్యాంకులో పదవీ విరమణ చేసిన దుర్గారావు గారి కుమారుడు ఆనందరావు ఎమ్.కాం. చదివినప్పటికీ ఉద్యోగము రాలేదు. 2003వ సంవత్సరములో దంత వైద్యులైన సత్యనారాయణ రెడ్డిగారు ఆనందరావును ఉద్యోగ విషయమై తాతను వేడుకోమని చెప్పారు. ఆ తరువాత ఆ అబ్బాయి ఎల్.ఐ.సి.లో ఉద్యోగానికి దరఖాస్తు పెట్టుకోగా అతనికి పరీక్షకు హాజరవ్వమని ఉత్తరం వచ్చింది. అప్పుడు కార్మిక మాసము ఆఖరి సోమవారము అదేరోజు తాతగారు మురళీకృష్ణ అనే భక్తునకు కలలో దుర్గారావు గారిని చూపించి వారింటికి వచ్చిన ఉత్తరమును తెచ్చి మురళీకృష్ణ గారింటి పూజా మందిరములో సాయిబాబా వద్ద పెట్టమని చెప్పిరి. ఆ మురళీకృష్ణ గారికి దుర్గారావు గారు ఎవరో కూడా తెలియకపోవడముతో వాకబు చేసి వారి ఫోను నెంబరు సంపాదించి ఫోనులో వారికి విషయమంతా వివరించి చెప్పి ఎల్.ఐ.సి. వారు పంపించిన ఆ ఉత్తరమును తీసుకు రమ్మనగా దుర్గారావుగారు తాతగారి లీలకు ఆశ్చర్యపడుతూ ఆ ఉత్తరమును తీసుకుని మురళీకృష్ణ గారికి అందివ్వగా వారు దానిని తాతగారు చెప్పిన విధముగా పూజలో పెట్టి ప్రయాణము రోజున ఆనందరావుకు అందచేసిరి. తాత ఆశీస్సులతో బయలుదేరిన అతను పరీక్షలో ఏ ప్రశ్నకు సమాధానము రాకపోయినా తాతగారిని మనసులో ధ్యానించుకుని తనకు వచ్చిన సమాధానములు వ్రాసెను. ఆ పరీక్షకు వెళ్ళేటప్పుడు పరిచయమైన ఒక వ్యక్తి రైలులో ఆనందరావును తనంత తానుగా పలుకరించి దగ్గరకు రమ్మని పిలిచి

వివరములన్ని అడిగి అతనికి కర్నూలులోని ఉత్తర ఫీల్డ్స్ లో ఉద్యోగము ఇప్పిస్తానని మాటిచాడు. ఆవిధముగానే అతను వారము తిరిగేసరికల్లా ఇతను ఎల్.ఐ.సి. పరీక్ష రాసి వచ్చేసరికి ఉద్యోగం ఇప్పించాడు. ఆ తరువాత కొన్ని రోజులకు ఎల్.ఐ.సి. వారి నుండి ఇతను పరీక్షలో ఉత్తీర్ణుడగుటచే ఇంటర్వ్యూకి రమ్మనమని పిలుపు వచ్చింది. ఆ ఇంటర్వ్యూ సరిగ్గా తాత ఆరాధన రోజున అనగా సంక్రాంతి 15 కావడమూ, అతను అందులో కూడా ఉత్తీర్ణుడై కర్నూలులోనే ఉద్యోగము సంపాదించుకోవడమూ జరిగిపోయినవి. తాతను తలచుకొని అతను సమాధానాలు రాయడం వలన తాతపై ఆధారపడి అతను చేసిన ప్రయత్నమునకు తాతగారు సంతసించి అతని నమ్మకమును స్థిరపరచుటకు అతనికి ఉద్యోగము నిప్పించి తన భక్తునిగా మలచుకొనిరి.

2002 దత్త జయంతికి వికలాంగురాలైన కామేశ్వరమ్మ తాతగారి సమాధి వద్దకు కల్లూరులో నిద్రచేయుటకు వెళ్ళినపుడు రాత్రి తన కష్టమంతా ఒక కాగితముపై రాసి సమాధిమీద పెట్టి నిద్రపోయినది. మరునాడు అన్నదాన కార్యక్రమము నందు బియ్యము ఏరుతుండగా ఒక చక్కని ఆవు వచ్చి ఏరుతున్న బియ్యము తిని ఈమె తలపైనుంచి ఎత్తి పోసింది. దత్తజయంతి నాడు జరిగిన ఈ సంఘటనతో స్వయం దత్త స్వరూపుడైన తాత ఆవు రూపములో వచ్చి తన మొర ఆలకించారని ఈమె భావించింది. ఈమె నమ్మకమునకు తగినట్లే అక్కడనుండి వచ్చిన తరువాత కాలు సరిగా లేనప్పటికీ కుట్టుమిషను నేర్చుకుని తన కాళ్ళపై తాను నిలబడే సంపాదనను సంపాదిస్తోంది.

బెంగుళూరు నివాసియైన సరళ తన మిత్రురాలైన అరుణ ద్వారా తాతగారి మహాత్మ్యమును, గ్రంథ పారాయణ ఫలితమును తెలుసుకున్నది. ఈ అరుణ చిన్నవయసు నుంచే దైవభక్తితో పాటు అవధూతల పట్ల మంచి అవగాహన కలదై మానసికముగా వారికి దగ్గరై తాతగారు, అనసూయ మాతల స్వప్నదర్శనం తరచుగా పొందుతూ ఉంటుంది. ఆమె తన స్నేహితురాలైన సరళకు తాతగారి గ్రంథము నిచ్చి పారాయణ చేసి మంచి ఫలితమును పొందమని ప్రోత్సహించినది.

అప్పుడు సరళ కోటిశ్వరుడైన తన తమ్మునకు ఉద్యోగం అవసరం లేనప్పటికీ అన్ని విద్యార్హతలు కల అతను ఉద్యోగం లేక నిరుత్సాహముగా నుండుటచే పురుష లక్షణంగా అతనికి ఏదో ఒక చిన్న ఉద్యోగం ఉన్నా ప్రశాంతంగా ఉండగలుగుతాడని భావించి తాతగారి ఫోటో తన వద్ద లేకపోవుటచే తాత గ్రంథాన్నే తాత స్వరూపంగా భావించి మనస్ఫూర్తిగా నువ్వెవరవో నాకు తెలియనప్పటికీ నీ గ్రంథ పారాయణ ఫలితంగా నా తమ్మునకు కనీసం నాలుగువేల రూపాయల జీతం వచ్చినా కూడా చాలునని ప్రార్థించి పారాయణ పూర్తిచేయగా నెలలోపుగానే అతనికి రూ.40,000/- జీతంతో ఉద్యోగము రావడమూ, సంవత్సరం తిరిగేలోపే కర్నూలు అమ్మాయితోనే వివాహం జరగడం కేవలం తాత కృప మాత్రమేనని అప్పటినుండి సరళ ఏ కష్టం వచ్చినా తాతకు విన్నవించుకొని ఫలితం పొందుతూ తాతకు నిజభక్తురాలైంది. ఇటువంటి సంఘటనలు అనేకానేకము.

స్థూల శరీరముతో ఉన్నప్పటికంటే ఎక్కువగా తన సమాధి నుండి భక్తులను కరుణించి కాపాడుటచే అనేకమంది ఈతి బాధల నుండి తప్పించుకొని సుఖమయ జీవితం గడపగలుగుతున్నారు.

ఎంతటి భక్తులైనప్పటికీ తను, తన కుటుంబము అన్ని రకాలుగా సౌఖ్యంగా ఉన్నప్పుడే మనసును భగవంతునిపైకి మళ్ళించగలుగుతారు. ఇంటిలో ఎలాంటి సమస్య ఉన్నా మనస్ఫూర్తిగా భగవంతుని ఆరాధించలేరు. అందుకనే తాతగారు మొదటగా భక్తులను వారి ఈతిబాధల నుండి తప్పించి తన భక్తులుగా చేసుకొనిరి. ఆరకంగా తాత్కాలికమైన లౌకిక సమస్యలు తీరడం వలన మనసు ప్రశాంతత నొందుటచే భక్తులు సంతోషముతో భగవంతుని సేవకు కాలాన్ని వెచ్చించి భగవంతుని మెప్పించి సక్రమ మార్గంలో నడుస్తూ ధర్మాన్ని ఆచరిస్తూ దీర్ఘకాలిక భగవదనుగ్రహం అనే ఫలాన్ని పొందుట కోసమే తాతగారు మొదటగా వారి కుటుంబ క్షేమాన్ని అనుగ్రహించేవారు. ఇంతగా తమ క్షేమంకోరే తాతగారికి కృతజ్ఞతలు తెలుపుకుంటూ తాత భక్తులుగా తమవంతు ధర్మకార్యాలు నిర్వహించడము మన కనీస విధిగా భావించి అందరూ తమకు తోచిన విధంగా సమాజహిత కార్యక్రమాలు చేయడం తాతభక్తులుగా మనందరి విధి.

త్యమేవ సర్వం మమ దేవ దేవ

అయితవ అధ్యాయముసంపూర్ణము

అధ్యాయము - 6

శ్రీ గణేశాయనమః శ్రీ సరస్వత్యై నమః శ్రీ రామావధూతాయనమః

అచలం అమోఘం అప్రమేయం ఆశ్రితపాలకం
తారయతి సంసారాత్ తాత ఇత్యక్షర ద్వయం

పూజ్యశ్రీ శివనేశన్ స్వామీజీ ఆజ్ఞానుసారం వారి అడుగుజాడల్లో నడుస్తూ స్వామీజీ ఆశయాలకనుగుణంగా స్వామీజీ వాక్కును యథాతథంగా అమలుపరచి అద్భుత సాయి మందిర నిర్మాణమునకు నడుం బిగించిన షిరిడీసాయి కల్చరల్ మిషన్ వారు ఏ విధంగా భక్తకోటికి ఆ భాగ్యమందించిరో ఇప్పుడు వివరంగా తెలుసుకుందాం.

షిరిడీసాయి కల్చరల్ మిషన్ (గూడూరు) :

సి. రాధాకృష్ణరెడ్డి గారు చిన్నతనం నుండి సాయిభక్తులు. ఏదైనా రాయడం ప్రారంభించేముందు బాబా పేరు రాసిన తరువాతనే విషయం రాయడం వారికి చిన్నతనం నుండే అలవాటు. వృత్తిరీత్యా డాక్టరైనప్పటికీ ప్రవృత్తి రీత్యా బాబా భక్తులవడం చేత తనకు ఎటువంటి క్లిష్టపరిస్థితి ఎదురైనప్పటికీ బాబాపై ఆధారపడి ఆ కష్టమును గట్టెక్కడము వీరికి అభ్యాసమై పోయినది. వృత్తిపట్ల అంకిత భావము కల వీరు బాబాకు ఏవిధముగా శరణాగతులైనారో ఇప్పుడు తెలుసుకుందాం. ఒకరోజు ఒక అబ్బాయికి ఆక్సిడెంట్ అయ్యి వీరి హాస్పిటల్ కు వస్తే ఆ అబ్బాయికి మోకాలు వరకు కాలు తీసివేయవలసిన పరిస్థితి ఏర్పడింది. అయితే అటువంటి ఎన్నో ఆపరేషనులు ఇంతకు ముందే అవలీలగా నిర్వహించిన వీరికి ఆ ఆపరేషను చేయడం ఒక సమస్య కాదు. కాబట్టి ఆ అబ్బాయి తల్లిదండ్రులకు విషయం చెప్పి వారికి ధైర్యాన్నిచ్చి ఆపరేషను ప్రారంభించి కాలు తొలగించారు. అయితే ఆ సమయములో ఊహించని విధముగా ఒక రక్తనాళము మోకాలు పై భాగములోని శరీరము లోనికి

వెళ్ళిపోయింది. ఆ రక్తనాళాన్ని కనుక్కోవడం కష్టము. సగం తెగిన ఆ రక్తనాళము నుండి ధారాపాతముగా రక్తస్రావము కాసాగింది. ఏవిధముగా ప్రయత్నించినప్పటికీ ఆ రక్తనాళము దొరకక పోవడమూ, ఇక్కడ అంతకంతకూ రక్తము కారిపోవడమూ జరిగిపోతోంది. ఆ పరిస్థితిని ఏ విధముగా ఎదుర్కోవాలో తెలియని అయోమయ పరిస్థితిని డాక్టరుగారు ఎదుర్కోవలసి వచ్చింది. చేతులారా ఆపరేషను టేబులు మీదనే ఒక ప్రాణం తీసిన వాడినొకాడేమోనన్న అపరాధ భావము ఒక ప్రక్క, అబ్బాయి తల్లిదండ్రులకు ఆపరేషను పూర్తి చేసి వాళ్ళ అబ్బాయిని క్షేమముగా అప్పగిస్తామని చేసిన వాగ్దానము మరొక ప్రక్క ఆయనను ఉక్కిరి బిక్కిరి చేయగా తీవ్ర ఒత్తిడికి గురైన డాక్టరుగారు ఇక చేయగలిగినది బాబాపై ఆధారపడడమొక్కటే అన్న సత్యాన్ని తెలిసి వున్నవారు కాబట్టి నర్సుతో ఆ అబ్బాయి కాలును గట్టిగా నొక్కి పట్టడం ద్వారా రక్తస్రావాన్ని అదుపుచేస్తూ ఉండమని చెప్పి ఆ ఆపరేషను థియేటర్ లో కుర్చీలో కూర్చుండిపోయి సాయిబాబాపై పూర్తిగా మనస్సు లగ్నం చేసి ఆ అబ్బాయికి ప్రాణభిక్ష పెట్టగలిగినది బాబా మాత్రమేనని నిమిత్తమాత్రుడైన తాను నిస్సహాయుడననీ ప్రార్థిస్తూ ధ్యాన నిమగ్నులైరి. పది పదిహేను నిమిషముల పాటు ఆ స్థితిలో ఉండిపోయిన డాక్టరుగారు లేచి నర్సును చెయ్యి తీసి చూడమని చెప్పేసరికి ఆశ్చర్యకరముగా రక్తస్రావము ఆగిపోయినది. ఆ తరువాత ఎటువంటి ఇబ్బందీ లేక మిగిలిన వైద్యం పూర్తి గావించిరి. ఎక్కడైనా ఎవరికైనా ప్రాణహాని కలిగితే ఆ వ్యక్తికానీ, అతని సంబంధీకులు గానీ భగవంతుని ప్రార్థించుట రివాజు. కానీ రోగి కోసం వైద్యుడు ప్రార్థించగా ఆ వైద్యుని ప్రార్థన మన్నించిన సాయి రోగికి ప్రాణదానం చేసిన సంఘటన భక్తులపై బాబాకుగల ప్రేమను తెలియజేస్తోంది. ఆవిధముగా స్వయముగా డాక్టరైనప్పటికీ సాయికి శరణాగతులై వైద్య చరిత్రలోనే ఒక అద్భుతాన్ని సృష్టించిన భక్తునిగా ఘనత కెక్కిరి. ఆ విధముగా బాబాకు అంకిత భక్తులైన వీరిని బాబా సేవకు జీవితాన్ని అంకితము చేసేలా సాయి ఏ విధముగా పరిస్థితులను అమర్చారో ఇప్పుడు చూద్దాం.

శ్రీ భరద్వాజ మాస్టారు గారు వీరిని ఒక బాబా మందిరము నిర్మించమని ప్రోత్సహించిరి. అయితే మందిరము నిర్మించగానే సరిపోదనీ దాని నిర్వహణ

బాధ్యత భారమౌతుందనే ఉద్దేశ్యముతో డాక్టరుగారు అంగీకరించనప్పటికీ మాస్టరు గారెంతగానో ప్రోత్సహించిరి. ఆ తరువాత నిజాయితీకి మారుపేరుగా గల పంచాయితీ ఆఫీసరు గారైన రాధాకృష్ణగారు ఆ ఊరికి ట్రాన్స్ఫర్దై రావడంతో ఈ మందిర నిర్మాణ యోచన రూపుదిద్దుకుంది. గాంధీజీ, నెహ్రూ, ప్రకాశం పంతులు గారు వంటి దేశ భక్తులకు ఆతిథ్య మొసగిన ఉన్నత కుటుంబము నుంచి వచ్చిన శశాంక శేఖరుగారు దేశభక్తులే కాక దైవ భక్తులు, చిత్రకారులు. వీరిద్దరూ డాక్టరుగారిని సంప్రదించి అందరూ కలిసి ఒక ఏకాభిప్రాయమునకు వచ్చిన తరువాత డాక్టరు గారి అధ్యక్షతన “షిరిడీ సాయి కల్చరల్ మిషన్” అను సంస్థను స్థాపించి మందిర నిర్మాణమునకు స్థల సేకరణకై ఎంతగా ప్రయత్నించినప్పటికీ స్థలము దొరకలేదు. అప్పుడు రాధాకృష్ణమూర్తిగారు బాబా భక్తులగుటచే షిరిడీకి వెళ్ళి బాబాను ప్రార్థించి ఆ తరువాత మిగిలిన సంగతులు ఆలోచించవచ్చునను ఉద్దేశ్యముతో షిరిడీ చేరగా అక్కడ వారికి శివనేశన్ స్వామీజీ దర్శన భాగ్యము దక్కినది.

బాబా మందిరము నిర్మించాలన్న వీరి ప్రతిపాదన విన్న స్వామీజీ వెంటనే మందిరమునకు కావలసిన ప్లాను రాసిచ్చి వెంటనే నిర్మాణము ప్రారంభించమని ఆదేశించారు. ఇది విన్న వాళ్ళు ఆశ్చర్యపోయారు. ఎందుకంటే అసలు స్థలమే నిర్ణయము కానప్పుడు నిర్మాణము ఏ విధముగా ప్రారంభించగలము అని స్వామీజీని వేడుకోగా అప్పుడు స్వామీజీ వీరు వెళ్ళేసరికి అన్ని ఏర్పాట్లు సక్రమముగా అమరిపోతాయి కాబట్టి నిశ్చింతగా బాబా కార్యక్రమమును ప్రారంభించమని చెప్పిరి. వారు ఆనందముతో గూడూరు తిరిగి వచ్చేసరికి పి. కోటేశ్వరరావుగారు 30 అంకణముల భూమిని మందిరమునకు దానమిచ్చుటకు ముందుకు వచ్చిరి. దానితోపాటే మరికొంత స్థలమును కూడా కొనిరి. ఆవిధముగా స్థల సేకరణ స్వామీజీ చెప్పిన విధముగా ఎటువంటి ఆటంకములు లేకుండా నిర్విఘ్నముగా జరుగుటచే సంగతినంతా స్వామీజీకి వివరించి వారి ఆశీస్సులందుకొనుటకు షిరిడీకి పయనమైరి. అప్పుడు స్వామీజీ వారికి ముందుగా ధుని నిర్మాణము గావింపుమనీ దాని వలన ఆ స్థలము పవిత్రత నొందుటయే కాక, అక్కడ ఉన్న ఆటంకములన్నీ తొలగిపోవునని ఆదేశించడముతో ఇక్కడ ధుని ప్రారంభించిరి. స్వామీజీ ఆశయాలను

యథాతథముగా పాటించు వీరు స్వామీజీ ఆశీస్సులందుకుని గూడూరుకు తిరుగు ప్రయాణమవుతూ ద్వారకామాయిలో బాబాను మందిరము ఎటువంటి ఆటంకములు లేకుండా పూర్తి చేయగల దైర్యమును, శక్తిని తమ కొనగి సంపూర్ణముగా తమకు ఆశీస్సులందివ్వవలెనని సాష్టాంగ నమస్కార మొనర్చి కళ్ళు తెరిచి చూసేసరికి 20 రూపాయలు అక్కడుండుట గాంచి అదే బాబా తమకిచ్చిన ఆశీర్వాదముగా భావించి, మందిరమునకు బాబా ఒసగిన మొదటి భిక్షతో పనులు ప్రారంభించిరి. ధుని నిర్మాణము ప్రారంభము అయిన తరువాత కొంతకాలమునకు 1987 సం. నందు స్వామీజీ షిరిడీ సాయిబాబా సంస్థానము వారిచే ద్వారకామాయి చిత్రపటమును ఇప్పించిరి. ఒక చిన్న కుటీరమును ప్రత్యేకముగా నిర్మించి అందులో ద్వారకామాయి పటము నుంచి నిత్య పూజలు, హారతులు ప్రారంభించిరి. ఆవిధముగా ఒక పక్క ధుని, మరొకపక్క ద్వారకామాయి పర్యవేక్షణలో మందిర నిర్మాణ కార్యక్రమము ప్రారంభమయెను. డాక్టరుగారు 60 సం. ముసలి వయసులో నియమము తప్పక సమయ పాలన పాటిస్తూ అనేక వ్యయ ప్రయాసల కోర్చి 18 సం.లుగా బాబా గారి కాకడ హారతిని స్వయముగా పర్యవేక్షిస్తున్నారు. మందిర నిర్మాణము జరుగుతున్నప్పుడు ఒకసారి స్తంభములు వేసిన తరువాత పని ఆగిపోతే భక్తులు స్వచ్ఛందంగా ముందుకు వచ్చి లారీలతో సిమెంటు, ఇసుక, ఇటుకలను సరఫరా చేసి నిర్మాణము నిర్విఘ్నముగా జరుగునట్లు సాయమందించిరి. స్వామీజీ ఆశయాలను విధిగా పాటించే వీరు ఎవ్వరివద్దకు చందాల నిమిత్తమై వెళ్ళకుండా ఎవ్వరేమి ఇచ్చినా కాదన కుండా తీసు కుని ఆ ధనమును సద్వినియోగపరచుచుండుటచే ఎప్పటికప్పుడు కావలసిన ధనము దానంతట అదే సమకూరుచుండెడిది.

ఆ తరువాత రాధాకృష్ణ గారికి ఒక చక్కని ఆలోచన స్ఫూరించింది. అదేమనగా తమ నెంతగానో ఆశీర్వాదించి, ప్రథమ భిక్ష నొసగి తమకు మందిరము నిర్మించు భాగ్యమును కలిగించినది షిరిడీ ద్వారకామాయే కాబట్టి ఈ మందిరములో ద్వారకామాయి విగ్రహమునే ప్రతిష్ఠించుట అన్ని విధములుగా సమంజసముగా ఉంటుందన్న ఆలోచన కలిగి పండరీపురము నుండి దత్త విగ్రహమును తీసుకుని వచ్చునప్పుడే ద్వారకామాయి విగ్రహమును కూడా తయారుచేయమని చెప్పి వచ్చిరి.

అయితే ఈ విగ్రహమును చెక్కునప్పుడు బాబా చిన్న చమత్కారము చూపించిరి. సాధారణముగా విగ్రహమును చెక్కి తయారుచేసిన పిదప ప్రాణ ప్రతిష్ఠ జరిపించుట ద్వారా ఆ శిలకు జీవం వచ్చి అందులో ఆయా దేవతలు ఆవాహన చేయబడతారు. అయితే ఈ ద్వారకామాయి విగ్రహము మాత్రము అందుకు భిన్నముగా శిలగా ఉన్నప్పుడే అందులో సాయి కొలువై ఉన్న సంగతిని ఇప్పుడు తెలుసుకుందాం. ఈ మందిర నిర్మాణముతో పెద్దగా సంబంధము లేని ఆ ఊరిలో ఉండే బాలయ్య అను వ్యక్తికి సాయిబాబా కలలో కనిపించి 'నన్ను ఎండలో నిలబెట్టారు, చెమటలు పడుతున్నాయి' అని చెప్పారు. అతడా కలను నిర్వాహకులకు తెలియపరచగా వారు నిజమేమిటో తెలుసుకొనుటకు పండరీ పురము చేరుకోగా నిజముగనే విగ్రహమును శిల్పశాలలో కాక చంద్ర భాగా నదీ తీరములో ఇసుకలో ఉంచి చెక్కుచుండిరి. అప్పుడు వారికి ఆ కల నిజమని తెలియుటయే కాక వారికి సంకల్పము కలుగుట తోడనే ఆ రాత్రిలో బాబా ఉన్నాడను సంగతి ఋజువై వెంటనే బాబాను శిల్పశాలకు తరలించి మరలి వచ్చారు. మనం ఎంత మనస్ఫూర్తిగా భగవంతుని కార్యక్రమం చేస్తుంటే అదే విధముగా భగవంతుని నుండి సమాధానముంటుందన్న సత్యానికి ఈ సంఘటన చక్కని ఉదాహరణ.

ఆవిధముగా ఎటువంటి ఆటంకములు లేకుండా నిర్మాణ కార్యక్రమము పూర్తి చేసుకుని స్వామీజీ ఆశీర్వాద బలమే తమచే ఇంతటి బృహత్తర కార్యక్రమమును సునాయాసముగా జరిపించినదని గ్రహించిన వారై స్వామీజీ చేతుల మీదుగా విగ్రహ ప్రతిష్ఠ జరిపించడమే ఈ మందిరమునకు నిజమైన ప్రాణప్రతిష్ఠ అని భావించి ఎట్టి పరిస్థితులలోనైనా స్వామీజీని గూడూరు పిలిపించి ప్రతిష్ఠ చేయించవలెనన్న కృత నిశ్చయముతో బాబా విగ్రహముతో పాటుగా షిరిడీ పయనమైరి.

అక్కడ స్వామీజీని దర్శించి తమ సంకల్పమును స్వామీజీకి వివరించి తమను మన్నించి స్వామీజీ ఈ కార్యక్రమమును జరిపించవలసినదిగా వేడుకొనిరి. అయితే ఎవరెన్ని విధములుగా బతిమాలినప్పటికీ స్వామీజీ తాను మామూలు సాయి సేవకుడును మాత్రమేనని తనకు ఎటువంటి మహిమలు అంటకట్టవద్దనీ, తానీ

షిరిడీ పాలిమేర దాటి ఎక్కడకూ వచ్చేది లేదనీ స్పష్టముగా తెలిపిరి. తన మనో సంకల్పముతో అవధూతలను గుర్తెరిగి వారిచే అనేక లోక కల్యాణ కార్యక్రమములను జరిపించుట ద్వారా సమాజమునకు అత్యంత మేలు చేకూర్చిన స్వామీజీయే స్వయముగా తనకెటువంటి మహిమా లేదని తన నిరాడంబరత్వమును చాటుకుంటే ఏవో ఒకటి రెండు సిద్ధులను అడ్డుపెట్టుకుని లేని మహాత్మ్యమును ఆపాదించు కుంటూ సమాజమును భ్రష్టుపెడుతూ పుట్టగొడుగులుగా పుట్టుకొస్తున్న నకిలీ బాబాలు, మాతాజీలు ఇకనైనా ధర్మ మార్గమునవలంబించి సమాజానికి మేలు చేయకపోయినా ఫరవాలేదు కానీ భక్తి పేరుతో సామాన్య మానవులను మోసం చేయకుండా ఉంటే అంతే చాలు. ఆ రకమైన నిర్మల హృదయుడైన శివనేశన్ స్వామీజీ వీరి ఆరాటమును మనస్ఫూర్తిగా వారు చేయు విన్నపమునూ గ్రహించిన వారగుట చేత సాక్షాత్ దత్త స్వరూపుడైన రామిరెడ్డి తాతచే విగ్రహ ప్రతిష్ఠ చేయించినచో మందిరమునకు అన్ని విధములా శుభము చేకూరునని చెప్పిరి. మహానుభావుడైన స్వామీజీ తాతగారి గురించి చెప్పుటచే తాత ఇంకెంత మహానుభావులో అని మనసులో తలచుకొని స్వామీజీ రాలేదన్న అసంతృప్తితోనే వెనుకకు మరలి వెళ్ళిరి. షిరిడీ నుండి నేరుగా ద్వారకామాయి విగ్రహంతో సహా కల్లూరు పయనమైరి. అక్కడకు వెళ్ళి తాతగారి గురించి వాకబు చేసుకుంటూ వెళ్ళేసరికి నిర్వికారుడైన తాతను గాంచిన వీరికి ఏమీ బోధపడలేదు.

అవధూతల గురించిన అవగాహన ఏ మాత్రమూ లేని వీరు స్వామీజీ ఏమిటి ఈ విధముగా చేసారు. అసలు ఈయనకు ఏమీ తెలియని వారిలా కనిపిస్తున్నారు. వీరితో ప్రతిష్ఠా కార్యక్రమమును ఏ విధముగా జరిపించగలమో అన్న అయోమయం వారి కేర్పడింది. అయితే మనసులోని భావాలేవీ ప్రకటించకుండా తాతకు నమస్కరించి సంగతి చెప్పి బాబా విగ్రహము వద్దకు తాతను రమ్మని ప్రార్థించగా తాత అక్కడకు వచ్చి ఒకసారి ఆ విగ్రహము వేపు సాభిప్రాయముగా ఒక్క సెకను చూసి 'ఆ పాండిరా' అన్నారు. అది చూసిన భక్తులందరికీ మతిపోయినంత పనైంది. తాత మహానుభావుడే కావచ్చు కానీ ఆ సంగతిని తాము గుర్తించలేకపోతున్నామని తెలుసుకున్న వారై గూడూరు మరలి వచ్చిరి. ఆ తరువాత అన్ని ఏర్పాట్లనూ

కూర్చుకుని 21-12-1991 పుణ్య దినమున విగ్రహ ప్రతిష్ఠాపనకు సుముహూర్తము నిర్ణయించిరి. బాబా విగ్రహము కొనుగోలు నుండి విగ్రహ ప్రతిష్ఠా కార్యక్రమము, అన్నదానము మొదలైన ఖర్చునంతా చదలవాడ వేంకటేశ్వరులుగారు ఒక్కరే భరించిరి. వారి కార్యక్రమమును అత్యంత భక్తి శ్రద్ధలతో గావించిరి. అంతేకాక తిరుపతి నుండి పదిమంది వేదపండితులను ఈ కార్యక్రమమునకు పిలిపించి కార్యక్రమ శోభను మరింత పెంచిరి. ప్రతిష్ఠా కార్యక్రమమునకు ఒకరోజు ముందుగానే వేంచేసిన తాత అక్కడ కుటీరములో ద్వారకామాయితో పాటుగా బసచేసి కార్యక్రమము నంతటినీ పర్యవేక్షించుచుండిరి. అయితే నిర్వాహకులు మాత్రము తాతలోని మహత్త్వమును ఏ రకముగనూ గుర్తించలేకుండిరి. కేవలము స్వామీజీపై భారము వేసి తాతగారు ఈ కార్యక్రమాన్ని జయప్రదముగా ముగించవలెనని మనసులోనే స్వామీజీని ప్రార్థించుచుండిరి. ప్రతిష్ఠా సమయములో తాతగారు వెలుగుతున్న హారతి కర్పూర పళ్ళెమును ఒక్కసారిగా బాబా విగ్రహము పాదాలవైపు విసిరివేసిరి. ఆ దృశ్యము బాబాకు దిష్టి తగులునేమో అని తల్లి జాగ్రత్త పడి దిష్టితీసివేసినట్లుగా ఉన్నది. అదే తాత చేసిన ప్రతిష్ఠగా భావించినవారై మిగిలిన కార్యక్రమమును యథావిధిగా పూర్తిచేసిరి. ఆ విధముగా మూడురోజులు అత్యంత వైభవముగా, ఉల్లాసముగా గడచిపోయినవి.

ఆ తరువాత గుంటూరు వచ్చిన తాతను మరొకసారి ఈ మందిరమునకు ఆహ్వానించగా వేంచేసి అందరినీ నిండుగా ఆశీర్వాదించిరి. తాత ఆశీర్వాద బలముతో మందిరము దినదినాభివృద్ధి పొందుతూ నెమ్మది నెమ్మదిగా మందిరము చుట్టూ ఉన్న స్థలమును కొనుట ద్వారా మందిర వైశాల్యమును పెంచి అందమైన తోటను పెంచి మందిరమును సర్వాంగ సుందరముగా మలచిరి.

ఈ లొకికమైన ఆస్తులే కాక తాతగారు ఈ మందిరమునకు ఒక స్థిరాస్థిని వరప్రసాదముగా అనుగ్రహించిరి. 1992 నవంబరు మాసములో ఊహించని విధముగా తాత గూడూరు మందిరమునకు రావడం జరిగింది. అసలు తాతగారు వస్తున్న సంగతే వీరికి తెలియదు. తాతగారి హఠాత్ రాకచే మందిర

నిర్వాహకులందరూ ఆశ్చర్యానందములు పొంది తాతను భక్తి పూర్వకముగా ఆహ్వానించిరి. ఆవిధముగా వేంచేసిన తాత ఆ మందిరములో మూడు రోజులు గడిపి వారికి మధురానుభూతిని మిగిల్చిరి. మందిరమున ప్రవేశించిన కొంతసేపటికే తాతగారు మందిర ప్రాంగణములోని ఒక ప్రదేశమునకు వెళ్ళి అక్కడే ఒక రోజంతా నిలబడి ఉండి ఎవ్వరెన్ని విధములుగా బ్రతిమాలినా లెక్కచేయక అక్కడనే నిలబడి ఉండి ఆకాశం వైపు చూస్తూ ఏవో సంజ్ఞలు చేస్తూ, ఎవరితోనో మాట్లాడుతూ, దేనినో అదిలిస్తూ ఈ రకముగా మొత్తము సమయము అక్కడనే గడిపిరి. ప్రత్యేకముగా ఒకే స్థలము నందు నిలబడిన తాత అక్కడి మట్టినికానీ, ముళ్ళను కానీ లెక్కచేయకుండా కదం తొక్కుతున్నట్లుగా మట్టిని పిసుకుతున్నట్లు ఆ స్థలానికో శక్తిని ప్రసాదిస్తున్నట్లుగా నిరంతరంగా 12, 13 గంటల పాటు నర్తిస్తూనే ఉన్నారు. ఇది చూసిన మందిర నిర్వాహకుల మనస్సులు కృతజ్ఞతా భావముతో నిండిపోయాయి. తాతలోని మహత్వాన్ని గుర్తించకపోయినా తాతగారే స్వయముగా వచ్చి తమ మందిరమున అపార శక్తిని ప్రసాదించుట తాత దైవత్వమును తెలియచేయుచున్నదని గ్రహించిరి. ఆ విధముగా స్వామీజీ ఆశయములను యథాతథముగా పాటించు ఈ మందిరమునకు తాత తన శక్తిని స్థాపించి ఆ మందిరము భక్తుల బాధలను, కర్మలను ధ్వంసము చేయుటయే కాక ఎవ్వరు ఈ మందిరములో ప్రవేశించి తాత నిలబడిన ఆ ప్రదేశములో ధ్యానము చేసుకుంటే వారికి ఆధ్యాత్మిక ప్రగతికి మార్గము సుగమము అయి వారాబాటలో పురోగతి సాధించుటకు కావలసిన యోగశక్తిని అక్కడ ప్రతిష్ఠించిరి. ఈవిధముగా ఎక్కడలేని విధముగా తాత ఈ మందిరమునకు రెండుసార్లు ప్రతిష్ఠ గావించి నట్లైనది. ఈవిధముగా మూడు రోజుల పాటు భక్తులకు దర్శన, ఆశీస్సులు అందించిన తాత తిరిగి కల్వూరు వెడలిరి.

ఈ సంఘటన జరిగిన రెండు నెలలు గడవక మునుపే తాత సమాధి చెందడం మందిర నిర్వాహకులను వేదనకు గురిచేసింది. అంతేకాక అందరూ అనుకున్నట్లుగానే తాత ఆ మందిరములో ఆ ప్రత్యేక ప్రదేశములో తన శక్తిని నిక్షేపము చేసినను సంగతి రెండు నెలలకే తాత సమాధి చెందడం ద్వారా నిజమని

నిరూపణ అయి ఆ స్థానము యొక్క పవిత్రతను సదా కాపాడుటకు, ఆ ప్రదేశమును ఇక ఎవ్వరూ తొక్కకుండా ఉండుటకు వారా ప్రదేశములో నందా దీపమును నిర్మించి అఖండ జ్యోతిని వెలిగించుట ద్వారా ఆ ప్రదేశము యొక్క ప్రాముఖ్యతను కలకాలము నిలుపగలిగిరి. అంతేకాక అక్కడే సాయినామ స్తూపమును కూడా స్థాపించి ఆ ప్రదేశము యొక్క మహిమను మరింత పెంపొందించిరి. ఈ మందిరమును దర్శించిన వారెవరైనా ఒక్క సెకను ఈ ప్రదేశములో నిలచి ధ్యానమగుటలగుటచే ఆ శక్తి తరంగాలు తమలో ప్రసరించుచున్న అనుభవమును తప్పనిసరిగా పొందెదరు. ఆధ్యాత్మిక ప్రగతికి మార్గము చూపే తరగని సంపదను తాత ఆ మందిరమునకు ప్రసాదించిరి. తాత తమపై కురిపించిన అపార కృపకు మందిర నిర్వాహకులు మైమరచిపోయి తాతగారి ప్రతి ఆరాధనోత్సవమును అత్యంత వైభవముగా భక్తి శ్రద్ధలతో నిర్వహించుట ద్వారా తాతగారిపై వారికి గల భక్తి శ్రద్ధలను కృతజ్ఞతా రూపముగా తెలియచేయుచున్నారు.

తాత తన సమాధి తరువాత కూడా ఈ మందిరముపై అదే విధమైన ప్రేమాభిమానములు చూపించుచున్నారనుటకు ఆ మందిరము దినదినాభివృద్ధి నొందుతూ భక్తులకు అన్ని విధములా రక్షణ కల్పించు చుండుటయే కాక మరొక చిన్న ఉదాహరణను ఇక్కడ గమనించెదము. తాతగారి జీవిత చరిత్ర పుస్తకము రాయుటకు భక్తుల అనుభవములను సేకరించు నిమిత్తము అన్ని ఊళ్ళూ తిరుగుతూ గూడారు మందిరమునకు చేరుకోగా అక్కడున్నవారు ఈ మందిర అధ్యక్షులు డాక్టరు రెడ్డిగారనీ వారు ఆ రోజు వారి ఆస్పత్రిలో సాయిబాబా విగ్రహ ప్రతిష్ఠాపన కార్యక్రమములో ఉండిరని తెలుసుకుని అక్కడకు వెళ్ళి చూడగా సరిగ్గా అప్పుడే విగ్రహమును ప్రతిష్ఠించుచుండిరి. విషయ సేకరణకు వచ్చిన వారితో పాటు తాతగారి అన్న కుమారుడైన ప్రతాప్ రెడ్డి కూడా అక్కడే ఉండడము, అదే సమయమునకు విగ్రహ ప్రతిష్ఠ జరగడము గమనిస్తే ఆనాడు సాయి మందిరములో ప్రతిష్ఠ గావించిన తాత ఈనాడు వారికి తెలియకుండగనే గుప్త రూపములో నుండి అవధూతలకు రక్త సంబంధములతో నిమిత్తము ఉండనప్పటికీ తన పనిమీద వచ్చిన తన భక్తులను, తన అన్న కుమారుని సరిగ్గా అదే సమయమునకు అక్కడకు పంపించుట ద్వారా

డాక్టరు గారిపై తనకు గల ప్రత్యేక అభిమానమును, వారి నిజాయితీకి, నిరాడంబరత్వమునకు భగవంతుని ఆశీస్సులు సదా లభించగలవని తెలియజేసిరి. ఆవిధముగా తాత తన దయాదృష్టితో ఆ మందిరమును, నిర్వాహకులను, భక్తులను అన్ని విధములుగా కాపాడుతూ వారి ఉన్నతికి మార్గము సుగమము చేయుచున్నారు. సాయి మందిరములకు అవధూతలచే ప్రతిష్ఠా కార్యక్రమములను నిర్వహించుట వలన ఈవిధమైన ప్రత్యేక లాభముల నెన్నింటినో భక్తులు కలకాలం పొందగలరు.

ఈ మందిరమునే కాక తాతగారు అనేక మందిర ప్రతిష్ఠాపనలు గావించుట ద్వారా ఆయా మందిరములయందు తన శక్తిని సుప్రతిష్ఠ గావించుటచే ఆ మందిరములు దేదీప్యమానముగా వెలుగొందుతూ భక్తుల బాధలను, కర్మలను రూపుమాపుటయే కాక భక్తులకు ఇహపర సౌఖ్యాలను ప్రసాదించి వారిని ఆధ్యాత్మికముగా ఉన్నతులుగా తీర్చిదిద్దుటచే సమాజములో ధర్మము పరిరక్షింపబడుతున్నది. గురు భక్తులపై కలి ప్రభావము ఉండడను బ్రహ్మదేవుని ఆదేశానుసారము గురుభక్తులు కలి ప్రభావము నుండి తప్పించుకొనగలరు. అందుకనే తాతగారు సద్గురు సాయినాథుని మందిర ప్రతిష్ఠాపనల వలన భక్తులను ఉద్ధరించుట కొరకే ఈ ధర్మ సంస్థాపన కార్యక్రమములో విశేషముగా పాల్గొని లోకహితము గావించిరి.

త్యమేవ సర్వం మమ దేవ దేవ

ఆరవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

రెండవరోజు పారాయణము సమాప్తము

మోడ్రేవ్ రోజు పారాయణము

వేదవాక్కు

అధ్యాయము - 7

శ్రీ గణేశాయనమః శ్రీ సరస్వత్యై నమః శ్రీ రామావధూతాయనమః

వాఙ్మయం వేదాంతసారం విపులం విజ్ఞానమయం
తారయతి సంసారాత్ తాత ఇత్యక్షర ద్వయం

వేదం స్వస్తికి మూలాధారం. భగవంతునిచే స్వయంగా పలుకబడిన మంత్రార్థ భాగం. భగవత్స్వరూపులూ, త్రిగుణాతీతులూ, కాలాతీతులూ అయిన అవధూతలు నిత్యం సహజమైన అలౌకిక స్థితిలో ఉంటూ భక్తజనోద్ధరణ, లోకకళ్యాణ, ధర్మసంస్థాపన కార్యక్రమములను సర్వదా నిర్వహిస్తూ ఉండే నిత్యముక్తులు. అటువంటి సహజ స్థితిని కలిగిన అవధూతలు మానవుల జన్మజన్మల పాప పుణ్యములు, కర్మలు, కష్టనష్టములు క్షణ మాత్రములో వారి వారి జన్మ సుకృతాన్ని బట్టి ధ్వంసం చేయగల సర్వసమర్థులు. భగవత్స్వరూపుడైన అవధూత రామిరెడ్డి తాత ముఖతః వెలువడిన ప్రతివాక్కు వేదమూ, మంత్రమే. సామాన్య మానవులందరూ గురువు యొక్క ఉపదేశాలు, బోధలూ అర్థం చేసుకునే స్థితిలో ఉండలేకపోవచ్చు కాబట్టి తాతగారు వారి కర్థమయ్యే ప్రాంతీయ భాషలోనే వారి సమస్యలకు పరిష్కారం తమ వాక్కుల ద్వారా సూచించేవారు. ఆవిధంగా వాక్కుతోనే తన అనుగ్రహాన్ని భక్తులపై కురిపిస్తూ వారి కర్మలను ధ్వంసం చేయడమే కాక కలకాలం ఆ వాక్కు యొక్క ప్రభావమూ, ఫలితమూ ఏవిధముగా ఉంటుందో ఈ అధ్యాయములో సవివరముగా వర్ణింపబడింది.

నేనుండ నీకు భయమేల :

తాతగారు నెల్లూరు మొదలగు గ్రామాలకు వెళ్ళినప్పుడు తాతగారికి భోజన వసతి ఏర్పాట్లు గావించిన భాగ్యము జయచంద్రారెడ్డి జయమ్మ దంపతులకు దక్కింది. తాతగారు వచ్చిన ప్రతిసారీ ఈ దంపతులిద్దరూ అత్యంత ప్రేమానురాగములతో తాతను కొలుచుకునేవారు. మాస్టారుగారితో మొదలుపెట్టిన దత్తక్షేత్రముల యాత్రను వీరు గత రెండు దశాబ్దములుగా నిర్విఘ్నముగా కొనసాగిస్తూ ఆనాడు మాస్టారుగారు మొదటగా తాతగారిని దర్శించుకోమన్న ఆదేశమును నేటికి కూడా పాటిస్తూ ఎందరికో తాత దర్శన భాగ్యము కలిగిస్తున్నారు. ఒకసారి తాతగారు వారింటిలో ఉండగా జయచంద్రారెడ్డిగారు తాతకు నమస్కరించబోగా తాతగారు 'పడిపోతావేమో జాగ్రత్త' అన్నారు అందుకు రెడ్డిగారు పడిపోతే నువ్వున్నావుగా తాతా అంటుండగానే అతని నోటి మాట ఇంకా పూర్తి చేయకమునుపే తాతగారు చెయ్యెత్తి 'నేనుండ నీకు భయమేల' అంటూ తిరుగులేని అభయమునిచ్చిరి. అభయమిచ్చుటయే కాక తాత ఆ అభయమును ఏవిధముగా నిలబెట్టిరో తెలుసుకుందాం. 1991వ సం.లో జయచంద్రారెడ్డిగారికి మూత్రపిండములలో (కిడ్నీ) రాళ్ళు ఏర్పడగా శస్త్ర చికిత్సతో వాటిని తొలగించిరి. కాని ఒక చిన్న ముక్క మాత్రము మిగిలిపోయి దానివలన అంతులేని బాధను రెడ్డిగారు అనుభవించుచుండిరి. అటువంటి సందర్భములో తాతగారు నెల్లూరు వచ్చుట తటస్థించింది. అప్పుడు రెడ్డిగారు తాత పాదాలు గట్టిగా పట్టుకుని మనసులోనే తన కొచ్చిన కష్టము గురించి తాతకు విన్నవించు కోగా తాతగారు 'పోతుంది పోరా' అన్నారు. ఆ మర్నాడు పొద్దున్నే మూత్రము గుండా ఆ రాయి బయటకు వచ్చేసింది. ఆ రకముగా కేవలము నోటి వాక్కుతోనే శస్త్రచికిత్స నుంచి తప్పించిన తాతగారి అవ్యాజ్య కరుణకు రెడ్డిగారి దంపతులు మైమరిచిరి. ఎప్పుడు తాతగారు నెల్లూరు వచ్చినా వారికి సమయము తెలిసేది కాదు. ఆ ఆనందము వర్ణించ శక్యముకాదు.

తనకు తానుగా అడిగి మరీ అభయమునిచ్చిన తాత ఈవిధముగా చేయుటలో గల అంతరార్థము అపురూపమైనది. సమాజములో మనము చూసే గురువులలో చాలామంది సాధన ద్వారా ఏ ఒకటి రెండు సిద్ధులనో సాధించి వాటి ద్వారా ప్రజలలో

నమ్మకాన్ని సంపాదించి ఆ నమ్మకాన్ని సాము చేసుకుంటారు. కానీ తాతలాంటి సద్గురువులకు అష్టసిద్ధులూ అధీనములో నున్నప్పటికీ వాటిని ప్రదర్శించి లాభపడవలసిన పనిలేదు. ఎప్పుడైనా పై సంఘటనలోలాగా వారి అభయము నొసగుట వలన తాత రక్షణ సదా కలదను నమ్మకము, స్థైర్యము భక్తులకు కలుగజేయుట కొరకే తాతగారు ఇంత స్పష్టముగా “నేనుండ భయమేల” అను అభయము నొసగిరి. ఇది కేవలము ఆ ఒక్క భక్తునికే కాక తాత భక్తులందరికీ ఈ అభయవాక్కు జీవిత కాలములో ఎప్పుడో ఒకప్పుడు ఆత్మస్థైర్యాన్నిస్తుందనడంలో సందేహము లేదు.

ఓం అభయ ప్రదాయ నమః

మొదటిసారి నెల్లూరు వచ్చినప్పుడు తాతగారు చాలా రోజులుగా నెల్లూరులోనే ఉండిపోగా నెల్లూరు దత్తస్వామి మందిరములో తాతగారు భక్తులకు దర్శనమిస్తున్నప్పుడు నాస్తికసంఘముల వారు దిగంబరముగా ఉన్న తాత రూపము వలన గుడికి వచ్చు ఆడవారికి ఇబ్బందిగా ఉంటుందని లేనిపోని కలకలము సృష్టించబోగా భక్తులందరూ ఈ సమస్యను పరిష్కరించి వారికి బుద్ధివచ్చేటట్లు తాతగారు చేయాలని ఎంతగానో ఉవ్విళ్ళూరిరి. అయితే చాలా ప్రశాంతముగా ఒకే ఒక్క మాటలో వారిపై తనకు గల అభిప్రాయమును వెలిబుచ్చిరి. అదేమనగా “పిల్లకాయలు పోనీలే” అన్నారు. అనగా దైవత్వమును గుర్తించలేని వారందరూ తన దృష్టిలో పిల్లలేననీ వారిని క్షమించి వదులుటే ఉత్తమమనీ తాత తెలియజేసిరి.

ఒకసారి తాతగారు నెల్లూరు వచ్చినప్పుడు రెడ్డిగారి దంపతులు ఎప్పటికీ నీ పాదపూజ చేసుకుంటాము పాదుకలు ఇవ్వమని కోరగా వెంటనే తాతగారు “తీసుకో” అంటూ తన పాదుకలను వారికిచ్చిరి. ఇక్కడకు వచ్చిన రెండు నెలలకే తాత సమాధి కావడంతో అదే వారికి తాతగారి ఆఖరి దర్శనమయ్యింది. ఆ రకముగా తన పాదుకలనిచ్చి తాత వారిని ఆశీర్వాదించిరని అర్థమవుతుంది.

స్తంభం మూల వెయ్యి :

చిన్నప్పటి నుండి మాస్టారుగారి అడుగుజాడలలో నడిచి వారి ఆశీస్సులు సంపూర్ణముగా గల శ్యాంప్రసాద్ 1989 వ సం. జయచంద్రారెడ్డి గారు నిర్వహించు

యాత్రలో పాల్గొని ఉండుటచే తాతను దర్శించుటకు వెళ్ళిరి. కానీ కల్లూరు చేరేసరికి సుమారు అర్ధరాత్రి కావస్తుండడముతో భక్తులందరూ పరుగున తాత దర్శనమునకు వెళ్ళినా ఇతనికి మాత్రము కాలాతీతులైన అవధూతలకు సమయముతో నిమిత్తము లేదని తెలిసినప్పటికీ మామూలు మనుషుల ఇంటికి కూడా ఆ సమయములో వెళ్ళి నిద్రాభంగము కలిగించము కదా, అటువంటిది మానవ రూపములో ఉన్న భగవంతుని వద్దకు సమయము కాని సమయములో వెళ్ళుటకు ఇతని మనస్సంగీకరించక ఇతనొక్కడే ఆ బస్సులోనే కూర్చుండిపోయాడు. అయితే తాత దర్శనానికి వెళ్ళినవాళ్ళు ఒక్కొక్కరూ తిరిగి వస్తూ ఇతనిని వెళ్ళమని మరీ మరీ చెప్పగా ఆఖరున బయలుదేరి తాత ఇంటిని చేరి దూరముగా నిలబడి ఆఖరు వ్యక్తిగా వెళ్ళి పాద నమస్కారము చేసుకున్నాడు. ఆ నిలబడడము, నిలబడడముతోనే అతని మనస్సు తాత పాదాలపై లగ్నమైపోయి ఒకగంట వరకు అదే స్థితిలో నిలబడిపోయాడు. అతనితోపాటు వేచిచూసిన భక్తులందరూ ఇతని వాలకము చూసి ఇక అప్పుడే అతను రాడని గ్రహించి వెనకకు వెళ్ళిపోయిరి. కొంతసేపటి తరువాత తాతగారు నిశ్శబ్దముగా ఉన్న ఇతనితో ‘సిగరెట్టు తాగుతావా’ అంటూ సిగరెట్టు ఇచ్చారు. అది తాతగారు ఇచ్చిన సిగరెట్టు అవ్వడంతో ప్రసాదు ఆ సిగరెట్టు నుసినీ ఊదీలా భావించి కింద పడవేయకుండా రెండవ చేతిలోనికి వేసుకున్నాడు. సిగరెట్టు అయిపోవచ్చినప్పుడు కూడా ఇతను కింద పడవేయక పోవడం చూసి తాతగారు “కాల్తదిరా!” అన్నారు. ఆ తరువాత రెండు గబ్బిలాలు అక్కడకు ఎగురుకుంటూ వచ్చి ఇబ్బంది పెడుతుంటే ప్రసాదు మనసులో వాటిని తాత తరిమితే బాగుండును అనుకోగానే తాతగారు “తరిమితే పోతాయా” అన్నారు. అప్పుడు నోరు మెదిపిన ప్రసాదు మీరు తరిమితే పోతాయి తాతా అన్నాడు. ఏ దుర్గుణమైనా, చెడు అలవాటు అయినా, కష్టం ఏదైనా భగవంతుడు దూరంగా తరిమితేనే కదా మానవుడు దాని నుండి తప్పించుకోగలిగేది అదే భావముతో ప్రసాదు తాతగారు తరిమితే అవన్నీ దూరమగునని చెప్పాడు. అతని మనసు గ్రహించిన తాత దేనినో ఉద్దేశించి ప్రసాదుతో “స్తంభం మూల వెయ్యి” అని అంటుండగానే తాత నోటిమాట పూర్తవక మునుపే అతని వెన్నముక నిటారుగా అయిపోయి ఒళ్ళు జలదరించి పోయింది. గురుసన్నిధి, దృష్టి మాత్రముచే

సహస్రారములో కదలిక కలిగి కుండలిని జాగృతమగునను విషయము అక్కడ అతనికి అనుభవములోనికి వచ్చింది.

ఓం తత్సజ్జాన ప్రదాయ నమః

ఈ సంఘటనను జాగ్రత్తగా గమనిస్తే సద్గురువు లక్షణము ఎంత గొప్పగా ఉంటుందో తేటతెల్లమవుతుంది. ప్రసాదు అందరూ దర్శనానికి వెళ్ళినా తాను మాత్రం వెళ్ళకపోవడంలో తాతకు నిద్రాభంగం కలిగించకూడదను మర్యాదను పాటించాడు. ఆ తర్వాత అందరూ చెప్పిన దానిపై భగవంతుని దర్శనానికై తహతహలాడి వెళ్ళాడు తప్ప యథాలాపముగా వెళ్ళలేదు. తాత సిగరెట్టు నుసిని ఊదీలా తీసుకోవడం, తనలో మానసిక మార్పు తాత వలననే సాధ్యమౌతుందనే భావన, వినయములే అతనికి తాతగారి ఆశీస్సు లందుకునే అర్హతను సమకూర్చి పెట్టాయి. తాతగారు 'సిస్టమ్' అని చెప్పేది ఇటువంటి వాటిగురించే. ఎక్కడైతే మన మనసు విశ్రాంతి పొందుతుందో అదే మన నిజస్థానమని సచ్చరిత్రలో చెప్పిన వాక్కు ఇక్కడ అనుభవములోకి వచ్చింది. మొదటి దర్శనముతోనే ఇంతటి అనుభూతిని పొందగలిగిన అతను అదృష్టవంతుడు.

ఆ స్థితి నుండి బయటకు వచ్చిన ప్రసాదు గోడమీద బల్లి అరవడము స్పష్టముగా విన్నాడు. అప్పుడు అతని మనసులో కల్లారు, తాతగారు అదృశ్యమైపోయి ద్వారకామాయిలో బాబా సమక్షములో గోడమీద బల్లి టిక్కు టిక్కుమని పలికిన సందర్భము కనులముందు కదలాడసాగింది. షిరిడీ ప్రయాణమైన తనకు తాత సమక్షములోనే ద్వారకామాయి దర్శనం లభించడంతో ఆ బల్లి మళ్ళీ అరిస్తే షిరిడీకి వెళ్ళటకు తాత అనుమతి నిచ్చిరనీ, లేకున్నచో తానున్నచోటునే తనకు షిరిడీ దర్శనము లభించినదనీ ఆనందముతో అక్కడే ఆగిపోవడానికి సిద్ధపడ్డాడు. అయితే కొంతసేపటి తరువాత బల్లి మళ్ళీ అరవడముతో తాతగారు షిరిడీ వెళ్ళటకు అనుమతించిచ్చారని తెలుసుకుని బయలుదేరాడు.

ఆ తరువాత తాతగారు నెల్లూరు దత్తస్థాయి మందిరమునకు వచ్చినప్పుడు తాత దర్శనానికి వెళ్ళగా తాతగారు తన భుజముపై నున్న కండువాను ప్రసాదుపై విసిరేసి “ఒరేయ్ భుజాన వేసుకోరా” అంటూ ఇచ్చారు. ప్రసాదు తాతగారు ఏదో

యథాలాపముగా అని ఉండవచ్చుననీ తాత ముందు తాను భుజాన కండువా వేసుకోవడము మర్యాద కాదని భావించి వేసుకోకపోతే తాతగారు మరి మరి చెప్పి వేసుకునే వరకు ఊరుకోలేదు. ఆ తరువాత ఊహించని విధముగా తాత అక్కడున్న 13 రోజులూ పూర్తి సేవ చేసుకునే అదృష్టము ఇతనికి దక్కింది. ఇంకొక సందర్భములో భక్తులందరూ తాతగారికి షోడశోపచార పూజ చేయగా ఆఖరుకు తాత ప్రసాదు మెడలో దండవేసి దక్షిణ ఇచ్చిరి. ఈవిధముగా అతనికి పూజారి అర్హతను తాత కలిగించిరి.

చెప్తే ఏం చేస్తారు :

భారం ఉమామహేశ్వరరావుగారి ద్వారా తాతగారిని గురించి తెలుసుకున్న నారాయణరావుగారు తన మిత్రులందరితో కలిసి తాతగారి దర్శనము చేసుకున్నప్పుడు తాతగారు ఒక్కొక్కరిని ఒక్కొక్క రీతిని ఆదరించి ఆశీర్వదించారు. వెళ్ళిన భక్త బృందము మనసులలో ఉన్న అనుమానము తీర్చి వారికి ఆధ్యాత్మిక సందేశములెన్నింటినో విడమరచి చెప్పి అందరినీ సంతృప్తి పరిచిరి.

అటు పిమ్మట అనేకసార్లు తాతను దర్శించి అనేక మధురానుభూతులను పొందిరి. ఒకసారి తాతగారు ఉమామహేశ్వరరావు గారింటికి వచ్చినప్పుడు అక్కడ చేరిన భక్తులందరూ తమలో తాము తాతగారు దత్తాత్రేయుల వారేనా అని తర్జనభర్జనలు పడుతూ ఆఖరుకు తాతను కూడా అదే ప్రశ్న వేయగా తాత చిరునవ్వు వారికి సమాధానమైనది. అప్పుడు అక్కడే కూర్చుని తాతగారి పాద సేవ చేసుకుంటున్న నారాయణరావుగారు నెమ్మదిగా తాతగారితో నువ్వు దత్తాత్రేయుడవే కదా తాతా అనగానే తాత అవునని అంగీకార సూచనగా తలనూపిరి. అప్పుడు రావుగారు మరి ఇంతమంది భక్తులు సందేహ పడుతుంటే వారి అనుమానమును తీర్చి వారిని సంతృప్తిపరచవచ్చు కదా! అని తాతగారి నడుగగా తాత “చెప్తే ఏం చేస్తారు?” అని ప్రశ్నించిరి. అంతేకదా! ఇది తెలుసుకున్నంత మాత్రమున మనము చేయగలిగింది, నేర్చుకోగలిగింది ఏమీ లేనప్పుడు అనవసర కుతూహలము తప్ప తెలుసుకోవడంలోని ప్రయోజనము ఏమీ లేనప్పుడు తాను ఆ విషయమును నిర్ధారణ చేయవలసిన

అవసరము లేదని తాత స్పష్టపరచుచు కౌక అందుకే ఎవరి నిర్ణయము వారికే వదిలినట్లుగా మౌనము వహించిరి. ఆనాడు తాను దత్తుడనని నారాయణరావుగారికి తెలియపరచిన తరువాత కాలములో రావుగారి ఆధ్వర్యములో దత్తహోమములు నిర్వహించు అర్హతను ఆయనకు అయ్యచిత వరముగా తాత అనుగ్రహించిరి.

పురుషసూక్తం :

ఆర్.ఎస్.ఎస్.లో ఉన్నత పదవిలో ఉన్న ఒక మహాపండితుడు తాతగారిని దర్శించుకున్నప్పుడు తాతలోని దైవత్వాన్ని సులువుగానే గ్రహించిన ఆయన అసలు మీరెవరు తాతా అని ఎంతో ఆర్తితో, ఆత్మతతో మనసులోనే విన్నవించుకుండగనే భాషతో పనిలేని తాత వెంటనే పైకి 'నేను మొగోడ్చిరా' అని పలికారు. చుట్టూ ఉన్న భక్తజనానికి తాతగారు హాస్యం చేస్తున్నట్లనిపించింది కానీ ఈ సంస్కృత పండితునికి మాత్రం వెంటనే మనసులో "సహస్ర శీర్షా పురుషా, సహస్రాక్షః సహస్రపాత్" అను పురుషసూక్త మంత్రం మదిలో వెలుగులా స్ఫురించి ఈ సృష్టికి మూలమైన పురుషుడిని నేనే అని తాతగారు సెలవిచ్చినట్లుగా అర్థమయి ఆనంద భాస్పాలతో తాత పాదాలను అభిషేకించాడు.

వేదమంత్రాలలో భావగర్భితమైనదీ, మంత్ర శక్తిలో అతి ప్రధానమైనదీ, భగవంతుని మహత్వాన్ని కీర్తించేదీ పురుషసూక్తం. వేదాలలో ప్రధాన భాగాలైన సంహిత, బ్రాహ్మణం, ఆరణ్యకం యొక్క అంశాలు దీనిలో ఉండుటచే పురుషసూక్తం ఒక పరిపూర్ణ శాస్త్రంలా అలరారుతోంది.

ఎంతోమంది ఎన్నో సందర్భాలలో తాతను నీవు భగవంతుడివేనా, దత్తాత్రేయుడవేనా అని అడిగినప్పుడు ఏ మాత్రమూ పెదవి కదపని తాత ఈయన మనస్ఫూర్తిగా అడగడంతోనే ఆయన స్థాయిభావానికి తగిన సమాధానం ఇలా తెలియ చేయడానికి కారణం ఆయన తాతను యథాలాపముగానో లేక సహజ కుతూహలముతోనో అడగలేదు. తాత దర్శనంతోనే ఆయనకు తాతగారు సాక్షాత్ భగవంతుడను విషయము స్పష్టమైనది కాబట్టే మౌనముగా మనసులోనే ఈ విషయాన్ని

తాతగారు నిర్ధారించాలని అనుకున్నారు కాబట్టే తాతగారు కూడా అంతే స్పష్టముగా ఆయనకు సమాధానమిచ్చి తృప్తి పరచారు. "ప్రభువు" అని తాతగారు తెలియజేసేది ఇటువంటి విషయములకే.

పెద్దబండి :

తాతతో సన్నిహితముగా మెలిగి తాత సేవచేసుకున్న వారిలో కుమ్మరి లక్ష్మయ్యకున్న స్థానం విశిష్టమైనది. అనేక సంవత్సరములుగా తాతగారిని సేవించి తరించుకున్న ఈయన తనకున్న ఎడ్లబండిపై తాతగారిని సరదాగా తిప్పేవారు. అలా అనేకసార్లు తాత సేవచేసుకున్న ఈయనతో ఒకసారి తాతగారు 'పెద్దబండి వస్తుందిలేరా' అన్నారు. నిరుపేద అయిన ఇతను అసాధ్యమైన ఆ పనిని ఎలా చేయగలనని తాతను ప్రశ్నించగా తాత అదే జరుగుతుందని అభయమిచ్చిరి. ఆ తరువాత కొంత కాలమునకే ఊహించని విధముగా వీరికే తెలియని ధనము పెద్ద మొత్తములో బ్యాంకు ద్వారా రావడంతో ఆ డబ్బుతో తాత సూచించిన విధముగానే లారీకొన్న ఇతను తాత పేరుమీద "రామదాసు లారీ సర్వీసు" నెలకొల్పి అంచెలంచెలుగా పైకెదుగుతూ అయిదు లారీలు కొనగల స్థితికి చేరుకున్నాడు. ఆ విధముగా ఇతనిని అనుగ్రహించిన తాతగారిని ఇతను ఎప్పటికీ మనస్ఫూర్తిగా కొలుచుకుంటూనే ఉండేవాడు. అయితే ఒక్కసారి మాత్రము తాతగారి అనుమతి కోరకుండగనే ఒక లారీ కొనడం జరిగింది. ఆ మరునాడే ఆ లారీకి ఆక్సిడెంట్ జరుగగా అప్పుడు వారికి తమ తప్పు తెలిసివచ్చి తాతగారిని ప్రార్థించి ఇక ఎప్పుడూ ఏ పొరపాటు చేయక తాతకు నిజభక్తులై నిలిచిరి. అందుకనే తాతగారు తాను సమాధి అయ్యే ముందురోజు కూడా స్వయముగా లక్ష్మయ్య వద్దకు వెళ్ళి అతనిపై తనకు గల ప్రత్యేక ప్రేమను తెలియచేసిరి.

బస్సుకొస్తాడేలే :

ఎప్పుడు ఎక్కడ భజనకు వెళ్ళాలన్నా ముందుగా తాత ఆశీర్వాదము పొందే పద్మనాభం బృందము అఖండసాయి సప్తాహ సమితి హైదరాబాదు వారి ఆధ్వర్యములో

కురుపురములో జరుగు భజనకు ఆహ్వానమందిన వీరు తమ ఆనవాయితీ ప్రకారము తాత వద్దకు వెళ్ళగా తాతగారు ఇంటియందు లేకపోవుటచే తాతను వెదుకుతూ బయలుదేరగా ఊరిపొలిమేర వద్ద కనిపించిన తాత వీరు తమ భజన గురించి చెప్పడంతో వెంటనే 'గోల్ తిరగండి' అని ఒకసారి 'నిల్' అని ఒకసారి అనడము జరిగినది. ఈ మాటలకు అర్థము తెలియనప్పటికీ వీరికి తాతగారు తమకు ఏదో సంకేతము నిచ్చిరని మాత్రము అర్థమయి బయలుదేరిరి. ఎంతో దగ్గర దారిలో వెళ్ళవలసిన కురుపురమునకు వారికి దారి తెలియక పోవుటచే చాలా చుట్టు తిరిగి కష్టపడి ఏదో విధముగా కురుపురము చేరిరి. అప్పుడు వారికి తాతగారు 'గోల్ (చుట్టూ తిరగండి)' అన్న మాటకు అర్థము తెలిసింది. ఇక తాతగారు 'నిల్' (ఫలితం శూన్యం) అని ఎందుకని అన్నారో అని కురుపురములో జరిగే ప్రతిచర్యనూ మొదట నుండి చాలా జాగ్రత్తగా గమనించుచుండిరి. కానీ ఎటువంటి ఇబ్బందులు లేక సాయినామము అత్యంత వైభవముగా ప్రారంభమై నిర్విఘ్నముగా జరుగుచున్నది. అయితే మర్నాడు ఉదయము భజనలో పాల్గొను నిమిత్తము హైదరాబాదు నుండి వచ్చిన ఒక ఇంజనీరింగు చదివే విద్యార్థి స్నానాల నిమిత్తము కృష్ణానదిలో దిగినప్పుడు ప్రమాదవశాత్తు కొట్టుకొని పోవడంతో సమితి నిర్వాహకులు పెద్ద సమస్యను ఎదుర్కొనవలసి వచ్చింది. అప్పుడు కల్లూరు భజన బృందమునకు తాతగారు 'నిల్' అన్నమాటకు అర్థము తెలిసి జరుగబోవు ప్రమాదమునూ, దాని ఫలితమును ముందుగానే తాతగారు సూచించిరని అర్థమయ్యి తాతపట్ల మరింత భక్తి భావము కలిగియుండిరి.

కుటుంబ సమస్యలు ఎక్కువ కావడంతో వాటిని భరించలేక ఒకసారి పద్మనాభము ఇంటిని వదిలి శ్రీశైలం వెళ్ళిపోయాడు. అప్పుడు ముగ్గురు పిల్లల తల్లియైన ఇతని భార్య ఏడుస్తూ తాత వద్దకు వెళ్ళి అతను తిరిగి రాకపోయినట్లైతే తాను, ముగ్గురు పిల్లలు గతिलేని వారమౌతామనీ కాబట్టి దయచేసి తాత అతని మనసు మార్చి, ఇంటికి తిరిగి వచ్చునట్లు చేయాలనీ ప్రార్థించగా తాతగారు 'బస్సుకొస్తాడులే' అని అనడమూ, అక్కడ శ్రీశైలములో అతని మనసు మారి కుటుంబముపట్ల బాధ్యత తెలుసుకుని వెనుకకు తిరిగిరావడమూ ఒకేసారి జరిగాయి. తాత వాక్కుకున్న పట్టు అదే. ఎక్కడో

దూరంలో ఉన్న కల్లూరులో తాత పలికిన వెంటనే అక్కడ బస్సుక్కడమే కాక తాతగారు అతనిలో మానసిక మార్పు కలగజేసారు. కాబట్టే తరువాతి కాలంలో ఇక ఎప్పుడూ అతనలా పిరికిగా ప్రవర్తించలేదు. తాతగారు 'సిస్టమ్' అను పదం నిత్యం వాడుతుండడం ఇటువంటి క్రమశిక్షణ ప్రతి మనసులో కలిగించేందుకే.

ఆ తరువాత అతను తాత దయతో నిలదొక్కుకుని తన కులవృత్తిని నమ్ముకొని నిదానము మీద ఒక మంచి సెలూనును భారీఎత్తులో ప్రారంభించి ఆ దుకాణ ప్రారంభోత్సవమునకు తాతను రావలసిందిగా ఎంతగానో ప్రార్థించి ప్రయత్నించాడు. అయితే ఆరోజు తాతగారు రానప్పటికీ మూడవనాడు తాత అతని దుకాణమును పావనము చేయడం వలన అతను ఆర్థికంగా నిలదొక్కుకుని సుఖముగా జీవిస్తున్నాడు.

సంచీపత్రా - పళ్ళేస్తా :

ప్రాద్దుటూరు అటవీశాఖలో ఉన్నత పదవిలో ఉన్న అశోక్కుమార్ ఉద్యోగములో అనుకోని ఇబ్బందులు ఎదుర్కొనవలసి వచ్చి అప్పులపాలైనప్పుడు ఇంటినీ, భార్యా పిల్లలనూ వదిలి తన తమ్ముడైన సతీష్ సలహాపై రామిరెడ్డి తాతను ఆశ్రయించి తలదాచుకున్నారు. తాత సన్నిధిలో ఉండడము వలన తాతగారి భగవత్పూజను వారి శక్తి సామర్థ్యాలను చూసి తన లౌకిక సమస్యలే కాక ఆధ్యాత్మికంగా ఎదుగుదలకు ఎంతగానో తాపత్రయపడి ప్రయత్నించే వారు. చాలా కాలము తాతను సేవించిన తరువాత ఒకరోజు ఈయన తన కష్టాల గురించి ఆలోచిస్తుండగా తాతగారు తాగుతున్న కాఫీని విసిరి వీరి ముఖాన కొట్టారు. ఎప్పుడు కనిపించినా తిడుతుండే తాత కాఫీపోసి తరువాత ఆయన కష్టాలనుద్దేశించి 'పోతాయిపో' అని అన్నారు. ఆరోజు నుండి పరిస్థితులలో మార్పు ఏర్పడి నెమ్మది నెమ్మదిగా పరిస్థితులు అదుపులోకి రావడము ప్రారంభమైనది. ఆ విధముగా మూడు నాలుగు నెలల సంపూర్ణ సేవ చేసుకున్న తరువాత ఒకరోజు వీరిని దగ్గరకు పిలిచి 'సంచీపత్రా, పళ్ళేస్తా' అన్నారు. అప్పుడు వీరు సంచీని జోలగా పట్టుకోగా తాతగారందులో అరటిపళ్ళను వేసిరి. సాక్షాత్ భగవంతుడు వేసిన ఆ భిక్షవలన ఆ పూజా ఫలము దక్కి త్వరలోనే పోయిన ఉద్యోగము

తిరిగి లభించింది. తాతగారి ఆశీస్సులు అనుమతిని తీసుకుని శిరిడి గాణుగావురు యాత్రలు చేసి అక్కడ అంతకు ముందు తాతగారిచ్చిన పంచెను దీక్షా వస్త్రముగా కట్టుకుని పారాయణ పూర్తిచేసుకుని ఆనందముగా ఉద్యోగములో చేరిరి. అంతకు ముందే ఒకానొక సందర్భములో తాతగారు “నాయనను నమ్ముకో పో” అని ఇచ్చిన సందేశముతో తాతను పూర్తిగా నమ్ముకోవడం వలన పరిస్థితులు కుదుటపడసాగాయి.

అటువంటి సమయములో తాతగారి అన్నగారు మరణించారనీ వారి అంత్యక్రియలకు ఎవ్వరి వద్దా ఒక్క రూపాయి కూడా లేదని మదిలేటి వచ్చి చెప్పగానే తన వద్దనున్న 1000 రూపాయలు జేబులో పెట్టుకుని హుటాహుటిన బయలుదేరిరి. ఏమి చేయాలో తెలియని స్థితిలో అందరూ కూర్చుని ఉండగా దూరము నుండి వీరిని చూసిన తాత “మా షావుకారు వస్తున్నాడు” అన్నారు. అప్పటికింకా అప్పులపాలై ఉన్నప్పటికీ సమయానికి డబ్బుండడం వలన తాతగారి అన్నగారి అంత్యక్రియలను యథావిధిగా జరిపించగలిగిరి.

అయితే అంతకుముందే అప్పులపాలవడం చేత చేసిన అప్పులు బాధ ఇంకా అలానే ఉంది. అటువంటి పరిస్థితులలో 1992వ సంవత్సరము దుర్గాష్టమినాడు అప్పు ఇచ్చిన ఒక స్త్రీ ఇంటి ముందుకు వచ్చి నానా దుర్భాషలాడుటచే అశోక్ గారు ఆమెను ఒక చెంపదెబ్బ కొట్టి అవమానించి పంపివేసిరి. ఆ తరువాత తప్పనిసరి పరిస్థితిలో హైదరాబాద్ వెళ్ళవలసి వచ్చింది. చేసిన తప్పుకు శిక్ష అనుభవించాలే అన్నట్లుగా హైదరాబాదులో స్నేహితులతో కలిసి వస్తున్న ఆయన ప్రమాదమునకు గురై ఏ చేతితోనైతే ఆనాడు ఆ స్త్రీని కొట్టారో ఆ చేయే విరిగి ఆపరోషు చేయవలసినవచ్చి ఆస్పత్రిపాలైనారు. వీరు ఆస్పత్రినుండి విడుదల కావడమూ, తాతగారు సమాధి చెందిరను వార్త తెలియడముతో విపరీతమైన వేదనకు గురై చేతికి కట్టుతోనే బాధను పళ్ళబిగువున దిగమింగి కల్లారు చేరిరి. తనను అన్ని విధాలా రక్షించి కాపాడి సంఘములో తననొక స్థానములో నిలబెట్టిన తాత సమాధి చెందిన దుఃఖము ఒకపక్క, భరింపరాని చేతినొప్పి మరొకపక్క ఉక్కిరిబిక్కిరి చేయగా మెల్లగా కల్లారు చేరి నడుస్తుండగా ఊరువాకిలి వద్ద “నొప్పిపోతుందిలే” అన్న మాటలు మంద్రస్థాయిలో

వినిపించగా ఉలిక్కిపడి చూసేసరికి అక్కడ ఊరి వాకిలి గట్టుమీద తంబూర వాయిస్తున్న గొలగమూడి వెంకయ్యస్వామి ప్రత్యక్ష దర్శనమిచ్చారు. ఆ స్వామి కూడా గుప్తరూపమున తాతగారి అంతిమ యాత్రకు విచ్చేసారని అర్థం చేసుకున్న అశోక్ గారు స్వామికి నమస్కరించుకుని ముందుకు సాగిరి. కొంతదూరము వెళ్ళిన తరువాత తాతగారి అంతిమయాత్ర ఊరేగింపు ఆ దిక్కుగా రావడం ప్రారంభించింది. అంతమంది భక్తులమధ్య చేతికి కట్టుతో తాతను కడసారి దర్శించుకోలేని తన నిస్సహాయతకు అశోక్ గారు దుఃఖిస్తున్న తరుణంలో తాతగారి వద్ద నుండి ఒక నాణెము, పూలహారము వచ్చి వీరి ఇంకొక చేతిలో నున్న బుట్టలో పడ్డాయి. తాతగారు తనపై కురిపించిన ప్రేమకు మైమరచి వెనుకకు మరలివచ్చిరి.

ఆనాడు తాతగారు ‘మా షావుకారు వస్తున్నాడు’ అని పలికిన దీవెన నేటికీ ఫలించి వారు ఉద్యోగములో అత్యున్నత స్థితికి ఎదగడమే కాక ఆర్థికంగా ఉచ్చస్థితికి చేరుకున్నారు.

చెప్పులుండయా :

ఢిల్లీ యందు నామసప్తాహము ప్రారంభమగుటకు ముందుగనే శ్రీ శంకరయ్య గారికి, నారాయణరెడ్డి గారికి ఢిల్లీలో న్యాయశాఖామంత్రిగా నున్న కోట్ల విజయభాస్కరరెడ్డి గారికి నామసప్తాహము గురించి, తాతగారి ఢిల్లీ రాక గురించి తెలియచేసిన బాగుండునని ఆలోచన వచ్చింది. ఎందుకంటే భాస్కరరెడ్డిగారు కూడా కర్నూలుకు చెందిన వారే కావడము వలన వారి ప్రాంతములో ఒక గొప్ప అవధూత కలరను విషయమును వారికి తెలియజేసినట్లవుతుందని భావించి విజయ భాస్కరరెడ్డి గారికి దగ్గర వారైన సత్యనారాయణరెడ్డి గారితో ఈ సంగతినంతా వివరించగా వారు విజయభాస్కర రెడ్డి గారింటికి వెళ్ళి తాతగారి మహత్యమును, వారి ఢిల్లీ రాకగురించి తెలుపగా అప్పటివరకు విజయ భాస్కరరెడ్డిగారికి తాతగారి అవతార ప్రాముఖ్యముకానీ, వారి చరిత్రకానీ తెలియక పోయినప్పటికీ తమ ప్రాంతము నందు ఇంతటి మహానుభావుడు ఉన్నారని తెలుసుకున్న సంతోషముతో తాతగారిని ఎట్లయిననూ తమ ఇంటికి తీసుకురావలసిందిగా కోరుకొనగా 12-9-1992 తేదీన

ఉదయము తాతగారు మంగళ స్నానములు పూర్తిచేసుకున్న వెంటనే ఎవ్వరూ ఏమి చెప్పక మునుపే తనకు తానుగా బయటకు వచ్చి కారులో కూర్చుని పోనీయమని తెలిపిరి. అప్పుడు అందరకు తాతగారు విజయభాస్కర రెడ్డిగారి ఇంటికి వెళ్ళుటకు అనుమతించిరిని అర్థము చేసుకున్నవారై వారింటికి వెళ్ళిరి.

అక్కడ విజయభాస్కరరెడ్డిగారు తాతగారి రాకకై ఆత్రుతతో ఎదురు చూచుచుండిరి. తాతగారిని స్వయముగా లోనికి ఆహ్వానించి ఆసనముపై కూర్చుండచేసి పాదపూజ చేసుకుని పూలహారములు సమర్పించి, ఫల హారములను స్వయముగా తినిపించగా తాతగారు కూడా ఎంతో ప్రసన్నులుగా రెడ్డిగారి సేవలన్నింటిని స్వీకరించి వారివేపు సాభిప్రాయముగా చూస్తూ “చెప్పులుండయా” అని అడిగిరి తాతగారు ఎందుకిలా అడిగారో ఎవ్వరకూ అర్థము కాకపోవడముతో ఎవ్వరూ సమాధానము తెలుపలేదు. తాతగారు కూడా మరింక ఏ విషయమును రెట్టించలేదు. కానీ భాస్కరరెడ్డిగారిపై తదేకముగా తమ అమృత దృక్పథాలు సారించుట ద్వారా తమ అఖండ ఆశీర్వాదమునొసగి మరలి వచ్చిరి. ఇది జరిగిన మరుసటి నెలలో అనుకోని విధముగా శ్రీ విజయభాస్కర రెడ్డిగారు ఆంధ్రప్రదేశ్ ముఖ్యమంత్రిగా ఎన్నుకోబడిరి. అప్పుడుగానీ ఎవ్వరికీ తాతగారు చెప్పులుండయా అని అడుగుట ప్రయాణమునకు సంకేతమని ఆ విధముగా తాత తమ ఆశీర్వాదముతో ఆయనను ముఖ్యమంత్రిని చేసిరని అర్థమయింది.

మనము లౌకికముగా మన ప్రాంతము, మన భాష అని హద్దులు పెట్టుకుంటాము. కానీ నిజమైన అవధూత అన్నింటికీ అతీతుడే. భక్తుల స్థాయిభావాన్ని బట్టి భగవంతుని అనుగ్రహముంటుంది కాబట్టి తాతగారివరో తెలియకపోయినా మంత్రి హోదాలో ఉన్న విజయభాస్కరరెడ్డిగారు ఆర్భాటాల కఠితంగా నిర్మలమైన మనస్సుతో తాతగారిని సేవించుకున్నందుకు తాతగారు కూడా ఆయనకు ముఖ్యమంత్రిగా పదోన్నతి కలిగించి ఆశీర్వాదించారు. ఆ తరువాత విజయభాస్కరరెడ్డిగారి కుటుంబము తాతగారిపట్ల భక్తి ప్రపత్తులు కలిగియుండేది. అప్పుడప్పుడు వారు తాతగారిని దర్శించుకుంటూనే ఉండేవారు.

2004 సం.నందు భాస్కరరెడ్డిగారి కుమారుడు సూర్యప్రకాశరెడ్డిగారు ఎన్నికలలో నిలబడి గట్టి పోటీని ఎదుర్కొన్నప్పుడు తన విజయముపట్ల ఆందోళనగా ఉన్న సమయములో వారికి ఆస్తుడైన మల్లారెడ్డిగారి తమ్ముడైన శేఖరరెడ్డి సూర్యప్రకాశరెడ్డిగారితో ఒక్కసారి తాతగారి సమాధిని దర్శించిన తరువాతనే నామినేషను వేయమని తెలుపగా సూర్యప్రకాశరెడ్డిగారు కూడా తాతగారి మహత్వమును తెలిసి ఉన్నవారు కావడముతో ఎంతో నమ్మకముతో తాత సమాధిని దర్శించి మనస్ఫూర్తిగా తనను గెలిపించమని తాతను వేడుకుని ఆ తరువాత నామినేషను వేయగా ఎంతో గట్టిపోటీ ఉన్నప్పటికీ వీరు విజయము సాధించి ఆ తరువాత మరల తాతగారిని దర్శించి తమ కృతజ్ఞతలను తాతగారికి తెలుపుకొనిరి.

ఆలయమేలా ... :

నారాయణరెడ్డిగారు తాతగారిని కల్లూరు నుండి ఆర్టీసి బస్సులో హైదరాబాదు తీసుకుని వచ్చినప్పుడు తాతగారిని శ్రీనివాసులుగారింటికి తీసుకుని వెళ్ళవలెనన్న ఆలోచన కలిగి శ్రీనివాసులు గారికి కబురు చేయగా వారు వెంటనే వచ్చి తాతను తమ ఇంటికి రావలసిందిగా వేడుకోగా తాతగారు అందుకు సమ్మతించి వీరింటికి బయలుదేరిరి. శ్రీనివాసులు భార్య జానకిగారికి దైవభక్తిమెండు. తాతగారిని చూడకమునుపు ఆమె తన ఆలోచనలకు తగినట్లుగా తాతపై పాటలల్లి తాత వచ్చినప్పుడు ఆ పాట పాడసాగింది. పాట పూర్తయిన పిదప తాత సాయి హారతలు పాడి ఆ తరువాత ‘ఆలయమేలా, అర్చనలేలా, ఆరాధనలేలా’ అన్న పాటను పాడిరి. తాత ఆ పాట పాడుటలోని అంతరార్థము ఆమెకు ఈ విధముగా గోచరమైనది. వారు వాళ్ళ ఇంటిపై భాగమును కట్టుకునేప్పుడు ఆ ఇల్లు పూర్తయితే 5 గురువారములు సాయిబాబా గుడిలో నైవేద్యము పంచిపెడతానని ఈవిడ మొక్కుకుని సాయిబాబా మందిరానికి వెళ్ళేసరికి విపరీతమైన జనం, హారతి సమయము కావడము వలన రద్దీ ఎక్కువై ఈవిడకు ఊపిరి సలపనంత పవైంది. గురువారం నాడు ఎందుకు గుడికి వచ్చానా అన్నంత బాధ ఆమెకు కలిగింది. ఈ భావనను దృష్టిలో ఉంచుకునే తాతగారు ‘ఆలయమేల అర్చనలేల’ అని పాడుతున్నారని ఆమెకు అర్థమయింది. తాతగారు

ఇంటికి వచ్చినప్పుడు ఇంటిలోని పై భాగము పూర్తయి చాలా కాలమైనప్పటికీ ఆఫీసులో లోను రాకపోవుటచేత వడ్డికి డబ్బు అప్పు తీసుకుని వచ్చి ఇంటిపనులు పూర్తి చేయవలసి వచ్చింది. అప్పుల బాధతో కుటుంబము సమస్యలలో ఉన్నది. అప్పుడు తాతగారిని లోను విషయమై ప్రార్థించగా 'అయిపోతదిపో' అని ఆశీర్వాదించారు. ఆ విధముగనే తాత వీరి ఇంటిని పావనమొనర్చి హామీ ఇచ్చిన కొంత కాలమునకే లోను వచ్చి అప్పులన్నీ తీరిపోయి హాయిగా ఉండిరి. అప్పటికే తాత మహాత్యము తెలిసినప్పటికీ తమకు కలిగిన అనుభూతి వల్ల వారు తాతగారిపై ఎనలేని భక్తి ప్రేమలు పెంచుకొనిరి.

ఆ తరువాత జానకిగారు తాత తనకు ఇచ్చిన 'ఆలయమేలా, అర్చనలేలా' అన్న సందేశమును గ్రహించిన వారై ఇక ఏ ఆలయములకూ వెళ్ళవలసిన పని లేదని తెలుసుకుని తమ చుట్టుప్రక్కల ఇంటి ఆడువారినందరినీ కలుపుకుని, వారందరూ కలిసికట్టుగా నామజపం, భజనలు, సంకీర్తనలు చేయడం ప్రారంభించారు. ఆ తరువాత వారి ఆలోచన మరింత పురోగతినొంది ఈ భజనల స్ఫూర్తితో వారొక సాయిబాబా మందిరమును నిర్మించదలచి దానికి కావలసిన వనరులన్నీ సమకూర్చుకుని మందిరమును పూర్తిచేసి ఈ మందిరములో ప్రతి సంవత్సరము తాతగారి పుట్టినరోజైన కృష్ణాష్టమిని, తాతగారి ఆరాధనోత్సవమైన సంక్రాంతి 15వ తారీఖును అత్యంత వైభవముగా నిర్వహిస్తున్నారు.

మనము ఇంతకుముందు చెప్పుకున్నట్లుగా తాతగారి ముఖతః వెలువడిన ప్రతివాక్కు వేదమంత్రమే. మనము దానిని వారేదో యథాలాపముగా పలికారని అనుకుంటాము కానీ ఆ వాక్కు కార్యరూపం దాల్చినప్పుడు కానీ ఆ వాక్కుకున్న ప్రభావం మనకు అనుభవములోకి రాదు. కాబట్టి అవధూతల వాక్కుని అక్షరాలా పాటించి ఆ అనుభూతిని పొందడములోని ఆనందం వర్ణనాతీతం.

త్వమేవ సర్వం మమ దేవ దేవ
ఏకేవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

అధ్యాయము - 8

శ్రీ గణేశాయనమః శ్రీ సరస్వత్యై నమః శ్రీ రామావధూతాయనమః

మహావాక్యం మహాతేజం మృదుగంభీర వచనం
తారయతి సంసారాత్ తాత ఇత్యక్షర ద్వయం

రామిరెడ్డి తాతగారి ముఖతః జాలువారిన మరికొన్ని ఆణిముత్యాల్లాంటి వేదవాక్కులు.

శుభము నీయవే :

కమలాసాయిగారు మొట్టమొదటిసారి తాత దర్శనమునకు తన కుటుంబ సభ్యులతో వెళ్ళగా తాతగారు ఇంటిలో లేరు. ఆ తరువాత లోపలకు వచ్చిన తాతను దర్శించి కమలాసాయిగారు పాట పాడగా పాట పూర్తయ్యే వరకు తాతగారు ఒక్కసారి కూడా రెప్పవేయకుండా అలానే చూస్తూ ఉండిపోయారు. సామాన్యులకు సాధ్యముకాని ఈ చర్య చూసిన వారందరికీ ఆశ్చర్యము వేసింది. పాట పూర్తికావడంతోనే తాత వెంటనే “శుభము నీయవే, జయము నీయవే- శ్రీ తులసీ ప్రియ తులసీ” అని పాట అందుకున్నారు. తాతగారి నోటి నుండి వెలువడిన మొదటి మాట “శుభము, జయము” కావడము వీరిని ఆనందంతో ముంచెత్తగా తాత పాదములపై వ్రాలి ఆనందభాష్పములచే తాత పాదములను అభిషేకించిరి. ఒక హనుమత్ జయంతినాడు తమ ఇంట్లో 108 సార్లు హనుమాన్ చాలీసా పారాయణము చేసి ఒక డజను అరటిపండ్లు, పూలు తీసుకుని తాత వద్దకు వెళ్ళి పూజలు చేయ పూలు తెచ్చాను, అని పాట పాడగా పాట పూర్తయ్యడంతోనే తాత “పూలు తెచ్చావా” అంటూ ఆ పూలు అందుకొనిరి. ఇంతలో ఎక్కడి నుండి వచ్చిందో ఒక పెద్ద కోతి వచ్చి అక్కడ ఇతర భక్తులు తెచ్చిన పదార్థములను తాకనైనా తాకకుండా మొత్తము డజను అరటిపళ్ళను చేత కరచుకుని ఒక్క పండును కూడా కింద పడేయకుండా

తీసుకువెళ్ళిపోయింది. అది చూసిన కమలాసాయి గారు ఆనాడు హనుమాన్ చాలీసా పారాయణ పూజాఫలము దక్కినదని ఆనందించిరి. ఒకానొక సందర్భములో కమలాసాయిగారు తాతగారికి పెరుగన్నమును, వారి ఆడపడుచు కూతురు పులిహోరను తీసుకుని వెళ్ళుటకు నిశ్చయించుకొనిరి. కానీ ఆ తరువాత ఆలోచనను మార్చుకుని వాళ్ళ ఆడపడుచు కూతురే పులిహోర, పెరుగన్నం తీసుకురావాలని నిర్ణయించుకోవడంతో ఈవిడ పెరుగన్నం చేయకుండగనే తాత వద్దకు వెళ్ళగా తాతగారు 'పెరుగన్నం ఏది' అని అడిగి వీరు తీసుకువెళ్ళిన పదార్థములను తాకనైనా తాకలేదు. అది చూసిన కమలాసాయిగారు తమ తప్పును మన్నించి పెరుగన్నం స్వీకరించమని ఎంతగానో బ్రతిమాలిన తరువాతనే తాత ఆ ప్రసాదం గ్రహించిరి. 1991వ సం.లో ఒక సందర్భములో తాతగారు వీరింట వారంరోజులుండి మధురానుభూతులను మిగిల్చిరి. తాత 'శుభము-జయము' అని పలికిన పలుకులు శుభప్రదమై ఆ ఇల్లు కలకాలం సుఖశాంతులతో వర్ధిల్లుతోంది.

కొత్త ఇల్లు కట్టు :

జయంతీ నిర్వల్గారు 1984 వసం.లో తాతగారి గురించి తెలుసుకుని తాత దర్శనానికై వెళుతూ ఉప్పా ప్రసాదముగా తీసుకుని తాతకు ప్రసాదముగా సమర్పించి తాతగారు తినిన తరువాత తాత నోటిని రుమాలుతో శుభ్రపరచాలి కాబట్టి ఒక కొత్త రుమాలు (చేతిగుడ్డ) తీసుకు వెళ్ళాలని అనుకొనిరి. అయితే హడావుడిలో తాను రుమాలు తీసుకువెళ్ళాలని అనుకున్న సంగతి కూడా మనసులోంచి తొలగిపోయింది. ఆ తరువాత భార్యాభర్తలిద్దరూ తాతను దర్శించుటతోనే ఆవిడకు తాతగారి పట్ల భక్తిభావము ఏర్పడింది. ఆవిడ ఎంతో ఇష్టముతో తాతకు ఉప్పా తినిపించింది. తాత కూడా ఆమెను ఏమాత్రం అసంతృప్తి పరచకుండగ మొత్తం ఉప్పా తినిన తరువాత "రుమాలు తెచ్చావా" అని అడిగారు. ఈ ప్రశ్న వింటూనే నిర్ఘాంతపోయిన జయంతిగారు తను మనసులో అనుకుని మర్చిపోయిన సంగతిని గుర్తు చేసిన తాత మహత్యమును గ్రహించి తాతపై సంపూర్ణ విశ్వాసము కలిగి ఎఫ్.సి.ఐ.లో పనిచేసే ఈవిడ తమ ఆఫీసు పక్కనే బాంకులో పనిచేసే కమలాసాయితో

కలిసి కొన్నిసార్లు, తన భర్తతో కలిసి కొన్నిసార్లు ఆవిధంగా సుమారు 7,8 సంవత్సరములు నిరంతరం తాతను దర్శించి సేవించుకుని ధన్యతనొందిరి. ఒకానొక నూతన సంవత్సరము నాడు కమలాసాయిగారు, జయంతిగారు తాతను దర్శించినప్పుడు బ్యాంకు ఉద్యోగస్తురాలు కావటంతో కమలాసాయి నూతన సంవత్సరమందు తాతగారికి ఒక కొత్త రూపాయి నోటు నందించి నమస్కరించిరి. అప్పుడు తాతగారు ఆ నోటును జయంతిగారికిచ్చి "కొత్త ఇల్లు కట్టు" అని దీవించిరి. ఆనందముతో ఆ నోటునందుకుని భద్రపరచుకొన్న జయంతిగారికి పరిస్థితులు అనుకూలించి హైదరాబాదులో గృహమును నిర్మించుకోగలిగిరి. ఎప్పుడు ఈవిడ తాత దర్శనమునకు వెళ్ళినా ముందుగా తాతగారి తల్లికి నమస్కరించి 21 రూపాయలు దక్షిణ సమర్పించిన తరువాతనే తాతకు నమస్కరించేది.

ఆ తరువాత ఒకానొక సందర్భములో ఈవిడకు అస్సలు వీలుకాని పరిస్థితులలో హడావుడిగా ఇంటికి వచ్చిన భర్త ఈవిడ పరిస్థితిని గమనించకుండా తాతగారు వేంచేస్తున్నారు, వారితో పాటుగా భక్త బృందము కూడా వస్తున్నారని తాతగారి పాదములు కుడుగుటకు నీళ్ళు తీసుకురమ్మని చెప్పతూ తాతగారిని స్వాగతించుటకు బయటకు వెళ్ళగా ఈవిడ కొంత విసుగ్గా తన పరిస్థితి తాతగారికేం తెలుస్తుందిలే అన్న నిర్లక్ష్య ధోరణిలో తొందరగా నీరు తీసుకుని తాత పాదములను కడిగి లేచి నిలబడి తాతవంక చూసేసరకి అప్పుడు తాత చూసిన తీక్షణమైన చూపుకు గజగజ వణికిపోతూ తన తప్పును మన్నింపుమని తాతకు మనసులోనే క్షమాపణ వేడుకుంటూ అక్కడి నుండి పరిగెత్తి వెళ్ళిపోయింది. ఆ రకముగా మన చిన్న తప్పును, పొరపాటును కూడా భగవంతుడు సహించడని తెలుసుకుని మరొకసారి తన వలన ఆ తప్పు జరుగకుండా జాగ్రత్తపడిరి.

జయంతిగారి ఆడపడుచు అరుణాబాయి గారికి 1980వ సం.లోనే తాతగారు సాయిబాబా సమాధి మందిరము పోటోను ఇచ్చిరి. ఆ తరువాత 1986వ సం.లో మరలా తాతగారిని దర్శించుట తటస్థించగా తాతగారు ఆవిడను చూస్తూనే గడ్డము

పట్టుకుని “గోరింక గూటికే చేరావు, చిలుక! భయమెందుకే నీకు బంగారు మొలకా” అంటూ బుజ్జగిస్తూ పాటపాడిరి. ఆవిధముగా తాతగారు ఆమెపట్ల తన ప్రత్యేక ప్రేమను తెలియజేసిరి.

బచ్చోంకా పాలన్ కర్నా :

1990వ సంవత్సరములో మాలిక్ బాబా మొదటి ఆరాధనకు రామిరెడ్డి తాతను ఆహ్వానించగా వారి కోరిక మన్నించిన తాత మూడురోజులు ధోన్ భక్తులకు మధురానుభూతులను అందించి అందరి ఇళ్ళనూ పావనం చేసి అందరినీ ఆనందింపజేసారు. ఎవరికి వాళ్ళు తాతను తమ ఇంటికి ఆహ్వానించాలంటే తన ఇంటికిని పోటీలుపడి తాతపట్ల తమ ప్రేమను చాటుకున్నారు. తాత ముందు జీప్ బయలుదేరదీస్తే ఎక్కడ కర్నూలు వెళ్ళిపోదామంటారోనని భయపడి దూరముగా వెళ్ళి బయలుదేరదీసి అప్పుడు తాతవద్దకు తీసుకువచ్చిన అమాయక భక్తులు, తాతగారు ఎవరింటికి వెళ్ళదలచు కున్నారో వారింటికి తీసుకువెళ్ళారు తప్ప బలవంతంగా ఎవరి ఇండ్లకూ తీసుకు వెళ్ళడానికి ఈ కార్యక్రమ బాధ్యత వహించిన భాస్కరుగారు ఇష్టపడలేదు. వీరింటికి కూడా తాత తనంత తానుగా వచ్చి పచ్చిపాలు తాగి వారి ఆఫీసుగదిలో తానేవెళ్ళి కూర్చున్నారు. అక్కడ ఉన్న సచ్చరిత్ర తీసి వీరికిచ్చారు. విపరీతముగా సిగరెట్లు తాగే అలవాటున్న భాస్కర్ గారిని ఎప్పుడు కనిపించినా తాత సిగరెట్లు అడిగేవారు. ధోన్ కు తాత వచ్చినప్పుడు జీప్ లో వెనుకసీట్లో కూర్చుని ఉన్న తాత ముందుసీట్లో కూర్చుని ఉన్న భాస్కర్ గారి భుజము మీద చెయ్యివేసి నోట్లో సిగరెట్లు తనేపెట్టి పీల్చుమని చెప్పి వారు పీలుస్తుంటే “సాయిరహమ్ నజర్ కర్నా- బచ్చోంకా పాలన్ కర్నా” అంటూ పాడడం ప్రారంభించారు. అది చూసిన భాస్కర్ గారికి అంతులేని ఆనందం కలిగి ఆ సంఘటన ఒక అనుభూతిలా వారి మదిలో నిలిచిపోయింది.

తాతగారి ఈ చర్య ద్వారా తాత మాతృప్రేమ అర్థమవుతుంది. తన స్వంత ఆలోచనలేవీ లేక తాతపై ఆధారపడి భాస్కరావుగారు చేసిన నిస్వార్థ సేవకు, తాతగారి కృపాదృష్టి అందరిపై పడాలన్న వారి అమాయకపు తాపత్రయానికి తాత చూపించిన

ప్రేమకు ఇది నిదర్శనము. భక్తుల యోగక్షేమములను సదా పరిరక్షిస్తుండే అవధూతలు ఒక్కొక్కసారి ఒక్కొక్క భక్తుని అనుగ్రహించడంలో తల్లి, తండ్రి, గురువు ఇలా అనేక విధాలైన కృపను సందర్భానుసారం కురిపిస్తూ మురిపిస్తూనే ఉంటారు.

ఒకసారి భాస్కర్ గారు తాతగారిని దర్శించినపుడు తాతగారు తనకు కోవాస్వీటు పెడితే బాగుండునని వీరు మనసులో అనుకున్నారు. అయితే తాతగారు పెట్టలేదు. తరువాత కొంతసేపటికి వీరు వెళ్దామని తాతగారిని అనుమతి కోరగా తాత ఎంతకూ అనుమతించివ్వక పోవడంతో అక్కడే కూర్చుండి పోయారు. కొంతసేపటికి కోవా తింటున్న తాతగారికి అకస్మాత్తుగా దగ్గు రావడంతో కఫముతో కూడుకున్న కోవా మొత్తము వాంతిలా బయటకు వచ్చేసింది. తాత తనకివ్వాలనుకున్న కోవా ఏ రూపములో నున్నా తనకు మహా ప్రసాదమేనని గుర్తెగిన భాస్కరుగారు తాతగారి అనుమతి వేడుకోగా తాత ‘ఆ! తీసుకో’ అన్నారు. వెంటనే అక్కడున్న ఇరవైమంది భక్తుల సమక్షంలో మనసులో ఎటువంటి వేరు భావమూ లేక మొత్తము అదంతా ఎత్తుకు తాగేసిన అపూర్వభక్తుడు భాస్కర్ గారు. వ్యక్తిగతంగా అవధూతలు తనను దగ్గరకు తీసుకుంటే తనలో ఎక్కడ అహంకారము వస్తుందోనని భయపడి దూరముగా మెదిలేవీరు సరియైన సమయంలో తీసుకున్న సమయస్ఫూర్తి నిర్ణయం వలన తాత అపూర్వ అనుగ్రహమునకు పాత్రులైరి.

తాతగారు సమాధి చెందిన రోజు కూడా తమకు తోచిన విధముగా తాత సేవచేయాలనుకున్న వీరు తాత సమాధిలో పెట్టు నాపరాళ్ళను కొనడానికి నిర్ణయించుకొని అందులో భక్తులందరికీ భాగము కల్పించే ఉద్దేశ్యముతో ఉత్తరీయము పట్టి అందరివద్దా భిక్షచేసి ఆ వసూలైన పైకముతో నాపరాళ్ళు కొనడమే కాక వాటినన్నింటిని తలమీదకెత్తుకుని తలఎత్తి చూస్తే ఎవరైనా తన సేవకు అభ్యంతరము చెబుతారేమోనన్న ఉద్దేశ్యముతో మొత్తము పని పూర్తయ్యే వరకు తలఎత్తుకుండా రాళ్ళంటినీ లోపలకు చేర్చి భిక్షలో మిగిలిన డబ్బును తాత సమాధిలో వేయుట ద్వారా తాను భిక్షచేసిన మొత్తమునకు సరియైన న్యాయము చేకూర్చి కార్యక్రమము పూర్తయిన పిదప తాతగారికి హారతులిచ్చి వెనుకకు మరలిన భాగ్యశీలి.

సక్సెస్ - పో :

ప్రసాదుగారు 1984వ సంవత్సరములో కర్నూలుకు వచ్చి రాఘవేంద్ర స్కూలును స్థాపించి విద్యాదానము చేయుచుండిరి. 1991 సంవత్సరము వరకు తాతగారి గురించి వీరికి తెలియదు. ఆ తరువాత తాత మహాత్యమును తెలుసుకుని 1991 బుద్ధపూర్ణిమనాడు తాతను దర్శించి ఆనందం పొందిరి. అప్పటి నుంచితాత దర్శనము వీలైనప్పుడల్లా చేసుకుంటూనే ఉన్నారు. 1989వ సంవత్సరము కడప రేడియో స్టేషనులో పాటలు పాడడానికి వెళితే పరీక్షలో పాస్ కాలేదు. ఆ తరువాత సంవత్సరము కూడా అదే జరిగింది. తరువాత తాతగారిని దర్శించుకుని ఈసారి హైదరాబాదు రేడియో స్టేషనుకు పరీక్షకు వెళుతూ తాత వద్దకు వెళ్ళి ఆశీర్వాదించమని కోరగా తాత 'సక్సెస్! పో!' అని దీవించారు. ఆ విధముగా కడపలో ఎంపికకాని వ్యక్తి తాత ఆశీర్వాద బలముతో హైదరాబాదు రేడియోలో పాడుటకు ఎంపికైరి. ఆ తరువాత ఆయన గొంతులో కూడా మార్పు కలిగింది. అంతకు ముందే కవియైన ఈయన తాత దర్శనంతో భక్తిపాటలు అనేకము రాయగలిగిరి. తాతగారిపైననే పాటలు భక్తిపూర్వకముగా రాసి వాటిని తాత వద్దకు తీసుకువెళ్ళి తాతగారి చేతికందించగా తాతగారు ఒక్కసారిగా విసిరివేయగా ఆ పుస్తకము సరిగ్గా గూట్లో పడింది. ఆ తరువాత ఆ పాటలనే క్యాసెట్టుగా చేసిరి. ఎక్కడైనా పాటల ప్రదర్శన ఇవ్వదలచు కున్నప్పుడు వెళ్లే ముందు తాతగారి దర్శనం చేసుకుంటే ఆ కార్యక్రమము ఘనవిజయం సాధించేది. అందుకనే ఎప్పుడు ప్రదర్శన ఉన్నా నేటికీ కూడా వీరి ఆనవాయితీ పాటిస్తున్నారు. ఎప్పుడు తాత దర్శనానికి వెళ్ళినా వీరి భార్య వెంకట రమణమ్మ గారు తాతగారికి పాద సేవ చేసుకునేది. ఆవిడ రెండు కాళ్ళకీ వేరు వేరు సందర్భాలలో దెబ్బలు తగిలినా తన కాళ్ళమీద తాను నిలబడ గలగడం తాతగారికి తాను చేసుకున్న పాదసేవ ఫలంగా వారు భావిస్తున్నారు.

తాతగారు సమాధి చెందేముందు వీరికి తాతగారి నడుము నుండి పై వరకు అగ్నిజ్వాలలు కనిపించాయి. ఇది జరిగిన రెండు మూడు రోజులకే తాతగారు సమాధి చెందడం జరిగింది. బాబాకీ తాతగారికీ భేదము లేదని వీరు ఎన్నోమార్లు

అనుభవపూర్వకముగా గ్రహించిరి. అందుకనే నిత్యం తాతను దర్శించే వీరికి షిరిడీ వెళ్ళలేదను అసంతృప్తి మనసులో కూడా లేదు. తాతగారి సమాధి తరువాత కూడా ఎప్పుడు ఏ సమస్య వచ్చినా తాత సమాధి వద్ద నిద్ర చేయడం ఆ సమస్య పరిష్కరింపబడడమూ వీరికి సర్వ సామాన్యమై పోయినది. అందుకనే తమ కృతజ్ఞతాంజలిని తాత క్యాసెట్ల రూపములో తాతగారి మొదటి ఆరాధనోత్సవమునకు విడుదల చేసి తెలుపుకొనుటయే కాక అప్పటి నుండి ప్రతి సంవత్సరము గురుపూర్ణిమ, తాతగారి ఆరాధనోత్సవము నాడు భక్తిపాటలతో భక్తులను ఆనందింపచేయుచున్నారు.

ఈ కుటుంబములోని ప్రతి వ్యక్తినీ తాతగారు సందర్శింపసారం ప్రాణాలు కాపాడి రక్షించిరి. కాబట్టి ఆనాడు తాతగారు 'సక్సెస్ పో' అని చెప్పినది కేవలం ఆ పాటలకు మాత్రమే వర్తించదని అది ఆ కుటుంబానికి తాతగారు ఇచ్చిన అభయమన్నది సుస్పష్టం.

ఏం ఇంటికి వెళ్తావా ... :

ఒంగోలులో బాబా మందిరానికి విచ్చేసిన తాతగారు సుబ్బలక్ష్మి గారింటికి వేంచేసిరి. అప్పుడు తాతగారి అన్నగారు ముందురోజు తాతగారు మందిరములో ఉగ్రరూపముతో భీభత్సము సృష్టించిన దానిని దృష్టిలో ఉంచుకొని ఇలా గొడవ చేస్తే తాతను గదిలో పెట్టి తాళము వేస్తానన్నారు. అప్పుడు మౌనం వహించిన తాత ఆ మరునాడు అన్నగారు స్నానమునకు వెళ్ళినపుడు బయట గొళ్ళము పెట్టేసారు. చాలా సేపటివరకు అందులో ఉన్న అన్నగారు లబోదిబోమని మొత్తుకోగా ఎప్పటికో ఆ సంగతి తెలుసుకున్న ఆ ఇంటివారు గొళ్ళం తీయగా బయటపడి ముందురోజు తాతనన్న మాటలకే తాతగారి విధముగా శిక్షించిరి తప్పు తెలుసుకుని తాతను క్షమాపణ వేడుకొనిరి. సుబ్బలక్ష్మిగారి భర్తగారైన సీతారామయ్యగారు ఉద్యోగ నిమిత్తము వేరే ఊరిలో ఉంటున్నారు. తాతగారు వీరింటికి వచ్చినపుడు ఆయన అక్కడనే ఉండుట తటస్థించింది. ఈ సంగతి ఎవ్వరూ తాతగారికి చెప్పనప్పటికీ తాతగారే స్వయముగా వారితో "ఏం ఇంటికి వెళ్తావా" అని అడిగారు. ఇంట్లోనే ఉన్న తనను తాత ఎందుకిలా ప్రశ్నించారో అప్పుడు వారికి అర్థం కాకపోయినా వారం తిరిగేసరికల్లా వారికి తమ

స్వగ్రామమునకే ట్రాన్స్ఫర్ అయి తిరిగి రావడం జరిగినపుడు తాత మాటలోని అంతరాధ్యం బోధపడి కోరకుండగనే కోరికలు తీర్చే ఇలవేల్పుగా తాతను కొలుచుకున్నారు. తాతగారు వారింటికి వచ్చినపుడు దూరముగా కూర్చుని ఉన్న సుబ్బలక్ష్మిగారు ఎవరికో తాతగారికి పూలదండ వేయమని చెప్పగా తాతగారు ఆవిడతో “ఇక్కడొచ్చి కూర్చో అక్కా, పూలదండ వెయ్యి” అని తనకు తానుగా పిలిచారు. అప్పుడు ఆనందముతో దగ్గరకు వెళ్ళి పూలదండ వేసి తాతగారికి పాదనమస్కారము చేయుచుండగా తాత “నిన్నటిదాకా శిలవైనా నీ పదము సోకి నే గౌతమివైనా” అని ఆమె మనసులోని భావమును పాటరూపములో పాడి వారిని ఆనందపరచిరి. ఆ తరువాత తాతగారు సమాధి చెందినపుడు కల్లూరు వెళ్ళిన సుబ్బలక్ష్మిగారు తాత అంతిమ యాత్ర పూర్తయి తాతకు మంగళ స్నానములు చేయించి ఆ వస్త్రములు తొలగించి తాతను సమాధిలో కూర్చుండ బెట్టుగా వెంటనే ఆమె ఆ వస్త్రమును తీసుకుని అది తాతగారు తనకు ప్రసాదించిన ప్రసాదముగా భావించి ఆ వస్త్రమును తీసుకుని భద్రపరచుకొనిరి.

నీ పని చూసుకో :

గూడూరులో నివసించే శ్యామలమ్మగారు ఊళ్ళో లేని సమయములో తాతగారు గూడూరు సాయి మందిరమునకు విగ్రహ ప్రతిష్ఠ నిమిత్తమై వచ్చి వెళ్ళిరని తెలిసి వారిని దర్శించుకోలేకపోయినందుకు అమితముగా బాధపడిరి.

ఇది జరిగిన రెండు మూడు నెలలకు శ్యామలమ్మగారి మరిది ఉద్యోగ నిమిత్తమై భరద్వాజ మాస్టరుగారి భార్య (అమ్మగారు) ఆశీస్సులు పొందుటకు ఒంగోలు వెళ్ళగా అప్పుడు అమ్మగారు ఇంకొంత సేపటిలో రామిరెడ్డి తాతగారు వేంచేయనున్నారు కాబట్టి వేచి ఉండవలసినదిగా చెప్పడం జరిగింది. తాతగారు విశ్రాంతి తీసుకునే సమయములో శ్యామలమ్మగారు తాత వద్ద కూర్చుని పాదసేవ చేసుకుంటుండగా తాతగారి పక్కన ఎవరో ఒక ఆవిడ పాటలు పాడుకుంటూ నిలుచుని ఉంది. కొంత సేపటి తరువాత తాత ఆమెతో “పాడిన కాడికి చాలు! కూకో!” అన్నారు. అప్పుడు శ్యామలమ్మ ఆమెతో తాతగారు వద్దంటున్నారు కాబట్టి కూర్చుని నామజపం చేసుకోమని చెప్పారు. అప్పుడు తాత శ్యామలమ్మతో “స్వామికాడ ఉన్నప్పుడు నీపని

చూసుకో” అని కోపంగా అన్నారు. శ్యామలమ్మ గారికి తాతగారి కోపములోని అంతరాధ్యము అర్థముకాగా భగవంతుని సమక్షములో ఉన్నప్పుడు మనస్సును ఇతర విషయములవైపు పోనీయక నిశ్చలముగా, నిర్మలముగా ఉంచుకోవలసినదని తాతగారు సందేశమిచ్చినట్లు అర్థమయింది.

ఇది ఒక్క శ్యామలమ్మ గారికి మాత్రమే కాక యావన్నుంది భక్తులకు తాతగారు అందించిన సందేశమని గ్రహించాలి. ఎందుకంటే మనలో చాలామందికి తమ గురించి తమకు కాక ఇతరుల విషయాలపట్ల ఆసక్తి ఎక్కువగా ఉంటుంది. మనం ఎక్కడకు వెళ్ళినా, ఎలా ఉన్నా మన దృష్టి మాత్రం ఇతరులపై కేంద్రీకృతమై వాళ్ళలోని లోపాలు చూడడానికే ఎక్కువ ప్రాధాన్యం ఇస్తూ మన తప్పులు గ్రహించడం కానీ, దిద్దుకునే ప్రయత్నం చేయడం కానీ ఉండదు. ఇది మానవ నైజము కావచ్చు కానీ ఇది తప్పని భగవంతుని సన్నిధిలో మాత్రమే కాక మనం ఎక్కడున్నా పరులపై దృష్టి నిండ కూడదని ఈ సందర్భంగా తాతగారు సుతిమెత్తగా హెచ్చరించిరి. ఈ మర్మాన్ని గ్రహించి బాగుపడగలిగినవారు ధన్యులే.

ఆ తరువాత శ్యామలమ్మగారికి తాతగారి చేతుల మీదుగా తాతగారి ఫోటోను తీసుకోవాలన్న కోరిక కలిగి తాతతో వచ్చిన మదిలేటితో సంగతి చెప్పగా మదిలేటి తాతగారి చేతికి ఫోటోను ఇచ్చి శ్యామలమ్మకు ఇవ్వమని చెప్పడం జరిగింది. శ్యామలమ్మగారు తాతకు నమస్కరించి తాతను ఆ ఫోటోపై తాతగారి సంతకము చేసి ఇవ్వమని కోరగా ఆ ఫోటోవేపు తదేకముగా చూసిన తాత ఆ తరువాత “రా రె”(రామిరెడ్డి) అని ఫోటో వెనుక సంతకము చేసి ఇచ్చారు. తాత స్వయముగా సంతకము చేసి ఇచ్చిన అపురూప కానుకను ప్రసాదముగా స్వీకరించుటయే కాక శ్యామలమ్మ గారికి ఈ సందర్భములోనే తాతగారి కేశములు లభించగా వాటిని ఆవిడ ఎంతో జాగ్రత్తగా భద్రపరచుకొనిరి. శ్యామలమ్మగారి మరిదిని తాత ఆశీర్వాదించగా అతనికి రెండు నెలలోనే ఉద్యోగము లభించింది.

ఇది జరిగిన నెలలోనే తాతగారు గూడూరు రావడము తటస్థించింది. వీళ్ళ ఇల్లుగలావడికు వివాహమై 12 సం.లు గడచినా పిల్లలు లేకపోవుటచే శ్యామలమ్మగారు

ఆవిడను తాతవద్దకు తీసుకుని వెళ్ళి ఆమెకు సంతాన భాగ్యము ప్రసాదించుమని ప్రార్థించగా తాత చేతులతో తన పొట్టను నిమరుకుంటూ “తప్పేదేముంది సరే!” అన్నారు. తాత పొట్ట నిమరుకోవడం ద్వారా ఆమెకు కడుపు పండి ఒక సంవత్సరమునకల్లా ఆడపిల్ల పుట్టినది.

ఒకసారి తాతగారు సిగరెట్టును విసిరివేయగా, అది ప్రసాదముగా భావించి భద్రపరచుకోవాలా అని తాతను అడుగగా తాత అందుకు అంగీకరించిరి. తాతగారి కేశములను, సిగరెట్టును ఫోటో కట్టించి పూజలో పెట్టుకొని తాతపై తమకు గల అభిమానమును చాటుకొనిరి. ఇతర సాయి భక్తుల సలహాపై తాతగారి మాటలు పొందుపరచిన డైరీని కాపీ చేసుకుని తమ వద్ద ఉంచుకొనిరి.

ఇక పొండసే :

మాస్టారు గారి ఆదేశానుసారము రంగారావుగారు కర్నూలు వాస్తవ్యులైన దయాళ్ శరణ్ గారితో కలిసి తాతగారిని దర్శించారు. వీరు దర్శించిన మొదటి అవధూత తాతగారే. రంగారావుగారు తాతగారు దేహాభిమానమును వదిలి, జీవన్ముక్తావస్థలో ఉన్న అవధూతగా గ్రహించారు. అంతేకాక ముందుగా ఆగ్రహించి ఆ తరువాత అనుగ్రహ ఆశీస్సులను వెల్లువలా కురిపించే దత్తావధూతే రామిరెడ్డి తాత అని తెలుసుకున్నారు. తాత ఉగ్రరూపం చూసి మనసులో సాయి అష్టోత్తరం చదువుతూ ఉండగా తాతగారు పూజ అయ్యేవరకు నిలబడి ఉండి ఆ తరువాత సిగరెట్టు వెలిగించి ఇవ్వమన్నారు. ఆ తరువాత ఒకసారి రంగారావుగారు, శ్రీమేడా జయరాం, శ్రీ నేరెళ్ళ శ్రీరామమూర్తి దత్తదీక్ష చేసి యాత్రలో ఆఖరి భాగంగా రామిరెడ్డి తాత గారిని దర్శించుటకు సాయంత్రం నాలుగు గంటల ప్రాంతంలో కల్లూరు చేరిరి. తాతగారిని దర్శించుకుని తొందరగా తిరిగి 5 గంటల ఒంగోలు బస్సుకు వెళ్ళిపోవాలనే ఆలోచనలో ఉన్న వీరికి తాతగారు ఎంతకూ వెళ్ళుటకు అనుమతించివ్వకపోవడమే కాక, వారితో పాదసేవ చేయించుకున్నారు. ఆ తరువాత వీరు ఇచ్చిన బిస్కట్లను నమిలి ఆ ఉచ్చిష్టాన్నే ప్రసాదముగా ఇవ్వగా అవధూతల పట్ల మంచి అవగాహన కలిగిన రంగారావుగారు దానిని తినిరి. ఆ తరువాత తాతగారు

‘ఇక పొండసే’ అని అనుమతించారు. బస్సు వెళ్ళిపోయి ఉంటుంది ఎలా అనుకుంటూ బస్టాండుకు చేరిన వీరికి 5గంటల బస్సు రిపేరు రావడంతో అది వీళ్ళు వెళ్ళేసరికి బాగాయి 7 గంటలకు బయలు దేరుటకు సిద్ధముగా ఉన్నది. అది చూసిన రంగారావుగారు వాళ్ళకు తాతగారు తాము వెళ్తామని తొందరపడినా అనుమతించివ్వక ఆ తరువాత ప్రసాదము ననుగ్రహించి, ఆశీర్వాదించి బస్సు బయలుదేరు సమయమునకు తమను పంపించిన తాత ప్రేమకు ముగ్ధులైరి.

పుణ్య క్షేత్రములు :

దోరగల్ల వాసియైన అంకయ్య గారికి ఒకసారి అద్భుతమైన సంకల్పము కలిగింది. అదేమనగా 40 రోజుల పాటు పుణ్యక్షేత్రములు తిరిగి అవధూతలను దర్శించి రావాలని అతని కోరిక. దుర్లభమైన ఈ కోరిక నెరవేరాలంటే తాతగారి ఆశీస్సులే ఈ పనిని సాధ్యపరచగలదని భావించినవాడై తాత దర్శనానికి కల్లూరు చేరి తాతను ప్రార్థించగా తాతగారు పిచ్చి పిచ్చిగా చూడడం, పిచ్చి చేష్టలు, మాటలు చూసిన ఇతను అది పిచ్చి కాదనీ అవధూత ముఖ్య లక్షణమైన ఉన్నత భావమనీ తెలిసినవాడు కాబట్టి తాత పాదాలు గట్టిగా పట్టుకొని తాత మహానుభావుడన్న సంగతి తనకు తెలుసుననీ, తాత ఆశీర్వాదము కోసము వచ్చిన తనను నిరాశపరచక తన యాత్రలకు తాత ఆశీస్సులు అందించమనీ పరి పరి విధముల కోరగా కొంతసేపటి తరువాత తాతగారు లేచి నిలబడి “లేచిపో” అన్నారు. అంతే ! అదొక్క వాక్యే ఆశీర్వాదమై నిర్విఘ్నముగా దుర్లభమైన అవధూతల దర్శనమూ, సుమారు 70 పుణ్యక్షేత్రముల దర్శన భాగ్యము ఎటువంటి ఒడిదుడుకులూ లేకుండా పూర్తిచేయగలగడం కేవలము తాత ఆశీర్వాదబలమేనన్న సత్యమును గ్రహించి యాత్రలు ముగించుకొనిరి.

ఇది చాలా చిన్న విషయముగా కనిపించవచ్చు కానీ తరచి చూస్తే ఇది ఎంతటి అద్భుతమో అర్థమవుతుంది. తన సంకల్పము ఎంత కఠినమైనదో తెలుసు కాబట్టి అంకయ్యగారు తాత పాదాలు పట్టి శరణాగతి కోరారు. తాతగారు కూడా అతని మనసుకు తగిన ఓదార్పునిచ్చి అతి దుర్లభమైన అవధూతల దర్శనము, పుణ్యక్షేత్రముల సందర్శన భాగ్యం గురుకృప ద్వారా సాధ్యమేనని తేటతెల్లం చేసిరి.

అయితే ఇది జరిగిన ఎన్నో సంవత్సరములకు “తాతగారి జీవిత చరిత్ర” గ్రంథరచన విషయ సేకరణకై గొలగమూడి చేరిన వారికి అదే సమయమునకు గొలగమూడి యాత్రకు వేంచేసిన అతను యథాలాపముగా తారసపడి తాతగారితో తనకు గల అనుబంధమును ఎంతో భావోద్వేగముతో వివరించడం కూడా తాతగారి లీలనే.

మిక్స్ చెయ్యొద్దు :

నిర్మల్ నందు నివాసముండు నలుగురు అన్నదమ్ములు దేవేందర్ గుప్తా, నరేందర్ గుప్తా, సురేందర్ గుప్తా, రఘేందర్ గుప్తాలు. అనేక సంవత్సరములుగా దత్త వేంకటస్వామి సమాజము పట్ల అత్యంత భక్తి శ్రద్ధలు కలవారు. అంతేకాక వారి కుటుంబ సభ్యులందరూ ఏ చిన్న కష్టమునకైనా ఈ మందిరమునకు వచ్చి ధునిలో కాయను వేసుకొనుట ద్వారానూ, పారాయణముల వల్లనూ తమ కష్టముల నుండి గట్టెక్కిడివారు. వ్యాపారస్థులైన అన్నదమ్ములందరూ ఎంతో కలిసిమెలిసి జీవించేడివారు. ఈ కుటుంబము ప్రభాకర్ మహారాజ్ సాంగత్యము వలన అవధూతల విశిష్టతను తెలుసుకున్నవారై ఏ అవధూత దత్తగడకు వచ్చిరని తెలిసినా ఎంతటి రాత్రైనా, ఎండైనా, వానైనా లెక్కింపక అప్పటికప్పుడు కుటుంబమంతా విచ్చేసి అవధూతల ఆశీస్సులు విశేషముగా పొందుచుండేడివారు. ఈ కుటుంబమును తాతగారు ఏ విధముగా ఆశీర్వాదించిరో తెలుసుకుందాం.

మొట్టమొదటిసారిగా వీరు తాతగారిని దర్శించుకొనుటకు దత్తగడకు వెళ్ళేసరికి అక్కడ వర్షం మొదలయ్యింది. వర్షం పడుతోంది కాబట్టి తాతగారు తడిసిపోతారనే ఉద్దేశ్యముతో లోపలకు రమ్మని ప్రార్థించగా తాత ‘మనకేమిట్రా’ వాడు చూసుకుంటాడు అన్నారు. అంతే అక్కడున్న అందరూ తడిసారు కానీ తాతపై ఒక్క చుక్కనీరు కూడా పడలేదు. ఆ రకముగా ప్రథమ దర్శనంలోనే వారిని ఆనందింపచేసిన తాత వారి మనసులను కట్టిపడేశారు. దేవేందర్ గుప్తా, నరేందర్ గుప్తాలిద్దరూ తర్వాజ్, కర్వాజ్ కాయలను తాతగారికి ప్రసాదముగా తీసుకువెళ్ళి తాతను స్వీకరింపుమని ప్రార్థింపగా తాతగారు “మిక్స్ చెయ్యొద్దు సారూ” అన్నారు. అనగా ఈ రెండు పండ్ల

ముక్కలను కలపవద్దని తాతగారు అంటున్నారని వీరు భ్రమించారు. అయితే ఆ తరువాతి కాలములో ఈ అన్నదమ్ములిద్దరూ కలిసి చేసిన వ్యాపారములో తీవ్ర నష్టము సంభవించుటయే కాక ప్రాణప్రదంగా మెలిగే అన్నదమ్ముల మధ్య తీవ్రమైన అభిప్రాయ భేదములు కలిగి అన్ని విధాలా నష్టపోయి తిండికి కూడలేని స్థితికి చేరుకున్నారు. అప్పుడు తాతగారి మాటలలో అంతరార్థము మిక్స్ చేయవద్దు అన్నది పండ్లను గురించి కాదనీ అది తమను భాగస్వాములుగా ఉండి వ్యాపారము చేయవద్దని తాతగారు చెప్పినట్లు గ్రహించిన వారై ఎవరి వ్యాపారములు వారు మొదలు పెట్టిరి. తరువాత అన్నదమ్ములు విభేదాలన్నీ మరచి అరమరికలు లేకుండా ఆనందంగా ఉంటున్నారు.

తాతగారు సమాధియైన తరువాత మొదటి ఆరాధనోత్సవమునకు నలుగురు అన్నదమ్ములూ నాలుగురకాల స్వీట్లను ఎవరికి వారు ప్రత్యేకముగా తీసుకువెళ్ళి తాత సమాధికి వైవేధ్యము పెట్టుటకు అక్కడున్న వారికి ఇచ్చిరి. వేలమంది భక్తజన సందోహములో తాత సమాధికి నమస్కరించి సాయంత్రమెప్పుడో తిరుగు ప్రయాణమునకు సన్నద్ధము కాగా చంద్రారెడ్డి వారికి ప్రసాదముగా స్వీటు డబ్బాలు ఇవ్వడం జరిగినది. మధ్యదారిలో ప్రసాదము తినుటకు తెరచి చూడగా ఎవరు తీసుకువెళ్ళిన స్వీటు వారికే తిరిగి వచ్చినది. నలుగురుకూ అదే విధముగా జరగడం చూసి ఆనాడు శరీరముతో ఉన్నప్పుడు ‘మిక్స్ చెయ్యొద్దు’ అని చెప్పినట్లుగనే నేడు సమాధి నుండి ఎవరు తెచ్చిన స్వీటు వారికి రావడంతో తాతగారిచ్చిన ఈ అద్భుత లీలనూ, సందేశమునూ గ్రహించిన వారై ఆనందముతో మరలి వెళ్ళిరి. నేటికి కూడా అన్నదమ్ములందరూ ఏ చిన్న సమస్యకైనా తాతగారిపై ఆధారపడి తాతను ప్రార్థించి, తాత సమాధిని దర్శించుట ద్వారా మేలు పొందుతున్నారు.

రామసన్నిధానము :

హైదరాబాదులోని కబూతర్ఖానా దత్తస్వామి సంస్థానము నందు విగ్రహ ప్రతిష్ఠకు వేంచేసిన తాత అక్కడే ఉన్నశైలజతో ‘ఎక్కడకూ వెళ్ళకమ్మా’ అని సెలవిచ్చిరి. ఆ మాటలకు అడ్డమేమై ఉంటుందో తెలియని శైలజ మాట్లాడకుండా నిలబడగా తాతగారు ఆమెతో ఎక్కడకూ వెళ్ళనను మాట తీసుకున్నారు. అప్పుడమె మనసులో

ఇక ఏ బంధువుల, స్నేహితుల కార్యక్రమములకు వెళ్ళకుండా కేవలము దైవసంబంధమైన కార్యక్రమములకే పరిమితమైనది. ఆమెతో ఈ మాట తీసుకున్న మరునాడే తాతగారు రామారావు అనే భక్తుడు తాను కట్టుకున్న నూతన ఇంటికి తాతగారు పాదము మోపి పావనము చేయుటే నిజమైన గృహప్రవేశమని భావించగా ఆ భక్తుని కోరికను మన్నించి ఆ ఇంటికి వచ్చి వారి ఆతిథ్యము స్వీకరించిన తాత దైవము తప్ప ఇక ఏ ఇతర బంధములకూ ప్రాధాన్యతనివ్వని ఆయనను నిండుగా ఆశీర్వదించిరి. తాతగారు సమాధి చెందిన తరువాత 1994 సం.లో ఒకరకముగా సన్యాసాశ్రమము గడుపుతున్న రామారావు గారికి తన స్వార్జితమైన తన ఇంటిని ఎవరైనా ముందుకు వచ్చి ఆశ్రమముగా మలచి ఏదైనా సమాజమునకు పనికివచ్చు కార్యక్రమము మొదలుపెట్టిన బాగుండునని ఆలోచన కలిగి వెలిబుచ్చగా అంతకు మునుపే తాతగారు తనకిచ్చిన ప్రేరణ ఆధారముగా ఇందుకు అంగీకరించిన శైలజ పిల్లలపై ఉన్న మక్కువతో అనాథ శరణాలయమును స్థాపించి పిల్లలతో తన జీవితము గడుపుటకు ముందుకు వచ్చింది. అప్పటినుంచి రామారావు గారు శైలజను దేవుడిచ్చిన చెల్లెలుగా మనస్ఫూర్తిగా భావించేవారు. ఆ తరువాత రామారావుగారు ప్రాణాపాయ స్థితిలో కూడా సన్నిధానము గడప దాటక అవధూతలపై ఆధారపడగా అనసూయమాత ఆయనను కర్మ విముక్తుని చేసి ముక్తి నొసగినది.

ఓం ముక్తి నిలయాయ నమః

ఆవిధముగా ఆనాడు ఎక్కడకూ వెళ్ళవద్దని ఆదేశించిన తాత, తను గృహప్రవేశము చేసిన ఇంటిని తన సన్నిధిగా మలచుకొనుట ద్వారా “రామసన్నిధానము” ఆవిర్భవించింది.

అదే సమయమునకు వేరొక మందిరమున ధుని ప్రజ్వలించు కార్యక్రమమునకు వేంచేసియున్న అనసూయమాత, తాత దివ్య మంగళ రూపము కనుమరుగైనప్పుడు తాతపై ఉన్న ప్రేమతో రామసన్నిధానము బాధ్యత స్వీకరించి అచ్చట అఖండ ధునిని వెలిగించి ఈ ఆశ్రమమందు తన శక్తిని ప్రతిష్ఠించింది. ఆ రకముగా తాతగారిచే స్వయముగా ‘అనక్క’ అని పిలిపించుకున్న అనసూయమాత తాతపట్ల తన సోదరీ భావమును నిర్ధారించింది.

ఓం అనక్క సోదరాయ నమః

ఇద్దరు అవధూతల మేలు కలయికతో ప్రారంభమైన ప్రేమమందిరమైన “రామసన్నిధానము”లో చేరిన పసిపిల్లలను వీరిద్దరే కాక ఇతర అవధూతలు కూడా తమ పిల్లలుగా భావించి బాధ్యత వహించి రక్షిస్తున్నారు.

కల్లూరులో తాతగారిని దర్శించుకున్నప్పుడు శైలజ తల్లియైన కృష్ణలీల అప్పటికే తాతగారి భక్తురాలుగా ఉన్న తన కూతురు యోగక్షేమములు తాతనే చూడాలని మనస్ఫూర్తిగా తాతగారిని మనసులోనే ప్రార్థించగా వెంటనే తాతగారు ‘ఆ’ అని సమాధానమిచ్చిరి. ఆ సమాధానము ఆమెకెంతో నిశ్చింతని ప్రసాదించి తాతగారితో పాటుగా ఢిల్లీ తప్ప అన్ని యాత్రలూ చేసుకుంది. అయితే తాత సమాధి తరువాత రామసన్నిధానము ఏర్పడినప్పుడు తన జీవన విధానమును మార్చుకొను కఠోర నిర్ణయము శైలజ తీసుకున్నప్పుడు మాత్రము కన్నతల్లిగా తట్టుకోలేక తల్లడిల్లిపోయింది. అప్పుడు ఆమె తన బాధనూ, ఆందోళననూ తనలోనే దాచుకుని మౌనముగా తాతగారినే కూతురు క్షేమము కోసము ప్రార్థించినప్పుడు ఆ తల్లి మూగవేదననూ, ఆందోళననూ ఆలకించిన తాత ఆమెకు మానసిక ధైర్యమునూ, శక్తిని ఇచ్చిరి. తాత ప్రసాదించిన శక్తితో సన్నిధానము పట్ల ఎంతో భక్తిభావన కలిగి సన్నిధానమునకు ఎప్పుడు ఏ సేవ అవసరమైతే నిస్వార్థముగా ఆ సేవ చేసుకుంటున్నది. అయితే తన బాధ్యతలు ముగిసే పెద్ద వయసులో సన్నిధానము పిల్లల బాధ్యతను స్వీకరించి, ఆ పిల్లలను సంపూర్ణముగా, మనస్ఫూర్తిగా అమ్మమ్మలా ఆదరించి వారిని కంటికి రెప్పలా కాపాడుతున్నది. పిల్లలతో అనుబంధము పెంచుకుని జీవిస్తున్న శైలజ నీతి నియమములకు కట్టుబడి ఎంతటి విపత్కర పరిస్థితులు ఎదురైనప్పటికీ రామసన్నిధానము గడప దాటక తాత ఆమెకు సూచించిన జీవన విధానమును వేదవాక్కులా భావించి కట్టుబడియుండుట చేతనే ఆమె జీవితమునకు సరియైన సార్థకత కలిగించుటకే తాతగారు తన జీవిత చరిత్ర రాయు అద్భుత భాగ్యమును భిక్షారూపముగా తన కూతురుకు ప్రసాదించిరని తెలుసుకున్న తల్లి ఆనాడు ‘ఆ’ అన్న ఒక్క పదముతో తనకు ధైర్యము నివ్వడమే కాక తన కూతురుకు తాత రక్షా

కవచములా నిలిచిరని తెలుసుకుంది. జన్మనిచ్చిన తల్లిని తానే అయినా తన కూతురు పట్ల తాతగారు కురిపించిన మాతృప్రేమకు పొంగిపోతూ 'మాతృదేవోభవ' అన్న పదమునకు నిర్వచనమైన తాతగారికి మనఃపూర్వక నమస్కారము లర్పించుకుంటున్నది.

తాతగారి వాక్కుకున్న మహిమ ఈపాటికి పూర్తిగా అర్థమయింది కదా. తాతగారు శరీరంతో లేనప్పటికీ వారి శక్తి కలకాలం నిలిచి ఉంటుంది. కాబట్టి మనకు అవసరమైనప్పుడల్లా ఏ స్వప్న సందేశము ద్వారానో లేక తాతగారికీ - తాతగారి గ్రంథానికీ తేడాలేదు కాబట్టి ఆ గ్రంథం ద్వారా కూడా మనం తాత వాక్కును గ్రహించవచ్చు. ఎటువంటి సమస్యకానీ, క్లిష్టపరిస్థితి కానీ ఎదురైనప్పుడు తాతగారిపై ఆధారపడిన భక్తులు తాతనుండి సంపూర్ణమైన, తృప్తికరమైన సమాధానమునూ, ఫలితమునూ నేటికీ కూడా పొందగలుగు తున్నారు.

**తృమేవ సర్వం మమ దేవ దేవ
ఐనిమిదవ అధ్యాయము సంపూర్ణము**

అధ్యాయము - 9

శ్రీ గణేశాయనమః శ్రీ సరస్వత్యై నమః శ్రీ రామావధూతాయనమః

**మహోగ్రం మహాకాయం ముగ్ధమోహనరూపం
తారయతి సంసారాత్ తాత ఇత్యక్షర ద్వయం**

రామిరెడ్డి తాత ప్రేరణ, ప్రోద్బలము, ఆశీస్సులతో ప్రప్రథమముగా సేలము నుండి దేవిమాయమ్మ తరలిరాగా ప్రత్యక్షముగా శ్రీ సాయి నాథుని దర్శన భాగ్యంతో అపూర్వ త్రివేణి సంగమ మేలు కలయికతో అత్యద్భుతముగా రూపుదిద్దుకున్నది గుంటూరులోని నల్లపాడులో వెలసిన సాయిమందిరము.

నాగసాయి మందిరము - నల్లపాడు :

ఏదైనా ఒక మహాత్కార్యమును సాధించవలెనన్నా ఏదైనా ఒక మహాద్భుతము సృష్టించాలన్నా దానికి అంతులేని పట్టుదల, కృషితో పాటు దైవానుగ్రహం కూడా సంపూర్ణముగా కావాలి. ఈ దైవ బలముతోనే అనేక కష్టనష్టముల కోర్చి ఒక అపూర్వ కలయికకు శ్రీకారం చుట్టి సాధించిన ఘనత నాగసాయి మందిర వ్యవస్థాపకులైన బాలచందర్ గారికి, వారికన్ని విధములా సలహాలను, సహాయ సహకారములను అందచేసిన మామిడి శివప్రసాద్ గారికి చెందుతుంది. తాతగారే స్వయముగా సంకల్పము కలిగించి, ఆశీర్వాదించి అది నెరవేరేలా పరిస్థితులను కల్పించి ఒక మహత్తర కార్యక్రమమును సాధించుటలో భక్తులకు అండదండలుగా నిలుచుటయే కాక ఆ దారిలో ఉన్న ఆటంకములను తొలగించి ఆ కార్యక్రమము జయప్రదముగా జరిగేలా చూసారు. ఆ వివరములన్నియు ఇప్పుడు తెలుసుకుందాము.

చిన్నతనము నుండి నాస్తికుడుగా నున్న బాలచందర్ గారు మిత్రుల ప్రోద్బలముతో మొట్టమొదటి సారిగా 1984 విజయదశమికి షిరిడీకి వెళ్ళినప్పుడు

బాబా చూపించిన అద్భుత లీలలకు మైమరచిపోయి అప్పటినుండి సాయిపథంలో అడుగిడిరి. తరువాత గుంటూరు నందు సాయిబాబా మందిరమును నిర్మించవలెనన్న కోరిక కలిగినది. కానీ ఎటువంటి పురోగతి లేక కాలం గడచిపోగా ఈ విషయమై మిక్కిలి కలతచెంది ధైర్యం కోల్పోయిన బాలచందర్ గారు ఇక ఈ కార్యమును సాధించవలెనంటే షిరిడీకి వెళ్ళి అక్కడనే ఉండి ఈ కార్యక్రమము సఫల మయ్యేలా బాబాను కోరుకొనుటకు నిశ్చయించుకొనెను.

అప్పుడు శివప్రసాద్ గారు సాయి సచ్చరిత్రను పారాయణము చేస్తూ ఉంటే సాయి అనుగ్రహమును పొందవచ్చునని ధైర్యం చెప్పగా గుంటూరు చేరి పారాయణమును మొదలు పెట్టిరి. కొద్ది రోజులకు పరిస్థితులు అనుకూలించిన తరువాత మందిరమునకు కాలసిన స్థలము 25 సెంట్ల భూమిని పుడుముల కోటిరెడ్డి గారు దానమిచ్చుటకు ముందుకు రాగా అనుకోని విధముగా మందిరమునకు కావలసిన స్థలము ఏర్పాటైనది.

సాయితత్వ ప్రచారములో తరించిన భరద్వాజ మాస్టారు గారికి విషయమంతయూ వివరించగా వారెంతగనో ఆనందించి షిరిడీ నమూనా వలె గురుస్థాన్, ద్వారకామాయి ఉన్న మందిరములు దక్షిణ భారతమున లేవు కావున ఆ విధముగా నిర్మించుమని సలహానిచ్చి వరి మొక్క వలె కాక మట్టి వృక్షము వలె కలకాలము ఉండునట్లు కట్టమని సలహా నిచ్చుటచే 'దక్షిణ షిరిడీ' అని నామమిడిరి. ఆ విధముగా సేకరించిన స్థలమునందు ఒక తాత్కాలిక మందిరమును ఏర్పాటుచేసి 10-7-86న దత్తాత్రేయ స్వామి, సాయినాథుల చిత్ర పటముల నుంచి అఖండ దీపమును వెలిగించి ఇక అప్పటి నుండి ఆ ప్రదేశములో అఖండ సాయి నామ సంకీర్తనలు, సచ్చరిత్ర, గురుచరిత్ర పారాయణములు, అన్నదాన కార్యక్రమములను నిరంతరముగా అత్యంత వైభవముగా జరిపించుచుండిరి. ఆ విధముగా ఆ ప్రాంతమంతా సాయినామ స్మరణములతోనూ, పారాయణములతో నిత్యం కళకళలాడుతూ దేదీప్య మానముగా వెలుగొందుతూ ఉండేది.

భరద్వాజ మాస్టారు ద్వారా తాతగారి గురించి తెలుసుకున్న బాలచందర్ గారు, శివప్రసాద్ గారు ధుని ప్రారంభోత్సవం దత్త స్వరూపుడైన తాతగారిచే జరిపించిన బాగుండునని మాస్టారుగారిని సంప్రదించగావారు దయాళ్ శరణ్ గారిని సంప్రదించమని చెప్పగా వీరు కర్నూలు చేరి దయాళ్ శరణ్ గారి ఇంటికి వెళ్ళి వాకబు చేయగా వారు ఇంటిలో లేకుండుటచే వారి కుమారుడు వీరి రాక గురించి తెలుసుకుని అసలు తాతగారు తమ స్వస్థలం వీడి ఎక్కడకూ వెళ్ళరనీ, ఇంతవరకూ వారిని తీసుకొని వెళ్ళుటకు వచ్చిన వారందరూ వెనుకకు మరలి వెళ్ళిరని తెలుపగా విని నిర్ఘాంతపోయి ఏమి చేయుటకు పాలుపోక రాత్రి ఒంటిగంట ప్రాంతమున వసతికి చేరి బాబాపై భారము వేసి సచ్చరిత్ర పారాయణము చేసి తెల్లవారి తాతగారి ఇంటి వద్దకు వెళ్ళేసరికి తాతగారు దిగంబరులుగా, నిర్వికల్పులుగా దర్శనమిచ్చిరి. సాష్టాంగ నమస్కార మొనర్చి తాము వచ్చిన పనిని వివరించి తాతగారిని రమ్మని ప్రార్థించగా తాతగారు "మీరు పొండి" అని అన్నారు. అయితే శివప్రసాదు గారు ధుని అనగా దత్తాత్రేయుడు కావున దత్తస్వరూపుడు అయిన తాతతో "మీ కార్యక్రమమునకు మీరే రాకపోతే ఎలా తాతా" అని ప్రార్థించగనే తాతగారు వెంటనే లేచి నిలబడిరి. అంటే తాత తను దత్తుడనని అంగీకరించినట్లే కదా. ఆ విధముగా అంగీకారము తెలిపిన తాతగారితో పాటు, వారి అక్కగారు కూడా ప్రయాణము కాగా అందరూ కలసి పయనించి నిర్ణీత సమయమునకు గుంటూరు చేరుసరికి అక్కడ తాతగారి రాకకై వేయి కన్నులతో ఎదురు చూచుచున్న భక్త జన సందోహము ఆనందోత్సాహములతో ఎదురేగి తాతగారిని సగౌరవముగా మందిరములోనికి ఆహ్వానించిరి. భక్తుల ఆనంద సందోహములు, నామసంకీర్తనల మధ్య తాతగారు ధుని స్థాపన కార్యక్రమము నిర్వహించిరి. ఆ తరువాత తాతగారు మందిరము వెనుక గల గదిలో విశ్రమించియుండగా అకస్మాత్తుగా ధునిలో ఉవ్వెత్తున మంటలు లేచినవి. పైన తాటాకుల కప్పు కావడం వలన భక్తులందరూ అమిత ఆందోళనకు గురి కాసాగిరి. అప్పుడు ఎక్కడో వెనుకగదిలో ఉన్న తాతగారు ధుని సంగతి ఎవ్వరూ చెప్పకమునుపే 'ఆ ! ఆ! అని రెండుసార్లు సిగరెట్టు నుసిని కిందకు విదల్చగనే ధునిలోని మంటలు తగ్గుముఖం పట్టసాగాయి. ఈ సంఘటన షిరిడీలో ఒకసారి ధునిలో మంటలు ఈ విధముగానే లేవగానే బాబా పటకా పట్టుకుని స్తంభంపై

కొడుతూ 'దిగు దిగు శాంతించు' అనగానే మంటలు దిగిపోయిన సంఘటనను జ్ఞప్తికి తెస్తున్నది.

ఆ మర్నాడు మధ్యాహ్న హారతి సమయం వరకు ప్రశాంతముగా ఉన్న తాత ఇక అప్పటినుండి బాలోన్మత్త పిశాచ వేషధారియైన దత్తుడైనాడు. మందిరము నుండి వెలుపలకు వచ్చేసి రోడ్డుమీద, పొలముల మధ్య ఎడతెరిపి లేకుండా తిరుగుతూ ఎవ్వరెన్ని విధములుగా బ్రతిమాలినా మందిరము లోనికి రాకుండా, ఆహారము తీసుకోకుండానే ఉండిరి. ఆ విధముగా 72 గంటల పాటు ఎండను, చలినీ కూడా లెక్కించక పాదరక్షలు లేకుండగనే ముళ్ళ పాదల మధ్య తిరుగుతూ ఆఖరుకు రాత్రి సమయమందు కూడా మందిరములోనికి రాకుండా గడిపారు. ఈ మధ్యలో ఒక్కసారి శివప్రసాదు గారి భార్య లక్ష్మీ ప్రసన్నగారు తాతగారిని ఎన్ని విధములుగనో ప్రార్థించి తాతను తాను పూజించ దలచాను కాబట్టి మందిరము లోనికి రమ్మని ప్రార్థించగా 'ఇక్కడే చేసుకో అక్కా' అన్నారు, కానీ లోపలకు రాలేదు. అయితే ఆఖరకు ఎంతగనో బ్రతిమాలేసరికి మందిరము వరకు వచ్చేసరికి అప్పటివరకు తాతగారి కోసము వేయి కన్నులతో ఎదురు చూస్తున్న భక్తబృందమంతా ఒక్కసారిగా వెల్లువలా తాతను చేరి అదుపు తప్పిన హర్షాతిరేకముతో హారతులు, ధూపములు, నమస్కారములతో తాతగారిని ఉక్కిరి బిక్కిరి చేసేసరికి మందిరము గుమ్మము వరకు వచ్చిన తాతగారు మరలి వెళ్ళిపోయిరి. ఆ రకముగా పైకి కనిపించు కారణములేమైనప్పటికీ తాతగారు 72 గంటలపాటు మందిరములోనికి ప్రవేశించ దలచుకోలేదన్నది వాస్తవము. ఆ తరువాత వారంతట వారే మందిరము లోనికి ప్రవేశించి ఏడు గంటల పాటు విశ్రమించిరి. ఆ తరువాత ప్రశాంతముగా నున్న తాతగారిని ఆ మూడు రోజుల ప్రవర్తన వెనుక ఉన్న కారణమడుగగా తాతగారు మందిరములో ఉన్న ఆటంకములు తొలగించుటకే తానీ విధముగా చేసితినిని స్పష్టముగా సెలవిచ్చిరి. అంతేకాక తాతగారిని గురించిన అనేక విషయములు తాతగారి ద్వారానే వినవలెనన్న కుతూహలముతో రకరకముల ప్రశ్నలు వేయగా వీరి కోరికను మన్నించిన తాత అన్నింటికీ వీరిని సంతృప్తి పరచు సమాధానములు ఇచ్చిరి. అందులో ముఖ్యముగా తాతగారిని కృష్ణుని కాలములో

మీరున్నారా అని అడిగిన ప్రశ్నకు తాతగారు సమాధానము చెప్పుటకు రెండు రోజులు తీసుకొని తరువాత 'అవును' అని సమాధానమిచ్చిరి. అనగా దీనిని బట్టి తాతగారు 'కాలాతీతుడు' అన్న వీరి నమ్మకము స్థిరపడినది. తన తత్త్వమును వెలిబుచ్చుటకు ఇష్టపడక పోవుటచేతనే తాతగారు సమాధానము చెప్పలేదు. అయితే వీరి భక్తి శ్రద్ధలు గమనించి వీరి అనుమానమును తీర్చిరి.

ఒకరోజు తాతగారిని తీసుకుని గొలమూడి వెంకయ్యస్వామి మందిరమునకు చేరు సరికి మధ్యాహ్న భోజన సమయమాయెను. అప్పుడు భక్త జనుల మధ్య ఉన్న తాతగారికి భోజనము తినిపించబోగా ఎవ్వరేమి పెట్టిననూ తాతగారు ఉమ్మివేయసాగిరి. అంతేకానీ ఒక్క ముద్ద కూడా తినలేదు. ఎప్పుడూ లేనిది తాతగారు ఎందుకలా ప్రవర్తిస్తున్నారో అర్థము కాక ఆశ్చర్యపోవడము భక్తుల వంతైంది. ఆ తరువాత వారికి తెలిసినదేమిటంటే వెంకయ్య స్వామి గారు ఎవరైనా చూస్తుండగా భోజనము చేసేవారు కారు. ఆ స్వామి స్థానములో నిలచిన తాతగారు ఆ స్వామిలాగానే ప్రవర్తించి ఆయనకు, తమకు బేధము లేదని నిరూపించిరి. అక్కడ నుండి తిరుగు ప్రయాణములో విద్యానగరు మీదుగా గుంటూరు చేరిరి. ఆ విధముగా మూడు రోజులు అనుకున్న కార్యక్రమము 18 రోజుల వరకు కొనసాగి తాతగారితో వారికి అపురూప బాంధవ్యమునూ, మధురానుభూతులను కలిగించినది. ఆవిధముగా తాతగారు ధర్మసంస్థాపన కోసం లోకోద్ధరణ గావించు కార్యక్రమములకు శ్రీకారం చుట్టుట ప్రారంభమాయెను. ఆ రకముగా పద్దెనిమిది రోజులు సాక్షాత్ భగవంతునితో సాంగత్యము కలిగి భారమైన మనసులతో తాతగారిని కర్నూలు తీసుకొని వెళుతుండగా తిరుగు ప్రయాణంలో బాలచంద్రర్ గారు వాళ్ళు తాము తాతగారిని వదిలి వచ్చేస్తుంటే ఇన్ని రోజులు తమను అలరించిన తాత ఏవిధముగా వ్యవహరిస్తారోనని ఆతృత నిండిన మనసుతో గమనించగా కల్లూరు చేరిన వెంటనే తాతగారు అసలు వీళ్ళెవరో కూడా తెలియనట్లుగా ప్రవర్తించి వెనుదిరిగి కూడా చూడలేదు. తనకు ఏ విధమైన మమకారము బంధములు ఉండవని తెలుపు నిజమైన అవధూత తత్త్వమును వారు గ్రహించేలా చేసారు.

అయినప్పటికీ తాతను వదిలి వస్తున్నామనే దుఃఖముతో భారమైన హృదయములతో వారు గుంటూరు చేరిరి.

తాతగారిని ప్రత్యక్షముగా దర్శించి సేవించుట వలన అవధూతల ప్రేమ, కరుణలను సంపూర్ణముగా గ్రహించిన బాలచందర్ గారికి మందిర శంకుస్థాపనను మరొక అవధూత అయిన “దేవిమాయమ్మ”, రామిరెడ్డి తాత గార్లతో చేయించవలెనన్న అద్భుత సంకల్పము కలిగినది. ఈ విషయమై భరద్వాజ మాస్టారు గారితో సంప్రదించగా వారు మాయమ్మ గురించిన వివరములు తెలిపిరి.

కన్యాకుమారి, త్రివేణీ సంగమ తీరములో నివాసముండే దత్తావతారిణి దేవిమాయమ్మ వయసు ఎవ్వరికీ తెలియదు. అనేక సంవత్సరములుగా రాజన్ అను భక్తుడు మాయమ్మను సేవించుకుంటూ ఆవిడతో పాటే ఉండిపోయాడు. అమ్మ తరచుగా సంద్రములోనికి వెళ్ళి ఎప్పటికో తిరిగి వస్తుండేవారు. అంతేకాక అమ్మ నిత్యాగ్నిహోత్ర. సముద్ర తీరమునందు కూర్చుని చితుకులు పేర్చి ధునిని వెలిగించి కర్మలు ధ్వంసం చేసేవారు. అమ్మచుట్టూ ఎల్లప్పుడూ కుక్కలు గుంపులు గుంపులుగా తిరుగుతుండేవి. అమ్మ వాటికి విరివిగా పాలు, బన్నులను పెడుతుండేవారు. సముద్రములోకి తరచుగా వెళ్ళి వస్తుండుట, ఆ తీరములోనే అనేక సంవత్సరములుగా ఉండి భక్తుల బాధలను బాపుతున్న మాయమ్మలోని మహాత్మ్యమును గుర్తించి అక్కడి ప్రజలు అమ్మ తన చేతులను తలమీద పెట్టి ఆశీర్వాదించిన తమ కష్టములు తీరినట్లు, అమ్మ చేత బొట్టుపెట్టించుకుంటే తమకు మేలు చేకూరినట్లు భావించేవారు. ఆ విధముగా ఎన్నో సంవత్సరములు కన్యాకుమారిలో ఉండి అక్కడి ప్రజల బాగోగులు చూసిన అమ్మను అక్కడి ప్రజలు ‘సాగరకన్య’ అని పిలిచి కొలిచేవారు.

అటువంటి మాయమ్మ ద్వారా శంకుస్థాపన చేయించడమంటే సామాన్య విషయం కాదు. అందుకు తగిన దైవవక్త, సంకల్ప బలము ఎంతో అవసరము. అసాధ్యమైన కార్యములు సుసాధ్యము కావాలంటే అఘట ఘటనా సమర్థుడైన దత్తాత్రేయుల వారిని వేడుకోవడ మొక్కటే మార్గమని తలచినవారై గురుచరిత్ర

పారాయణములు భక్తులచే చేయించిన దత్తావతారిణి దేవిమాయమ్మను ఈ మందిరమునకు తీసుకు రావచ్చునను ఆలోచనకు శ్రీకారం చుట్టినవారై భక్తులచే పారాయణములు చేయించుట ప్రారంభించి వారందరినీ దక్షిణ దేశ యాత్రకు కన్యాకుమారి వరకు తీసుకువెళ్తామని చెప్పిరి. ఈవిధముగా రకరకముల ప్రయత్నముల ద్వారా ఏ విధముగానైనా దేవిమాయమ్మను రప్పించవలెనన్న దృఢ సంకల్పముతో లొకికముగా ఈ ప్రయత్నములు చేయుచుండిరి. ఇక దేమునిపై భారము వేయుటకు తాతగారిని దర్శించి ఎట్లయిననూ దేవిమాయమ్మ వచ్చునట్లు చేయు బాధ్యతను తాతగారిపై ఉంచి తాతగారు అందుకు అంగీకరించిన తరువాత ధైర్యముగా మిగిలిన పనులలో నిమగ్నులైరి.

సుమారు 300 పారాయణములు పూర్తయిన పిదప 6-11-86 తేదీన కన్యాకుమారికి బయలుదేరుటకు ముహూర్తం నిర్ణయించిరి. భక్తులందరూ ప్రయాణపు ఏర్పాట్లను గావించుకొని మందిరము వద్దకు చేరుచుండిరి. అయితే ఈ కార్యక్రమమునకు రూ. 20,000 ఖర్చుల నిమిత్తము కావలసి రాగా వస్త్రాయనుకున్న ధనము సమయమునకు సమకూరక పోవడంతో నిర్వాహకులు ఏమి చేయుటకు పాలుపోక దిక్కుతోచని స్థితిలో ఉండిరి. అటువంటి విపత్కర పరిస్థితులలో ఈ సభ్యులతో ఎటువంటి పరిచయమూ లేని సుశీల గారు సంగతి తెలుసుకుని ఒక సత్కార్యము సఫలమగుటకు ఇటువంటి చిన్నచిన్న ఒడిదుడుకులను అధిగమించ వలసినదేనని తెలిసినవారు కాబట్టి ఎంతో సహృదయముతో వారు ఈ రూ. 20,000 మొత్తము ఖర్చును సభ్యులకు అందించిరి. ఆవిధముగా ఒక మహాత్కార్యమునందు భాగం వహించుటకు దేవిమాయమ్మ సుశీల గారికి ఆ బుద్ధిని, ఆలోచననూ, అవకాశమునూ ఆ విధముగా కలిగించినది.

భక్తులందరూ దారి పొడవునా భజన, సంకీర్తన, పారాయణ, సత్సంగములతో కాలము గడిపి అమితోత్సాహముతో కన్యాకుమారి చేరిరి. కన్యాకుమారిలో దేవిమాయమ్మను గురించి తెలుసుకొనుటకు వెళ్తుండగా ‘మాయమ్మ మందిర్’ కనిపించినది. లోపలకు వెళ్ళి వాకబు చేయగా ఆ మందిరము దేవిమాయమ్మదని తెలిసినది. అయితే అమ్మ కన్యాకుమారిలో ఉండుటలేదనీ, సేలములో ఉంటున్నారనీ

తెలియగనే బాలచందర్ గారు ఒక్కరే సేలం బయలుదేరి తెల్లవారు ఝామున గం. 4.30 నిముషములకు సేలం చేరిరి. కన్యాకుమారిలో పూజారి ఇచ్చిన చిరునామా ప్రకారం వెదుకుతూ వెళ్ళుచుండగా ఒక చిన్న కుక్కపిల్ల వచ్చి దారి చూపుతూ ఒక ఇంటిముందు ఆగిపోయినది.

ఆ ఇల్లు ఎవరిదో తెలియకపోవడము, ఆ ఇంటి తలుపులు మూసి ఉండడము వలన తెల్లవారి వారు తలుపులు తెరచు వరకు అక్కడనే దత్త నామస్మరణ చేసుకొనుచూ ఉండగా తరువాత ఆ ఇల్లు మాయమ్మ నివాసమని తెలిసినది. లోపలకు వెళ్ళి ఇన్ని రోజుల దీక్షకు ఒక రూపము రాబోతోందన్న తహతహతో మాయమ్మ పాదములకు నమస్కరించగా భాషకందని భావముతో అమ్మ దీవించినది. అటు పిమ్మట తన రాకకు గల కారణము అమ్మ బాగోగులు చూసుకునే రాజన్ గారికి వివరిస్తూ మందిర శంకుస్థాపనకు అమ్మను తీసుకు రావలసినదిగా కోరారు. అయితే రాజన్ గారు అమ్మ ఎక్కడకూ వెళ్ళరని చెబుతూ అమ్మ బాలచందర్ గారికి ప్రసాద రూపములో ఇచ్చిన అరటి పళ్ళను శంకుస్థాపన స్థలములో వేసి అమ్మ వచ్చినట్లు భావించుకోమని చెప్పారు.

అయితే ఇన్ని వ్యయప్రయాసలకోర్చి ఇంత దూరము వెతుకుకుంటూ వచ్చినది అమ్మను స్వయముగా తీసుకుని వెళ్ళుటకే కానీ ఇలా ప్రసాదములతో తృప్తిపడదలచుకోని బాలచందర్ గారు అమ్మ వచ్చువరకు అక్కడ నుండి కదిలేది లేదని భీష్మించుకుని కూర్చున్నారు. కన్యాకుమారి నుండి కొందరు భక్తులు సేలము చేరిరి. ఆ రకముగా మూడు రోజుల వారి భక్తిని పరీక్షించిన అమ్మ నాలుగవ నాడు గుంటూరుకు బయలుదేరిరి. మార్గమధ్యములో ఉన్న ఒంగోలులో భరద్వాజ మాస్టారు గారి ఇంటికి మాయమ్మను తీసుకువెళ్ళి గుంటూరు చేరిరి.

వేలాదిగా ఎదురుచూచుచున్న భక్తులందరూ ఆనందోత్సాహములతో దేవిమాయమ్మకు జయ జయ ధ్వానములు సలుపుచూ స్వాగతించుచుండగా అమ్మ మందిరములోనికి ప్రవేశించిరి. అటు పిమ్మట విశ్రాంతి నిమిత్తమై అమ్మను విరలరావు గారింటికి తీసుకుని వెళ్ళి ఆ రాత్రంతయూ వారి ఇంట గడిపి మర్నాడు ఉదయం మందిరమునకు తీసుకుని వచ్చిరి.

ఆరోజు నవంబరు 17వ తేదీ 1986. వేలాదిగా భక్తులు అమ్మ దర్శనం చేసుకుని ఆనందించుచున్నారు. మధ్యాహ్న హారతి సమయమునకు లుంగీ ధరించి, తలకు బట్ట చుట్టుకుని తలపై పళ్ళెము బోర్లించుకుని ఎగురుకుంటూ ఒక స్త్రీ నవ్వుకుంటూ వంటశాలవైపు రాసాగెను. అది గమనించిన బాలచందర్ గారు అక్కడి వారితో భోజనము పెట్టుమని చెప్పి హారతికై వెళ్ళిపోయారు. ఆ తరువాత బాలచందర్ గారికి ఆమె మదిలో మెదలగా మనస్ఫూర్తిగా బాబాను ఆ వచ్చినది బాబాయే ఐనచో ఆ సాయంత్రం వారి దర్శనం మళ్ళీ కలగాలి అని మనస్సునందే బాబాకు నమస్కరించుకొనిరి. అనుకున్న విధముగనే సాయంత్రం ఆ స్త్రీ వంటశాల వైపు వెళ్ళడం చూసిన బాలచందర్ గారు ఆ వచ్చినది బాబాయే అయినచో వెనుకకు రావాలి అనుకోగానే అక్కడనే ఉన్న బాలచందర్, శివప్రసాదు మరికొందరు భక్తులు కూర్చున్న స్థలమునకు వచ్చినది. ఇక అప్పటితో బాబానే స్వయముగా సశరీరులుగా వచ్చిరను విషయము తేట తెల్లమైనది. చుట్టూ చేరిన భక్తులందరూ రకరకముల భాషలలో సంభాషించు చుండ ఎవరే భాషలో ప్రశ్నించిన వారికా భాషలో తగిన సమాధానములు రాసాగెను. ఈవిధముగా కొంత సమయము గడచిన తరువాత 'ఆకలేస్తోంది' అని అడుగగనే అన్నములో పాలుపోసి ముద్దలు కలిపి పెట్టగా తింటూ 'పనిమీద వచ్చాను, రెండు రోజులుంటాను' అని అనిరి. అప్పటికి శంకుస్థాపన ముహూర్తము రెండు రోజులుండుటచే వారా విధముగా పలికిరని అర్థమాయెను.

భోజనము, తాంబూలము సేవించి కొంతసేపటి తరువాత 'పోదంపద' అంటూ శంకుస్థాపన జరుగబోవు ప్రాంతమునకు వెళ్ళి అక్కడ కార్యక్రమమునకై తీసిన గుంటలోనికి దిగగా శివప్రసాదు గారు, బాలచందర్ గార్లు అనుసరించిరి. కొంతసేపటి తరువాత శివప్రసాదు గారిని బయటకు పంపేసిన అమ్మ ఆ గోతిలో ఈశాన్యపు దిక్కుగా రెండుకాళ్ళు జాపి బాలచందర్ గారి ఒడిలో తలపెట్టుకొని పడుకుని దిగంబరులైరి. ఇన్ని సంవత్సరముల తన తపస్సు ఫలించిన క్షణములో బాలచందర్ గారు ఒక అలౌకికమైన, అనిర్వచనీయమైన అనుభూతికి లోనై తమను తాను మరచిరి. అటుపిమ్మట అక్కడ నుండి పైకి వచ్చి ఎవ్వరెవ్వరో నమస్కారములు చేసుకోబోగా ఎవ్వరికీ చిక్కక స్మశానములోకి పరుగిడి అంతర్ధానమైరి. ఆ విధముగా

సాక్షాత్ సాయిబాబా స్వయముగా తన శంకుస్థాపనకు తానే వచ్చినను విషయము అందరకూ తెటతెల్లమైనది.

అదేరోజు రాత్రి కల్లూరుకు బయలుదేరి తెల్లవారి కల్లూరు చేరి తాతగారి ఇంటికి వెళుతుండగా తాతగారే ఎదురు వస్తూ కనిపించిరి. ఆనందముతో వారిని చేరి నమస్కరించుకొని గుంటూరుకు బయలుదేరిరి. మార్గమధ్యములో తాతగారి అనుమతి, ఆశీర్వాదములు పొంది కన్యాకుమారికి వెళ్ళిన తరువాత కూడా అక్కడ ఎందుకు అంత జాప్యం జరిగినదని అడుగగా “పిలగాడి నిఘా పరీక్ష చేద్దామని నాయనా” అని తాతగారు స్పష్టపరచిరి. సాయంత్రమునకు గుంటూరు చేరుసరికి రాష్ట్ర వ్యాప్తముగా వివిధ ప్రాంతములనుండి భజన బృందములు, సత్సంగసభ్యులు, సామాన్య భక్తులు వేలాదిగా తరలి వచ్చిరి. భక్తులందరూ ఇద్దరు అవధూతలను ఒక వేదికపై గాంచిన ఆనందముతో ఉక్కిరి బిక్కిరైరి. ఇంతటి మహత్కార్యమును సాధించగలిగిన నిర్వాహకులను వేనోళ్ళ పొగిడిరి.

19-11-1986 తేదీన శంఖుస్థాపన మహోత్సవము. తాతగారిని గుంటూరు తీసుకువచ్చువరకే నిర్వాహకుల బాధ్యత. ఆ తరువాత ఈ కార్యక్రమమునకు యజమాని, కర్త అన్నీ తానే అయిన తాతగారు పరిస్థితి నంతా తన అదుపులోకి తీసుకుని కార్యక్రమమును అన్నివైపులనుండి పరిరక్షించుచుండిరి. తెల్లవారేసరికల్లా తాతగారు మంగళ స్నానములాచరించి పట్టు వస్త్రములు ధరించి ప్రసన్నులుగా నుండిరి. అమ్మ మాత్రం ఇంకా లేవలేదు. ఆ విషయమే తాతగారిని అడుగగా “లేస్తుందిలే” అనడమూ, అక్కడ అమ్మ ముసుగు తీయడమూ ఏక కాలములో జరుగుట గమనిస్తే అవధూతలకు భాషతో పనిలేదు అన్న సంగతి అర్థమవుతుంది. ఈ మధుర ఘట్టమును కన్నులార గాంచిన భక్తులందరూ ఇద్దరు అవధూతల అవ్యాజ కరుణను పొందుటచే అవధులు లేని ఆనందముతో దిక్కులు పెక్కిటిల్లునట్లు నామస్మరణ చేయుచుండగా ఆచార్య భరద్వాజ మాస్టారు గారి పర్యవేక్షణలో ఇద్దరి అవధూతల సమక్షములో శంకుస్థాపన కార్యక్రమము దిగ్విజయముగా ముగిసినది.

ఆవిధముగా మూడు సముద్రముల కలయిక కన్యాకుమారిగా కాగా తాతగారి ప్రేరణ, ప్రోద్బలము వలన సాగరకన్య అయిన దేవిమాయమ్మ ప్రప్రథమముగా సేలం నుండి తరలి రాగా, సాక్షాత్ సాయిబాబా ప్రత్యక్ష దర్శనముచే కన్యాకుమారి త్రివేణి సంగమం గుంటూరు నల్లపాడు నందు భక్తులకు అనుభవమునకు రాగా భక్తకోటి అంతయూ ఆ అపూర్వ సాగర సంగమమును కనులారా గాంచి ఆనంద సాగరమున తేలియాడారు. ఆ రకంగా అఘటిత ఘటనా సమర్థుడైన దత్తావతారుడు మన రామిరెడ్డి తాత అసాధ్యమైన కార్యమును సుసాధ్యము, సఫలము చేసిన ఘనత దక్షిణ షిరిడీ నిర్వాహకులకు దక్కించారు. ఆ తరువాత మందిర నిర్మాణము, విగ్రహ ప్రతిష్ఠలో జాప్యము జరిగినప్పటికీ నేడా మందిరము అఖండముగా వెలుగొందుతూ భక్తుల బాధలు బాపుతోంది.

బ్రహ్మాంగారి మఠము :

గుంటూరు వాసియైన వెంకటస్వామి గారు ఒకరోజు అనుకోకుండా నిర్మాణములో ఉన్న దక్షిణ షిరిడీ నాగసాయి మందిరమునకు వచ్చి అక్కడ సాయిబాబాను పూలతో పూజింపవలెనను ఉద్దేశ్యముతో ఉదయమే బయలుదేరి మందిరము చేరి పూలు చేత బట్టుకుని బాబాకు నమస్కారము చేసి ఎందుకో వెనుతిరిగి చూసేసరికి అతి చేరువలో అక్కడ తాతగారు నిలబడి ఉండడము చూసి ఆశ్చర్యముతో తన చేతిలోని పూలను తాతపై వేసి సాష్టాంగ నమస్కారము గావించగా తాతగారు ఆశీర్వాదించిరి. తలవని తలంపుగా తాత దర్శనము ఆయనకు ప్రశాంతిని చేకూర్చి అక్కడనే తాతవద్ద ఉండిపోయారు. ఆ తరువాత తాతగారు వీరితో ‘షడ’ అని చెప్పతూ బయలుదేరేసరికి తాతగారు ఎక్కడకు బయలుదేరాలో, వారిని ఎక్కడకు తీసుకువెళ్ళాలో వెంకటస్వామి గారికి అర్థముకాక తాతవెంట బయలుదేరి నడుస్తుండగా అప్పుడు వారి మనసులో తాను బ్రహ్మాంగారి ఆశ్రమము నిర్మింపదలచిన స్థలమునకు తాతగారిని తీసుకువెళితే బాగుండునను ఆలోచన కలిగి వెంటనే తాతగారిని అక్కడకు తీసుకువెళ్ళారు. వెంకటస్వామిగారు మొదట దత్తాత్రేయ ఆశ్రమమును గుంటూరులో నిర్మింపదలచి స్థలమును సేకరించిరి.

కానీ ఆ తరువాత ఆ ఆలోచనను విరమించుకుని వీరబ్రహ్మాండ్ర స్వామి ఆశ్రమమును నిర్మించాలని అనుకున్నారు కానీ ఎటువంటి ప్రయత్నమూ ప్రారంభము కాలేదు. వెంకటస్వామి గారు తాతగారినిప్పడు ఆ స్థలమునకే తీసుకువెళ్ళగా తాతగారు ముళ్ళుముళ్ళుగా ఉన్న ఆ స్థలము నలుమూలలా చకచకా నడిచి అక్కడ ఉన్న ఒక రాతిమీద పడమర ముఖముగా కూర్చుని వెంకటస్వామి గారిని బీడీ వెలిగించి ఇవ్వమని చెప్పి ఆ రాతి మీద కూర్చుని బీడీ తాగి కొంత వీరికివ్వగా ఆ నుసిని ఊదీగా భావించి వీరు స్వీకరించి నుదుటన బొట్టుగా పెట్టుకున్నారు. అప్పుడు తాతగారు అక్కడ నుండి బయలుదేరి వచ్చేసారు. వెంకటస్వామి గారు తాను నిర్మింపదలచుకున్న ఆశ్రమానికి స్వయముగా దత్తాత్రేయుడే వేంచేసి శంకుస్థాపన గావించిరని భావించి తాతగారు కూర్చున్న రాతిపైననే బ్రహ్మాంగారి విగ్రహమును పడమర ముఖముగా ప్రతిష్ఠించి ఆశ్రమ నిర్మాణమును త్వరితగతిని పూర్తిచేయగలిగిరి. ఆవిధముగా కోరకుండగనే సాక్షాత్ భగవంతుడు స్వయముగా విచ్చేసి శంకుస్థాపన గావించిన ఆ ఆశ్రమము ఎంతో పుణ్యం చేసుకుంది.

త్వమేవ సర్వం మమ దేవ దేవ

తామ్రాదీన అధ్యాయము సంపూర్ణము

మూడవరోజు పారాయణము సమాప్తము

నాల్గవే రోజు పారాయణము

అంతర్యామి

అధ్యాయము - 10

శ్రీ గణేశాయనమః శ్రీ సరస్వత్యై నమః శ్రీ రామావధూతాయనమః

చిన్మూర్తం చిన్మయం చిద్రూపం చిత్త చైతన్యవంతం
తారయతి సంసారాత్ తాత ఇత్యక్షర ధ్వయం

మనం కోరిన దానిని భగవంతుడు మనకు ప్రసాదిస్తాడు. మనం కోరకుండానే మన మనసును గ్రహించి మన అర్హతను బట్టి దానిని అనుగ్రహించేవారు సద్గురువులు. అట్టి సద్గురువైన అవధూత శ్రీ రామిరెడ్డి తాత మన మనసులో మెదిలిన చిన్న చిన్న భావాలను కూడా వెల్లడించి ఆ భక్తుల మనసును తన వైపుకు మళ్ళించుకుని వారిని సక్రమ మార్గంలోకి మళ్ళించి అవధూత తత్త్వములోని ఆనందాన్నీ, అనుగ్రహాన్నీ భక్తులు సంపూర్ణంగా పొందేలా చేసేవారు.

ఓం అంతరాత్మనే నమః

శ్రీరామరక్ష :

తన పేరు రాయవద్దని చెప్పడమే కాక, భక్తురాలని కూడా రాయవద్దనీ అలా అనిపించుకునే అర్హత కూడా తనకు లేదని చెప్పిన ఈమె తాతతో తనకు ఏ లీలలూ లేవనీ ఎందుకంటే తాతగారు తన జీవితములో ఒక భాగంగా నిలిచి తన ప్రతి కష్టసుఖమూ చూసుకుంటారనీ చెప్పిన నిశ్చల భక్తురాలు.

బ్యాంకు ఉద్యోగస్తురాలైన ఈమె పెళ్ళికాక ముందు నుండే భరద్వాజ మాస్టారిగారి పుస్తకముల ద్వారా అవధూతల గురించి వారి మహత్వముల గురించి తెలుసుకోవడం వలన అవధూతలు భగవత్స్వరూపులని గ్రహించి రామిరెడ్డి తాత నాశ్రయించింది. అప్పటి నుండి తన ప్రతి అడుగు తాతను ఒప్పించుకుని వేసేది. ఆ రకముగా ఆమె తన జీవితమును తాత చేతులలో ఉంచింది. ఏ చిన్న కోరికైనా సరే తాత నాశ్రయించి తీర్చుకునేది తప్ప తనకు తానుగా ఏ నిర్ణయమూ తీసుకునేది కాదు. తన గురించే కాక తన తమ్ముడు ఉద్యోగ విషయమై కూడా తాత వద్దకు వెళ్ళి ప్రార్థించినపుడు తాతగారు 'ఎప్పుడూ కోరికలతోనేనేనా' అని అడిగారు. అనగా ఏ కోరికా లేకుండా తాతను దర్శించు కోలేమా అని తాతగారు ప్రశ్నించిరి. అంతేకాక ఒక సందర్భములో తాతగారు సినిమాలు ఎక్కువగా చూసే అలవాటున్న ఈమెను సినిమాలు తగ్గించమంటూ సూటిగా చెప్పిరి. ఆ తరువాత కాలములో ఎప్పుడైనా టీ.వీలో అయినా సరే సినిమా చూడవలసి వచ్చినప్పుడు తాత మాటను ఉల్లంఘించి తప్పు చేస్తున్నానేమో అన్న అపరాధభావమే ఆమె మనసులో నిండి ఉండడము వలన సినిమాపై మనసు లగ్నమయ్యేదికాదు. ఆ రకముగా సాధ్యమైనంత వరకూ తాత మాటపై నిలబడడానికి ప్రయత్నించే ఈమె వినోదాలకు స్వస్తిపలికి భార్యగా, తల్లిగా తన కర్తవ్యాన్ని తాను పాటిస్తోంది.

తాతగారు కూడా తనపై ఆధారపడిన ఈమెకు మంచి శిక్షణనిస్తూ ఆమె తప్పులు చేయకుండా చూసుకుంటున్నారు. ఎప్పుడైనా ఈమె కారణము లేకుండా పనివాళ్ళను కాని, పిల్లలను కానీ తిట్టినా, పోట్లాడినా ఆ మరుక్షణమే బయట వాళ్ళ నుంచో, భర్త నుంచో ఆమెకు అంతకు రెట్టింపు అవమానము జరిగేది. అదే ఆమె కోపానికి కారణముంటే మాత్రము తాత ఆమెను ఏవిధముగాను శిక్షించేవారు కాదు. ఈవిధముగా అనేకసార్లు ఈ సంగతిని అనుభవ పూర్వకముగా గ్రహించిన ఈమె ఎప్పటికప్పుడు తనను తాను సరిదిద్దుకుంటూ సాధ్యమైనంత మంచితనాన్ని అలవరచుకుంటోంది. తాతగారి 'సిస్టమ్' అను దానికి ఇదొక చక్కని ఉదాహరణగా నిలుస్తుంది. ఎంతో క్రమశిక్షణతో తాతగారు ఈ రకమైన శిక్షణనిచ్చి తనకు కావలసిన వారిని తనకు కావలసినట్లుగా తయారుచేసుకుంటున్నారు. మానసిక సన్యాసం

అన్నిటికన్నా గొప్పనైనది. ఇంత శిక్షణ నిస్తున్నప్పటికీ ఎప్పుడైతే ఆమె ఎవరినైనా నిందించినా, కోపగించినా వెంటనే శిక్షించడమంటే తాతగారి శిక్షణలోని పట్టు తెలుస్తోంది.

ఈ విషయములో ఆమె మనము చిన్న నమస్కారము భగవంతునికి చేస్తూ మన కోరికల చిట్టాను తీర్చుకుంటూ పెద్ద పెద్ద లాభాలు పొందుతుండగా చిన్న తప్పుకు కూడా పెద్ద శిక్షను అనుభవించడము కూడా సబబేనని భావిస్తోంది.

ఒకానొక సందర్భములో తాతగారి టవలును ప్రసాదముగా పొందిన ఈమె తన పిల్లలకు ఎప్పుడు అనారోగ్యము కలిగినా వారికి టవలును కప్పి పడుకో బెట్టడం వలన ఆరోగ్యవంతులవ్వడము ఎన్నోసార్లు గ్రహించడముతో ఎప్పుడు పిల్లలకు బాగోలేకపోయినా అదే విధముగా చేసి ఆత్మత నుండి తప్పించు కుంటోంది. ఇద్దరూ ఆడపిల్లలే అయిన ఈమె మొదటిసారి తనకు మగపిల్లవాడు కలిగితే బాగుండునని కోరిక. అయితే తాతగారు కలలో ఈమె చేతిలో ఆడపిల్ల నుంచారు. అదే విధముగా ఈమెకు నిజముగా ఆడపిల్లే కలిగింది. ఎప్పటికీ పిల్లల యోగక్షేమములను తాతగారే స్వయముగా చూసుకుంటారు కాబట్టి తనకు పిల్లల విషయంగా ఎటువంటి అలజడి లేదని తనా విషయములో నిశ్చింతగా నున్నాననీ తెలిపింది.

అయితే ఎవ్వరూ చెప్పలేని, తెలుసుకోలేని జీవిత సత్యమొకటి ఈమె చక్కగా గ్రహించగలిగింది. అదేమిటంటే, సాధారణముగా మానవులు ఏదైనా ఒక కోరిక నెరవేరడానికి కానీ, ఏమైనా క్లిష్ట సమస్యల పరిష్కారానికి భగవంతుని ఆశ్రయించి మొక్కులు మొక్కి దాని నుండి బయటపడి ఆ తరువాత నెమ్మది నెమ్మదిగా ఆ విషయమునే మరిచిపోయి తమ దినచర్యలో తాము పడిపోతుంటారు. ఎక్కడోకానీ జీవితాంతము ఆ కృతజ్ఞతను చూపించువారు బహు అరుదు. ఈమె విషయానికి వస్తే ఆమె స్వచ్ఛమైన మనసుతో తాతగారికి చేసుకునే ప్రార్థన ఒకటే - అదేమిటంటే "నా సంతోష సమయములలోమాయా ప్రభావముతో నేను నిన్ను మరువకూడదు - అదే విధముగా నేను దుఃఖములో నున్నప్పుడు నువ్వు నన్ను మరవవద్దు" అని నిత్యం

తాతను వేడుకోవడమే ఈమె పూజ సాధన కూడా. అంతేకాక తాను భరించలేని కష్టములలో నున్నప్పుడు తాతను ఏమైనా అంటే దానిని కూడా తాత పట్టించుకోకుండా తనను ప్రేమగా చూసుకోవాలని ఈమె మనస్ఫూర్తి విన్నపము. ఆ రకముగా మానసికంగా తాత సన్నిధిని భావించగలిగిన ఈమె తాత అండదండలే తనకూ తన కుటుంబమునకూ 'శ్రీరామరక్ష' అని భావిస్తోంది.

చిన్నతనమందే తల్లిదండ్రులకు దూరమైన లక్ష్మి ప్రారంభము నుండి రామసన్నిధానము కార్యదర్శిగా వ్యవహరించినప్పుడు తానే ఈ శరణాలయమునకు అర్హత కలిగిన అనాధనని మనస్ఫూర్తిగా భావించేది. ఇంజనీరింగు చదివిన ఈమె అప్పట్లో చిన్న ఉద్యోగములో నున్నప్పటికీ వృత్తిపరంగా ఆమె నెమ్మది నెమ్మదిగా పైకెక్కుతూ ఒక్కసారిగా ఊహించని స్థాయికి ఎదిగింది. ఒకసారి ఆమెకు వృత్తిరీత్యా మరియు కుటుంబరీత్యా మనుషులెవ్వరూ ఎదుర్కోలేనటువంటి క్లిష్ట పరిస్థితులు ఏర్పడినప్పుడు మాటలతో కాక నిజముగా మనస్ఫూర్తిగా తాతకు సర్వస్వ శరణాగతి కాగా ఆ కష్టము నుండి తాత ఆమెను సురక్షితముగా బయట పడవేసిరి. అప్పటినుండి తాతపై అపార నమ్మకమేర్పడిన ఈమె తనకు సుఖములను ప్రసాదించేది తాతగారే అయినప్పుడు తన కష్టము కూడా తాతగారి ప్రసాదమేనను భావనను జీర్ణించుకొని ఎదుర్కొనే మానసిక పరిణితిని పొందడంతో ఆ సమస్యలన్నీ దూదిపింజలుగా తేలిపోయి ఆమె జీవితానికొక నిశ్చింతని ప్రసాదించి ఇక తాను పొందవలసినది, తాతను అడగవలసినది ఏదీ లేదన్న నిశ్చింత ఆమెకు కలిగింది. తాతను స్వయముగా దర్శించుకోక పోయినప్పటికీ తాతపట్ల అంకిత భావము కలిగిన ఈమె వృత్తిరీత్యా కొంతకాలము సన్నిధానమునకు దూరమైనప్పటికీ నిత్యమూ మనసులో తాతగారి రూపము నిండియుండి తాత మననము ఆమె అప్రయత్నముగా చేయుచున్నదంటే తాతగారు ఆమెను ఎంతగా తన పిల్లగా భావించారో అర్థమవుతున్నది. ఈమెనే కాక తాతగారు తనను, అనసూయ మాతను ఆశ్రయించి సన్నిధానమున చేరిన ఎందరెందరినో ఈ విధముగానే ఆశీర్వాదించి వారిని కష్టముల నుండి గట్టెక్కించి రక్షిస్తున్నారు.

నిశ్చలభక్తి :

ధనారెడ్డిగారి తండ్రిగారి కాలమున అనగా 1970 ప్రాంతములలో తాతగారి ప్రాభవము వెలుగులోకి వస్తున్న రోజులలోనే ధనారెడ్డిగారి తండ్రిగారైన ఎల్లారెడ్డిగారు తాత మహానుభావుడౌతాడని చెప్పారు. ఎందుకంటే తాతగారి చర్యలు, కదలికలు వారి మహత్యమును తెలుపుతుండేవి. అంతేకాక పంపుహౌసు నుండి బయటకు వచ్చిన తరువాత తాతగారు ఏ ఇంట తన పాదం మోపితే ఆ ఇంట శుభాలు జరగడమూ, ఎక్కడైనా గొడవ జరిగే పరిస్థితులుంటే తాతగారు ముందుగా సూచిస్తున్నట్లుగా అరవడము చూస్తుంటే తాత చర్యలలోని భావము అర్థమవుతుండేది. అంతేకాక లద్దగిరి ప్రాంతమంతా తాత పాదరస్పర్శచే సుభిక్షము కావడము గమనిస్తే తాతలోని శక్తి నెమ్మది నెమ్మదిగా తేటతెల్లమవడం ప్రారంభించింది. ఇక ధనారెడ్డిగారి విషయమునకు వస్తే తాతగారిని మొదటినుండి మహానుభావునిగా గుర్తించి కొలవడమే తప్ప ఏనాడూ ఇది కావాలని ఏదీ కోరుకోలేదు. అయితే మనసులో అనుకున్నవన్నీ తాతను కోరకుండగనే నెరవేరేవి. దీనిని బట్టి తాతగారికి మన మాటలతో అవసరము లేదనీ, మన మనసును గ్రహించి వారే మనకు కావలసినవన్నీ ప్రసాదించగల సమర్థులనీ అర్థమయ్యింది. ఏదైనా మనసులో అనుకునేటప్పుడు తాతను దర్శించినప్పుడు తాతగారు ఉల్లాసముగా ఉంటే ఆ పని సక్రమముగా జరుగుతుందనీ లేకపోతే కాదనీ వీరు అనుభవపూర్వకముగా అనేకసార్లు గమనించి గ్రహించారు. తాత నోటివెంట ఎప్పుడూ 'కాదు, లేదు' అన్న మాటలు వీరు వినలేదు. ఈయన ఏదైనా పని ప్రారంభించబోయే ముందు తాత దర్శనానికి వెళితే తాతగారు వీరు చెప్పకమునుపే "ఎప్పుడు మొదలు పెడతావు" అని ముందుగానే అడిగేవారు. తాత ఈ ప్రశ్న తనకు ఆశీర్వాదమని ఆయన భావించి ఆ పనిని ప్రారంభించి విజయం పొందేవారు.

ఇక్కడ కూడా తాతగారి సిస్టమ్ మనకి స్పష్టంగా తెలుస్తోంది. ఎందుకంటే భగవంతుడు, గురువు దగ్గరకు వెళ్ళినప్పుడు వారిని మనం మన ఆడంబరాలు, ఆర్భాటములతో మభ్యపెట్టలేము. ఈ పై పై మెరుగులన్నీ లొకిరిస్తూ ఉపయోగ పడతాయి కానీ దైవం దగ్గరకు వచ్చేసరికి కేవలం మనసే ప్రధానం.

ఓం సర్వాంతః కరణాయ నమః

ఈ విషయంలోకూడా ధనారెడ్డిగారు తాతను ప్రాధేయపడడం కానీ ఇది జరిగితే నీకేదైనా చేస్తానని మొక్కులు మొక్కుడం గానీ చేయక మానసికంగా తాతపై ఆధారపడి తాత వాక్కునే ఊతగా గొని విజయం సాధించగలిగారు.

ఈవిధముగా నిశ్శబ్దముగా తాతను సేవించుకుని లాభం పొందిన వీరు తాతగారి సంస్థానము నందు ముఖ్యపాత్ర పోషించుచూ కీలక సందర్భములలో తమ సేవలందించిరి. తాతగారి సమాధి మందిరమును ఎవ్వరెన్ని విధముల కట్టుటకు సంకల్పించినా ఒప్పుకోని తాతగారు వీరికి మాత్రమే ఆ అవకాశము నిచ్చి వీరిపై తనకు గల ప్రత్యేక ప్రేమను తెలియచేసిరి. అంతేకాక తాతగారి తపోభూమిని గురుస్థానముగా మలచి శ్రీరామనవమి నాడు భజన అన్నదాన కార్యక్రమమంతా వీరే జరిపించి ఆ కార్యక్రమము జయప్రదమగునట్లు చేసిరి. ఆ తరువాతి కాలములో భక్తుల సౌకర్యార్థము గురుస్థానము ఉన్న దిగుడు బావిని ఎంతో వ్యయ ప్రయాసలకోర్చి లారీల కొద్దీ మట్టిని తెప్పించి దానిని పూడ్పించి, బండలు పరచుట వలన భక్తులకు అందుబాటులోనికి తెచ్చిరి. తాతగారి అమ్మగారిని సమాధి చేయుటకు స్థలమును ప్రత్యేకముగా కొని అందులో అవ్వను సమాధి చేయించిరి. తాతగారి విగ్రహమునకు కూడా తమకు తోచిన సహాయము చేసిన వీరు ఎవ్వరైనా ముందుకు వచ్చి తాత సేవ చేసుకుంటుంటే తాను వారికా అవకాశము నిచ్చి నిశ్శబ్దముగా దూరముగా ఉండేవారు. తాత సంస్థానమునకు ఏ రకమైన సహాయము కావాలన్నా నేనున్నానని నడుం బిగించి ముందుకు వచ్చి ఆ కార్యక్రమ నిర్వహణ బాధ్యతను వహిస్తారు. ఈవిధముగా మొదటి నుండి నిస్వార్థముగా తాతగారికి తమ వంతు సేవచేసుకుంటూ తమ కృతజ్ఞతలను ఎప్పటికప్పుడు తెలుపుకుంటూనే ఉన్నారు.

ధనారెడ్డిగారి అన్నగారి కుమారుడైన లక్ష్మారెడ్డి భక్తులు తాతగారి సంస్థానము నందు గోపూజ చేసుకొను నిమిత్తము ఒక ఆవును దానమిచ్చిరి. ఆ ఆవు ప్రతి సం. కోడెను ఈనుట ద్వారా సుమారు రూ. 10,000/- ఆదాయమును తాతగారి సంస్థానమునకు అందించుచున్నది. ఈవిధముగా భక్తుల గోసేవ కోసము ఇవ్వబడిన ఆ ఆవు కూడా తాతగారికి తన సేవలందించడము నిజముగా తాతగారి లీల మాత్రమే.

నియమ పాలన :

పెసల సుబ్బరామయ్యగారు కల్లూరులో తాత దర్శనానికి వెళ్ళినప్పుడు తాతగారి చేతల ద్వారా, ప్రేమద్వారా ఆయన మనసు తనకు తెలియకుండగనే తాతగారిపై లగ్నమైపోయింది. అనేక మధురానుభూతులను మూటగట్టుకుని తృప్తిగా తన ఇంటికి చేరిరి. ఆ తరువాత ఎన్నిసార్లు కల్లూరు వెళ్ళాలని ప్రయత్నించినా వీలుకాకపోవడము వారికి వెలితిగా అనిపించేది. ఇటువంటి పరిస్థితులలో వీరి మనసు, నియమములు గ్రహించినట్లుగా తాతగారు గొలగమూడి వచ్చినపుడు వీరిని విశేషముగా ఆశీర్వాదించుటయే కాక అనారోగ్యముతో నున్న వీరితల్లిగారిని కూడా అనుగ్రహించిరి. తాను తినే ఉప్పులేని జొన్నరొట్టేనే నైవేద్యముగా తాతగారికి మనసులో నామజపము చేస్తూ అర్పించగా తాతగారు దానిని అంగీకరించి కొంత తాను తిని మిగిలినది ప్రసాదముగా సుబ్బరామయ్యగారికిచ్చి వారి మనసులో తాతను చూడాలన్న కోరికను తాతగారే స్వయముగా వచ్చి దర్శనమిచ్చి వారిని ఆనందపరచిరి.

ఈ సంఘటన ద్వారా కూడా తాతగారి క్రమశిక్షణ సుస్పష్టంగా కనిపిస్తోంది. ఒక నియమానికి కట్టుబడి ఒడిదుడుకులను అధిగమించి జీవితాన్ని సాగించడమంటే దానికెంతో మనోధైర్యం కావాలి. సుబ్బరామయ్య గారు ఆ రకమైన జీవనాన్ని సాగిస్తున్నందుకే తాతగారు స్వయంగా ఆ భక్తుని వద్దకు తరలి వెళ్ళి అనుగ్రహించుట జరిగింది. అవధూతల అవతార ప్రాముఖ్యమిదే కదా. ధర్మ సంస్థాపనకో, లోకకళ్యాణానికో వారు సంచరించేటప్పుడు ఈ రకంగా ఎంతోమంది భక్తుల నుద్దరిస్తూ ఒక జీవనదిలా తమ పని తాము చేసుకుంటూ వెళతారు.

ఆ తరువాత తాతగారు నెల్లూరు వచ్చిన సంగతి తెలిసిన సుబ్బరామయ్యగారు గొలగమూడిలో నామజం చేస్తూ తాతగారి కోసము అట్లు (దోసెలు) తయారుచేసి గొలగమూడి నుండి నెల్లూరుకు వచ్చు దారి అంతయు మౌనముగా నామజపముతో ప్రయాణించి జయచంద్రారెడ్డి గారి ఇంటిలో ఉన్న తాతగారి దర్శనమునకు బయలుదేరిరి. ఇక ఇక్కడ నెల్లూరులో తాతగారి లీలను చూడగా తాతగారు అక్కడ సుబ్బరామయ్యగారు బయలుదేరిన సమయము నుండి అన్నము, ప్రసాదములేవీ

స్వీకరించక 'అట్లు అట్లు' అంటూ అడగసాగిరి. అప్పుడు జయమ్మగారు తాతగారు అడిగారు కాబట్టి తాను స్వయంముగా తయారుచేస్తానని, మిగిలినవారు ఆలస్యమైపోతుంది కాబట్టి బయట నుండి తీసుకువచ్చి పెడదామని తర్జన భర్జనలు పడుతుండగానే ఇవేమీ తెలియని సుబ్బరామయ్యగారు నిష్కల్మష మనసుతో తాను తయారుచేసి తీసుకువచ్చిన అట్లు తినమని తాతగారిని వేడుకోవడము దానికోసమే ఎదురు చూస్తున్నట్లుగా తాతగారు వాటిని పెట్టమనగా సుబ్బరామయ్యగారు మనసులో నామజపము చేస్తూ తాతగారికి అట్లు పెట్టగా తాత వాటిని ఆప్యాయముగా ఆరగించిరి. అప్పుడు అక్కడున్న వారికి తాతగారు అట్లు కోరడంలోని అంతరార్థము అర్థమయ్యి సుబ్బరామయ్యగారికి వివరించగా వారు తన మనసును గ్రహించిన తాతగారికి వందనములాచరించిరి. మొత్తము అట్లన్నింటినీ ఆరగించిన తరువాత తాత సుబ్బరామయ్యగారిని మంచినీళ్ళు ఇవ్వమని అడిగిరి. ఆ నీళ్ళు తాగి మిగిలిన నీటిని సుబ్బరామయ్యగారి తలమీదుగా అభిషేక ధారలా పోసిరి. నిశ్చలముగా భగవద్భావములో కూర్చుండిపోయిన సుబ్బరామయ్యగారు ఒక అలౌకిక ఆనందమును మనసారా అనుభవించి ఈ చర్య ద్వారా తన ఆధ్యాత్మిక ప్రగతికి బాటలు సుగమము చేసిన తాతగారికి మనస్ఫూర్తిగా నమస్కారములర్పించిరి.

ధ్యానమందిరము :

నెల్లూరులోని దత్తస్థాయి మందిరము యజమానియైన సుబ్రహ్మణ్యం గారికి సంతానము లేకపోవుటచే సగము ఇల్లు బాబా మందిరమునకు ఇచ్చిరి. ఆ తరువాత దత్తాత్రేయుడు వారి కలలో కనిపించి మిగిలిన ఇంటిలో తన గుడి కట్టమని ఆదేశించిరి. తాతగారు ఈ మందిరమునకు వచ్చుట తటస్థించినప్పుడు సుబ్రహ్మణ్యంగారు తన స్వప్న సందేశమంతా తాతగారికి వివరించగా తాత “అంతే చేస్తావు పో” అని ఆశీస్సులందించిరి. సుబ్రహ్మణ్యం గారితో “సిగరెట్టు తాగుతావా” అని అడుగుతూ “అబ్బో ! నువ్వెక్కడ తాగుతావులే - వెలిగించు” అన్నారు. దత్తభక్తుడైన ఈయన నియమ నిష్ఠలతో కూడుకున్న జీవనము సాగించాలని తాత ఆ రకముగా ఆయనకు సందేశమందించిరి.

దీనిని బట్టి మనకు తెలుస్తోందేమిటంటే భగవంతుడెప్పుడూ ఆచార వ్యవహారాలు వదలమని చెప్పడు. నియమబద్ధ జీవితం గడపడానికి ఏర్పడ్డ ఈ ఆచార వ్యవహారాలను మన సౌలభ్యం కోసం వట్టి చాదస్తాలుగా కొట్టిపడేసి ఇష్టారాజ్యమైన జీవితం సాగిస్తే సమాజంలో క్రమశిక్షణ కనుమరుగైపోవడం ఖాయం. అందుకనే ప్రతి మనిషి తమకు నిర్దేశించిన క్రమశిక్షణ పాటించడమే సమాజానికి మనం చేయగలిగిన మేలు.

సిగరెట్టు తాతకు వెలిగించే ముందు సుబ్రహ్మణ్యం గారికి ఒత్తుగా ఉన్న తాత గడ్డమునకు ఆ జ్వాల పారపాటున అంటుకుంటే అన్న అనుమానమూ భయము మనసులో కలిగాయి. వెంటనే తాతగారు అతని మనసు చదివినట్లుగా గడ్డమును గట్టిగా చేతులతో పట్టుకుని “ఇప్పుడు వెలిగించు” అన్నారు. ఇది చాలా చిన్న విషయముగా తోచవచ్చు. కాని మన మనసులో కలిగిన ఇంత చిన్న ఆలోచన కూడా భగవంతుడు పసికడతాడన్న సంగతి ఈ మాటల వలన ఋజువయ్యింది. కాబట్టి మనమందరమూ నిష్కల్మష హృదయమునూ, ప్రశాంత చిత్తమునూ అలవరచుకొనుట ద్వారా భగవంతుని మెప్పించగలుగుతాము. ఆ తరువాత సుబ్రహ్మణ్యముగారు దీక్షతో దత్త మంత్రమును నిత్యం పఠిస్తూ మందిరమును పూర్తిగావించి ప్రతిష్ఠా కార్యక్రమమును తాడేపల్లి రాఘవరావు శర్మ గారిచే చేయించిరి. మందిరములోని పై భాగములో తాతగారు బసచేసినప్పుడు భక్తులకు ఎన్నెన్నో అనుభూతులను లీలలను ప్రసాదించిరో ఆ భాగము నందే ఆ తరువాతి కాలములో ధ్యానమందిరము నిర్మించుట వలన తాతగారి దివ్య తరంగములు నిరంతరముగా ప్రసరిస్తూండడము వలన అక్కడ ధ్యానం చేయు భక్తులకు ధ్యానమార్గము సులభతరమైనది.

సంతృప్తి :

తాతగారు నెల్లూరు వచ్చినప్పుడు ఆ ప్రయాణము మొత్తము వ్యయభారము సుబ్బారావుగారు తానొక్కరే మోసి ఆ అదృష్టం దక్కించుకున్నారు. ఇలాంటి

అవకాశములు మళ్ళీ మళ్ళీ రావు కాబట్టి వచ్చిన అవకాశమును సద్వినియోగము చేసుకోవడమే నిజమైన భక్తికి నిదర్శనము. తాతగారు ఆ విధముగా తనను సేవించుకునే భాగ్యము ఆ రూపములో కలిగించిరి. ఇంతటి సేవ చేసుకున్న వీరికి తీరా తాతగారు వెళ్ళిపోయే రోజున భక్తుల రద్దీ ఎక్కువై తాత దరిచేరి దర్శనము చేసుకునే వీలు లేకుండా పోయింది. చేయగలిగింది ఏమీ లేదు కాబట్టి తన మాస్టారుగారే తనకు ఆ లోటు తీసేయాలని మందిరము వెనుక భాగములో ఉన్న గదిలో కూర్చుని మనసులో ప్రార్థించుకుంటూ ఉంటే తాతగారే హఠాత్తుగా అక్కడకు వచ్చి ఆయనకు దర్శనమిచ్చిరి. అంతేకాక సిగిరెట్టు అడిగి తీసుకుని తాగి తిరిగి ఇచ్చి “సరిపోయిందా” అని అడిగిరి. అనగా తన దర్శనముచే అప్పటి వరకు అతని మనసులో ఉన్న అసంతృప్తి తొలగి ఆనందము కలిగిందా అని ప్రశ్నించారు. సాక్షాత్ భగవంతుడే స్వయముగా వచ్చి దర్శనమివ్వడమే కాక అతని మానసిక స్థితికి తగినట్లు ప్రవర్తించడమంటే అది కేవలము భగవంతుని గొప్పతనము మాత్రమే. ఇంతేకాక ఇంతటి సేవ చేసుకున్న ఈయన ఇల్లాలు తాతగారికి రసగుల్లా పెట్టగా తాత కొంత తాను తిని ఆ నోటిలోనిదే ఆమెకు తిరిగి ఇచ్చారు. ఈ రకముగా కూడా తాత వారి సేవను అనుగ్రహించడమే కాక తన మహాప్రసాదమును అనుగ్రహించుట ద్వారా వారిని ఆశీర్వదించిరి.

పుల్లయ్య అను భక్తుడు 1991వ సంవత్సరములో తాతగారికి నమస్కరిస్తుంటే ద్వారకామాయిలా దర్శనమిచ్చారు. జిల్లా పరిషత్తులో పనిచేసే ఇతనికి ఎన్నో సంవత్సరములుగా ఉన్న కడుపునొప్పి ఎన్ని మందులు వాడినా తగ్గలేదు. తాతగారితో ఆ సంగతి తెలుపగా ‘ఏం ఇబ్బంది లేదు’ అన్నారు. అంతే అప్పటి నుంచి నెప్పి తగ్గిపోయింది.

పుల్లయ్య గారు ఒకసారి తాతగారింటికి వెళ్ళేసరికి తలుపులు వేసుండడంతో బయట నిలబడి ఉండగా లోపలినుంచి తాతగారు ‘అరే పుల్లయ్యుచ్చాడు, వాకిలి తీయండి’ అని అన్నారు. అప్పటికి అతని పేరేమిటో ఎవ్వరికీ తెలియకపోవడమే

కాదు, అసలు అతను బయట నిలబడి ఉన్న సంగతి కూడా తాత గ్రహించి పిలవడం చూసిన అతనికి తాత సర్వజ్ఞత అర్థమయ్యింది. తాతగారు తనకు నమస్కరిస్తున్న కొందరి వీపుపై కాలితో రాయడము చూసిన ఇతనికి తాతగారు తనను కూడా ఆ విధముగా చేస్తే బాగుండునని అలా చేయడము వలన తన అహంకారము చస్తుంది అని ఇతను మనసులో అనుకుంటే ఇతను నమస్కరిస్తున్నప్పుడు తాతగారు అదే విధముగా చేసి ‘సంతృప్తిగా ఉందా’ అని అడిగారు. ఇలా అడుగడుగునా తాత చూపించు ప్రేమకు అతను బానిసయ్యాడు.

ఓం భక్తాభీష్ట ప్రదాయ నమః

ఆ తరువాత ఇతని చెల్లెలు అత్తగారింట్లో కష్టపడుతుండేది. ఇతని మనసులో చెల్లెల్ని అత్తవారింటి నుంచి బయటకు తీసుకువచ్చి భర్తతో కూడా వేరు కాపురము పెట్టించాలని కోరిక అయితే బావమరిది అందుకు మొదటలో ఒప్పుకోక తన తల్లి మంచిదనీ కోడలిని బాగా చూసుకుంటుందని వాదించేవాడు. అప్పుడు పుల్లయ్య తాతను అడుగగా తాత ‘నువ్వెలా అనుకుంటే అదే జరుగుతుంది’ అని అభయమిచ్చారు. ఆ తరువాత చెల్లెలి భర్త ఆఫీసుకు వెళుతున్నానని చెప్పి ఇంట్లోనే ఉండి తల్లి భార్యను పెట్టే కష్టాలన్నింటినీ కళ్ళతో చూడడమే కాక తల్లి భార్యను కొట్టడము కూడా చేయడంతో భరించలేక వేరు కాపరము పెట్టాడు. ఆవిధముగా తాత దయతో ఆ అమ్మాయి కాపురము కుదుట పడింది.

తాతగారు సమాధి అయిన తరువాత పుల్లయ్య కుటుంబ సమస్యలతో సతమతమయి ఆర్తిగా తాత సమాధిపై పడి ఏడుస్తుంటే తాతగారు ఫోటోలో షిరిడీ ద్వారకామాయిలా నవ్వుతూ కనిపించారు. ఆ తరువాత వారములోనే సమస్యలన్నీ తీరిపోయాయి.

శరీరంతో ఉన్నప్పుడు తాతగారు పుల్లయ్యను ఏవిధంగా ఆదరించారో సమాధి చెందిన తరువాత కూడా అదే ప్రేమను చూపించడం వలన అవధూతలకు శరీరంతో పనిలేదనీ, వారి శక్తి అనంతశక్తినీ అర్థమవుతుంది.

మౌన విన్నపం :

ఢిల్లీ యందు నామసప్తాహము జరుగుట యందు ముఖ్య పాత్ర పోషించిన ముఖ్యులలో వందనా భల్లాగారు ఒకరు. వీరు సప్తాహ ఏర్పాటు కార్యక్రమములలో ఎనలేని కృషి సల్పిరి. తాతగారు అక్కడ ఉన్నన్ని రోజులూ వందనగారు ప్రతినిత్యం తాతను దర్శించి నమస్కరించుచుండిరి. ఒకనాడు తాతకు నమస్కరించి నిలుచుని యుండగా మదిలేటి తాతగారితో అలా వెళ్ళొద్దామా తాతా అనగానే తాతగారు పోదాంపద అంటూ బయలుదేరిరి. వందనగారు స్వయముగా కారు నడుపుతూ తాతగారిని రాజధాని నగర రాజవీధులలో విహరింపజేసి విమానాశ్రయము, రాష్ట్రపతి భవన్ వంటి ముఖ్య ప్రదేశములపై తాతగారి అమృత దృష్టి పడేలా చేసి ఆ ప్రాంతములకు భగవంతుని రక్షణ కల్పించుటకు అవకాశము కలిగించిరి. ఆవిధముగా తాతగారు ఢిల్లీ ముఖ్య ప్రాంతములను పునీత మొనరించిన తరువాత వందన గారు తాతగారిని తమ ఇంటికి రమ్మని ప్రాధేయపడగా తాత అందుకు అంగీకరించి వారి ఇంటిని పావన మొనర్చిరి. అయితే వందన గారు ఎంతటి సాయి భక్తులో వారి భర్త గారైన భల్లాగారు అందుకు పూర్తిగా వ్యతిరేకి. వారికి బాబాలన్నా, పూజలన్నా గిట్టదు. తాతగారు వారి ఇంటిలోనికి ప్రవేశించు సరికి భల్లాగారు బయటకు వెళ్ళుటకు సిద్ధముగా నుండిరి. వీరి ఇంటిలోనికి ప్రవేశించువరకు అత్యంత ప్రసన్నముగా ఉండిన తాత లోపలకు అడుగు పెట్టుటతోనే ఉగ్రరూపులై తిట్టుట ప్రారంభించిరి. మధుసూదన్ గారు మొదలైనవారు ఎంతగా కలిగించుకొనుటకు ప్రయత్నించగా తాతగారు అంతకంతకూ అరచుట ప్రారంభించిరి. ఇదంతా గమనిస్తున్న భల్లాగారు ఏమీ పట్టనట్లు బయటకు వెళ్ళిపోయిరి. ఈ చర్యకు సిగ్గుపడి పశ్చాత్తాపముతో వందనగారు తన భర్త అజ్ఞానమును మన్నింపుమని కన్నీళ్ళతో ప్రార్థించి తన భర్త ఫోటోను తాతగారి చేతికందించి ఆయన మనసు మార్చుమని తాతగారిని మనసులోనే ప్రార్థించగా ఆమె విన్నపమును అర్థము చేసుకున్న తాతగారు ప్రసన్నవదనులై ఆ ఫోటో వైపు చూచుచూ చెయ్యెత్తి ఆశీర్వాదించిరి. తాతగారి ఈ చర్యను గాంచిన వందనగారు

భక్తితోనూ, కన్నీళ్ళతోనూ తాతగారి పాదములను కడిగి తన భర్తకు భక్తితత్త్వమును ప్రసాదింపుమని వేడుకొనిరి. మరుసటిరోజు ఉదయముననే భల్లాగారు మొట్టమొదటిసారిగా సప్తాహమునకు వచ్చి ఆ కార్యక్రమములో చాలాసేపు పాల్గొని తాతగారిని దర్శించి మనస్ఫూర్తిగా నమస్కరించి మరలి వెళ్ళినారు. ఆ విధముగా ఒక సత్కార్యమునందు తన వంతు కృషి సలిపి ఆ కార్యక్రమము సక్రమముగా సాగునట్లు బాధ్యత వహించిన వందనగారి మౌనవిన్నపమును విన్న తాతగారు నిశ్శబ్దముగా వారి భర్త గారి మనస్సును మార్చి అతనిలో భక్తి బీజములను నాటిరి.

గూడార్థము :

ఒకసారి తాతగారు కల్లూరు వచ్చినప్పుడు ప్రభాకర్ గారిని 'బ్రాండ్ ఉన్నదా' అని అడిగారు. ఒక మహాసంస్థానమునందు మహానుభావుడైన తాతకు ఆయన కోరిన విధముగా ఎలా చేయడమో పాలుపోక ప్రభాకర్ గారు ఆలోచిస్తుండగా తాత మళ్ళీ అదే కోరారు. ఇక తప్పని పరిస్థితులలో తాత కోరికను మన్నించి ఒక సీసా తీసుకురాగా తాతగారు రెండు గుక్కలు నోట్లో పోసుకుని పుక్కిలించి ఉమ్మినారు. అదే విధముగా ఇంకొకసారి తాతగారు 'ముక్కలు తేరా' అని అడిగారు. అప్పుడు వాళ్ళు వెళ్ళి తెచ్చేసరికి ఆలస్య మవ్వడంతో 'ఇంతసేపా' అవతల పారేయి పో అని అంటూ వాటివైపు చూడనైనా చూడలేదు. తాతగారు ఒకసారి తాగుతానని తాగలేదు కదా, ఇప్పుడైనా ఆ పని చేస్తారేమో చూద్దామనే ఆలోచనతో ఆ సీసాను కూడా ఖాళీ చేయవచ్చునన్న ఉద్దేశ్యముతో తాతగారు మందిరములో భక్తుల మధ్య ఉల్లాసముగా ఉన్న సమయమును కనిపెట్టి తాతగారిని మందు తెమ్మంటావా తాతా అని అడిగేసరికి తాతగారు కూడా అంతే ఉత్సాహముతో తెమ్మని చెప్పారు. ఇక వీళ్ళు ఆనందముతో వెళ్ళి మందుపోసుకుని తాత వద్దకు వచ్చి ధైర్యముగా ఇచ్చేసరికి అంతవరకు ప్రసన్నముగా ఉన్న తాత ఒక్కసారిగా 'తాగుబోతు ననుకుంటున్నావా' అంటూ ఉగ్రరూపం దాల్చిరి. అప్పుడు వారికి అవధాతల ప్రతి చర్య వెనుకా ఒక గూడార్థము ఉంటుందనీ, వారిని అంచనా వేయడం బహు దుర్లభమనీ తెలుసుకుని తమ తప్పు తాము గ్రహించారు.

వైఖరి :

సాయిప్రసాద్ తాత భక్తుడైనప్పటికీ కల్లూరులోనే ఉండే తాతగారు ఎప్పుడంటే అప్పుడు దొరుకుతారు కాబట్టి ఎప్పుడు వెళ్ళినా ఫరవాలేదు అన్న ఉద్దేశ్యముతో మద్రాసు నుండి వచ్చి తాతను దర్శించి వెంటనే వెళ్ళవచ్చునన్న ఉద్దేశ్యముతో కల్లూరు చేరేసరికి తాతగారు ఇంటిలో లేకపోవడంతో వెదుకుటకు బయలుదేరి ఊరంతా సాయంత్రము వరకు తిరిగినా తాత కనిపించకపోవడంతో అలసిపోయి తాత ఇంటికి తిరిగివచ్చేసరికి అప్పుడు ఇంటికి వచ్చిన తాత 'బాగా తిరిగావా' అని అడగడము చూస్తే తాతగారి సర్వజ్ఞతకు ఇంతకన్నా నిదర్శనమేమి కావాలి ?

అతనికి ఎప్పుడైతే తాతపట్ల చిన్నదైనా సరే నిర్లక్ష్య భోరణి కలిగిందో అప్పుడు తాతగారు అతని తప్పు అతనికి తెలిసేలా చేసారు. ఇప్పుడే కాక తాతగారు ఎవరైనా భక్తులు రానుపోను ప్రయాణమునకు అటువంటి ఏర్పాట్లు చేసుకుని తాత దర్శనానికి వస్తే తాతగారు వారినెప్పుడూ అంగీకరించలేదు. ఎందుకంటే స్వయంగా భగవంతుడు కొలువు దీరియుండగా ఆ భగవంతుని కృపకు భక్తుడు ఓపికగా వేచియుండాలి తప్పు మనము వెళ్ళేసరికి భగవంతుడు సిద్ధముగా ఉండి మనను అనుగ్రహించాలనుకునే భోరణి సమంజసము కాదు కాబట్టి 'సిస్టమ్'ను పాటించే తాత ఈ రకమైన పద్ధతిని ఎన్నడూ అనుమతించలేదు. అదే ఏ భక్తుడైనా ఆత్మతతోనో, ఆందోళనతోనో తాతను చేరినట్లైతే తాత ఆశీస్సులు, అనుగ్రహం వారికి తక్షణమే లభిస్తాయి. కాబట్టి భగవంతుని వద్ద మన ప్రతి అడుగు జాగ్రత్తగనే వేయాలని ఇటువంటి సంఘటనల ద్వారా అర్థమవుతుంది.

త్యమేవ సర్వం మమ దేవ దేవ

పదియవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

అధ్యాయము - 11

శ్రీ గణేశాయనమః శ్రీ సరస్వత్యై నమః శ్రీ రామావధూతాయనమః

కాంతిపుంజం కమలాక్షం కోటిసూర్య సమప్రభం
తారయతి సంసారాత్ తాత ఇత్యక్షర ద్వయం

రామిరెడ్డి తాత అంతర్యామిత్యమును, సర్వజ్ఞత్వమును తెలుపు మరికొన్ని మధురస్మృతులు.

ఆప్యాయత :

పోలకల్లు కృష్ణ గారి యుక్త వయసు నుండే వీరి తండ్రిగారు ప్రతినిత్యం తాతను దర్శించుకుని అవ్వ దగ్గర లద్దగిరి వివరములు సేకరిస్తూ తాత మహాత్మ్యమును గ్రహించు ప్రయత్నము నందుండువారు. ఒకసారి వీరు కల్లూరు వచ్చినప్పుడు వీరు బయలుదేరు సమయమునకు వీరితో పాటుగా బయలుదేరిన తాత హంద్రీ నది వద్దకు చేరుకోగానే వేగముగా నడుములోతు వరకు ప్రవహిస్తున్న నీటిలో దిగి వేగముగా నడిచి ఆవలితీరం చేరి ఈయనను పిలువగా ఆ వేగం చూసి భయపడిన ఈయన తాత బాధ్యత తన కప్పగించిన తల్లికి ఏం సమాధానము చెప్పాలోనని ఎంతగా తాతను రమ్మని వేడుకున్నా రాకపోయేసరికి కనీసం తల్లికి ఈ సంగతిని చెప్పుటకు తాతగారి ఇంటిని చేరేసరికి అక్కడ గట్టుపై కూర్చుని సిగరెట్టు తాగుతున్న తాతను చూసి దిగ్భ్రాంతి నొంది అప్పటితో తాత మహాత్మ్యమును పూర్తిగా గ్రహించి, ఇంటికి చేరి కొడుకైన పోలకల్లు కృష్ణతో తాతను ఆశ్రయించి మేలు పొందుమని చెప్పగా అప్పటినుండి తాత వద్దకు వచ్చు కృష్ణ ఇంచుమించు తన వయసే ఉన్న తాత పట్ల స్నేహభావముతో మెలిగినప్పటికీ భక్తి ప్రపత్తులు కలిగి ఉండేవారు. కో-ఆపరేటివ్ అధ్యక్ష పదవి పరీక్షకు హాజరగునప్పుడు తాతను దర్శించి పరీక్ష రాసి

ఉత్తిర్లులై నేటికీ అదే ఉద్యోగము నందు స్థిరపడిరి. ఉద్యోగముతో పాటు స్వంత పొలములు కల వీరు ఒకసారి ఉల్లిపాయల లారీలో వేరొక కొంతమంది ప్రయాణీకులతో పాటు వెళ్తుండగా దారి మధ్యలో తాతగారు తనకు సూచించిన విధముగా జపము చేసుకుని తిరుగు ప్రయాణమవ్వగా హఠాత్తుగా లారీ మొదటి చక్రం వీడిపోయి లారీ ఆగిపోయింది. అందరూ కిందికి దిగి చూసేసరికి ఎదురుగా పెద్ద గొయ్యి కనిపించింది. దాని ముందున్న చిన్న రాయికి తగిలి లారీ ఆగిపోవడము చూసిన కష్టగారికి తాతగారు తమందరినీ పెద్ద ప్రమాదము నుంచి తప్పించిరని అద్భుతము తాతను చేరి నమస్కరించుకొనిరి. ఆ తరువాత ఎన్ని పరిస్థితులెదురైనా తాత భక్తులై నిలచిరి.

సుమారు 30 సం.ల క్రితము అనగా 1975 - 78 ప్రాంతములలో తాతగారి ఇంటిలో వండుటకు ఎవ్వరూ లేని కారణంగా ముసలి తల్లికి ఇబ్బంది ఉండకుండుటకై సుగుణమ్మ, అయ్యప్పలు పేదవారైనప్పటికీ ప్రతిరోజూ రాత్రి భోజనము తీసుకుని తాతకు, అవ్వకు పెట్టేవారు. ఈ పనిని వారు క్రమము తప్పక మిక్కిలి భక్తి శ్రద్ధలతో నిర్వహించేవారు. సుగుణమ్మ వండిపెడితే అయ్యప్ప తీసుకువెళ్ళి పెట్టేవారు. ఒకసారి బయట పనిమీద వెళ్ళిన అయ్యప్ప తిరిగి వచ్చేసరికి రాత్రి 10 గంటలవ్వడమే కాక పెద్ద వర్షము కూడా పడుతోంది. వర్షము కారణముగా తాతగారింటికి వెళ్ళలేకపోయినట్లు సుగుణమ్మ చెప్పగానే భర్త సిద్ధముగా ఉన్న కారేజి పట్టుకుని ఆ రాత్రి చీకటిలో, వర్షములో పరుగున వెళ్ళి తాతను అవ్వను క్షమించమని అడుగుతూ భోజనమివ్వగా వారిద్దరూ వీరిననుగ్రహించిరి. ఆవిధముగా కొన్ని సం.ల పాటు వారీ సేవను చేసుకొనిరి. వారు చేస్తున్న ఇటుకల వ్యాపారములో అనూహ్యముగా లాభము పొందినప్పటికీ కొంతకాలము తరువాత నష్టములు రాగా బాగా చితికిపోయిన ఈ కుటుంబము అనుకోకుండా తాతకు 5 సం.ల పాటు దూరమై అష్టకష్టములు అనుభవించిరి. ఆ తరువాత తిరిగి తాత వద్దకు రావడం ప్రారంభించి నెమ్మదిగా నిలదొక్కుకుని 1987-88 ప్రాంతములలో ఎల్.ఐ.సి. ఏజెంటు అయిన అయ్యప్ప తాత వద్దకు వెళ్ళి తనను ఆశీర్వాదించమని వేడుకోగా తాతగారు ఆ సంచి పట్టుకుని ఊరంతా తిరిగారు. అప్పుడు ఆయన ఊహించని

విధముగా పదకొండు లక్షల రూపాయలకు పాలసీలు చేయించడముతో మంచి పలుకుబడి, డబ్బు సంపాదించి కుటుంబము ఆర్థికముగా బాగా నిలదొక్కుకుని ఒక చక్కని ఇల్లు కట్టుకుని ఏ తాత దయతో తామింత స్థితికి చేరుకున్నారో ఆ తాతను తమ గృహప్రవేశమునకు ఆహ్వానించి తమ ఇంటిని పావనము చేయమని కోరగా అందుకంగీకరించిన తాత వారింటికి వేంచేసి భక్త్యాలు తిని మంచి మంచి పద్యాలు పాడి అందరినీ అలరించి కొంతసేపు విశ్రమించి ఆ తరువాత వెడలిరి. వారింటిలో ఎవరికి అనారోగ్యము కలిగినా నేటికి కూడా ఆనాడు తాతగారు పడుకున్న ఆ స్థలములో పడుకోగానే వారికి ఆరోగ్యము చక్కబడుతుంది. 1989వ సం.లో తాతగారు అయ్యప్పకు రెండు జతల పాదుకలను, వీరి భార్య సుగుణమ్మకు ఒక చక్కని చీరను బహూకరించిరి. ఆ పాదుకలను భద్రపరచుకోవాలని తెలియని వీరు అవి తాత ప్రసాదముగా భావించి వాటిని వేసుకు తిరిగితే తమకు శుభము చేకూరుతుందని భావించి తండ్రి కొడుకులిద్దరూ వాటిని వాడగా కొంతకాలమునకు అవి పాడైపోయినవి. తాత పాదుకలను అందరిలా భద్రపరచుకోలేక పోయామని వీరికి బాధగా ఉన్నప్పటికీ తాత ఆశీర్వాదము తమకు కలదన్న తృప్తి మాత్రము వీరికి కలదు. 1993వ సం. భోగి రోజు ఆరోగ్యము బాగులేక తాత దర్శనానికి వెళ్ళలేకపోయిన వీరికి కనుమనాడు తాత సమాధి చెందిరను వార్త అమిత దుఃఖమును కలిగించినది. అయినప్పటికీ నేటికీ ఏనాటికీ కూడా తాము తాతను వదలమనీ అదే విధముగా తాత కూడా తమను ఎన్నటికీ రక్షించి కాపాడుతూనే ఉంటారనీ వారి విశ్వాసము. అందుకే ఎప్పుడే కష్టము వచ్చినా తాత సమాధి వద్ద బాధపడితే ఆ కష్టము దూరమౌతుందనే వారి నమ్మకం స్థిరంగా ఉంది.

తాతగారి అవతార ప్రాముఖ్యము బాగుగా వెలుగులోకి వచ్చిన తరువాత తాతగారి మహత్వమును గుర్తించి తాతను ఆశ్రయించి బాగుపడిన వారి సంఖ్య బాగానే పెరిగింది. అయితే మొదట నుంచి తాత నాశ్రయించి ఉండే మాణిక్యము భార్య ప్రతి నిత్యం తాతగారికై రెండు చపాతీలు, కొంచెము అన్నము ప్రత్యేకముగా తయారుచేసి ప్రతిరోజూ రాత్రి ప్రసాదముగా భర్తతో పంపించేది. ఎన్ని వైవేద్యాలు ఉన్నప్పటికీ ఎవరి ప్రసాదములనైనా స్వీకరించినా స్వీకరించకపోయినా తాత మాత్రము

ఈ నైవేద్యమును తప్పనిసరిగా ఆరగించేవారు. వీరు తీసుకువచ్చిన నైవేద్యమును ఒక్కరోజు కూడా తాత తోసివేయలేదంటే వీరి భక్తి ప్రపత్తులు ఏపాటివో అర్థమవుతుంది. అటువంటి మాణిక్యము మిలటరీ క్యాంపు వద్ద పాలబూత్ స్థాపించి పాల వ్యాపారం చేసుకుంటుండగా రోడ్డు విస్తరణలో భాగముగా రోడ్డుకిరుపక్కలా ఉన్న దుకాణములన్నింటినీ తొలగించాలని ఉత్తర్వులు జారీచేయబడ్డాయి. ఆ సమయములో ఇతను తాతను ఆశ్రయించగా తాతగారు “ఏం భయంలేదు పో” ! అని అభయమిచ్చిరి. చిత్రముగా అన్ని దుకాణములను తొలగించిన ప్రభుత్వము పాలబూత్ కావటంతో దానిని తొలగించలేదు. అంతేకాక ఆర్మీ ఉద్యోగులందరికీ పాలు సరఫరా చేయు అవకాశము కూడా ఇతనికి దక్కింది. ఆవిధముగా సాధ్యము కానటువంటి సమస్యలన్నీ తాత దయతో తీరిపోతాయని అర్థమవుతోంది.

పొగాకు సుబ్బన్న గారు మొట్టమొదటిసారిగా తాతగారిని కల్లూరులోని బీడిబంకు వద్ద దర్శించుకున్నారు. అప్పటికే మోకాళ్ళ నొప్పులతో బాధపడే వీరిని వీరేమీ చెప్పకుండానే తాత “డాక్టరు దగ్గరకు వెళ్ళావా” అంటూ పలకరించారు. తరువాత వీరిని గురుస్థానకీ వెళ్ళి దర్శనం చేసుకురమ్మని చెప్పారు. అలా ప్రారంభమైన తాత సేవ వీరికి తాత వద్ద ఒక భక్తునిలా కాక ఒక స్నేహితునిలా చనువుగా మాట్లాడే స్థాయికి ఎదిగింది. మనసులో తాతపట్ల ఎంతో భక్తి భావములు కల వీరు తాతతో పైకి ఎంతో ఆప్యాయముగా, ఉల్లాసముగా మాట్లాడేవారు తప్ప అందరిలా భయభక్తులతో మెలిగేవారుకారు. తాతతో వారి సంభాషణ అంతా ఇద్దరి స్నేహితుల మధ్య సంవాదములా ఉండేది. తాతగారు గూడూరుకు వచ్చినప్పుడు ఈయన తాతగారిని సాదరముగా తన ఇంటికి ఆహ్వానించి పాదపూజ గావించి మంగళ స్నానములు చేయించి, నైవేద్యము ఆరగింపజేసి తన భక్తిని చాటుకొనిరి. పొగాకు వ్యాపారము చేసే వీరు వ్యాపార నిమిత్తము తరచు కర్నూలు వెళ్ళవలసిన అవసరము పడుతుండేది. వెళ్ళినప్పుడల్లా తప్పనిసరిగా తాతను దర్శించి వెళ్ళేవారు. ఒకసారి మాత్రము తాత దర్శనము చేసుకోకుండానే బయలు దేరేసరికి ఆయన చేతి గడియారం పోయింది. బస్టాండు చేరునప్పుడు అది గమనించిన ఆయన మనసులో తాతను క్షమించమని నమస్కారం చేసుకొని లాక్ష్మీకి తిరిగి వెళితే

గడియారము దొరుకుతుంది వెనుకకు వెళ్ళమని మనసుకు పదే పదే అనిపించగా వెనుకకు తిరిగి వెళ్ళగా అక్కడ పనిచేసే కుర్రవాడు ఆ గడియారం దొంగతనం చేసాడు. అయితే తరువాత అతనికంతా అయోమయముగా అనిపించి తనంత తానుగా లాక్ష్మీ యజమానికి తాను చేసిన తప్పు చెప్పా గడియారం తిరిగి ఇచ్చివేసే సమయానికి సుబ్బన్నగారు తిరిగి వెళ్ళడము వాళ్ళు వాచీ ఇచ్చేయడము జరిగింది. అప్పుడతనికి తాతను దర్శించుకోకపోవడము వలన జరిగిన పొరపాటని గ్రహించి ఇక ఎప్పుడూ ఆ పొరపాటు చేయలేదు. ఎప్పుడైనా సమయము కుదరక వెళ్ళకపోతే ఏ ఇబ్బందీ జరగదు కానీ సమయముండీ బద్దకముతో వెళ్ళకపోతే మాత్రము తప్పనిసరిగా ఏదో ఒక సమస్య ఎదురయ్యేది.

వీరి స్వంత పొలములో అధికారపు కొలతలు తీయునపుడు హద్దు రాయి ఎవ్వరకూ కనిపించలేదు. అది కనిపించక పోయినట్లైతే అతనికి చాలా నష్టం కలిగి ఉండేది. మరునాడు మళ్ళీ చూద్దామని అధికారులంతా తిరిగి వెళ్ళిపోయారు. అప్పుడు మనస్ఫూర్తిగా తాతను ప్రార్థించిన ఈయన తనకీ కష్టము నష్టము తప్పించమని వేడుకుని పడుకున్నాడు. అప్పుడు కలలో ఆ సరిహద్దు రాయి ఎక్కడ ఉందో స్పష్టముగా కనిపించగా మరునాడు వెళ్ళి చూసేసరికి కలలో కనిపించిన స్థానములోనే రాయి ఉండడంతో అతను పెద్ద నష్టము నుండి తాత దయతో బయట పడ్డాడు. తాతగారి ప్రతి ఆరాధనోత్సవమునకు గూడూరు సాయిబాబా మందిరములో పల్లకి సేవ చేయించుటయే కాక ఇతర అవసరములేమున్నా తప్పక ముందుకు వచ్చి ఆ సేవను తానందుకుంటారు.

స్వామీజీ శిష్యుడైన మణి అనేక సంవత్సరముల క్రితమే షిరిడీ చేరి స్వామీజీ నాశ్రయించి అచటనే ఉండిపోయారు. స్వామీజీ వలన తాతగారి గురించి తెలుసుకుని తాతపట్ల అమితమైన ప్రేమాభిమానములను పెంచుకున్నారు. తాతగారు దత్తగడ కల్లూరుకు వెళ్ళినప్పుడు మణి కూడా దత్తగడ వెళ్ళారు. అక్కడ ఒకసారి తాతగారు భోజనం పూర్తి చేసిన తరువాత ఈయన ముందుకు వెళ్ళి తాత గడ్డమునకు గానీ, నోటి వద్ద గానీ ఏమైనా మెతుకులు ఉండిపోయి ఉంటాయని మనసులో అనుకుని తాత నోటిని తుడవడానికి వెళ్ళగా తాతగారు “ఒన్ను మిల్లే” అనగా నోటివద్ద

ఏమీలేదులే అని అన్నారు. ఈయన తమిళనాడుకు చెందిన వ్యక్తి కాబట్టి తాతగారు ఇతనిని తమిళంలోనే పలుకరించి అతనిని ఆనందపరిచారు. ఒకసారి తప్పెట్లు, డప్పులు కొట్టేవాళ్ళు తాతగారి ముందుకు వచ్చి అత్యంత ఉత్సాహముతో డప్పు కొట్టసాగిరి. ఊళ్ళలో ఎవరైనా మహానుభావులు వచ్చినప్పుడు కానీ, దేముని ఊరేగింపులు జరిగినప్పుడు కానీ వారి గౌరవార్థము డప్పు కొట్టుట ఆనవాయితీ. ఆ విధముగనే వారు వచ్చి ఎంతో ఉత్సాహంగా తాతగారి ముందర డప్పు కొడుతుండగా తాతగారు కూడా ప్రసన్నంగా ఉండి ఆ కార్యక్రమమును తిలకించుచుండిరి. అది చూసిన మణిగారి మనస్సులో షిరిడీలో బాబాగారి కాలములో కూడా బాబా ముందర ఈ విధముగనే డప్పులు, తప్పెట్లు, తాళాలు వాయిచి బాబా ఆశీస్సులందుకుంటూ ఉండేవారు కదా అను భావము మనస్సున మెదిలి ఒక్కసారిగా మనస్సు షిరిడీ వైపు మరలగా మౌనంగా కూర్చుండిపోయారు. అప్పుడు తాతగారు ఒక్కసారిగా “ఏ-బాంబే -మాదంగా టైలర్స్ - మణీ” అని పిలవడం జరిగింది. అది విని అక్కడున్న వాళ్లందరూ ఆశ్చర్యపోయిరి. ఎందుకంటే అతను తమిళనాడుకు చెందిన వానిగనే అక్కడున్న వారందరికీ తెలుసు. కానీ అతను బొంబాయిలో మాదంగా టైలర్స్ వద్ద పనిచేసి అక్కడ నుండి షిరిడీ చేరిన సంగతి ఎవ్వరకూ తెలియదు. అంతేగాదు తాతగారు అతనిని స్వయముగా “మణీ” అని కూడా నోరారా పిలవటం ద్వారా తాత సర్వజ్ఞత్వము తెలియటమే కాక సాయిబాబాపై లగ్నమైన అతని మనసును గ్రహించిన తాత అతనిపై వాత్సల్యముతో పేరు పెట్టి పిలిచి అతనిని ఆనందపరిచిరి.

అంతేగాక ఈయన గత కొన్ని సంవత్సరములుగా పార్శ్వపు నొప్పి (Maigrane Pain)చే అమితంగా బాధపడుతుండేవారు. అసలా నెప్పికి ఏ రకమైన మందు తీసుకోవాలో కూడా తెలియని పరిస్థితి ఆయనది. అటువంటి స్థితిలో ఒకసారి తాతగారిని నెప్పి గురించి అడుగగా తాత “అదేం లేదు వాతము అదే పోతుంది” అని చెప్పారు. ఆ తరువాత దత్తగడ కల్లూరులోనే ఆ వ్యాధికి తగిన మందు దొరకడమూ, రెండు మూడుసార్లు మందు పడేసరికి నెప్పి పూర్తిగా తగ్గిపోయి ఇక అతనా నొప్పితో ఎన్నడూ బాధపడలేదు. ఇందులో గమనించవలసిన దేమిటంటే

తాత పలుకే మందులా పనిచేసి ఆయన బాధకు ఉపశమనం కలిగించింది. ఆ వ్యాధికి తగిన మందు లభ్యమగుట కేవలం తాత చూపించిన చమత్కారం. ఆవిధంగా మణి తిరిగి షిరిడీ చేరినప్పటికీ తాతతో ఆనందంగా గడిపిన ఆ క్షణములు, లీలలు తాతగారి పట్ల ఆయనకు భక్తిభావమును కలిగించాయి. అంతేకాక తాత తన కాలి గోరును తీసి వారికిచ్చిరి.

తాత సమాధి తరువాత కూడా ఆయనకు తాతగారితో అనేక నిదర్శనములు కలుగుతుండేవి. అవన్నియు కేవలం ఆయన ఆంతరంగిక విషయములు. తాతగారు ఒక కలద్వారా ఈయనను మృత్యుముఖం నుండి తప్పించిరి.

బెజవాడ భజన బృందములోని బంగారు సాహెబు అందరూ చేస్తున్నారు కదా అని తాతగారి పాదములకు నమస్కరించేటప్పుడు తాత పాదములు ఇలా ఉన్నవేమిటని మనసులో భావించి తన చేతులను వాసన చూసుకోగా అవి సుగంధ భరితముగా అతను ఆ తరువాత భోజనము చేసినప్పుడు కూడా ఆ పరిమళం అన్నమునకు సోకుటచే ఆనాటి భోజనము మరచి పోలేనంత అమృతమయముగా అనిపించినది. అయినప్పటికీ తాతగారి మహత్వమును పూర్తిగా గ్రహించలేకపోయిరి. ఆ తరువాత ఒక మందిరమునకు వెళ్ళినప్పుడు వారందరూ తాతగారిని గురించి వివరముగా తెలుపుటతో తాత మహానుభావుడను సంగతి పూర్తిగా అర్థమయ్యింది. తాతగారు సమాధి చెందిన తరువాత ఎంతగా ప్రయత్నించినప్పటికీ ఆర్థిక పరిస్థితుల వలన కల్లూరు వెళ్ళలేకపోయిరి. అయితే 2005 సెప్టెంబరు నందు కర్నూలులో ఒక కార్యక్రమమునకు హాజరైనప్పుడు చాలా కాలం నాటి తన కోరిక తీరు అవకాశమును సద్వినియోగపరచుకుంటూ ఎంతో ఆత్మతతో కల్లూరు చేరి ఆర్థితో సమాధి దర్శనము చేసుకుని వచ్చిరి.

వాసు కటేపీస్ సెంటర్ యజమానియైన వాసుగారు తాతగారి మహత్వమును గుర్తించలేక పోయినప్పటికీ తన వద్దనున్న ‘శ్రీ రామిరెడ్డి తాత పూజావిధి’ పుస్తకమును నిత్యమూ పారాయణ చేస్తూ మానసికముగా తాతకు దగ్గరై సాయి మందిర విషయములో తన చిరకాల కోరికను తాతగారు మన్నించి తనకు సేవాభాగ్యము కలిగించురను నమ్మకముతో నున్నారు.

ఖైరతాబాద్ - హైదరాబాదులో నివాసముండే కుటుంబము లక్ష్మీదేవి వాళ్ళ కుటుంబము. వీరికి ముగ్గురు ఆడపిల్లలు, ఒక కుమారుడు. అసలు తాతగారు ఎవరో కూడా తెలియని సమయములో ఒకసారి ఆమెకు తాతగారు కలలో కనిపించి ద్వారకామాయి బాబా విగ్రహమును చూపించి “నేనక్కడకు వస్తున్నాను, మీరు రండి” అని చెప్పారు. అసలు ఆ విగ్రహము ఎక్కడదో, కనిపించిన వారెవరో కూడా వీరికి తెలియదు. ఆ తరువాత ఈ కలను ఎవరికో మాటల సందర్భములో తెలుపగా అప్పుడు వారు ఆ విగ్రహ ప్రతిష్ఠాపన కార్యక్రమము కబూతర్ఖానా, హైదరాబాదులో జరుగబోతున్నదనీ, ఆ ప్రతిష్ఠాపనకు తాతగారు వేంచేయుచున్నారనీ వారికి తెలిసిన సమాచారమును తెలిపిరి. ఇక అప్పుడు అందరూ ఆనందముగా తాతను దర్శించుటకు శ్రీరామనవమినాడు కబూతర్ఖానా చేరిరి. అయితే అప్పటికే అక్కడి కార్యక్రమమును దిగ్విజయముగా ముగించిన తాతగారు, షాద్ నగర్ సాయి మందిరమునకు శంకుస్థాపన నిమిత్తమై వెళ్ళిరనీ కొంతసేపటి తరువాత వస్తారనీ తెలిసింది. ఎప్పటికో వేంచేసిన తాత వీరు దగ్గరకు వెళ్ళగానే ఎంతో పరిచయమున్నట్లు దగ్గరకు తీసుకొని పలకరించడంతో మొదటి దర్శములోనే వారి మధ్య తాతా, మనుమరాళ్ళ బంధము ముడిపడింది. అంతసేపు వేచి చూచినందుకు ఎంతో ఆనందమూ, తృప్తి తాత దర్శనం వలన కలుగగా సంతోషంతో తిరిగి వచ్చిరి.

1992 సం.లో తాతగారు హైదరాబాదు వచ్చి మూడు రోజులు ఉండుట తటస్థించింది. అప్పుడు మూడు రోజుల సేవాభాగ్యమును తాతగారు వీరికి కలిగించారు. అందులో భాగముగా లక్ష్మీదేవి గారు ఒకరోజు నైవేద్యము తీసుకొని తాతకు పెట్టి గుమ్మము దగ్గర కూర్చుని ఉండగా మూత్ర విసర్జనకై బయటకు వెళ్తున్న తాత అక్కడ పక్కకు జరిగి కూర్చున్న ఈవిడ తలమీదుగా మూత్రము పోయడమూ, అప్పటికే తాత మహత్యమును సంపూర్ణముగా గ్రహించిన ఈవిడ దోసిలిపట్టి తాగడమూ కళ్ళను మూసి తెరచేలోగా జరిగిపోయాయి. ఈవిడ తలమీదుగా అభిషేక ధారలు ధారలుగా పడుతున్నప్పటికీ ఈవిడకు స్నానం చేయాలన్న తలంపు కూడా రాలేదు. ఇదే నిజముగా అవధూతల మహత్యమును తెలుసుకోవడము అంటే మామూలుగా అనుకోవడము వేరు, నిజముగా ఆ పరిస్థితి

ఎదురైనప్పుడు ఆ భావనలో ఉండగలగడమే నిజమైన భక్తికి నిదర్శనము. తాతగారు వారి పెద్దమ్మాయి అయిన మంజులతో కల్లూరు రమ్మని చెప్పారు. అప్పుడా అమ్మాయి కల్లూరు వస్తే ఏం పెడతావు తాతా అంటే “జొన్నరొట్టె, పుంటికూర” అని చెప్పారు. అప్పటికే తాతగారి దయతో వివాహము నిశ్చయమైన ఆమె మొత్తము పెళ్ళి పత్రికలన్నీ తాత పాదాలపై పెట్టి ఆశీర్వాదము తీసుకుని ఆ తరువాత పెళ్ళి పిలుపులు ప్రారంభించారు. తాతగారు వీరింటి నుండి తిరిగి వెళుతుండగా వీరు తాతగారికి వస్త్రాలు పెట్టగా తాత పంచె మాత్రము కట్టించుకుని, సెల్లాను ప్రసాద రూపంలో తిరిగి ఇచ్చి వేసారు. వీరు ఆ సెల్లాను తమ పూజగదిలో తాత ప్రసాదముగా భద్రపరచుకొనిరి.

1992వ సం.లోనే తాతగారు మళ్ళీ హైదరాబాదు వచ్చినప్పుడు మంజుల తన భర్తతో సహా తాతగారి దర్శనము చేసుకుంది. అప్పుడు తాత “లోపలి పిండం వల్లనే ఈ బాధలు” అన్నారు. అప్పటికి ఆమెకు తాను గర్భవతిని కూడా తెలియదు. అయితే తనకసలు ఆ బిడ్డే వద్దని ఈమె అంది. అయితే తాతగారు మాత్రం ఈ కష్టము నుంచి ఎలా బయటపడతావు అంటూ ఈమె తప్పించుకునే వీలు లేకుండా చూసి కొట్టబోగా ఇదంతా ఆశ్చర్యముతో గమనిస్తున్న ఆమె భర్త త్వరగా వచ్చి ఈమెను లాగేసాడు. అప్పుడు కొంతకాలమునకు ఈమె ప్రసవించి కొడుకు పుట్టగా ఆ పుట్టిన పిల్లాడు ఎడతెరిపి లేకుండా ఏడవడం మొదలుపెట్టాడు. ఎన్నిరకాల మందులూ, ప్రయత్నాలూ చేసినప్పటికీ ఈ అబ్బాయి ఏడుపు ఆపడం లేదు. ఏడ్చి ఏడ్చి పిల్లవాడు కృశించిపోవడము చూసిన తల్లికి అప్పుడు తాతగారు ఈ పిండం వల్లనే ఇక్కట్లు అని చెప్పిన సంగతి గుర్తుకు వచ్చి ఆ అబ్బాయి కర్మ తీరాలంటే తాత పాదములే గతి అని తెలుసుకుని మూడు నెలల బాబును తీసుకుని కర్నూలు వెళ్ళడానికి ఆటో ఎక్కగానే పుట్టినప్పటి నుండి అప్పటికవరకు ఎడ తెరిపి లేకుండా ఏడుస్తున్న పిల్లవాడు ఏడుపు ఆపడమే కాక మళ్ళీ ఏడవలేదు.

అక్కడ కర్నూలులో తాత వీరి రాకకై ఎంతో ఆతృతతో ఎదురు చూస్తున్నట్లు తెలిసింది. “హైదరాబాదు నుంచి వాళ్ళొస్తున్నారు, పిలగాడు ఏడుస్తున్నాడు వెళ్ళాలి” అంటూ తాత అన్నకొడుకైన ప్రతాప్ రెడ్డిని, మదిలేటిని బస్టాండుకు వెళ్ళమని

తాత గొడవచేసి పంపించారు. వీళ్ళకు ఎవరు వస్తున్నారో తెలియనప్పటికీ తాత మాటపై వేచి ఉన్నారు. వీళ్ళు ఎదురు చూస్తున్న సంగతి వస్తున్న వాళ్ళకు తెలియదు. తాతగారింటికి వెళ్ళాలంటే ఎవరిని అడగాలా అన్న ఆత్మతతో ఉన్న వారికి ప్రతాపరెడ్డి వాళ్ళు కనిపించి విషయం చెప్పి తాత దగ్గరకు తీసుకువెళ్ళారు. ఎంత ఆప్యాయంగా తాత వారిని ఆహ్వానించారో చూసాము కదా.

కుటుంబమంతా తాతను దర్శించగానే మంజుల ఆ చంటి బాబును మంచంమీద కూర్చుని ఉన్న తాత పాదాలపై ఉంచి ఇక తాతదే భారమని మిన్నకుండి పోయింది. కింద పడుకో బెట్టెసరికి ఆ పిల్లవాడు ఏడుస్తుంటే తాత 'ఎత్తుకోవే' అని తల్లికి చెప్పారు. ఈమె మాత్రం కొంచెమైనా కదలక ఆ పిల్లవానికి తాత ఆశీస్సులు లభించాలని కూర్చుంది. ఈ మొండితనం చూస్తున్న అక్కడ ఉన్న భక్తులందరూ పిల్లవాడికి తాత గోళ్ళు గుచ్చుకుంటాయేమోనని భయపడుతున్నప్పటికీ ఈమె మాత్రం తన పంతం వీడలేదు. ఆ బాబు కొంతసేపటి తరువాత తాత పాదాలు నాకసాగాడు. అది చూసిన అక్కడున్న భక్తులందరూ ఆ పిల్లవానికి దక్కిన అదృష్టానికి మురిసిపోయారు. అప్పుడు అక్కడే ఉన్న చంద్రారెడ్డి ఆ బాబుని తీసుకొని తాత చేతుల కందించగా తాతగారు "అత్త ఒడి పూవువలె మెత్తనమ్మా ఆదమరచి హాయిగా నిదురపోమ్మా" అని లాలిపాట పాడుతూనే తన ఒడిలో నిశ్చింతగా ఉండవచ్చునను భావమును ఆ పాట ద్వారా తెలిపిరి. ఆ విధముగా ఆ తల్లి పట్టుదలతో ఆ బాబు కర్మను తాత తప్పించి ఆశీర్వదించి చేతికందించినారు.

అంతేకాక తాత తన అక్కగారితో గోంగూర కూర చేయించి, జొన్నరొట్టెతో పాటు పెట్టించారు. ఎప్పుడో పెళ్ళికాక ముందు కల్లూరు వస్తే ఏం పెడతావు తాతా అని ఈ అమ్మాయి అడిగినప్పుడు "పుంటికూర, జొన్నరొట్టె" అని నవ్వుతూ సమాధానమిచ్చిన తాత తన వాగ్దానమును ఈవిధముగా నెరవేర్చుకున్నారు. అదే వారు మొదటిసారి కల్లూరు వెళ్ళడము. వీరు వెళ్ళినది 1993 జనవరి ఆరవ తారీకు. వీరి రెండవ కుమార్తె అయిన కళ్యాణి వివాహ విషయము తాతను ప్రార్థించగా తాతగారు "అందమె ఆనందం, ఆనందమె జీవిత మకరందం" అని సెలవిచ్చారు. అదేవిధముగా ఆ అమ్మాయి ఆనందమయ జీవితము గడుపుతోంది. ఆవిధముగా

తాత ఆ కుటుంబమంతటినీ నిండుగా ఆశీర్వదించి దీవించి పంపిరి. అయితే అదే తాతగారి ఆఖరి దర్శనమవుతుందని వారు కలలో కూడా ఊహించలేదు. వారు హైదరాబాదు చేరిన పదిరోజుల లోపే తాతగారు సమాధి చెందిన వార్త వారిని దుఃఖములో ముంచగా అందరూ కల్లూరుకు పరిగెత్తిరి. అటు తరువాత వీరు ఏ అవధూతను దర్శించినా అది తాతగారు తమకు ఇచ్చిన అవకాశముగా భావిస్తున్నారు.

ఐసాయే ఈబా :

తాతగారితో పాటుగా నెల్లూరు మందిరములోనే ఉండిపోయిన ప్రసాదుతో ఒకసారి తాతగారు బయట భక్తులు వేచియున్న సమయములో అతనిని తలుపులు వేయమని చెప్పారు. అతను వేసేంతలో తియ్యమని చెప్పారు. ఈ రకముగా తాత సుమారు పది పదిహేను నిమిషములు చేయించి ఆ తరువాత "పద ఆడుకుందాం" అన్నారు. అప్పటివరకు బయట వేచియున్న భక్తులందరితో తాత ఆ విధముగా హాస్యమాడిరి. ఆ తరువాత ఒకరోజు అక్కడున్న భక్తులలో ఎవరో తాతగారు ఏదైనా చమత్కారము చూపిస్తే బాగుండునని మనసులో అనుకోగానే వెంటనే తాత గోడమీద ఉన్న లైటును చూసి "రేయ్" అనగానే లైటు పోయింది. రెండు మూడు నిమిషములు తర్వాత మళ్ళీ లైటును చూస్తూ "రేయ్" అనగానే లైటు వెలిగింది. ఈ విధముగా తాత చమత్కారము చూడాలి అనుకున్న అతని కోరికను కూడా మన్నించి చిన్న చమత్కారముతో అక్కడున్న అందరినీ అలరించిరి.

మరొక సందర్భములో దత్తమందిరములో ఉన్న తాత రాత్రి వర్షము పడుతుండగా నిద్ర నుండి మెలుకువ రాని ప్రసాదును దగ్గరకు వెళ్ళి మరీ చేయివేసి నిద్రలేపిరి. అప్పుడు ప్రసాదుకు తాత సామాన్య మానవునిలా తనను నిద్రలేపడము అంతులేని ఆనందమునూ, ఆశ్చర్యమునూ కలిగించింది. నెల్లూరు దత్తసాయి మందిరములో సాయిహారతులను తెలుగులో పాడుట అలవాటు. అందులో 'ఐసాయే ఈబా' అను హారతి పాటను తెలుగులో "బాబా ఇటు రావా" అని పాడుతారు. మందిరమునకు దూరముగా ఉండి ప్రసాదు ఈ పాట పాడుతుండగా మందిరములో ఉన్న తాతగారు ఇతను ఈ చరణము పూర్తి చేసేసరికల్లా ఎదురుగా ప్రత్యక్షమయ్యారు.

అది చూసిన ప్రసాదు అంతదూరము నుండి తాత అతి తక్కువ సమయములో ఎలా రాగలిగారో అర్థముకాక ఆశ్చర్యపోయాడు. కార్తీకపౌర్ణమినాడు జయచంద్రారెడ్డి గారి ఇంటిలో నున్న తాతగారికి మంగళ స్నానము చేయించుటకు ఎవ్వరూ లేకపోయినప్పుడు అనుకోకుండా వారింటికి వెళ్ళిన ప్రసాదుకు ఆ అదృష్టము లభించింది. ఆ తరువాత తాతగారికి స్నానము చేయించిన సబ్బు, తాత మీసంలోని వెంట్రుక, ఒక దుప్పటి లభించగా వాటిని భద్రపరచుకొనిరి.

ఆరాధన :

ధనారెడ్డిగారి సతీమణి శాంతమ్మ గారి విషయమునకు వస్తే తాత పట్ల ఆమెకు కల ప్రేమానురాగములు అపూర్వమైనవి. ఎప్పుడూ తాతను అలంకరించి మురిసిపోయే వీరు తాతగారికి భోజనము తీసుకువెళ్ళునపుడు ఎప్పుడైనా ఏదైనా పదార్థమును మర్చిపోయినట్లైతే తాతగారు ఆ పదార్థమునే అడిగేవారు. ఒకసారి ఈవిడ కూర్చుని ఆలోచిస్తూ తాతగారిని అందరూ ఒక్కొక్క రకముగా పిలుస్తున్నారు. అసలు తాతను ఏమని పిలవాలని మనసులో అనుకుంటుండగానే తాతగారు వెంటనే “అంతగా ఆలోచించాల్సా, దేవ, ప్రభువు, శాంభవీమాతా అనుకుంటే చాలు” అని అన్నారు. ఈవిధముగా ఆమె మనసులోని ఆలోచనకు సమాధానం చెప్పారు. నిత్యం తాతను దర్శించుకుంటూ తాతకై భోజనములు తీసుకువెళ్తుంటే ఊరిలో కొందరు ఇంట్లో చేసుకుంటే పూజకాదా, తాత దగ్గరకే వెళ్ళి చెయ్యాలా అని విమర్శించేసరికి భయపడి వెళ్ళకపోతే అదేరోజు తాతగారు తనంత తానుగా వీరింటికి వచ్చి పెరుగన్నం కలిపించుకు తిన్నారు. ఆ రకముగా తాతగారు ఎవరి విమర్శలనీ లెక్కచేయవలసిన అవసరము లేదని వారిది నిష్కల్మష మనసని తెలుపగా ఇక అప్పటినుండి ప్రతినిత్యం తాతను దర్శించడం వీరికి దినచర్యగా మారింది.

ఒకసారి తాత దర్శనానికి వెళ్ళినప్పుడు తాత ఎవరినో చూస్తూ “దెబ్బలు తగులుతాయి” అన్నారు. ఈ మాటకు అర్థమేమిటో ఎవరికినీ అర్థం కాలేదు. ఆ తరువాత రెండు రోజులకు వీరు శ్రీశైల యాత్రకు వెళ్ళదలచి అన్నీ సిద్ధము చేసుకొని

తాత అనుమతికై వెళ్ళగా తాతగారు “దెబ్బలు తినాలా, చెపితే వినరు” అన్నారు. అప్పుడు కానీ వీరికి రెండు రోజుల క్రితము తాతగారు దెబ్బలు తగులుతాయని ముందుగానే సూచించిన సంగతి అర్థము కాలేదు. అప్పుడిక వారు ఆ ప్రయాణము విరమించుకొని ఆ తరువాత తాత అనుమతితో యాత్ర ముగించుకొనిరి. ఒక శివరాత్రినాడు తాతగారికి అభిషేకము చేయాలని ఈవిడ మనసులో అనుకున్నప్పుడు ఇంట్లోనే అనుకోకుండా ఆలస్యమైపోగా తాతగారు స్వయముగా కబురుచేసి మరీ అడిగి అభిషేకము చేయించుకుని ఈవిడ కోరిక మన్నించారు. ఆవిధముగా తాతగారిని నిత్యం సేవించుకునే ఈవిడ బయట ఊళ్ళనుండి తాతగారి వద్ద కార్యక్రమములు నిర్వహించుటకు భక్తులు ఎవ్వరోచ్చినా వారికి తమ ఇంటియందే వసతి, భోజన ఏర్పాట్లు గావించి వారి బాగోగులు చూసుకునేదే తప్ప తాతగారి వద్ద ఎంత భారీ ఎత్తులో కార్యక్రమము జరుగుతున్నా దూరముగానే ఉండి అతిథి సేవ చేసుకుంటూ దూరప్రాంతముల వారికి తాతను సేవించుకునే అవకాశం కల్పించేది. ఈవిడ పెద్ద మనసుకు మెచ్చినట్లుగానే తాతగారు ఎప్పటికప్పుడు ఈవిడను ప్రత్యేకముగా ఆశీర్వదిస్తూనే ఉండేవారు. 1992 సం. దత్తజయంతి నాడు ఊరేగింపుగా తాతగారిని నూతన గృహప్రవేశమునకు తోడ్కొని వెళుతుండగా హఠాత్తుగా వీరి ఇంట ప్రవేశించిన తాతగారు నేరుగా పూజామందిరములోకి వెళ్ళి కూర్చుండిపోయారు. అప్పుడు వీరు ఆనందముతో తాతగారికి హారతులిచ్చి పూజించిరి. ఆవిధముగా బయట ఎంతోమంది భక్తులు ఎదురు చూస్తున్నప్పటికీ చాలాసేపు వీరింటనే కూర్చున్న తాతగారు ఆ తరువాత భక్తుల కోరికపై బలవంతముగానే లేచి వెళ్ళిరి.

1993 భోగి రోజు సాయంత్రం తాత దర్శనానికి వెళ్ళిన శాంతమ్మను తాతగారు జొన్న సంకటి కావాలని అడిగి మరీ తిని “జననీ శివకామినీ” అని పాటపాడి వీరిని విశేషముగా ఆశీర్వదించి పంపించిరి. ఆవిధముగా తాత శరీరముతో నున్నన్ని రోజులూ ఎంతో భక్తి ప్రేమలతో తాతను సేవించుకున్న వీరికి ఏదైనా మనసుకు అసంతృప్తి, భయము కలిగినప్పుడు తాత కలలో దర్శనమిచ్చి “ఎందుకు భయం, నేనున్నానుగా” అని అభయమివ్వడంతో ధైర్యము చేకూరి ఆ పరిస్థితి నుండి బయటపడుతుంటారు.

శివదర్శనము :

మొట్టమొదటిసారిగా శ్రీ భరద్వాజ మాస్టారు గారి ద్వారా అవధూత శ్రీ రామిరెడ్డి తాతగారి గురించి విన్నప్పటికీ డా. సుదర్శన్ గారు తాతగారిని దర్శించలేదు. అయితే సాయిబాబా “పిచ్చుక కాలికి దారము కట్టి లాగినట్లు నా వారిని నా వద్దకు లాగుతాను” అని చెప్పినట్లుగానే తాతగారు కూడా వీరిని ఆవిధముగనే తన వద్దకు చేర్చుకొనిరి. 1986వ సంవత్సరము మాస్టారుగారి ఆధ్వర్యములో కర్నూలు సాయిబాబా ఆస్థానమునకు ఒక టూరిష్టు బస్సు వచ్చింది. వారికి తాతగారి దర్శనము చేయించుటకు తీసుకువెళుతున్న దయాళ శరణ్ గారు సుదర్శన్ గారిని కూడా రమ్మని చెప్పగా సుదర్శన్ గారు మొట్టమొదటి సారిగా తాత దర్శనము చేసుకున్నారు. ఆ తరువాత కూడా యాంత్రికముగా మాస్టారు గారు చెప్పారు కాబట్టి మాత్రమే తాత దర్శనానికి వెళ్ళేవారు తప్ప తాతగారితో వారికి అనుబంధము ఏర్పడలేదు. అయినప్పటికీ తాతగారు వీరిపట్ల వాత్సల్యము చూపించుటకు కారణము తాతగారి తల్లి గోషా ఆస్పత్రిలో డాక్టరుగా నున్న నారాయణరావు వద్ద పురుడు పోయించుకొనుటకు రావడము, తాతగారి ముందు ముగ్గురు మగపిల్లలు ఒకే కాన్పునందు పుట్టి పోవడమూ, ఆ తరువాత తాతగారు జన్మించడం, ఆ పురుడు పోసిన డా. నారాయణరావు కుమారుడే ఈ డా. సుదర్శన్ కావడం వలన తాతగారు వీరి కుటుంబము పట్ల ప్రేమాభిమానములను కనబరచేవారు. ఆ తరువాత వీరి స్నేహితులైన హరివిఠల్ గారితో కలిసి తాతగారిని దర్శించుకొన్నప్పుడు ఎప్పుడూ నిశ్శబ్దముగా ఉండే తాతగారు ఆ రోజు ఎంతో ఉల్లాసముగా నుండి అనేక పాటలు పాడిరి. అందులో ‘కుడి ఎడమైతే పారపాటు లేదోయ్’ అన్న పాటను ఎక్కువగా పాడిరి. అప్పటి నుండి ఏదో ఆకర్షణ తాతగారి దర్శనమునకు వెళ్ళేలా చేయడంతో కుటుంబ సభ్యులందరకూ తరచుగా తాతగారిని దర్శించుకుని వస్తుండేవారు.

ఒకసారి శివరాత్రి రోజున వీరి సోదరుని ఇంటిలో భజన ఏర్పాట్లు గావించిరి. కానీ సుదర్శన్ గారు మాత్రము బాబా మందిరమునకు వెళ్ళిరి. అక్కడ భజన

జరుగు సూచనలేవీ కనబడకపోవడంతో తిరిగి ఇంటికి వస్తూ ఆ రోజు కల్లూరు వెళ్ళి తాతను దర్శించుకోవాలనే ఆలోచన కలుగగా ఇంటికి వెళ్ళి అక్కడ నుండి కల్లూరు వెళ్ళి రావాలని నిర్ణయించుకున్నారు. అయితే ఇంటికి వచ్చేసరికి అన్నగారి ఇంట్లో భజన ప్రారంభమవడమూ, వదినగారైన కమలాసాయిగారు సుదర్శన్ గారిని కనీసము ఒక పాటైనా పాడి వెళ్ళమని కోరగా అందుకంగీకరించి శివరాత్రి కాపున శివునికి సంబంధించిన “శంకరా శివ శంకరా - శివశంకరా శంభో” అని భజన చేస్తుండగానే తాత వచ్చారను కలకలము మొదలయ్యింది. కనులు తెరిచి చూసేసరికి పక్కనే తాతగారు నిలబడి ఉండుట చూసి సాక్షాత్ శంకరునే దర్శించిన ఆనందముతో ఆనందాశ్రువులు రాలుస్తూ తాత పాదాలపై వ్రాలినారు.

అసలు తాతగారు ఇక్కడకు వచ్చిన విధానము కూడా ఆసక్తి కరముగా సాగింది. శివరాత్రి కనుక తాతను దర్శించుకోవాలనే ఉద్దేశ్యముతో కల్లూరుకు వెళ్ళిన రామ్మోహన్ గారితో తాతగారు ‘పద’ అంటూ బయలు దేరారు. స్కూటరుపై వచ్చిన వీరికి దిగంబరముగానున్న తాతను రోడ్డు మీదకు ఎలా తీసుకు వెళ్ళాలా అని సంశయిస్తుంటే తాతగారు తొందర చేయసాగారు. అప్పుడు రామ్మోహన్ గారు తాతగారిని దిగంబరముగానే స్కూటరుపై కూర్చుండజేసి కర్నూలుకు ప్రవేశించగానే జనాలందరూ వింతగా చూడడం ప్రారంభించిరి. ఎక్కడకు వెళ్ళాలో అర్థము కాక రామ్మోహన్ గారు ఎందరి ఇంట్లపేర్లు చెప్పినా ఒప్పుకోని తాత ఆఖరుకు కమలాసాయి గారింటి కనగానే ‘అక్కడకే పోనీ’ అన్నారు. అక్కడ వారింటిలో భజన జరుగుతుండడమూ, సుదర్శన్ గారు తాతగారిని దర్శించుకొనుటకు కల్లూరుకు వెళ్ళాలనుకుని వీరింట భజనలో పాల్గొనుటచే తాతగారే వారి వద్దకు తరలి వచ్చిరి. ఈ సంఘటనతో సాక్షాత్ శివ స్వరూపులైన తాతగారు శివరాత్రి పర్వదినమున తాతగారి సాన్నిధ్యమును అందరకూ వరప్రసాదముగా అనుగ్రహించిరి. ఆ తరువాతి కాలములో కూడా సుదర్శన్ గారు ఏ పుణ్య క్షేత్రములకు వెళ్ళాలన్నా, ఏ అవధూతలను దర్శించుకోవాలనుకున్నా మొదటగా తాతగారికి నమస్కరించుకుని వెళ్ళుట ద్వారా ఆ యాత్రలు సఫలమగుటయే కాక దుర్లభమైన అవధూతల దర్శనము సులభ సాధ్యమై వారి ఆశీస్సులు వీరికి సంపూర్ణముగా లభించేవి.

సాయిబాబా పటము :

శివనేశన్ స్వామిజీకి ప్రియ భక్తుడు, స్వామిజీ అడుగు జాడలలో నడుస్తూ సాయిపథంలో ముందుకు సాగుతూ అత్యంత భక్తి శ్రద్ధలతో ఢిల్లీ సప్తాహ కార్యక్రమ నిర్వహణను చేపట్టినవాడు వికాస్ మెహతా. వీరి సతీమణి కూడా సాయిబాబా యందు భక్తి ప్రపత్తులు కలిగి మెలిగేది. ఈ దంపతులిద్దరూ తమ జీవితమును, సంపాదనలోని చాలా భాగమును సాయిసేవకు అంకిత మొనర్చి స్వామిజీ ఆశయాలను తు.చ. తప్పకుండా పాటించువారు. ఇంతటి భక్తుని ఇంటికి ఒకనాటి రాత్రి తాతగారు వెళ్ళిరి. వారా ఇంటిలో అధిక భాగము సాయిబాబాకు కేటాయించుట ద్వారా బాబా తమతోనే ఉన్నట్లు భావించెదరు. వారింటికి వెళ్ళిన తాత ఇల్లంతా కలియదిరిగి ఒకచోట హఠాత్తుగా ఆగిపోయి అక్కడ ఉన్న మేకును చూపిస్తూ ఇదేమిటి? ఇక్కడ ఒక పటము ఉండాలి, దాని ఖరీదు వెయ్యి రూపాయలు అని అర్థం వచ్చునట్లు చెప్పిరి. తాతగారేమి మాట్లాడుతున్నారో వికాస్ గారికి అర్థము కాక అయోమయముగా చూస్తుండగా చుట్టూ ఉన్న భక్తులు తాతగారు అడిగిన విషయము వివరించగనే మెహతాగారు సంభ్రమాశ్చర్యములకు లోనైరి. ఎందుకనగా రెండు నెలల క్రితము మెహతాగారు కాళ్ళకు గజ్జెలు కట్టుకొని నాట్యము చేయు సాయిబాబా పెద్ద పటమును సరిగ్గా వెయ్యి రూపాయలకే కొనిరి. ప్రస్తుతము ఆ పటమును సాయినామ సప్తాహములో ఉంచిరి. ఈ విషయమును మెహతాగారు అక్కడున్న వారికి వినిపించి పటము ఉన్న స్థలమును చెప్పుటయే కాక ఆ పటము యొక్క ఖరీదును కూడా ఖచ్చితముగా చెప్పుట తాతగారి సర్వజ్ఞత్వమును తెలుపుచున్నదని తెలుసుకుని పరుగున సప్తాహ స్థలమును చేరి ఆ పటము తెచ్చి తాతగారి సమక్షములోనే తిరిగి ఆ మేకుకు వ్రేలాడదీసిరి. అప్పుడు అందరూ ఆనందముతో తాతగారిని - సాయిబాబాను కూర్చుండబెట్టు సోఫాలో కూర్చుండచేసి అందరూ కలిసి కట్టుగా భజనలు, నామస్మరణ గావించిరి. ఈవిధముగా తాతగారు వారికి బాబాపై గల ప్రేమను గ్రహించి అది స్థిరముగా ఉండునట్లు వారి నాశీర్వాదించి ప్రేమతో వారొసగిన ఆతిథ్యమును స్వీకరించి మరలివచ్చిరి.

దత్తాత్రేయుడే :

చంద్రబాబుగారు ఒకసారి దత్తక్షేత్రములన్నీ దర్శించుకొనుటకు బయలుదేరి అన్ని దర్శనములు పూర్తిచేసుకుని కల్లూరు తాత గారి వద్దకు వెళ్ళి తాత దర్శనము అయ్యే వరకు భోజనం చేయకూడదని నిర్ణయించుకున్నారు. ఆ తరువాత తాత దర్శనం అయిన తరువాత తాతగారు అడిగి మరీ సిగరెట్టు తీసుకోవడంతో ఈయనకు అంతులేని ఆనందము తృప్తి కలిగాయి. దత్తక్షేత్రములు అన్నీ దర్శించుకున్న తరువాత ఆ దర్శన ఫలముగా తాత దర్శనమైనదన్న సంతోషముతో తిరిగి వచ్చారు. ఆ తరువాత సత్యవీడు మందిరమునకు తాతగారు వచ్చినప్పుడు తాతను దర్శించుకోవడానికి వెళ్ళినప్పుడు తాత చాలా రౌద్రముగా ఉండి విపరీతమైన కోపముతో అరవడమూ, తిట్టడమూ చూసిన ఈయనకు మనసులో అసలు తాత దత్త స్వరూపమేనా లేక తామలా భ్రమిస్తున్నామా అన్న ఆలోచన కలిగింది. అప్పటివరకు ఉగ్రంగా ఉన్న తాత ఈయన మనసులో ఈ విధముగా అనుకోగానే వెంటనే లేచి భజన నిమిత్తము స్టేజీపై ఉంచిన దత్తాత్రేయుడి పటము వద్దకు వెళ్ళి కూర్చున్నారు. అది చూసిన చంద్రబాబుకు తన మనసులో అయినా తాతగారిని అనుమానిస్తే తాతగారు వెంటనే ఏ విధముగా తాను దత్తుడనని ప్రత్యక్షముగా తెలియచేసారో చూసి ఎంతగానో ఆనందించి సూళ్ళూరుపేట వెళ్ళిపోయి తాతగారు సూళ్ళూరుపేట మందిరమునకు వచ్చు శుభగడియలకై ఎంతో ఆతృతతో ఎదురుచూచుచుండిరి. అయితే ఎంత సమయము గడిచినా తాతగారు సత్యవీడులో కనీసం ఇంకా బయలుదేరలేదని తెలుసుకుని ఆవేదనతో, ఆర్తితో తాతగారు ఎలాగైనా మందిరమునకు విచ్చేయాలన్న తాపత్రయముతో “దిగంబరా దిగంబరా- రామిరెడ్డి తాతా దిగంబరా” అను భజనను అర్ఘ్యతతో గానం చేయడం మొదలు పెట్టగానే అక్కడ సత్యవీడులో తాతగారు బయలుదేరినట్లు సమాచారమంది తాత దయకు ఎంతగానో సంతోషించిరి.

సత్యవీడులో తాతను దర్శించినప్పుడు అయ్యప్ప దీక్షలో ఉన్న తనకు తాతగారు ప్రసాదరూపంగా భోజనము పెడితే వద్దు అని ఎలా చెప్పాలి. అలా చెప్పకపోతే

దీక్షలో ఉన్న తాను ఆ ప్రసాదాన్ని ఎలా తినాలి అన్న సందిగ్ధము మనసులో ఉండగా అప్పటి వరకు ఇతర భక్తులకు ప్రసాద రూపములో భోజనము ఇస్తున్న తాతగారు ఈయన దగ్గరగా వెళ్ళేసరికి జొన్నరొట్టెలు పెట్టి అతని మనసులోని ఆందోళనను సందిగ్ధమును తొలగించుటయే కాక అయ్యప్ప దీక్షలో ఉన్న భక్తులు ఎట్టి పరిస్థితులలోనూ నియమ నిష్ఠలు తప్పక పాటించవలెనని సూచించిరి.

మల్లేష్ అవధూతలందరినీ దర్శించినప్పటికినీ అందరిలోకి తాతగారిపైననే ఇతని మనసు లగ్నమవ్వగా ఇతని బాగోగులు చూసుకుంటూ తన పట్ల మాతృప్రేమను కురిపించే తాతగారే ఇతనికి సర్వస్వమైనారు. అంతేకాక అఖండ సాయినామ సప్తాహ సమితి భక్తులెవ్వరికి ఏ కష్టము సంభవించినా వారిని తాతగారి వద్దకు తీసుకువెళ్ళి వారికి తాత ఆశీస్సులు లభించునట్లు చేయుటకు ఎంతగానో శ్రమించేవాడు. ఈవిధముగా అటు మాధవసేవనే కాక మానవసేవను కూడా అత్యంత సమర్థవంతముగా నిర్వహిస్తుండేవాడు. మనసుకు తోచినప్పుడల్లా తాతను దర్శించుకోవడమూ, తాత ప్రేమాభిమానములు పొందడమూ ఇతనికి నిత్యకృత్యమైనది.

ఒకసారి ఇతను తాతగారి సమక్షములో గురుచరిత్ర పారాయణను మూడురోజులలో చేయదలచి కల్లూరు చేరి పారాయణ చేస్తుండగా మూడవరోజు తాతగారు ఇతనిని సమీపించి ఏం చేస్తున్నావని ప్రశ్నించగా మల్లేష్ నీ చరిత్రనే పారాయణ చేస్తున్నాను తాతా అని సమాధానం చెప్పాడు. అనగా తాతగారే తన దత్తాత్రేయుడని తన భావమని తెలియచేసాడు. అప్పుడు తాతగారు ఈ పుస్తకమందుకుని మూడుసార్లు తిప్పిచూసి ఇచ్చేసి 'ఇక చాల్లేరా' అన్నారు. అనగా ఇతను చేస్తున్న నిష్కల్మషమైన సేవ మాత్రమే కాక తన పట్ల నిజ భావనను పెంచుకున్న ఇతనికి ఇక ఏ పారాయణలు, సాధనలూ అవసరము లేదని తాతగారు స్పష్టపరచిరి. అంతేకాక తాతగారు దత్త క్షేత్రమైన శ్రీశైలములో తన చేతుల మీదుగా ఇతనికి

'దత్తాత్రేయుల' వారి ఫోటోను స్వయముగా ఇచ్చుట ద్వారా ఇతని భావనను సమర్థించిరి.

ఆరకంగా ఒక్కొక్క భక్తుని మనస్సు కనుగుణంగా వారి వారి కోరికలను ఇష్టాఇష్టాలను తీర్చి వారికి ఎంతో తృప్తిని కలిగించి భక్తుల మదిలో మరువలేని మధురానుభూతులను మిగిల్చి వారు ఎంతో ఆనందముగా తాతను ఆరాధించు మానసికస్థితికి వారిని చేర్చిన రామిరెడ్డి తాతకు వందనములు.

**త్వమేవ సర్వం మమ దేవ దేవ
పదకాండవ అధ్యాయముసంపూర్ణము**

అధ్యాయము - 12

శ్రీ గణేశాయనమః శ్రీ సరస్వత్యై నమః శ్రీ రామావధూతాయనమః

తేజోమయం తపఃఫలం తప్తకాంచన సన్నిభం
తారయతి సంసారాత్ తాత ఇత్యక్షర ద్వయం

దత్తసాయి సంస్థాన్ :

హైదరాబాదులోని కబూతర్ ఖానా ప్రాంతంలో స్వామీజీ ఆదేశంతో తాతగారి ఆశీర్వాదంతో అఖండ సాయి నామ సప్తాహ సమితి ఆధ్వర్యంలో దత్తసాయి సంస్థాన్ స్థాపించి సాయిబాబా మందిరం నిర్మించదలచిరి. చేతిలో చిల్లిగవ్వ కూడా లేని స్థితి నుండి మందిర నిర్మాణానికి కావలసిన వనరులన్ని సమితి ఆదేశాల మేరకు ఒక్కొక్కటిగా సమకూరసాగాయి. పవిత్రతే పునాదిగా నిష్కల్మష భక్తే పెట్టుబడిగా పెట్టి ఒక్కొక్క ఇటుకను ఏర్చికూర్చి నిర్మించిన మందిరమది. బాబా కూడా అదే విధంగా ప్రతి ఇటుకలోనూ, ఇసుక రేణువులోనూ తన కృపను కురిపిస్తూ నిర్మాణ కార్యక్రమాలు చురుకుగా సాగేలా చూసారు.

ఆరకంగా నిర్విఘ్నంగా సాగుతున్న ఆలయ నిర్మాణంలో అనుకోని ఇబ్బందులు ఎదురైనాయి. ఈ సంకట స్థితి నుంచి ఎలా బయటపడాలో అర్థం కాక నిర్వాహకులు చింతిస్తున్న సమయంలో కల్లూరు వెళ్ళిన నారాయణ రెడ్డిగారితో కలిసి తాత అప్పటికప్పుడు ఎవ్వరూ ఏమీ చెప్పకుండానే ఆర్.టి.సి. బస్సులో ప్రయాణించి మందిరానికి వేంచేసారు.

తాతగారు ఆర్.టి.సి. బస్సులో ప్రయాణించిన విధమూ, అందుకు తగిన కారణములనూ ఇప్పుడు తెలుసుకుందాము. ఒకసారి నారాయణ రెడ్డి గారు కల్లూరు తాతదర్శనమునకై వెళ్ళగా తాతగారు ఎప్పుడూ కూర్చుండే కల్లము (వేప చెట్టు

కింద) వద్ద నుండిరని తెలిసి వీరు కూడా అక్కడకే వెళ్ళి తాతగారి దర్శనం చేసుకుని మనసులో తాతను ధ్యానిస్తూ దూరముగా నిలబడి యుండిరి. ఇంతలో కల్లూరు గ్రామస్థుడైన నాగప్ప అక్కడకు వచ్చి వీరిని చూస్తూనే ఏం సార్ తాతను హైదరాబాదు తీసుకు వెళ్ళుటకు వచ్చిరా అంటూ తాతగారితో కూడా తాతా హైదరాబాదు పోతున్నావా అని అడగగానే కూర్చుని ఉన్న తాత వెంటనే లేచి నిలబడి “ఆ పోతున్నా, ఆటో, ఆటో” అంటూ పిలువసాగిరి. ఈ హఠాత్పరిణామమునకు ఆశ్చర్యపోయిన నారాయణరెడ్డిగారు కలలోనైనా ఊహించని విధముగా తాతగారు తనపై కురిపించిన ప్రేమానురాగములకు మురిసిపోయి వెంటనే తాతగారిని తీసుకుని కర్నూలు చేరి బస్సులో కూర్చున్న తరువాత తాతగారి వింత ప్రవర్తనను ఆశ్చర్యముగా చూస్తున్న ప్రయాణీకులకు తాతగారి మహత్యమును తెలుపగా వారందరూ తాతగారికి నమస్కరించుకొనిరి. ఇక్కడ నారాయణ రెడ్డి గారి గురించి కొంచెం తెలుసుకోవాలి. శంకరయ్య గారిచ్చిన ప్రోత్సాహముతో నారాయణ రెడ్డిగారు తాతగారి జీవిత చరిత్ర గ్రంథము లిఖించుటకు సంకల్పించి తాతగారితో పాటు అన్ని ప్రాంతాలకూ వెళ్ళడమే కాక అనేకసార్లు తాతను దర్శించి తాత లీలావిలాసాన్ని గ్రహించి భక్తుల అనుభవాలు స్వీకరించిరి. కానీ అది కార్యరూపం దాల్చలేదు. గ్రంథరచన సమయంలో నారాయణరెడ్డి గారిని సంప్రదించినప్పుడు వారు తాను సేకరించిన లీలలన్నింటినీ నిస్వార్థముగా అందజేయుటే కాక పేరుతో పనిలేకుండా తాతగారి గ్రంథం ప్రజలకు అందుబాటులోకి వస్తే చాలని మనస్ఫూర్తిగా తన వద్దనున్న ప్రతిని అందజేసి తమ నిస్వార్థ బుద్ధిని చాటుకొనిరి. నారాయణరెడ్డి గారు తెల్లవారుఝామున బ్రహ్మ ముహూర్త సమయములో తాతగారిని తమ ఇంటికి ఆహ్వానించగా తాత వారితో పాటు వారింటికి వెళ్ళిరి. ఊహించని విధముగా తమకు కలిగిన భాగ్యమునకు ఆ కుటుంబ సభ్యులందరూ ఆనంద భాష్పములచే తాత పాదములు అభిషేకించి పూజించిరి. అటు పిమ్మట తాతగారిని శ్రీనివాసులు గారింటికి తీసుకొని వెళ్ళిరి. తరువాత సమితి వారికి తాతగారి రాకను గురించి చెప్పగా మందిరములో తలెత్తిన సమస్యలను రూపుమాపుటకే తాత ఎవ్వరూ ఆహ్వానించక మునుపే హైదరాబాదు వచ్చిరని తెలుసుకున్నవారై ఆనందముతో

తాతగారిని దత్తసాయి సంస్థానమునకు రావలసినదిగా ప్రార్థించగా తాత మందిరమున ప్రవేశించెను. నిర్మాణంలో ఉన్న మందిరంలో ప్రవేశించిన తాత తన వింత చేష్టలతో, చర్యలతో మందిర ప్రాంతమంతా కలియదిరిగి నిర్మాణంలో ఉన్న ఆటంకాలు తొలగేలా చేసారు. అంతేకాక మందిరంలో దత్తపాదుకలను ప్రతిష్ఠించే స్థలంలో కూర్చుని తానే దత్తుడనని నిరూపించారు. ఆరకంగా పిలవవైనా పిలవకుండా వేంచేసిన తాత భగవంతుని కార్యక్రమంలో వచ్చిన ఆటంకాలను తొలగించి నిర్వాహకుల ఆందోళనను తొలగించి వారిలో నూతనోత్సాహం కలిగేలా చేసారు. ఇక అప్పటినుండి దేవాలయ నిర్మాణం నిరాటంకంగా సాగిపోయింది.

మందిర నిర్మాణంలో భాగంగా అఖండ ధునిని నిర్మించి విగ్రహ ప్రతిష్ఠాపన కన్నా ముందుగానే ధుని ప్రారంభోత్సవం చేయడం దేవాలయానికి అత్యంత ఆవశ్యకమనీ, ఈ కార్యక్రమాన్ని విదేహీ సతీ అనసూయమాత (పరాడేశింగా - నాగపూర్)చే ఆరంభింపజేస్తే మందిర పవిత్రత ఇనుమడిస్తుందని పూజ్యశ్రీ శివనేశన్ స్వామీజీ ఆదేశించగా నిర్వాహకులు అందుకు అంగీకరించారు. అయితే మందిర నిర్మాణానికి నిధులు సమకూర్చడం ఒక భాగమైతే అత్యంత వ్యయ ప్రయాసలతో కూడుకున్న అఖండ ధుని ప్రారంభోత్సవానికి అనసూయమాతను ఆహ్వానించి వారిచే ఈ కార్యక్రమం జయప్రదంగా సాగేటట్లు చూడడం నిజంగా అగ్నిపరిక్షే. అప్పుడు సమితి సభ్యులొకరికి ఈ కార్యక్రమానికి అయ్యే ఖర్చును భిక్షాటన ద్వారా సమకూర్చి భక్తులందరూ ఈ పుణ్య కార్యక్రమాలలో భాగం కల్పించుకుని తరించేలా చేయడం ఉత్తమమని ఆలోచనవచ్చింది. తక్కువ వ్యవధిలో ఇంతటి మహత్తర కార్యానికి రూపాన్నిచ్చి భగవంతునిపై భారం వేసి ఒక నిర్దేశిత ప్రణాళికను సిద్ధం చేసుకుని సభ్యులందరిని కలుపుకుని ఒక పవిత్ర కార్యక్రమంలో విశేషంగా పాల్గొని తమవంతు భక్తి ప్రపత్తులను చాటి ధుని ప్రారంభోత్సవానికి కావలసిన ధనాన్ని సమకూర్చుకోగలిగారు. ఈ బృహత్ కార్యక్రమానికి తే. 14-12-1989న సుముహూర్తం నిర్ణయించారు. అనుకున్న కార్యక్రమాలన్నీ తాతగారి ఆశీస్సులతో నిర్విఘ్నంగా సాగగా మొట్టమొదటిసారిగా విదేహీ సతీ అనసూయమాత తన పవిత్ర పాదాన్ని భాగ్యనగరంలో మోపి ఆ నగరం ధన్యత నొందేలా చేసిరి. ధుని

ప్రారంభోత్సవం అనసూయమాత చేతుల మీదుగా అత్యంత వైభవంగా జయప్రదంగా ముగిసింది. ఈ భిక్షా కార్యక్రమానికి రూపకల్పన నిచ్చి ఆ కార్యక్రమం సజావుగా సాగేలా రాత్రింబవళ్ళు శ్రమించి అనసూయమాత రాకచే తొక్కిసలాటలో వెనుకకు తోసివేయబడ్డ భక్తురాలిని అనసూయ మాత ప్రత్యేకంగా పిలిపించి ఊరేగింపు కార్యక్రమంలో తన పక్కనే కూర్చుండబెట్టుకొని ఆశీర్వాదించడం ద్వారా భగవంతునికి కావలసినవి పైపై భేషజాలు కావనీ ఆంతరంగికంగా ఉన్న నిజభక్తే భగవంతుని చేరేదని అనసూయమాత ఈ సందర్భంగా నిరూపించింది.

దేశంలోనే ప్రప్రథమంగా “ద్వారకామాయి” సాయిబాబా విగ్రహాన్ని చెక్కించి షిరిడీ తీసుకువెళ్ళి స్వామీజీచే పూజ హారతులిప్పించి కల్లూరులోని తాతగారి గురుస్థానంలో ఉంచారు. ఆ రకంగా ఎంతో భక్తి ప్రేమలతో మందిర నిర్మాణం సజావుగా పూర్తయ్యింది. సాయిబాబా విగ్రహంతో పాటుగా రాజరాజేశ్వరి అమ్మవారి విగ్రహమును కూడా ప్రతిష్ఠింపదలచిరి. మందిర నిర్మాణ ప్రారంభంనుంచే తాత ఆశీస్సులు, అనుమతితో జరుగుతున్న కార్యక్రమం కాబట్టి సాయిబాబాకు ముఖ్యమైన శ్రీరామనవమి పుణ్యదినాన ఈ మందిర విగ్రహ ప్రతిష్ఠాపనను తాత చేతుల మీదుగా జరిపించడం ద్వారా ఆ మందిరానికి సంపూర్ణత్వం చేకూరుతుందని భావించిన సమితి అందుకు సుముహూర్తం నిర్ణయించింది. అయితే ఆ సమయంలో భాగ్యనగరం హిందూ ముస్లిముల రాజకీయ మత కలహాలతో అట్టుడికిపోతుంది. తాత తప్ప శరణు లేడని తాత పాదాల నాశ్రయించి తాత చేతుల మీదుగా ఈ ప్రతిష్ఠాపన జరిపించడానికి తాతను వేడుకోగా తాత కూడా నిండుగా దీవించి అభయమిచ్చారు. తాత అభయ వాక్కుతో విగ్రహ ప్రతిష్ఠాపనకు కావలసిన వనరులన్నీ చకచకా సమకూరాయి.

ఈ విగ్రహ ప్రతిష్ఠాపనకు వేంచేసిన తాత అట్టుడికి పోతున్న హైదరాబాదు నందు ఈ కార్యక్రమములో ఎటువంటి అవాంఛనీయ సంఘటనలు జరుగ కుండునట్లు అత్యంత బాధ్యతను తన భుజ స్కంధములపై నుంచుకొనిరి. ఈ

కార్యక్రమము నిమిత్తమై వచ్చినప్పటి నుండే తాత విపరీతమైన కోపముతో నుండి ఎవ్వరినీ దరిచేరనీయలేదు. అప్పటివరకు తాత ప్రసన్నతనే చూసిన భక్తులందరూ మిక్కిలి భయపడిపోయిరి. ఈ పరిస్థితిని ఎలా అధిగమించి కార్యక్రమమును జయప్రదం గావించుకోవాలో తెలియని అయోమయ స్థితిలో నిర్వాహకులు మునిగిపోయిరి.

రెండు మూడు రోజులు ముందుగా వచ్చినప్పటికీ తాత ఒక్క క్షణమైనా మందిరములోనికి రమ్మన్నా రాలేదు. అటువంటి ఉగ్రమూర్తిని చంద్రారెడ్డి, మల్లేష్ ఒక్క సెకను కూడా పక్కకు జరుగకుండా వెన్నంటి ఉండి తాతను శాంతపరచుటకు విశ్వప్రయత్నం చేసారు. ఆ రెండు రోజులూ తాతగారు హైదరాబాదు నగరము నాలుగు దిక్కులూ చాలాదూరం ప్రయాణించి వెనుకకు మరలేవారు. ఒకవైపుకు వెళ్ళిన తరువాత అటు కాదని వేరొక వైపు ఇలా నగరము మొత్తమూ ప్రదక్షిణములు చేయించిరి. తాత ప్రవర్తనకు అర్థము మొదట్లో తెలియనప్పటికీ సమయం గడుస్తున్నకొద్దీ తాత ఒక్కొక్క ప్రాంతమునూ ఏవిధముగా పర్యవేక్షించి అక్కడి పరిస్థితులను ఏ విధముగా అదుపులోకి తెస్తున్నారో గ్రహించిన ప్రత్యక్ష సాక్షి మల్లేష్ మాత్రమే. ఈ రెండు రోజులూ అతని భక్తికీ, ఓర్పుకూ పరీక్షా సమయముగా నిలిచాయి. అయితే తాతపై అనన్య భక్తి ప్రపత్తులు కలిగిన ఇతను ఈ పరీక్ష యందు అవలీలగా నెగ్గడనడంలో సందేహము లేదు. ఆవిధముగా ప్రతిష్ఠా కార్యక్రమమునకు ముందుగానే మొత్తం పరిస్థితిని అదుపులోకి తెచ్చిన తాత సాయిబాబాను ఆహ్వానించుటకు పరిస్థితులను సిద్ధముగా నుంచిరి. అటువంటి రౌద్రమూర్తిని శాంతింపచేసి ప్రతిష్ఠాపన జరిగేలా చూడడం నిజంగా కత్తిమీద సాము వంటిదే. నిర్వాహకుల భక్తికి నిజపరీక్ష, అయితే సమితి ఈ పరిస్థితిని సజావుగా అధిగమించింది. కల్లూరు గ్రామములో నుంచిన ద్వారకామాయి విగ్రహమును అత్యంత వైభవముగా అలంకరించిన నెమలి రథముపై ఊరేగింపులా తరలించగా గ్రామ గ్రామమునందునా భక్తులు సాయినాథునకు మంగళ నీరాజనములిచ్చి ఆనందముగా సాగనంపిరి. ఈ కార్యక్రమ బాధ్యతను స్వీకరించిన కృష్ణమూర్తిగారు, సాయిబాబా గారు రథము వెంట రాగా అడుగడుగునా హారతులందుకుంటూ అత్యంత వైభవముగా సాయినాథుడు హైదరాబాదు నందలి కబూతర్ఖానాకు చేరెను.

ప్రతిష్ఠాపన కన్నా ముందు నుండే సాయినామ సప్తాహము ప్రారంభమైనది. ప్రతిష్ఠా సమయమందు వేద మంత్రోచ్ఛారణముల ఘోషను సాయినామస్మరణ అధిగమించునట్లు అంబర మంటిన ఆనందముతో ప్రతి భక్తుడూ ఈ భజనలో మైమరచి గానం చేస్తుండగా ప్రత్యక్ష దైవమైన తాతగారి సమక్షము నందు సకాలమున విగ్రహ ప్రతిష్ఠాపన అత్యంత వైభవముగా జరిగినది. ఆ విధంగా ఎన్నెన్నో అనుభూతులు, అనుగ్రహాల మధ్య ఎటువంటి చిన్న అవాంతరమూ లేక బాబా విగ్రహం, అమ్మవారి విగ్రహాలతో పాటు దత్తపాదుకా ప్రతిష్ఠా ఎంతో ఆనందోత్సవాల మధ్య విజయవంతంగా ముగిసింది. ఈ కార్యక్రమంతో పాటే తాతగారి రౌద్రరూపం కూడా కనుమరుగై వారి సహజ సిద్ధమైన ప్రేమ కరుణలు భక్తులందరిపై కురిపించి అందరినీ అలరింపచేసారు.

తాతగారి ఆశీస్సులతో పూర్తయిన ఈ మందిరమునకు తాతగారు రెండుసార్లు మరల విచ్చేసి ఈ మందిర పవిత్రతను పెంపొందించిరి. నారాయణ రెడ్డిగారికి, శ్రీనివాసులు గారికి ఒక గురుపౌర్ణమి నాడు తాతగారి వద్దకు వెళ్ళి తాతగారికి సాయిబాబా ధరించు కఫనీ వస్త్రమును ధరింపచేసి తాతలో సాయిని గాంచి పూజింపవలెనను సంకల్పము కలిగి కల్లూరు చేరి తాతను ప్రార్థించగా తాతగారు అంగీకరించి దత్తసాయి సంస్థానమునకు వేంచేసిరి. అప్పుడు రెడ్డిగారు, శ్రీనివాసులు గారు తాతగారికి కఫనీ ధరింపచేసి అందముగా అలంకరించి తాత మోమును గాంచి ఆనందించుచుండగా ఎంతో ప్రసన్నంగా వీరి ప్రేమను స్వీకరించిన తాత 'బాగున్నానా' అని అడిగి వీరిని సంతృప్తి పరచిరి. ఆ తరువాత భక్తులందరూ తాతగారిని దర్శించి గురుపూజలను అత్యంత భక్తి శ్రద్ధలతో జరుపుకొనిరి. ఆ రాత్రి చాలా పొద్దుపోవు వరకు భక్తుల పూజలు, భజనలతో ఆ ప్రాంతమంతా ఉత్సాహముగా నుండెను. ఆ తరువాత తెల్లవారుఝామున గం. 3.30 నిమిషములకు హఠాత్తుగా కోపోద్రిక్తుడైన తాత అవర రుద్రుడైనాడు. భారీకాయముతో నుండి బరువుగా కదిలే తాత ఆ సమయములో శివతాండవమే చేసినాడు. జడలు కట్టిన జుట్టుతో సంపూర్ణ దిగంబరంగా తాత నాట్యం చేస్తూంటే మందిర భవనమంతా గడగడలాడిపోయింది. తాత ఈ ఉగ్రరూపమునకు కారణం తెలుసుకోలేక, తాతను ఆపే ధైర్యము లేక అందరూ నిశ్చేష్టముగా నిలిచిపోయిరి.

ఆ తరువాత తాత తనంత తానుగా మామూలు స్థితికి వచ్చునరకూ ఎవ్వరూ ఏమి చేయలేని పరిస్థితులలో ఉండిపోయిరి. సుమారు అరగంట పాటు తన విశ్వరూపమును చాటిన పిమ్మట తాత నెమ్మదిగా యథాస్థితికి వచ్చిరి. ఆ రకముగా తాత అందరి మనసులలో గురుపూర్ణిమను మధురస్మృతిగా నిలిపిరి.

వేరొక సందర్భములో హైదరాబాదు వచ్చిన తాతగారిని మరొక్కసారి మందిరమునకు ఆహ్వానించగా తాత అంగీకరించి వేంచేసిరి. అనుకోని విధముగా విచ్చేసిన తాత ఈ సందర్భములో భక్తులు త్రికరణ శుద్ధిగా భగవంతుని పూజించుట వలన కలుగు ఫలితమును తెలియచేసిరి. ఆ విధానమును ఇప్పుడు తెలుసుకుందాం. సాయిబాబా మందిరములో ప్రతి మంగళవారము లలిత సహస్రనామ పూజ చేసి రాజరాజేశ్వరీ అమ్మవారితో పాటుగా అక్కడ ఉన్న తాతగారి పటమునకు కూడా గారెలు నైవేద్యముగా పెట్టి తాత తింటున్నట్లు భావించి ధునిలో వేయుట శైలజ అలవాటు. ఒకసారి దీపావళి పండుగ మంగళవారము కావడమూ, అనుకోకుండా అదేరోజు మధ్యాహ్నము శైలజ కల్లూరు వెళ్ళట తటస్థించి అందరు ఇచ్చిన నైవేద్యములతో పాటు తాను గారెలను కూడా తీసుకువెళ్ళింది. అయితే గారెలను తినిపించబోయిన వ్యక్తితో తాతగారు తాను అంతకుముందే వాటిని తిన్నానని స్పష్టపరిచి శైలజ వైపు సాభిప్రాయముగా చూసిరి. ఆ విధముగా మనస్ఫూర్తిగా తాతగారు తినాలన్న ఉద్దేశ్యముతో హైదరాబాదులో పెట్టిన నైవేద్యము కల్లూరులో కూర్చుని తాత గ్రహించారంటే వారికి ఎల్లలు లేవని తెలియుటయే కాక, భక్తితో మనం చేసే ప్రతి విన్నపమూ తాతను చేరుతుందని తేటతెల్లమయినది.

ఈవిధంగా పూజ్యశ్రీ శివనేశన్ స్వామీజీ ఆదేశాల మేరకు ఇద్దరు అవధూతల పాదధూళితో పవిత్రత నొందిన ఈ మందిరం భక్తుల కర్మలను, కష్టాలను బాపుతోంది అనడంలో ఎటువంటి సందేహం లేదు. ఈ మందిరంలో ఒకసారి కోటి భక్తార్చన, 108 రోజుల అఖండ సాయినామము వంటి బృహత్తర ఆధ్యాత్మిక కార్యక్రమాలను నిర్విఘ్నంగా నిర్వహించడం ద్వారా మందిర నిర్వాహకులు ఆలయ పవిత్రతను సదా కాపాడుతున్నారు.

షాద్‌నగర్ - సాయిబాబా మందిరము :

షాద్‌నగర్ వాసులైన డా. విజయకుమార్, డా. శారద గార్లు కొత్తగా నర్సింగ్‌హోంను నిర్మించి అఖండ సాయినామ సప్తాహ సమితి వారిచే అక్కడ సాయి భజనను నిర్వహించిన తరువాత వీరికి తామొక సాయిమందిరము నిర్మిస్తే బాగుండునని ఆలోచన కలిగి సమితి వారికి తెలుపగా వారు స్థల నిర్ణయము జరిగిన తరువాత శ్రీ రామిరెడ్డి తాతగారి చేతుల మీదుగా శంకుస్థాపన గావించిన శుభము చేకూరునని తెలిపిరి. అప్పుడప్పుడే ఆర్థికముగా నిలదొక్కుకుంటున్న వీరు స్థలము కొనడానికి వెళ్ళగా సరిగ్గా వీరు దాచుకున్న మొత్తము 40,000 రూపాయలకే స్థల నిర్ణయము జరిగినది. ఆవిధముగా ముందుగనే బాబా వీరిచే డబ్బులు జాగ్రత్త పరచి వారి సంపాదనను సద్వినియోగ పరచిరి.

తరువాత సమితి వారికి తెలియపరచగా హైద్రాబాద్‌లోని కబూతర్‌ఖానా సాయి మందిర విగ్రహ ప్రతిష్ఠాపనకు వేంచేయుచున్న తాతగారి చేతుల మీదుగా శంకుస్థాపన చేయించుటకు సుముహూర్తము నిర్ణయించిరి. దత్తసాయి సంస్థాన్ ప్రతిష్ఠాపన ముగిసిన వెంటనే తాతగారు షాద్‌నగర్ పయనమైరి. ఆహ్లాదకర వాతావరణములో తాతగారు ఎంతో ప్రసన్నులుగా ఉండి ఈ కార్యక్రమము జయప్రద మగునట్లు చేసిరి. ఆనాటి వరకు ఎంతో రౌద్రముగా నున్న తాత ప్రతిష్ఠాపన ముగిసిన వెంటనే ప్రసన్నులైరి. కాబట్టి తాతగారు ఈ ప్రదేశములో ఆనందముగా గడిపిరి. అంతేకాక శంకుస్థాపన నిమిత్తమై ఒక కొబ్బరికాయను తాతగారి చేతికందించగా తాతగారు కొంతసేపు దానిని చేతులతో ఆడించి హఠాత్తుగా నేలకేసి కొట్టగా అక్కడున్న రాయికి తగిలి ఆ కాయ సరిగ్గా మూడు సమాన ముక్కలైంది. మామూలు నేలపై యథాలాపముగా వేసిన కాయ పగలడమే కాక మూడు ముక్కలవ్వడం అందరినీ ఆశ్చర్యపరచి తాత దత్తస్వరూపము తేటతెల్లమైనది. ఈ సందర్భములో తాతగారు డాక్టరుగారి ఒక సంవత్సరము వయసు కలిగిన సాయిప్రసాదును విశేషముగా ఆశీర్వదించుట అక్కడున్న వారందరికీ ఆనందం కలిగించింది. ఆ బాబు కూడా తాతతో అంత చిన్నవాడైనప్పటికీ పరిచయమున్న వానివలె కొత్త అని భయపడక హాయిగా ఆడుకున్నాడు. తాతగారు

ఆ బాబుకు తాను తింటున్న బిస్కట్టును తినిపించి అతనికి తిరుగులేని ఆశీస్సులందించిరి.

ఆ తరువాత తాతగారిని తమ హాస్పటల్ కు రావలసిందిగా భార్య భర్తలిద్దరూ వేడుకోగా వెంటనే అందుకు అంగీకరించిన తాత బయలుదేరి హాస్పటల్ ప్రాంగణము చేరి పరిసరములన్నింటినీ క్షుణ్ణముగా పరిశీలించి హాస్పటల్ ఆమూలాగ్రమూ సాభిప్రాయముగా తమ దృష్టిని సారించిరి. నిలుచున్న స్థలము నుండి ఒక్క అడుగైనా కదలక తాతగారు మొత్తము హాస్పటల్ ను పరికించి చూసిరి. ఆవిధముగా తాతగారి అమృతమయ దృక్కులు సోకిన ఆ హాస్పటల్ దినదినాభివృద్ధి నొంది మందిర నిర్మాణమునకు కావలసిన ధనము ఎటువంటి ఇబ్బందులూ లేక సమకూరి మందిర నిర్మాణమును స్వయముగా పూర్తిచేయగలిగిరి. తరువాత తాతగారు షిరిడీ యాత్ర సమయములో విజయకుమార్ గారు కుటుంబముతో సహా షిరిడీ వచ్చి తాతను దర్శించుకున్నప్పుడు తాతగారు వీరితో “గుడి ఎట్లున్నది”? అని ప్రశ్నించిరి. అవధూతలకు వ్యక్తులతో కానీ, సంస్థలతో కానీ సంబంధ ముండదు. అటువంటిది తాతగారు వీరిని ప్రత్యేకముగా గుడి గురించి వివరములు ప్రశ్నించుట వలన తాతగారు వీరిని ఆ మందిర నిర్మాణమునకు ఎంచుకొనిరను విషయము స్పష్టమయినది.

రామిరెడ్డి తాత సమాధి చెందినప్పుడు తాతగారిని తాతగారి గృహమునందే సమాధి చేసిరను వార్తను శారద గారు భర్తకు తెలుపగా డాక్టరుగారైన ఆయనకు ఈ విధముగా చేయడము అసహజముగా అనిపించి ఆ విధముగా చేయడమేమిటని మనసులో వేరు భావన కలుగగా ఆ మరునాడు వీరు నిద్రిస్తున్న సమయములో డాక్టరుగారి కలలో సమాధిలో ఒక పక్కకు ఏటవాలుగా పడుకుని ఉన్న తాతగారు చెయ్యెత్తి వేలు చూపిస్తూ “ఏందిరా అన్నావు” అని ఒక రంధ్రము నుండి చూస్తూ కోపముతో పలికేసరికి తన తప్పుడు ఆలోచనకు భయపడిపోయిన డాక్టరుగారు “ఏం అనలేదు, తాతా తప్పిపోయింది, తప్పిపోయింది” అని మరీ మరీ క్షమించమని కలలోనే తాతను ప్రార్థించిరి. ఆ విధముగా ఆయన మనసులో కలిగిన అనుమానమును రూపుమాపుటయే కాక ఎవ్వరకూ లభించని అపూర్వ దర్శనమును పొందిరి.

సమాధి నుండి తాతగారి సమాధానము ఎవ్వరికైనా లభించవచ్చు కానీ సమాధిలో ఏటవాలుగా పడుకొని దర్శనమివ్వడమన్నది ఎవ్వరకూ లభించని దివ్యదర్శనము. తాతగారిని కూర్చుండబెట్టి సమాధి చేసినప్పటికీ డాక్టరుగారికి కలలో కనిపించిన విధముగనే తాతగారు ఆ స్థితిలోనే పడుకుని యుండిరను సంగతి 21 రోజుల తరువాత తాతగారి పాదదర్శనము వలన అందరకూ తెలియవచ్చినది. అయితే డాక్టరు గారికి మాత్రము ఈ దర్శనము కేవలము తాత సమాధి చెందిన వారము లోపే లభించినదంటే ఒక డాక్టర్ గా ఆయన తాత మహాత్మ్యమును శంకించినప్పటికీ తాత ఆయన మనసులోని అనుమానము తీర్చడమే కాక అపురూప దర్శన భాగ్యము కలిగించిరి.

తాతగారు సమాధి చెందిన తరువాత హైదరాబాదు నుండి కల్లూరుకు పాదయాత్ర చేయు భక్తులకు వీరు నిండు మనసుతో భోజన ఏర్పాట్లు గావించి డాక్టరుగారైన శారదగారు తానే స్వయముగా వండి పంపించి తాతగారికై నడిచే భక్తులకు ఎటువంటి ఇబ్బందీ దారిలో కలుగకుండునట్లు తమ వంతు కృషి తాము చేసి తాతపట్ల తమ ప్రేమను ఆ విధముగా చూపించిరి.

ఆ తరువాత 1996వ సం. ఏ శ్రీరామనవమి నాడైతే తాతగారి చేతుల మీదుగా శంకుస్థాపన జరిగినదో అదే శ్రీరామనవమినాడు సాయిబాబా విగ్రహ ప్రతిష్ఠాపన గావించిరి. అంతకు మునుపే అనసూయా మాత చేతుల మీదుగా అఖండ ధుని ప్రారంభోత్సవము గావించిరి. ఈవిధముగా తమ శక్తివంచన లేకుండా మందిర నిర్మాణమే కాక, ఆ మందిర బాగోగులు నేటికీ కూడా గమనిస్తూ మందిర అభివృద్ధికి అంతులేని కృషిని సలుపు వీరికి తాతగారి ఆశీస్సులు సదా నిలిచి ఉంటాయి.

త్యమేవ సర్వం మమ దేవ దేవ

పన్నెండవ అధ్యాయముసంపూర్ణము

నాలుగవరోజు పారాయణము సమాప్తము

అయిదోవే రోజు పారాయణము

క్షేత్ర గాణుగాపూరు

అధ్యాయము - 13

శ్రీ గణేశాయనమః శ్రీ సరస్వత్యై నమః శ్రీ రామావధూతాయనమః

దిగంబరం దేవీవ్యమానం దివ్యమంగళరూపం
తారయతి సంసారాత్ తాత ఇత్యక్షర ద్వయం

మహారాష్ట్రలోని కరంజా గ్రామములో జన్మించిన బాల నరహరి ఉపనయనమయిన వెంటనే వారణాశి చేరి సన్యాసదీక్షను పొంది శ్రీశ్రీశ్రీ నృసింహ సరస్వతి నామము ధరించి దేశ పర్యటన గావించి నృసింహవాడిలో 12 సం. పంచ గంగానదీ తీరములో భక్తులకు అనేకానుభూతులను కలిగించి అక్కడినుండి గుల్బర్గా జిల్లాలోని గాణుగాపూరము చేరిరి. నృసింహ సరస్వతి స్వామి పాదస్పర్శచే పునీతమైన ఈ నేల కర్మభూమిగా మారి ఎందరెందరి కర్మములను, కష్టములను తప్పించి క్షేత్ర గాణుగాపూరముగా ప్రసిద్ధి గాంచినది. స్వామివారు ఈ గ్రామములోని రెండు నదుల సంగమ తీరములో ఔదుంబర వృక్షము కింద అవతరించి భక్తులను తన లీలలు, మహిమలచే తరింపజేసిరి. తన అవతార సమాప్తి సమయములో గ్రామములోని మఠములో తన నిర్గుణ పాదుకలుంచుటచే ఆ స్థలమునకు మహాత్మ్యము నిచ్చి శ్రీశైలము చేరి అక్కడి పాతాళగంగలో అంతర్నితులైరి. స్వామి సశరీరులుగా ఉండి తరింపజేసిన ఔదుంబర్ వృక్షము, ఆ సంగమ నది, పాదుకాలయము ఎంతో పవిత్రత నొంది భక్తుల బాధలు బాపుచున్నవి.

దత్త స్వరూపుడైన రామిరెడ్డి తాతను, దత్తక్షేత్రమైన గాణుగాపూరంలో దర్శించుకోవాలనే చిరుకోరిక అఖండ సాయి నామ సప్తాహ సమితికి కలిగింది. ఈ కార్యక్రమానికి శివరాత్రే తగిన సమయమని భావించి తాత అనుమతి, ఆశీర్వాదాలను పొంది పూజ్యశ్రీ శివనేశన్ స్వామీజీ ఆదేశానుసారం 72 గంటలు అఖండ సాయి నామ సంకీర్తన, అన్నదానం చేయదలచి సకల ఏర్పాట్లనూ కూర్చుకుని 23-2-1991వ తేదీని నిర్ణయించారు. గాణుగాపూరు లోని సంగం వద్ద నామ సంకీర్తన, మఠం వద్ద తాత వసతికి ఏర్పాట్లు జరిగాయి. అనుకున్న ప్రకారం భక్తబృందమంతా సంగం చేరి భజన ఏర్పాట్లలో నిమగ్నమైనారు. గాణుగాపూరం చేరిన మరుక్షణం నుంచి తాత చిద్విలాసంగా ఉండి భక్తులను ఆనందింపజేసారు. భక్తబృందమంతా భజనలో పాల్గొనగా తాత సేవకై కొంతమంది భక్తులు మాత్రం తాతతో పాటు మఠంలోనే ఉండిపోయారు.

శివరాత్రి పర్వదినాన భక్తులు తాతగారికి తలస్నానం చేయించదలచి వారి ఆజ్ఞకై వేడుకున్నారు. అప్పుడు మంచం మీద కూర్చుని ఉన్న తాత “ఆ అలాగే కానివ్వండి” అని అనుమతించారు. అనుమతినైతే ఇచ్చారు కానీ వారు కూర్చున్న మంచం మీద నుండి ఒక్క అంగుళమైనా పక్కకు జరుగకపోవడమే కాక తలస్నానం చేయించమని తొందర చేయసాగారు. ఆ మంచం మీద తాతకు ఎలా తలస్నానం చేయించాలో అర్థంకాక భక్తులంతా తెల్లబోయారు. అప్పుడు ఒక భక్తురాలు ముందుకు వచ్చి ఒక్క చుక్క నీరు తాత కళ్ళల్లో కానీ, శరీరంపైన కానీ, మంచం మీద కానీ పడకుండా అత్యంత శ్రద్ధగా, సమర్థవంతంగా ఆ కార్యక్రమాన్ని పూర్తిచేసింది. ఇదంతా వేడుకగా గమనిస్తున్న తాత కూడా ఆమెకు సహకరిస్తున్నట్లుగా కొంచమైనా కదలక మెదలక కూర్చుని తలరుద్దడం అయిన వెంటనే ఎవ్వరూ ఏమీ అడగకమునుపే తనకు తానుగా లేచి బయటకు వచ్చి స్నానానికి నిలబడ్డారు. ఈ చర్య ద్వారా తాత భగవంతుని సేవించడానికి భక్తి ప్రేమలతో పాటు ఏకాగ్రత అనేది ఎంత ముఖ్యమో అనుభవపూర్వకంగా భక్తులు గ్రహించి ఆచరించేలా చేసారు. ధ్యాసమళ్ళకుండా మనంచేసే ప్రతి పనీ, పూజ సేవ కూడా ధ్యానము, జపము, తపస్సులతో సమానమైనవని తాత తన చేతల ద్వారా నిరూపించారు. ఇదే సద్గురువు

లక్షణం. వారు మనకేమీ బోధలు చేయకుండానే తమ చేతల ద్వారా శిష్యులను సరియైన మార్గంలో నడిపించి ఆధ్యాత్మికోన్నతికి మార్గం చూపుతారు.

అంతేకాక ఆమె భక్తి ప్రపత్తులకు మెచ్చినట్లుగా తాత శివరాత్రి పర్వదినాన పచ్చి గంగైనా ముట్టని ఆమెచేత తాను స్వయంగా తన మహాప్రసాదాన్ని తినిపించారు. ఆరకంగా ఏ పరమేశ్వర సాక్షాత్కారానికై మనమంతా ఈ భక్తి సాధనలు చేస్తామో ఆ భగవంతుడే ప్రత్యక్షంగా మహాప్రసాదాన్ననుగ్రహించి ఆమె జన్మకో సార్థకత నిచ్చారు.

72 గంటల అఖండ సాయినామం పూర్తవ్వడంతోనే భజన బృందమంతా తాత దర్శనానికై వేంచేసారు. ఇక అప్పటి నుండి తాత తన లీలా విలాసాన్ని ఏ రకంగా చూపించారో ఇప్పుడు తెలుసుకుందాం. తాత అక్కడున్న భక్తులందరకూ తన చేతలు లీలలు ద్వారా చిన్ని కృష్ణుని, బాల నృసింహ సరస్వతిని తలపింపచేసారు. ఇదంతా గమనిస్తున్న ఆ బృందంలోని నాట్యాచార్యులైన శేషబాబుకు తాతను దర్శించడం అదే ప్రథమం. అంతేకాదు అసలు ఒక అవధూతను ప్రత్యక్షంగా దర్శించడమే మొదటిసారి అయినప్పటికీ అతనికి ప్రథమ దర్శనంలోనే తాత కదలికలు, చేష్టలు, చర్యలు బాలకృష్ణుని తలపింపచేయగా రకరకాల రంగస్థలాలపై ఎన్నో రకాల నాట్యాలను ప్రదర్శించిన అతను ప్రత్యక్ష నటరాజమూర్తియైన తాతను గాంచిన ఆనంద పారవశ్యంలో అద్భుతమైన కూచిపూడి నృత్యాన్ని అభినయించాడు. ఒక అలౌకికానందంతో అతను చేస్తున్న ఆ నృత్యం అక్కడున్న వారందరినీ సమ్మోహితులను చేసింది. భక్తులంతా ఆనందసాగరంలో ఓలలాడారు. ఆరకంగా సాగిన నృత్యం ముగించిన శేషబాబు తాత పాదాలపై వ్రాలి ఆశీర్వదించమని కోరగా తాత అతనిని ఆశీర్వదించారు. అప్పుడు అతనికి మూడు రోజులుగా మౌనం పాటిస్తున్న తాతను మాట్లాడించాలనే చిరు కోరిక కలిగింది. అందుకే అతను తాతను తనను నోటితో ఆశీర్వదించమని కోరాడు. అతని కోరిక విన్న తాత తిరిగి చిరునవ్వుతో ఆశీర్వదించారు. అతనికి కావలసినది తాత పలుకు. అది నెరవేరకపోయేసరికి అతను “పలుకే బంగారమాయెనా - ఓ తాతా - నీ పలుకే

బంగారమాయెనా” అంటూ సంగీతంలో ఎన్ని రకాల రాగాలు ఉన్నాయో అన్ని రకాలుగా తాతను బుజ్జగించి, లాలించి ప్రేమతో వేడుకున్నాడు. అక్కడున్న భక్తులంతా తాత ఏం చేస్తారో అన్న ఆతృతతో ఎదురు చూస్తున్నారు. అప్పటివరకు మామూలుగా ఉన్న తాత మనస్ఫూర్తిగా అతను చేసిన విన్నపమును, ప్రార్థనను ఆలకించి మౌనమైతే వీడలేదు కానీ భాషకందని అవ్యాజ్య కరుణతో అతనిని నిండుగా దీవించారు. తాత మౌనం వీడనప్పటికీ అక్కడున్న భక్తులెవరికీ తాత అతని కోరిక తీర్చలేదన్న అసంతృప్తి కానీ, బాధ కానీ తెలియని ఒక అలౌకిక ఆనందాన్ని అక్కడున్న ప్రతి భక్తుడూ అనుభవించాడు.

ఇంతమంది మనసులను దోచి, అందరి కోరికలనూ మన్నించి ఆశీర్వదించిన తాత ఎందరెన్ని రకాలుగా వేడినా మౌనం వీడకపోవడానికి కారణం ఆ స్థానం శ్రీశ్రీశ్రీ నృసింహ సరస్వతి స్వామి వారిది కావడమే కారణం. ఎందుకంటే శ్రీ నృసింహ సరస్వతి స్వామి కరంజా అనే గ్రామములో పుట్టిన మరుక్షణమే అందరి పిల్లలలా వీడవడానికి బదులు “ఓం” అని ప్రణవనాదాన్ని మూడుసార్లు ఉచ్చరించి ఊరుకున్నారు. ఆ బాలునకు నరహరి అనే నామమిడి అల్లారుముద్దుగా తల్లిదండ్రులు పెంచుకున్నారు. ఆ నరహరి తన బాల్యచేష్టలతో తన అవతార ప్రాముఖ్యాన్ని తెలిపినప్పటికీ మౌనం తప్పలేదు. ఉపనయన సమయంలో వేదమంత్రోచ్ఛారణతోనే మౌనం వీడిన మంత్రమూర్తి ఆస్వామి. ఆ స్వామి స్థానంలో నిలిచారు కాబట్టి తాత తాను కూడా ఈ క్షేత్రంలో మౌనం పాటించి అలనాటి నృసింహ సరస్వతి స్వామిని కన్నులారా గాంచని నేటి భక్తులకు ఆ దర్శన భాగ్యం కలిగించారు. ఆ రకంగా భక్తులందరూ తాత సాంగత్యాన్ని, ప్రేమను, అనుగ్రహాన్ని సంపూర్ణంగా అనుభవించి ధన్యతనొందిరి.

ఇక ముగింపు కార్యక్రమంలో భాగంగా అప్పటివరకు తాతలో బాలకృష్ణుని దర్శించిన రాములు అనే భక్తుడు ఇక తాతను వదిలి వెళ్ళాలనే తలంపు రాగానే గోపాలకృష్ణుడు బృందావనాన్ని వదిలి వెళితే ఆ యమునానది, గోపికలు పడే బాధను ఇక్కడ భక్త బృందానికి అన్వయిస్తూ “యమునారోరే - షర్వహంభీరోరే - గోకులోసే

గోపాల్చలే” అనే పాటను అత్యంత ఆర్థ్రతతో గానం చేయగానే అప్పటివరకు తాత ప్రేమలో మైమరచిన భక్తులంతా ఒక్కసారిగా బాహ్యస్మృతి కలిగి తీవ్ర వేదనకు గురైనారు. అక్కడ ఆ దృశ్యం నిజమైన యమునాతీరాన్ని తలపింపచేసింది. భక్తులందరూ కూడా తాతను, ఆ ఆనందాన్ని వదిలి తిరిగి సంసార బంధంలో చిక్కుకోవలసిందేకదా అన్న తలంపే భరించలేకపోయారు. నిజమేకదా ఒక్కసారి అమృతాన్ని రుచి చూసిన తరువాత ఇక చక్కెర తీపి మాధుర్యాన్ని ఇవ్వగలదా. భక్తులందరూ తాతను వీడిపోతున్నామనే బాధతో భారమైన హృదయాలతో మరలి వెళ్ళారు.

తాతగారితో పాటు సమితి నిర్వాహకులు కొంతమంది మాత్రం ఆ రోజుకు అక్కడే ఉండి మరునాడు సంగమతీరం చేరి నృసింహ సరస్వతి స్వామి వారు తరింపచేసిన ఔదుంబర వృక్షాన్ని సమీపించారు. అక్కడ తాత నిజమైన అవధూత లక్షణాలను సంపూర్ణంగా ప్రదర్శించారు. బాలోన్మత్త పిశాచ వేషధారియైన తాతకు సాధారణ మానవులు పాటించే నియమ నిష్ఠలతో ప్రమేయమేముంటుంది ? అందుకే తాత ఆ ఔదుంబర వృక్షం వద్దకు తన పాదరక్షలతోనే వెళ్ళారు. ఎంతో నియమానుసారం నడిచే కర్మభూమియైన ఆ సంగమ క్షేత్రంలో తాత ఈ చర్య ఎవరి దృష్టికీ రాలేదు. స్వయంగా సృష్టే అక్కడ నిలిచి ఉండగా మానవులు పాటించే ఈ ఆచార వ్యవహారాలతో భగవంతునికి నిమిత్తం లేదని తాత స్వయంగా నిరూపించి చూపించారు. ఆ దృశ్యాన్ని కన్నులారా గాంచి తరించిన భక్తులు ఆ సంగమ తీరంలో ఆనంద సాగరంలో తేలియాడారు. ఆ మధురానుభూతిని మదిలో నిలుపుకొని ఆనందముతో హైదరాబాద్ కు మరలి వచ్చిరి.

విద్యానగరు - సాయిమందిరము :

విద్యానగరులోని సాయి మందిరమునకు ఏ మహాత్ముడు వచ్చినా ఒక ప్రత్యేక స్థలములో వారిని ఆసీన పరచి పూజా పునస్కారములు జరిపించుట ఆనవాయితీ. నెల్లూరు యాత్రలో భాగముగా మాస్టారుగారి ఆధ్వర్యములో నిర్మింపబడిన ఈ మందిరమునకు తాతగారిని మాస్టారుగారి శిష్యులందరూ భక్తి పూర్వకముగా

ఆహ్వానించిరి. అయితే ఎవ్వరూ ఏమీ చెప్పకమునుపే తాతగారు మహాత్ములను కూర్చుండబెట్టు ఆ ఆసనముపై కూర్చుండి తన మహాత్ములను చెప్పకయే చెప్పిరి. ఆ తరువాత ఆకాశం వైపు చూస్తూ ఏవేవో సంజ్ఞలు చేస్తూ చాలాసేపు గట్టిగా అరచిరి. ఆ తరువాత తాత అందరికీ తన పాద దర్శన భాగ్యం కలిగించి అక్కడున్న పండ్లతో ఆడుకున్నట్లుగా చేస్తూ తాను ఎవరికి ఆ ప్రసాదం ఇవ్వదలచుకున్నారో సరిగ్గా వారి ఒడిలో కానీ, చేతిలో కానీ పడేటట్లు ఆ పండ్లను విసిరిరి. ఎప్పుడో కానీ ఈ విధముగా ప్రవర్తించని తాత ఎంతో ఉల్లాసముగా నుండి భక్తులను ఆనందింపజేసిరి. ఆ భక్త బృందములో గూడూరు వాసి అయిన ఒకతను ఛాతీ వ్యాధితో బాధపడుతుండగా తాతగారు అతను కోరకమునుపే తాను తాగిన సిగిరెట్టు అతనికిచ్చి తాగించుటచే అతని వ్యాధి తగ్గిపోయినది.

ఈ ప్రయాణంలోనే తాతగారు ఒంగోలుకు వచ్చినపుడు మందిరంలో తాత ఉగ్రరూపము చూసి అందరూ భయపడిరి. తాతగారు రాక సందర్భముగా మందిరములో భజన ఏర్పాట్లు గావించగా తాతగారి రౌద్రం చూసి భయపడిన భక్తులు గట్టిగా భజన చేస్తే తాతగారి కోపం మరింత పెంచిన వాళ్ళమౌతామేమోనని నెమ్మదిగా చేయసాగిరి. అప్పుడు తాతగారు వారితో “ఇంత తింటారు, ఏం గట్టిగా చెప్పలేరా” అని అరిచే సరికాల్లా వారు రాత్రి వరకు ముక్తకంఠంతో భజన గావించారు. తాతగారి ఉగ్రరూపానికి ఒక్కొక్క స్థానములో ఒక్కొక్క కారణముంటుంది. దీనిని అర్థము చేసుకోవడము అంత సులభం కాదు. భజన కార్యక్రమము ముగించి అందరూ వెళ్ళిపోయిన తరువాత శాంతించిన తాతగారు అక్కడున్న కొందరు భక్తులకు తమ అమూల్యమైన ఆధ్యాత్మిక సందేశములను పాటల రూపములోను, వారడిగిన ప్రశ్నలకు సమాధానములుగాను ఎన్నెన్నో విషయములను విడమరచి చెప్పి వారి ఆధ్యాత్మిక ప్రగతికి బాటను సుగమము చేసారు. ఆ పాటలలో ముఖ్యముగా “కనుపాప కరువైన కనులెందుకూ, తన వారె పరులైన బ్రతుకెందుకు” అని పాట పాడారు. అనగా ఆధ్యాత్మిక దృష్టితో భగవంతుని చూడలేని కనులెందుకనీ, అశాశ్వతమైన బంధాలు అనుబంధాలూ కాక తనవాడైన భగవంతుని లీలలను గ్రహించలేని బ్రతుకు వ్యర్థమనీ తెలియచేసిరి. భగవంతుడు స్వయముగా దిగివచ్చి ఇంతగా విడమరచి చెప్తున్నా

ఎందరు దానిని గ్రహించి అమలు పెడుతున్నారు, అందుకే తాతగారు “అయినా మనిషి మారలేదు ఆతని కాంక్ష తీరలేదు” అని పాడసాగిరి. ఈ విధముగా రాత్రంతయూ వారికి ఆధ్యాత్మిక విందు గావించిరి. తాతగారిచ్చిన ఈ సందేశమును సరిగా గ్రహించగలిగి వారు తరువాత కాలములో దానిని అమలుపరచి ఉన్నత స్థితిని చేరుకొనిరి.

సాయిదత్త భరద్వాజ మందిరము :

కృష్ణానంద్ గారు మాస్టారు గారి ప్రియశిష్యులుగా ఉండి వారి అడుగు జాడలలో నడిచేవారు. వీరి సతీమణి జానకి గారు కూడా చిన్నతనం నుండే మాస్టారుగారి సాంగత్యములో పెరిగి పెద్దయి అటవీశాఖలో ఉన్నత పదవిలో ఉన్నప్పటికీ అదంతా మాస్టారు గారి ఆశీర్వాచన ఫలమని భావిస్తూ వారిపట్ల భక్తి భావములు కలిగి ఉండేది. ఈ రకముగా భార్య భర్తలిద్దరూ మాస్టారు గారి అడుగుజాడలలో నడిచేవారు. కృష్ణానంద్ గారు 1986లో మాస్టారుగారితో పాటుగా షిరిడీ యాత్రలో పాల్గొన్నప్పుడు తాతగారిని దర్శించుకోవడం జరిగింది. ఆ తరువాత తాతగారిని కల్లూరు నుండి నెల్లూరు తీసుకురావడం వలన ఆ 25 రోజుల యాత్రలో తాతగారితో పాటుగనే ఉండి సేవచేసుకునే భాగ్యం దక్కింది. తాతను తీసుకుని వచ్చిన తాను తాతగారిని తిరిగి కల్లూరుకు పంపించేవరకు తాతను వదలక తిరుగుట తన కర్తవ్యముగా ఈయన భావించారు. అయితే ఊహించని విధముగా ఈయన భార్య జానకి గారికి ఆరోగ్యము దెబ్బతిని లేవలేని పరిస్థితి ఏర్పడినప్పటికీ రెండవ ఆలోచన చేయక ఇంటికి కూడా వెళ్ళక తాతపట్ల తన ధర్మాన్ని సంపూర్ణముగా నెరవేర్చుకున్నారు. ఆ తరువాత జానకిగారు మాస్టారు గారితో పాటు తాతను గొలగమూడిలో దర్శించుకున్నారు. జానకి గారు ఒకసారి కర్నూలుకు వెళ్ళినప్పుడు రాను పోను ఆటో మాట్లాడుకుని తాత దర్శనానికి వెళ్ళగా తాతగారు ఇంట్లో లేరు. ఎంత సేపటికీ రాలేదు. అప్పుడు వీరు ఆటోను ఆపుకుని వెంటనే వెళ్ళిపోవాలని వచ్చినందుకే తాత దర్శనం కాలేదని గ్రహించి ఆటోను పంపించి వచ్చేసరికి తాతగారి దర్శనం లభించింది. తన తల్లిగారి ఆరోగ్య విషయమై ఆందోళనగా ఉన్న ఈవిడ తాతను అడుగగా తాత ‘పరవాలేదు పో’ అని దీవించారు. నేటికీ కూడా ఆవిడ ఆరోగ్యంగా ఉన్నారు.

ఆ తరువాత అనుకోని ఎదురు దెబ్బల వలన కృష్ణానంద్ గారి ఆర్థిక పరిస్థితులు పూర్తిగా చితికిపోయి కుటుంబం తినడానికి తిండి కూడా లేని స్థితికి చేరుకుంది. ఆఫీసరు అయినప్పటికీ ఆర్థిక పరిస్థితుల నుండి తప్పించు కోలేకపోయారు. అటువంటి స్థితిలో తాత దర్శనానికి వెళ్ళగా తాతగారు ధనమున్న పెద్ద మూటను వీరికివ్వడం జరిగింది. ఆనందముతో ఆ డబ్బును తీసుకుని వెనుకకు వచ్చిన వీరు ఏనాడూ ఆ మూటను విప్పి కనీసం ఎంత ఉందో కూడా చూడకుండా అలాగే దానిని భద్రపరచుకొనిరి. ఆ తరువాత నెమ్మది నెమ్మదిగా కుదుటపడి పరిస్థితులు పూర్తిగా అనుకూలించాయి.

2004వ సం.లో వీరికి బాబా మందిరము నిర్మించవలెనన్న సంకల్పము రావడమూ మందిర నిర్మాణమును పూర్తిగా తమ స్వంత ఖర్చులతో నిర్మించడమూ ఎవరైనా ఏమైనా ఇవ్వదలచుకుంటే అభ్యంతరము తెలుపక తాము ఎవ్వరినీ అడుగక కేవలము మూడు నెలల వ్యవధిలో మందిర నిర్మాణమును పూర్తిచేసి రెండు నెలల వ్యవధిలో విగ్రహ ప్రతిష్ఠాపనకు ముహూర్తము నిర్ణయించిరి. కృష్ణానంద్ గారు వెళ్ళిన సమయానికి జైపూరులో శిల్పి చెక్కుతున్న ఒక విగ్రహమును చూసి దాని ఖరీదు ఎక్కువగుటచే ఆ విగ్రహము ఎంతగానో నచ్చినప్పటికీ స్తోమత లేక వేరొక విగ్రహమునకు అడ్వాన్సు చెల్లించిరి. అదే సమయములో భర్త వెళ్ళిన పని జయప్రద మగుటకు షిరిడీ ద్వారకామాయిలో భార్య పారాయణ చేయుచున్నది. ఆ తరువాత ప్రతిష్ఠాపన సమయమునకు వీరు అడ్వాన్సు ఇచ్చిన విగ్రహము కాక ఊహించని విధముగా మనసులో ఉన్న విగ్రహమే రావడం జరిగింది. ఆ రకముగా ద్వారకా మాయిలో పారాయణ చేస్తుండగా చెక్కుతున్న విగ్రహమే ప్రతిష్ఠ గావింపబడినది. తాతగారు తమకిచ్చిన ధనరాశిని, ఆ తరువాత కాలములో వారికి లభించిన తాతగారి నఖములు (గోళ్ళు), కేశములు ఇవే తమ ఆస్తిగా భావించిన వీరు వీటన్నింటినీ విగ్రహ ప్రతిష్ఠ సందర్భములో బాబా విగ్రహము కింద భద్రపరచి తాతపట్ల తమ భక్తిని ఆ మందిరమునకు శక్తిని కలిగించిరి. ఆ విధముగా రాబోవు కాలములో వీరు జరుపబోవు మందిరమునకు పది సంవత్సరముల ముందే తాతగారు తన వస్తువుల నందించి తిరుగులేని ఆశీర్వాచనమును ఆ మందిరమునకు ఆనాడే

ప్రసాదించిరి. తాత తన సమాధి తరువాత కూడా గుప్త రూపములో ఆ మందిర విగ్రహ ప్రతిష్ఠను గావించిరి. ఇంతేకాక నెల్లూరు సుబ్బారావు గారికి ఒకానొక సందర్భములో శివనేశన్ స్వామిజీ ఇచ్చిన ద్వారకామాయి ఇటుకను వారు నిస్వార్థముగా ఈ ప్రతిష్ఠ సందర్భమున తాతగారి వస్తువులతో పాటుగా ఆ ఇటుకను కూడా అందులోనే ప్రతిష్ఠించిరి. ఈవిధముగా ఆ మందిరమునకు తిరుగులేని తాత ఆశీస్సులు, శక్తి లభించినవి.

సద్గురువైన సాయినాథునితో పాటుగా దత్తాత్రేయుని విగ్రహమే కాక తాము గురుదేవులుగా భావించే మాస్టారుగారి విగ్రహమును కూడా సమపీఠముపై ప్రతిష్ఠించి మాస్టారుగారి పట్ల తమ భక్తి ప్రపత్తులు ఆ విధముగా చాటుకొనిరి.

**త్వమేవ సర్వం మమ దేవ దేవ
పదమూడవ అధ్యాయము సంపూర్ణము**

లీలావిలాసము

అధ్యాయము - 14

శ్రీ గణేశాయనమః శ్రీ సరస్వత్యై నమః శ్రీ రామావధూతాయనమః

**బోధాత్మకం భావనాగమ్యం భవపాపనాశకం
తారయతి సంసారాత్ తాత ఇత్యక్షర ధ్వయం**

పూర్వకాలంలో మునులు, ఋషులు వందలకొద్దీ సం.లు తపస్సు చేసి భగవద్దర్శనము, అనుగ్రహము పొందుటకు ఎంతో శ్రమించినప్పటికీ ఏ కొద్దిమంది భాగ్యులకో ఆ అదృష్టం దక్కేది. సూతుడు, వ్యాసుడు మొదలగు మహానుభావులు ఈ మునులకు కలిగిన ఆధ్యాత్మిక సందేహములనూ, భగవంతుని లీలా విలాసమునూ ఉపదేశముల ద్వారా బోధిస్తూ వారినెప్పటికప్పుడు ఆధ్యాత్మిక మార్గంలో నిలదొక్కుకుని పురోగతి నొందుటకు ఉత్సాహ పరస్తుండేవారు. గురుపరంపరలో ఆద్యుడైన దత్తాత్రేయుడు కూడా తన శిష్యులైన కార్తవీర్యార్జునుడు, యదు మహారాజు, ప్రహ్లాదుడు మున్నగు వారిని ఈ ఉపదేశముల ద్వారానే అనుగ్రహించి ఆశీర్వదించి వారి ఉన్నతికి మార్గము సుగమము చేసారు. ఆ కాలంలో ఇదంతా అరణ్యంలో తపస్సు చేసుకునే మునులకు మాత్రమే పరిమితమయ్యేది. స్వయంగా బ్రహ్మదేముడే గురుభక్తుల జోలికి పోరాదని కలిని శాసించుటచే కలి ప్రభావం గురు భక్తులపై ఉండదు. అందుకనే నేటి సమాజంలో మారిన పరిస్థితులలో గురుకృపతో కలి ప్రభావం నుండి తప్పించుకోవడం ఈ జనరణ్యంలో ఉన్న ప్రతి సామాన్య మానవునికి కూడా తప్పనిసరైంది.

ఈ కారణం చేతనే దత్తావధూత సాంప్రదాయ మేర్పడి కాలానుగుణంగా అనేక మార్పులు చెందుతూ సామాన్య మానవునికి అత్యంత చేరువై వారిని

ఏవిధంగానైనా గురుకృపా రక్షా కవచంలో ఉంచుటకు ఎప్పటికప్పుడు అవధూతలు అవతరిస్తూ ఈ యాగఫలాన్ని భక్తజనకోటికి అందుబాటులోకి తెస్తున్నారు.

భగవత్స్వరూపులైన రామిరెడ్డి తాత వంటి అవధూతలు వారికేమీ అవసరము లేనప్పటికీ తమ లీలావిలాసంతో భక్తులను అనుగ్రహిస్తూ వారిని సన్మార్గంలో ఉంచి వారిని భక్తి మార్గంలోకి మళ్ళించి వారిపై కలి ప్రభావము పడకుండా కంటికి రెప్పలా కాపాడుతున్నారు. అటువంటి తాతగారి జీవితం నిత్యనూతనం, లీలామయం. అందులో మచ్చుకు కొన్ని మాత్రమే ఇప్పుడు తెలుసుకోబోయే లీలలు ...

ద్వారకామాయి :

హైదరాబాదు బోయినపల్లి శ్రీనివాస్ గారు 1983వ సం. నందు షిరిడీ వెళ్ళి ద్వారకామాయిలో నిద్ర చేయవలెనను సంకల్పముతో షిరిడీ చేరిరి. అయితే అప్పటికి వారము రోజుల ముందు నుండే ద్వారకామాయిలో నిద్ర చేయుటను నిషేధించిరని తెలుసుకుని హతాశులైరి. అక్కడ ఉన్నవారిని ఎంత బ్రతిమాలినప్పటికీ ఒకసారి నిషేధము విధించిన తరువాత ఇక పద్ధతి మార్చి ప్రసక్తే లేదని ఖరాఖండిగా జవాబిచ్చిరి. చేసేదేమిలేక అసంతృప్తితో ఆ లోటు మనసులో మిగిలిపోగా మరలివచ్చిరి. ఆ తరువాత ఎన్నిసార్లు షిరిడీ యాత్ర చేసినప్పటికీ ఈ అసంతృప్తి మాత్రము మిగిలిపోయినది. 1990వ సం.లో తాతగారి దర్శనప్రాప్తి లభించిన తరువాత తరచుగా కల్లూరు వెళ్ళి తాతను దర్శించుకోవడము ఆనవాయితీగా మారింది. ఆవిధముగానే ఒకసారి తాతను దర్శించుటకు ఒక ఉదయము కర్నూలు చేరి స్నానాదికములు ముగించి తాతకు నమస్కారములు, పాద పూజలు ముగించి ఒక పక్కగా కూర్చుని ఉండగా హఠాత్తుగా కళ్ళ మీదకు నిద్ర ముంచుకు రాసాగింది. ఎదురుగా దైవ స్వరూపుడైన తాత ఉండగా పగటిపూట అప్పుడే తాత దర్శనానికి వచ్చిన తాను నిద్రపోతే ఎంత అసందర్భముగా ఉంటుందో తెలిసినప్పటికీ నిద్రను ఆపుకోలేక ఒక దుప్పటి పరచుకొని అక్కడే అలాగే నిద్రకు ఒరిగిపోయారు. అప్పుడా నిద్రలో ఆయనొక దృశ్యమును గాంచిరి. అదేమనగా తాను నిద్రిస్తున్న కల్లూరు తాతగారి ఇల్లులా కాక అచ్చుగుద్దినట్లు 'షిరిడీ ద్వారకామాయి' లాగా అక్కడ బాబాకు

బదులుగా తాతగారు దర్శనమిచ్చి నవ్వుతూ నిలుచుని ఉండిరి. ఉలిక్కిపడి లేచి చూసేసరికి ఎదురుగా తాత నవ్వుతూ నిలబడి దర్శనమిచ్చిరి. అప్పుడాయనకు తన ఏడు సంవత్సరముల నాటి ద్వారకామాయిలో నిద్రించవలెనన్న కోరికను తాత తన స్థానమైన కల్లూరులో తీర్చుట ద్వారా తనకు సాయిబాబాకు బేధము లేదని తెలుపుటయే కాక భక్తుని మనస్సు గ్రహించి ఆ అసంతృప్తిని తొలగించి అతనిని ఆనందింపచేసి ఆశీర్వదించిరని అర్థమయ్యి తాతకు సాష్టాంగ నమస్కారము గావించిరి.

తాత చిరునవ్వు :

పి.యస్.రావు గారు 1992వ సం.లో షిరిడీలోని లెండీబాగ్ వద్ద 'ఆచార్య భరద్వాజ్ బుక్ స్టాల్' స్థాపించి నడిపేవారు. తాతగారితో దర్శన భాగ్యముకల వీరు భక్తితో కాక తెలియని అమాయకత్వంతో తాతకు దగ్గరై చనువుగా మాట్లాడుతూ తాతతో ఆనందంగా గడిపేవారు. అంతేకానీ భయభక్తులతో దూరంగా మెలిగేవారు కాదు. ఎప్పుడు తాతను దర్శించుటకు వెళ్ళాలన్నా విడిపూలు, ప్రసాదము తీసుకుని వెళ్ళుట వీరి అలవాటు. అదే విధముగా తాతగారిని దర్శించుకొని నవ్వుడల్లా ఎంతో ఆనందముగాను, ఉల్లాసముగాను గడిపే వీరికి తాతగారితో అనేక మధురామభూతులు కలవు.

1992 డిసెంబరు 1వ తేదీన రావుగారికి ప్రేరణ కలిగి తాతను దర్శించుటకు కల్లూరు వెళ్ళిరి. అయితే ఆరోజు ఉదయము నుండీ మధ్యాహ్నము 12 గంటల వరకు తాతగారు యోగ నిద్రయందుండిరి. ఆ తరువాత లేచిన తాత స్నానము, భోజనము ముగించిన తరువాత ఆనవాయితీగా రావుగారు తీసుకువెళ్ళిన స్వీటును తాతకు నైవేద్యముగా పెట్టగా తాతగారు దానినందుకోక అక్కడ సాయిబాబాకు నైవేద్యముగా నుంచిన అరటిపళ్ళను ఒలిచి పెట్టి వీరికిచ్చి నవ్విరి. ఆ క్షణములో తాత నవ్వి న మనోహరమైన నవ్వును రావుగారు ఇంతకు ముందు ఎన్నడూ చూడలేదు. వీరికి ఒంగోలు తిరిగి వెళ్ళాలంటే మధ్యాహ్నం 2-30 కు బస్సు కలదు. అది దాటిపోతే ఇక రాత్రి 7.00 గంటలకే. దానికి వెళితే వీరికి ఇబ్బంది కాబట్టి ఎలాగైనా 2.30

గంటల బస్సుకే వెళ్ళాలని వీరి తాపత్రయము. అయితే తాతగారు వీరికి ఎంతకీ అనుమతి నివ్వకపోవడంతో అక్కడే ఆగిపోవలసి వచ్చినది. తాతగారు మాత్రము ఇంతకు ముందు మాదిరే చిద్విలాసముగా నవ్వుచునే యుండిరి. ఆ తరువాత 4గం.ల ప్రాంతములో తాతగారు వీరికి అభయము నిచ్చుటచే బయలుదేరిరి. బస్టాండుకు వస్తూ రాత్రి 7 గంటల వరకు సమయం ఎలా గడపాలా అని ఆలోచిస్తూ బస్టాండుకు చేరిన వీరికి 2.30 బస్సు రిపేరుకు వెళ్ళి 4 గంటలకు వచ్చి బయలుదేరుటకు సిద్ధముగా నుండుట గాంచి ఆశ్చర్యపోయిరి. అందుకనే తాతగారు తనకు అప్పటి వరకు బయలుదేరుటకు అనుమతి నివ్వలేదని అర్థమయింది.

ఆవిధముగా బస్సులో ఎక్కి వస్తుండగా రాత్రి సమయములో నిద్రపోతున్న వీరికి ఒక అద్భుత దృశ్యం కానవచ్చింది. అదేమిటనగా షిరిడీ సమాధి మందిరము బాబా అభయ హస్తం పటము నుండి బాబా “నేను కర్నూలులో ఎందుకు నవ్వానంటే ఈ మాత్రం సేవ చేస్తుంటేనే నేనింత ఆనందపడుతుంటే, నీ జీవితం నాకర్పిస్తే ఇంకెంత ఆనందిస్తానో” అని స్పష్టముగా పలుకుటను వీరు వినిరి. మెలకువ వచ్చిన వీరికి కల్లూరులో తాతగారు నవ్విన నవ్వును షిరిడీలో బాబా తాను నవ్వినట్లు చెబుతున్నారంటే సాయిబాబా తనకూ, తాతకు బేధములేదని స్పష్టపరిచిరిని అర్థమయిన వీరు మరింత ప్రేమతో తాతకు దగ్గరైరి. తాతతో ఎన్నో అనుభూతులు ఉన్నప్పటికీ ఇది మాత్రమే తనను ఎంతగానో కదిలించిన విషయమని షిరిడీ ద్వారకామాయిలో వీరు ఎంతో ఉద్వేగముగా తెలియజేసిరి.

అభయహస్తం :

గద్వాలు వాసియైన సత్యనారాయణరెడ్డిగారు వృత్తిరీత్యా దంతవైద్యులైనప్పటికీ ప్రవృత్తిరీత్యా నాయకత్వ లక్షణములు కలిగి ఊరిలో ఎవరి మధ్య గొడవలు జరిగినా వీరే పంచాయితీ జరిపించి న్యాయనిర్ణయము చేసేవారు. వీరు ఒకసారి తన బంధువైన వెంకటేశ్వరమ్మ గారితోపాటు కల్లూరు తాతగారి వద్దకు వెళ్ళుట తటస్థించినది. తాతగారు తాను తాగిన సిగరెట్టును వేరే వారందరికీ ఇచ్చి ఈయన దగ్గరకు వచ్చే సరికి “వాడికొద్దులే, తాగకూడదు” అన్నారు. వారికదే తాతగారి ప్రథమ దర్శనము.

ఈ సత్యనారాయణరెడ్డిగారికి ఉబ్బస వ్యాధి ఉంది. అందుకనే ఎవ్వరూ చెప్పక మునుపే తాతగారు అతనిని ఉద్దేశించి అలా పలకడంతో రెడ్డిగారికి తాతగారి సర్వజ్ఞత అర్థమయింది. ఆ తరువాత తాతగారు “వాళ్ళ పాపాలు మా మీద వేయాలనుకుని వస్తారు, వెనకాల తిడతారు” అన్నారు. తాతగారి ఈ మాట కూడా నిజమే అవడంతో రెడ్డిగారికి తాతపట్ల గౌరవ భావం కలిగింది. ఎవ్వరికీ అంతుపట్టని తన మనసు తాత ముందు వెల్లడి కావడంతో అతనికి తాతపట్ల గురికుదిరి, ఇక వెంకటేశ్వరమ్మగారితో పాటుగా వారు తాతను దర్శించుకోవడము ప్రారంభించారు. 1990వ సం. నాటికి వీరు గద్వాలు నుండి కర్నూలుకు మకాం మార్చి ప్రైవేటు వైద్యవృత్తి చేపట్టిరి.

ఒకసారి విజయదశమినాడు వెంకటేశ్వరమ్మగారు రెడ్డిగారికి కొంత పైకము నిచ్చి పండుగనాటికి తాతగారికి పంచె, కండువాను, కొత్త దుప్పటి, టవలును, మంచిపూల మాలను కొని సమర్పించమని కబురు చేయగా చేనేత దుకాణము నుండి తాతగారికి కావలసిన వస్తువులన్నీ సకాలమందు సమకూరడంతో ఎంతో ఆనందముగా వాటిని తీసుకుని పండుగనాడు తాతగారిని దర్శించుకుని తాను తెచ్చిన నూతన వస్త్రములను తాతకు ధరింపజేసి అందముగా అలంకరింపగా అక్కడున్న భక్తులందరూ తాతగారిని ఫోటో తీసిన బాగుండునని సూచించగా అనుకోకుండా తన స్కూటరులో తయారుగానున్న కెమెరాను తీసుకుని వచ్చి తాతను ఫోటో తీయునంతలో తాత అన్నగారు తాతతో ఆశీర్వాదించుమనగా తాతగారు చెయ్యెత్తి దీవించునంతలో ఫోటో తీసిరి.

డాక్టరుగారు తాను తీసిన ఫోటోను తాతవద్దకు తీసుకువెళ్ళగా తాతగారు “వాణ్ణి అందరకూ ఇవ్వమను” అనిరి. అప్పటి నుండి రెడ్డిగారు తాత నిర్దేశించిన సేవను ఒక యజ్ఞములా భావించి ఇప్పటి వరకు సుమారు 10,000 కాపీలను భక్తులందరకూ పంచిపెట్టుట ద్వారా తాత అభయాశీస్సులు అందరకూ లభించేలా విశేషకృషి సలుపుతున్నారు.

ఒక విజయదశమినాడు డాక్టరుగారి సతీమణికి బాబా పుణ్యతిథి కావున ఆరోజు తప్పనిసరిగా బాబా గుడికి వెళ్ళాలని చాలా కోరికగా ఉంది. అయితే డాక్టరుగారు మాత్రము బాబాకు, తాతకూ బేధములేదు కాబట్టి ఆరోజు తాతను దర్శించిన బాబాను దర్శించినట్లైనని ఎంతగా నచ్చచెప్పినప్పటికీ ఆమె తనకా నిదర్శనము కలిగితేనే తాను నమ్ముతాననీ లేకపోయినట్లైతే తనకు తృప్తిగా ఉండదనీ చెప్పింది. ఆరోజు సాయంత్రము భార్యా భర్తలిద్దరూ తాత వద్దకు వెళ్ళినప్పుడు గుంటూరు నుండి వచ్చిన భక్తురాలొకరు హారతి సమయములో 'బాబా బాబా' అంటూ ఏడుస్తూ హారతి నివ్వడం చూసిన రెడ్డిగారు ఆమెతో ఊరుకోమని చెప్పినంతలో తాత ఈయనతో 'సువ్వారుకో' అని గట్టిగా కసిరిరి. హారతి పూర్తయిన తరువాత ఆమెను వివరములడుగగా షిరిడీ వెళ్ళాలనుకున్న ఆమె భరద్వాజ మాస్టారుగారు చెప్పడం వల్ల కల్లూరు వచ్చిరి. అయితే హారతి సమయములో ఆమెకు తాతలో బాబా దర్శనము లభించడంతో ఆనందము పట్టలేక ఏడ్చేసిందని తెలిసింది. ఈ వివరములన్నీ విన్న రెడ్డిగారి భార్యకు తన అనుమానమునకు తగిన సమాధానమును తాత ఆరోజే అక్కడే చూపించారని అర్థమయి తేలికపడిన మనసుతో తాతకు నమస్కరించుకొనిరి.

మాయా స్వరూపం :

సత్యవాణిగారు మాయా స్వరూపమును ఏవిధముగా తెలుసుకోవలెనని తాతను మరీ మరీ వేడుకోగా, తాత మౌనముగా ఉండిపోయి, చాలా సేపటి తరువాత తాత మాట్లాడకుండాగనే ఆమె కళ్ళకు ఉన్న కళ్ళజోడును తీసేసుకుని తన కళ్ళకు పెట్టుకుని "తెలిసిందా- హాయిగా వుందా" అని ప్రశ్నించిరి. అయితే సత్యవాణిగారికి సమాధానము తోచక పోయినప్పటికీ మాయా ప్రభావము తాతపై ఏ మాత్రము లేకపోవుటచేతనే తాత హాయిగా వున్నారనీ, తనకు కూడా అటువంటి హాయినే ప్రసాదించమని మరీ మరీ కోరుకున్నారు. ఆ కళ్ళజోడే మాయ. మనము భగవంతుడు ఇచ్చిన వాటినన్నింటినీ బుద్ధితో కాక మనసుతో చూస్తాము. మనసు కోరికల పుట్టు. అందుకే మనము మనసుతో చూసినదేదీ సరియైనది కాదనీ భగవంతుడు మానవునకు బుద్ధి, విచక్షణలనే ప్రత్యేక లక్షణములను భగవత్తత్వమును తెలుసుకొనుటకు ఇచ్చినప్పటికీ మనుష్యులు వాటిని వుపయోగించకుండా ఇంద్రియ సంజాతమైన మనస్సునే భగవత్తత్వమును

తెలుసుకొనుటకు వినియోగిస్తే ఫలితము ఉండదని మనసనే ఆ కళ్ళజోడును తీసి పక్కకు పెట్టి భగవంతుడిచ్చిన అంతశ్చక్షువులను ఉపయోగిస్తే అప్పటికి మాయ తొలగిపోయి అంతా హాయిగానే ఉంటుందని తాత తన మౌన బోధ ద్వారా తెలియచేసిరని గ్రహించారు. ఈ సమాధానము స్ఫురించిన సత్యవాణి గారికి తాతగారు ఆ కళ్ళజోడు తీసుకుని పెట్టుకున్న తరువాత "తెలిసిందా - హాయిగా ఉందా" అని ఎందుకు అన్నారో అర్థమయింది. మాయ తొలగిపోతే ఇక బాధలు, కష్టాలు, దుఃఖము అన్నీ తీరిపోయి మిగిలినది హాయి కదా. ఇంత వేదాంతార్థమును తాతగారు కేవలము ఒక చిన్న చర్య ద్వారా మౌనముగా తెలియచేసిరి.

యాత్రాఫలం :

గద్వాల్ నివాసియైన సాయిబాబా ఒక కిరాణా దుకాణదారు. ఆయనకు మల్లేష్ (పైదరాబాదు) వలన తాతగారి గురించి తెలిసింది. ఎన్నోసార్లు మల్లేష్ తాతను దర్శించుకుని ఆశీస్సులు పొందడం చెప్పటంతో ఒకసారి తన స్నేహితులు ముగ్గురు నలుగురితో కల్లూరు తాత దర్శనానికి వెళ్ళారు. వీరు వెళ్ళేసరికి అక్కడ తాతగారు ఇంటిలో లేరు. ఎప్పుడు వస్తారో తెలియదని అక్కడున్న వారు చెప్పటచే చేసేదేమిలేక తాత రాకకై ఎదురుచూస్తూ కూర్చున్నారు. అలా చూస్తుండగానే నాలుగు గంటల సమయం గడచిపోయింది. అంతదూరం వెళ్ళి తాతను దర్శించుకోకుండా రావడమంటే మనసులో వెరపు. అప్పుడు సాయిబాబాగారు నిజముగా తాత మహిమ గలవాడైతే తన ఇబ్బంది తాతకు తెలియదా, వెంటనే రావాలి అని మనసులో అనుకుంటుండగానే తాత వచ్చారు. తాత వచ్చారనే కలకలము మొదలయ్యింది. ఆ రకముగా ప్రథమ దర్శనములోనే తాత ఈయన మనసు దోచి తన భక్తుణ్ణి చేసుకున్నారు.

ఒకసారి దీపావళి పండుగనాడు వీరి భార్యయైన నాగమణిగారు రకరకముల పిండివంటలు స్వయముగా తయారుచేసి క్యారేజీ నిండుగా పెట్టుకుని తాతగారు తిన్న తరువాతనే తాను తింటానని నిర్ణయించుకుని పరగడుపుతో గద్వాలు నుండి కర్నూలు పయనమైరి. కల్లూరులో ఎవ్వరేమి పెట్టబోయినా తాతగారు ఏ మాత్రమూ చేయివేయక 'నా భోజనము వస్తుందిలే' అని ఎదురుచూస్తున్నట్లుగా వేచియుండిరి.

ఇక్కడ వీరి దారిలో ప్రయాణము మధ్యలో కొంత ఇబ్బంది జరిగి ఆలస్యమైనదని హడావుడిగా తాతను చేరి భోజనమివ్వగా దాని కోసమే ఎదురుచూస్తున్నట్లుగా తాతగారు భోజనము, ఫలహారములు తినుట ప్రారంభించిరి.

ఈ కుటుంబము వారు ప్రతి మాసశివరాత్రికి శ్రీశైలము చేరి అభిషేకం పూజలు జరుపుకొనుచుండుటను అనేక సంవత్సరములుగా పాటించుచుండిరి. అదే విధముగా మరునాడు మాసశివరాత్రి అనగా పిల్లలను తీసుకుని తాత వద్దకు వెళ్ళి అనుమతి కోరగా తాత 'ఎందుకురా వెళ్ళేది' అని ఊరకుండిపోయిరి. అయితే ఎన్నో సంవత్సరములుగా పాటిస్తున్న ఆచారము కావడంతో తాత పూర్తిగా 'వద్దు' అని చెప్పలేదను ధైర్యముతో తాతకు నమస్కరించి బయలుదేరిరి. అయితే ఎప్పుడూ లేని విధముగా అష్టకష్టాలుపడి శ్రీశైలము చేరిరి. కాని అక్కడ కూడా ఊహించని ఇబ్బందులలో ఇరుక్కుని అభిషేకము, పూజకూడా మనస్ఫూర్తిగా పూర్తిచేసుకోలేకపోయిరి. ఆ విధముగా తాతగారు ముందుగా రాబోవు ఇబ్బందిని సూచించినప్పటికీ పాటించక పోవుటచే ఇబ్బందుల పాలై తాత తమనెంత బాధ్యతతో వద్దని చెప్పిరో తెలుసుకుని ఇకముందైనా తాత మాటను జవదాలారాదను స్థిర నిశ్చయమునకు వచ్చిరి. ఈ సంఘటన శిరిడీలో బాబా భక్తుడైన తాత్యా సంతకు వెళ్ళుటకు బాబా అనుమతి కోరగా బాబా అనుమతించనప్పటికీ తొందరగా వెళ్ళుటచే టాంగా ప్రమాదమునకు గురియైన సంఘటనను జ్ఞప్తికి తెస్తోంది. ఇక అప్పటి నుండి ఎక్కడు వెళ్ళాలన్నా తాతగారి పూర్తి అనుమతి పొందిన తరువాతనే ఇతర ఏర్పాట్లు ప్రారంభించేవారు. ఆవిధముగానే ఒకసారి తిరుపతి దర్శనమునకు వెళ్ళాలనుకుని తాతగారిని అడుగగా తాత అందుకు అంగీకరించిరి. ప్రయాణపు తేదీ వచ్చుసరికి సాయిబాబాగారికి విపరీతమైన జ్వరము వచ్చింది. కుటుంబమంతా కలిసి కల్లూరు చేరిరి. అయితే ఎన్నడూలేని విధముగా తాత సాయిబాబా గారిని దగ్గరకు రానీకుండా విపరీతముగా తిట్టడం ప్రారంభించిరి. తాత తిట్లతో కుటుంబమంతా బిత్తరపోయింది. చాలాసేపటి తరువాత శాంతించిన తాత వారిని తిరుపతి వెళ్ళుటకు అనుమతినిచ్చి ఆశీర్వాదించి పంపిరి. బయటకు వచ్చిన తరువాత జ్వరముతో ఉన్న తండ్రికి ఆసరాగా చేయి అందించిన కొడుకు తండ్రి చేయి తగలగానే జ్వరము పూర్తిగా తగ్గుట చూసి

ఆశ్చర్యపోయాడు. ఇంతకు ముందు తాతగారు తిట్టినది సాయిబాబాగారిని కాదనీ వారి నావహించిన జ్వరముననీ తెలుసుకుని ఆనందముతో తిరుపతి చేరిరి. అక్కడ సాయిబాబాగారికి కలలో తాతగారు కనిపించి 'నీవెంట నేనున్నాను, నిశ్చింతగా ఉండు' అని దీవించిరి.

ఎంతటి అభిమానాన్ని తాతగారు వీరికందించిరో అది కల కాదనీ తాత స్వయంగా ఇచ్చిన అభయమని వారి జీవితములో, కుటుంబములో జరిగిన అనేకానేక సంఘటనలు ఈ వాక్కును నిర్ధారించాయి. కుటుంబ క్షేమం, రక్షణ వంటి సకల బాధ్యతలూ తాత వహించుటచే వాళ్ళు నిశ్చింతగా తమ జీవనం గడుపుతున్నారు. కాబట్టి కలలోనైనా తాత వాక్కుకు తిరుగుండదనడానికి వీరి జీవితమే ఒక నిదర్శనము.

ఆ తరువాత సాయిబాబాగారు ఎవరెడీ బ్యాటరీ డీలర్ అయి హైదరాబాదులో స్థిరపడిరి. సాయిబాబాగారు ఎప్పుడు తాత దర్శనమునకు వెళ్ళినా పాదాల వద్ద కూర్చుని విష్ణుసహస్రనామ పారాయణము చేయడం ఆనవాయితీ. నియమము తప్పక వారు చేసే ఈ పారాయణమును తాతకూడా శ్రద్ధగానూ, తాదాత్మ్యము తోనూ ఆలకించేవారు. ఆ సమయములో ఎవ్వరైనా మాట్లాడినా తాత సహించే వారు కారు. 1992వ సం.లో సాయిబాబాగారికి అయ్యప్పదీక్ష చేయాలనే సంకల్పము కలిగి వివరములు తెలుసుకోగా ఎవరైనా గురుముఖముగా ఆ దీక్షను పట్టి యాత్ర చేయాలని తెలుసుకుని తనకు గురువు, దైవము అన్నీ తాతే కాబట్టి తాత ఆశీర్వాదమే తనకు మంత్రదీక్ష అని భావించి కల్లూరు చేరి తాతకు నమస్కరించి మనసులో అయ్యప్పదీక్షను గురించి ఆలోచిస్తుండగా తాత పక్కనే ఉన్న గంధం గిన్నెను అందుకుని ఈయన నుదిటిపై నిలుపుగా చందనం దిద్దారు. అదే తాత అనుమతి, ఆశీర్వాదాలుగా భావించి సాయిబాబాగారు దీక్ష ప్రారంభించిరి. నియమ నిష్ఠలతో కూడుకున్న అయ్యప్పదీక్షను భక్తిశ్రద్ధలతో పూర్తిగావించి శబరిమలై వెళ్ళుటకు తాత అనుమతికై కల్లూరి చేరి ఎప్పటిలాగే విష్ణుసహస్రనామము చేయాలనుకోగా ఆనాడు భక్తులు ఎక్కువగా ఉండుటచే తాత పాదాల వద్దగాక దూరముగా కూర్చుని కళ్ళు మూసుకుని మనసులోనే పారాయణ చేసి కళ్ళు తెరిచి చూసేసరికి పూర్తిగా ఆనుకుని ఎదురుగా నిలబడి ఉన్న తాత

రెండు చేతులూ ఎత్తి నిండుగా ఆశీర్వాదించిరి. మొదటిసారి శబరిమలై దర్శనానికి వెళుతున్న తనకు తాత ఆశీర్వాదము సంపూర్ణముగా లభించిన ఆనందముతో ప్రయాణమైరి.

కార్తిక స్నానం :

చిన్నతనం నుంచీ తాతగారిని చూస్తున్నప్పటికీ ఎన్నడూ తాత వద్దకు వెళ్ళకపోగా ఎప్పుడైనా ఎదురుపడితే పక్కకు తప్పుకు వెళ్ళిపోయే కేశమ్మ ఒకరోజు ధనారెడ్డి గారి భార్య శాంతమ్మతో కలిసి తాత దర్శనానికి వెళ్ళగా తాతగారు 'ఇన్నాళ్ళకు తీరికయిందా'! అన్నారు. తాత పలికిన ఆ మాటతో తాతపట్ల భక్తిప్రేమలు కలిగి తరచుగా తాత వద్దకు వచ్చి తాతను దర్శించుకొని వీలయినప్పుడల్లా తాతకు స్నానము చేయించడము, తలదువ్వి పూలు పెట్టడము వంటి అలంకరణలు చేసి తాతను చూసి మురిసిపోయేవారు. ఆ రకముగా భక్తితోకన్నా చనువుతోనే తాతకు దగ్గరైరి. ఎప్పుడు ఏ కష్టము వచ్చినా తాత వద్దకు వెళ్ళగానే తాతగారు ఆ సందర్భమునకు తగినట్లుగా పాట పాడి ఓదార్పు నిచ్చేవారు. అలానే ఒకసారి వెళ్ళినప్పుడు దూర ప్రాంతముల నుండి వచ్చిన భక్తులు ఎక్కువగా ఉండడంతో దూరంగా కూర్చుని ఉన్న కేశమ్మ తన కష్టములు తలచుకుంటూండగా ఆగమన్నా ఆగకుండా కన్నీళ్ళు కాలువలై ప్రవహించాయి. ఎందరో భక్తుల మధ్య కూర్చుని ఉన్న తాత ఆవేదన నిండిన మనసుతో ఉన్న ఈమెను చూసి కూర్చున్నచోటు నుండే "ఊరకే కన్నీరు నింపా - కారణమేమమ్మా - మాటాడవిదేమమ్మా" అని పాడేసరికి ఆగలేకపోయిన కేశమ్మ వెంటనే తాత పాదాలు కన్నీటితో అభిషేకించింది.

ఒకసారి శాంతమ్మ, కేశమ్మ, కేశమ్మ కూతురు కార్తిక మాసమంతా హంద్రీనదిలో స్నానమాచరించి తాతను దర్శించి వెళ్ళాలనుకున్నారు. అదే విధముగా ప్రతిరోజూ చేస్తుండగా ఒకరోజు తెల్లవారి 4 గంటలు అయ్యి ఉంటుందనుకొని పొరపాటున రెండు గంటల ప్రాంతములోనే నదికి చేరుకున్నారు. అయితే అక్కడ ఆ నిశ్శబ్ద వాతావరణము, కదలిక లేని నీళ్ళను చూస్తే వీరికి అనుమానము కలిగినప్పటికీ అక్కడవరకూ వచ్చినవారు తిరిగి వెళ్ళలేక క్షమించమని గంగామాతకు

నమస్కరించుకొని భయపడుతూనే తాతను తలచుకుంటూ తమకు ధైర్యమును కలిగించుటకు తాత తోడుండాని అని మనసులో ప్రార్థించుకుంటూ నీళ్ళల్లోకి దిగునంతలో ఎక్కడినుండో ఒక పెద్దకుక్క ఆ రాత్రి సమయములో నీళ్ళలో ఈడుకుంటూ వీరి చెంత చేరి వీరి స్నానములు పూర్తయి గట్టుమీదకు వచ్చేవరకు ఉండి వెడలిపోయింది. అది చూచిన వీరికి కలిగిన ఆనందం ఇంతా అంతా కాదు. తమ ప్రార్థన విన్న తాతగారు తమకు తోడుగా కుక్కను కాపలా పంపించిరని గ్రహించి మనసారా తాతకు నమస్కరించుకొనిరి.

ఒకసారి కేశమ్మకు అనుకోకుండా పెద్ద జబ్బు చేయగా ఏమి చేయాలో తెలియక తాత సమాధి వద్ద ఎంతో బాధపడుతూ తన జబ్బు తొలగించమని తాతను ప్రార్థిస్తూ తాత సమాధి వద్దనే నిద్రచేసింది. అప్పుడు కలలో తాతగారు ఈమె మెడమీద కాలువేసి నొక్కిపెట్టి ఉంచారు. ఉక్కిరి బిక్కిరి అయిన ఈమె లేచి చూసేసరికి అది కల అని తెలుసుకోవడమే కాక తన జబ్బు నయమైన సంగతిని కూడా గ్రహించి తాతకు భక్తిపూర్వక నమస్కారము లందించుచున్నది.

డీ.సి.యం. :

కర్నూలు పట్టణంలో తాతగారు సతీష్ వాళ్ళ ఇంటిని పావనము చేసినన్ని సార్లు ఇక ఏ ఇంటినీ చేయలేదంటే అతిశయోక్తి కాదేమో. 1985వ సంవత్సరంలో వీరు మొదటిసారిగా తాతను దిగంబరముగా చూసినప్పటికీ ఎంతో ఆప్యాయతానందము కలిగింది. అప్పటినుంచి వీలయినప్పుడల్లా తాతను దర్శించుకుంటూ ఇతని భార్య రాజేశ్వరి తాతకు తల దువ్వడం, స్నానం చేయించడం వంటి పనులన్నీ ఒక చిన్నపిల్లవాడికి తల్లి చేసినట్లుగా చేసేది. ఆ రకముగా తాతతో వారికి అనుబంధం పెరిగింది. ఒకసారి సతీష్ అందరినీ తాత వద్దకు దర్శనానికి తీసుకువెడతానని చెప్పి తరువాత భార్య అడిగితే చెప్పదెబ్బ కొట్టాడు. అప్పుడామె పిల్లలను తీసుకుని కల్లూరుకు నడుచుకుంటూనే వెళ్ళిపోయింది. అప్పుడు తాత ఆమె నమస్కారం చేస్తే చేయించుకోలేదు. బజ్జీలు పెడితే తినకుండా ఏ రకమైన సేవనూ గ్రహించక "దెబ్బలు తిని రావక్కలేదు" అన్నారు. తాత సర్వజ్ఞతను

తెలుసుకున్న రాజేశ్వరి వెంటనే సతీష్ కు కబురు చేయగా అతను వెంటనే వచ్చి తాతను క్షమించమని వేడుకొని తాతను సేవించగా అప్పుడు తాతగారు వారి సేవననుగ్రహించారు. డి.సి.యం. బండిని నడిపించే సతీష్ వాళ్ళ బండిని తాతగారు అనేకమార్లు ఎక్కి కర్నూలంతా తిప్పమనేవారు. ఒకసారి భక్తులందరూ కలిసి తాతగారితో పాటుగా ఈ డి.సి.యం.లోనే లద్దగిరి వెళ్ళగా అక్కడ అందరినీ తాత విశేషంగా ఆశీర్వదించారు.

ఒకరోజు నూతన సంవత్సరమునాడు సతీష్ తాతగారిని తమ ఇంటికి ఆహ్వానించి పక్కనే ఉన్న తన అక్కగారు జయమ్మ గారింటికి తీసుకుని వెళ్ళి అక్కడ నుండి తన పనిమీద తాను వెళ్ళిపోయాడు. అప్పుడా సమయానికి జయమ్మ గారు భక్త్యాలు చేస్తూండంతో ఆ ప్రాంతమంతా పొగ కమ్ముకుని ఉంది. రాజేశ్వరి ఎంతగా బతిమాలుకున్నప్పటికీ తాత వారింటికి వెళ్ళలేదు. ఆ పొగలోనే కూర్చుని అక్కడ నుండే వెనుకకు మరలివారు కానీ పక్కనే ఉన్న సతీష్ ఇంట కాలుకూడా పెట్టలేదు. ఎంతోసేపు తాత ఎందుకిలా చేసుంటారా అని ఆలోచించిన వారికి సతీష్ తాతను వదలి వెళ్ళిపోయినందుకే తాతగారు వారింటికి రాలేదని స్ఫురణకొచ్చి ఎంతో బాధపడిరి.

ఒకసారి వారింట సత్యనారాయణ వ్రతము నిర్వహించదలచి తాతగారి వైనిటాల్ ఫోటోను తాతగారి ఆశ్రమం నుంచి అడిగి తెచ్చి వ్రతం పూర్తిచేసుకున్నారు. కానీ ఆ తరువాత ఆ పటము ఇవ్వడానికి వారికి మనసాపక దానిని తమ మందిరములోనే ఉంచుకున్నారు. ఆ తరువాత కొంత కాలానికి ఆ ఫోటో మందిరములో పెద్దదిగా అనిపించి గోడకు పెడితే బాగుండునని ఆలోచించి పూజలో నుంచి తీసేయగా అనుకోకుండా అనేక కష్టాలు వచ్చాయి. తిరిగి పూజలో పెట్టడంతో సమస్యలు తీరాయి. ఇలా ఒకసారి కాక రెండుసార్లు అదే జరగడంతో వారికి ఆ ఫోటోను మార్చుట వలనే కష్టాలన్న సంగతి గ్రహించి ఆ ఫోటోను పూజామందిరములో యథాస్థానములో ఉంచిరి.

తాతగారు అనేకసార్లు ఎక్కిన డి.సి.యం. అంటే ఇంట్లో అందరికీ ప్రాణం.

దీనిపై ఆదాయంతోనే వారు రెండ్రుల భవనం నిర్మించుకోగలిగారు. బాగా డబ్బు గడించి ధనవంతుల జాబితాలో చేరారు. 13-1-1993 నాడు రాత్రి 10 గంటల ప్రాంతములో తాతగారు తన ఆశ్రమంలో చంద్రారెడ్డి, మదిలేటిని బయటకు తీసుకువెళ్ళమని బలవంతం చేసి సతీష్ వాళ్ళింటికి వచ్చిరి కానీ లోపలకు రాలేదు, వీళ్ళ డి.సి.యం.లో ఎక్కి కూర్చుని తన చిరకాల భక్తుడైన కుమ్మరి లక్ష్మయ్య వద్దకు వెళ్ళి అతనికి దర్శనభాగ్యం కలిగించి రాత్రి రెండు గంటల ప్రాంతం వరకు ఊరంతా తిరిగి తిరిగి అప్పుడు ఇంటికి చేరిరి. తాత రాకకై ఎంతో ఆత్మతగా ఎదురు చూస్తున్న రాజేశ్వరి ప్రేమతో పెట్టిన భోజనమును ఆ అర్థరాత్రి తిని విశ్రమించిరి. అప్పుడు తాతగారికి అలంకరణ చేయుటలో శ్రద్ధ వహించే రాజేశ్వరి తాతగారి చేతులకు, పాదములకూ గోళ్ళరంగు వేయగా తాత ఎటువంటి అభ్యంతరమూ తెలుపక వేయించు కొనిరి. ఇది జరిగిన రెండు రోజులకే తాత సమాధి చెందడంతో ఆనాడు ఆమె వేసిన గోళ్ళరంగు అలంకరణతో తాత సమాధిలో కూర్చుండిపోయిరి. హైదరాబాదు వాస్తవ్యులైన చంద్రశేఖర్ రెడ్డి, మల్లేష్ తాత దర్శనానికి కల్లూరు వచ్చి తాతగారు సతీష్ వాళ్ళ ఇంటిలో ఉన్న సంగతిని తెలుసుకుని అక్కడకు వచ్చి తాతను ఎన్నిసార్లు రమ్మని పిలిచినా తాతగారు రాకపోవడంతో అక్కడే నిద్రించిరి. తెల్లగా తెల్లవారిన తరువాత కూడా సతీష్ నిద్రలేవకపోవడంతో “డైవరు లేరా” అంటూ అతనిని లేపి కల్లూరు బయలుదేరగా మల్లేష్ తాతగారికి లడ్డూ ప్రసాదముగా సమర్పించగా తాతగారు దానిని సతీష్ కిచ్చి “ఇంట్లో అందరకూ పెట్టు” అని పంపించిరి. తాత వాళ్ళింటికి వచ్చిన రోజు వీరు తాతకు స్వీటు పెట్టాలనుకుని తాతగారు ఆలస్యంగా రావడంతో పెట్టలేదు. తరువాత తాతగారే వారికి స్వీటు పంపించిరి.

సతీష్ అక్కగారైన జయమ్మ తాత దర్శనానికి వెళ్ళినపుడొకసారి తాతగారు తాను కూడా వస్తానని బయలుదేరేసరికి గుర్రబృండిని మాట్లాడి తాతను అందులో కూర్చుండచేసి తాము నడుస్తామంటే అప్పుడు తాతగారు “తల్లీ పిల్లలం - మనకేంటి” అని వారిని కూడా ఎక్కుమన్నారు. ఆ రకముగా వారిపట్ల మాతృభావనను చూపించిన తాత ఎప్పుడూ వారిని అదేవిధముగా ప్రేమించేవారు.

తాత సమాధి అప్పుడు అంతిమయాత్రకు, మండలారాధనకూ వీరి డి.సి.యం.నే ఉపయోగించిరి. ఆ తరువాత తాతగారి మొదటి ఆరాధనోత్సవమును ఘనంగా నిర్వహించవలెనన్న ఆలోచనలో ఉన్న చంద్రారెడ్డి ఈ పాతబండిని వద్దనీ, కొత్తబండి నొకటి బాడుగకు తెస్తాననీ చెప్పగా రాజేశ్వరి ఎంతగానో బాధపడింది. అయితే అదేరోజు రాత్రి చంద్రారెడ్డి కలలో తాత కనిపించి అతని మెడ పట్టుకుని ఎందుకు వేరే బండి అని తిట్టేసరికి భయపడిన అతను మర్నాడే సతీష్ వాళ్ళింటికి వెళ్ళి జరిగిన సంగతి చెప్పి ఆ బండినే తీసుకురమ్మని చెప్పాడు. తాతగారి ఆరాధన రోజున సమాధిపై వేసిన కండువా రాజేశ్వరికి బాగా నచ్చగా దానిని ఎలాగైనా ప్రసాదంలా ఇవ్వమని అడిగితే బాగుండుననుకుంది కానీ జనసందోహము మధ్య ధైర్యము చేయలేకపోయింది. అయితే ఆ మరునాడే మదిలేటి తాత సంకల్పముతో అదే కండువాను వీరికి తాత ప్రసాదముగా ఇచ్చాడు. ఆ రకముగా సమాధిలో నుండి కూడా తాత భక్తుల కోరికలు మన్నించి తీరుస్తున్నారని స్పష్టమౌతుంది.

మహాప్రసాదం :

రాజారావు గారి సతీమణియైన సత్యవాణి గారికి తాతగారితో అనేకానేక మధురానుభూతులు కలవు. వీరికి భారం ఉమామహేశ్వరరావుగారి ద్వారా తాతగారి గురించి తెలిసి వీరందరూ కలిసి తాత దర్శనానికై వెళ్ళేవారు. ఎప్పుడు వీరు తాతగారి దర్శనానికి బయలుదేరినా తాతగారు కల్లూరులో ఎదురువచ్చి లోపలకు తీసుకుని వెళ్ళేవారు. ఆ రకముగా ఎవరైనా ఇష్టమైన బంధువులు వస్తే ఇంటివారు ఆనందముతో ఎదురేగి వారిని ఆహ్వానించినట్లుగా అని వీరికి అనిపించేది. సత్యవాణి గారు మొదటిసారి తాత దర్శనానికి వెళ్ళేటప్పుడు మనసులో తాతగారికి నమస్కరించి తాతకు ఏది ఇష్టమో ఆ పదార్థమునే తాను తాతకు ప్రసాదరూపముగా తీసుకువెళ్ళేటట్లు చేయమని తాతగారిని ప్రార్థించుకోగా వండ్లరసము (ప్రూటీ) తీసుకుని వెళ్ళాలనిపించింది. వీరు తాత దర్శనానికి కల్లూరు చేరేసరికి తాతగారు ఇంటిలో లేరు. కొంచెం సేపు తాతకై వేచిచూసి ఇక ఆగలేక తాతను వెదుకుతూ బయలుదేరిరి. కొంతసేపటి తరువాత తాతగారు ఒక పేదవాళ్ళ ఇంటి వద్ద ఉండడము చూసి అందరూ పరుగున పోయి తాతను దర్శించుకొని అందరూ తాము తెచ్చిన

పదార్థములన్నింటినీ తాతకు సమర్పించిరి. అయితే తాతగారు ఒక్కొక్క పదార్థమునూ చేతిలోనికి తీసుకోవడమూ ఆ తరువాత ఆ ఇంటి పేదవారికి ఒక్కొక్క పదార్థముగానే ఇచ్చి వారిని వారి వంటింట్లో భద్రపరచుకోమని చెప్పిరి. ఇక సత్యవాణిగారు తీసుకుని వెళ్ళిన శీతల పానీయమును మాత్రము పక్కన పెట్టుకుని మొత్తం తాగిరి. అంతేగాక, తాతగారు ఈమె తెచ్చిన పిప్పరుమెంటును చప్పరించి ప్రసాదముగా ఈమెకే తిరిగి ఇచ్చిరి. గురువుగారి ఉచ్చిష్టము జ్ఞానబోధ కలిగించునని తెలిసిన వాణిగారు ఆనందముతో ఆ ప్రసాదమును స్వీకరించిరి.

ఇంకొకసారి తాత దర్శనానికి వెళ్ళినప్పుడు ఫలహారములను తీసుకొని వెళ్ళారు. మూడురోజుల నుంచి ఎవరెన్ని రకముల పదార్థములు, భోజనము పెట్టినా తాత ఏమీ తినకుండా కూర్చునే ఉన్నారు. భక్తులు అందరూ ఎంతో ఆత్రుతగా తాతగారు కనీసం ఏ ఒక్క పదార్థమైనా తింటే బాగుండును అనుకుంటూనే అప్పటికే మూడురోజులు గడిచిపోవుటచే అందరూ ఆందోళనలో నుండిరి. అయితే సత్యవాణిగారు, రాజారావుగారు లోపలకు ప్రవేశించడంతోనే తాతగారు సత్యవాణిగారిని చూసి 'ఎన్నాళ్ళైందమ్మా నిన్ను చూసి' అని ఎంతో ఆత్మీయతతో పలుకరించడమే కాకుండా వారు తెచ్చిన ఫలహారములను స్వీకరించిరి. ఆ సమయములో తాత దగ్గర ఉన్న వాళ్ళందరూ కూడా ఎంతో ఆనందముగా మూడురోజుల నుంచి ఏమీ తినని తాత ఇప్పుడు వాళ్ళు తీసుకుని వచ్చిన ఫలహారము చేసిరంటే అది వీరి అదృష్టమేనని పొగిడిరి. సాయి భక్తులైన వీరు ఎక్కడకు వెళ్ళినా సాయికి మనస్ఫూర్తిగా నమస్కరించుకొని తాతగారి వంటి దైవస్వరూపులను మామూలు లోకికపరమైన కోరికలను కోరుకోకుండునట్లు, తాతవద్ద నుండి ఎన్నెన్నో ఆధ్యాత్మికపరమైన సమస్యల సరియైన సమాధానము పొందునట్లు చేయమని వేడుకునేవారు. ఆవిధముగనే వీరు తాతను రకరకముల ప్రశ్నలు వేసి వాటికి తగిన సమాధానములు తాత నుండే పొందేవారు.

ఒకసారి తాతగారిని రాజారావు, సత్యవాణిగార్ల ఇంటికి ఆహ్వానించిరి. వీరింటికి వచ్చిన తరువాత తాతగారిని వారు తమ పూజామందిరంలోనికి ఆహ్వానించి, యథావిధిగా భక్తి శ్రద్ధలతో పాదపూజ సలిపి తాతకు పూలహారము వేయబోగా

తాతగారు “పెద్దాయనకు వేయి పో!” అని హాలువైపు చూపించిరి. వీరి ఇంట్లో సాయిబాబా పటమును కుర్చీలో కూర్చుండబెట్టుట అలవాటు. రాజారావుగారు ఎక్కడ ఎవరి ద్వారా తమకు ఆశీస్సులు లభించినా అదంతా బాబాకు తమపై గల దయ అని భావించి బాబాకు కృతజ్ఞతలు తెలుపుకునేవారు. వారి మనసును గ్రహించినట్లుగా తాతకూడా పూలహారమును బాబాకే వేయించి సాయిపట్ల వారికున్న భక్తి భావమును సుస్థిరపరచిరి. సత్యవాణిగారి ఆధ్యాత్మిక ప్రశ్నలన్నింటికీ తాతగారు సాధ్యమైనంత మౌనముగానే సందేశము లందించేవారు కాబట్టి ఆవిడయు తాతగారిని మౌనముగా జ్ఞానబోధచేయి దక్షిణామూర్తిలా భావించేవారు. అందుకే తాతగారు తమ ఇంటికి వచ్చినపుడు పాదపూజ పూర్తిచేసి దక్షిణామూర్తి అష్టోత్తరపూజ తాతకు గావించి తాత తనకు జ్ఞానబోధ చేసి తన జీవితమును ధన్యమొందించవలసినదిగా మనస్ఫూర్తిగా విన్నపమును చేసికొనిరి. ఇక రాజారావుగారు తాత అనుమతి కోరి తాత పాదుకలను స్వీకరించి భద్రపరచుకొనిరి. ఆ రకముగా ఆ దంపతులకు ఆనందమునూ సంతృప్తిని కలిగించిన తాత తిరుగు ప్రయాణమైరి. అప్పుడు రాజారావుగారు తాతగారితో ఎన్నిజన్మల భాగ్యవశముననో తాత నేడు తమ ఇంటిని పావనం చేసారంటూ లోకికపరమైన మర్యాదను పాటిస్తూ చెప్పడంతో తాత ఒక్కసారిగా ఉగ్రరూపం దాల్చి “నీదగ్గర ఇలాంటి కళలు కూడా ఉన్నాయా” అంటూ తీవ్రముగా కసిరారు. అప్పటి వరకు ఎంతో శాంతమూర్తిలా, తమవాడులా ఉన్న తాత రౌద్రరూపము, తాత చూపులోని తీక్షణత గమనించిన రాజారావుగారికి ఒక్కసారిగా జంకు కలిగింది. తాతగారికి ఇటువంటి నోటిమాటలతో పనిలేదనీ, భగవంతుడు చూసేది మనసునే కానీ మర్యాదలు కావనీ అర్థమయ్యి తమ తప్పు తెలుసుకున్నారు.

దీనివలన తాతగారు ఎంత ఆత్మీయముగా, ప్రేమగా తమ కృపను కురిపించగలరో అంతకన్నా కఠినముగా చిన్న తప్పును కూడా ఒప్పురని తెలుస్తోంది. అప్పటివరకు ఎంతో శాంతముగా వారి సేవ అనుగ్రహించి నప్పటికీ ఎప్పుడైతే లోకిక మర్యాదగా నోటిమాటలు మాట్లాడారో తక్షణమే ఆ తప్పును ఉపేక్షించకపోవడం చూస్తే తాతగారు ఎంతగా “సిస్టమ్”ను పాటిస్తున్నారో అర్థమవుతోంది కాబట్టి మనం ఎంత క్రమశిక్షణతో ఉండాలో తాత ఈ చర్య ద్వారా తెలియచేసిరి.

ఆర్రత :

దోహ - ఖతార్‌లో నివాసముండే సత్యనారాయణ సాయిబాబా భక్తుడు. అవధూత సాంప్రదాయముపై అవగాహన కలిగినవాడు. అతని మిత్రుడు షిరిడీలోని మహల్నాథతిగారి ఇంటినుండి ‘శ్రీరామావధూత జీవిత చరిత్ర’ పాఠాయణ గ్రంథమును పొంది పాఠాయణ చేసి వీరిని కూడా పాఠాయణ చేయమని ఇవ్వడం జరిగింది. అప్పటికి తాతగారి పేరు కూడా వినని వీరు తాత పాఠాయణ చేయుటకు నిర్ణయించుకోగా సత్యనారాయణ భార్య పద్మ పాఠాయణ ప్రారంభించిన మొదటిరోజు నుండే తాతగారు మహద్భుత లీలలు చూపిస్తూ సప్తాహ పాఠాయణ పూర్తయ్యేసరికి ఆమెను తాత తన బిడ్డగా స్వీకరించిన అనుభూతిని ఆమె కొసగిరి. అప్పటినుండి కుటుంబమంతా తాతపట్ల భక్తిభావము కలిగి తాతను తమ కుటుంబ పెద్దగా భావించి మానసికముగా దగ్గరైరి. కేవలం గ్రంథ పాఠాయణ ద్వారా తాతగారి తత్త్వమును, రూపు రేఖలను, లీలా మహత్యమును గ్రహించిన సత్యనారాయణ తాతగారిపై అద్భుతమైన పాటలల్లి తాతగారికి సమర్పించుకున్నాడు. భారతదేశానికి రావడంతోనే మొదటగా కల్లూరు చేరి తాతను దర్శించి, ఈ పాటలను గానము చేయగా తాతగారు ఆ పాటలను అనుగ్రహించిన ప్రత్యక్ష నిదర్శనం అతడు పొందడం. తాత సమాధి వద్ద కుటుంబమంతా నిద్రచేసిన తరువాతే వారి గ్రామానికి వెళ్ళారంటే వారు తాతను ఎంతగా ఆరాధిస్తున్నదీ తెలుస్తోంది. ఇతని భార్య పద్మకు అనేకసార్లు తాతగారు స్వప్న సందేశము ద్వారా అనేక సంకేతములిచ్చి తానున్నానను ధైర్యము, తృప్తి వీరికి కలిగేలా చేసి తాతగారిని వారు ప్రత్యక్షముగా దర్శించలేకపోయామన్న అసంతృప్తి వారికే మాత్రమూ కలుగనీయకుండా అనుక్షణం తన అనుగ్రహం వీరిపై అపారంగా కురిపిస్తున్నారు. ఏ ఇతర అవధూతల దర్శనానికి వెళ్ళినా ముందుగా వారు తాతగారి అనుమతిని పొందడం వలన ఆ అవధూతలు వీరిపట్ల ప్రత్యేక ప్రేమాదరములు కురిపించిన సందర్భములు కూడా వీరు అనుభూతి నొందిరి.

2009 అక్టోబరు నెలలో కర్నూలు పట్టణానికి సంభవించిన తుఫాను భీభత్సాన్ని, ఆరోజు రాత్రి కర్నూలు పట్టణము ముంపుకు గురై కొట్టుకొని పోవచ్చును

ప్రభుత్వ పౌచ్చరికను టీ.వీ. వార్తల ద్వారా తెలుసుకున్న సత్యనారాయణ హృదయము కదిలి తాతగారి గ్రంథంలోని యుధోపియా దేశంలో సంభవించిన కరువు రక్కసిని అల్లు భాస్కర రెడ్డి గారి విన్నపంతో రూపుమాపి తన శక్తికి అవధులు లేవని నిరూపించిన అవధూత రామిరెడ్డి తాత లీల మదిలో మెదలగా కర్నూలుకు వాటిల్లిన ముప్పును తాతగారు సమాధినుండి తన పాదం అడ్డుగా పెట్టుట ద్వారా వరద ఉద్భుతిని, తన చేతిని ఆకాశానికి హద్దుగా పెట్టుట ద్వారా తుపాను భీభత్సాన్ని ఆపి కర్నూలు ప్రజలను ప్రాణహాని నుండి తప్పించమని హృదయము ద్రవించగా రాత్రంతా తాతను ప్రార్థిస్తూ గడపగా తెల్లవారేసరికి మూడు అడుగుల నీరు తగ్గడమే కాక ఆ తరువాత ఒక్క వర్షపు చినుకు కూడా కురియక పోవడం వలన వరద ఉద్భుతి క్రమంగా తగ్గింది. ఆస్తినష్టం పూర్తిగా వాటిల్లినప్పటికీ ఇతని ప్రార్థన ప్రకారం ప్రాణనష్టం ఏ మాత్రమూ జరగకపోవడం కేవలం తాత కృపాకటాక్షమేనని ఇతని నమ్మకం. ఆరకంగా తాతగారు ఆనాడు సశీరులుగా ఉండి ఇక్కడ నుండి భక్తుని ప్రార్థన మన్నించి ఎక్కడో యుధోపియా కరువు రూపమాపినట్లుగానే ఇప్పుడు ఎక్కడో దూరప్రాంతం నుండి తాతను ప్రార్థించగా ఇక్కడ ఉన్న వరద భీభత్సాన్ని ఆపగలిగిన తాత తన శక్తికే కాక భక్తుల విన్నపానికి కూడా అవధులు లేవని చాటి చెప్పారు. కర్నూలు పట్టణం ఇంత ముంపుకు గురైనప్పటికీ కేవలం మూడు కి.మీ. దూరంలోనున్న కుగ్రామము కల్లూరు ఏ మాత్రమూ వరద తాకిడికి గురి కాకపోవడం కేవలం తాతగారి మహద్బుత లీలలో ఒకటి.

తన విన్నపాన్ని మన్నించిన తాతకు కృతజ్ఞత తెలుపుకోవడం మాత్రమే కాదనీ సర్వం కోల్పోయిన కర్నూలు వాసులకు తనకు తోచిన సహాయ మందించడం తన కనీస కర్తవ్యంగా భావించిన సత్యనారాయణ ఖతార్లోని తన మిత్రులైన 'తెలుగు కళా సమితి' వారిని సంప్రదించగా సమితి నిర్వాహకులైన ప్రకాశ్ రావు, రామకృష్ణలు వెంటనే విశేషంగా స్పందించి ఇంతటి బృహత్కార్యక్రమములో తమవంతు కృషిగా సభ్యులందరినీ ప్రోత్సహించి అందరి సహాయ సహకారములతో వారే ఊహించని ధనము సమకూరగా రామసన్నిధానము - హైదరాబాదు వారి ద్వారా కర్నూలులో

పన్నెండు రోజుల పాటు అన్నదానము, కనీసావసరాలు తీర్చు కొన్ని వస్తువులు, ఒక కుగ్రామములో గుడిసెలు వేయించి వారికి వస్త్రములు, ధాన్యములను, స్కూలు పిల్లలకు సకల వస్తువులను సమకూర్చిరి.

తెలుగు కళాసమితి వారికి తాతగారి గురించి ఏ మాత్రమూ తెలియనప్పటికీ సత్యనారాయణ ద్వారా వారికంతటి మహద్భాగ్యమును తాతగారు కల్పించిరనగా తాతగారికి వారి పట్ల గల ప్రత్యేక ప్రేమ అర్థమౌతుంది. ఈ బృహత్ కార్యక్రమములో ప్రత్యక్షంగా కానీ, పరోక్షంగా కానీ పాల్గొన్న ప్రతి ఒక్కరిపై తాతగారి కృపావృష్టి అపారంగా కురుస్తుందనడంలో సందేహం లేదు. సత్యనారాయణ కుటుంబము మాత్రమే కాక ఖతార్లో తాత పారాయణ చేసిన ప్రతి ఒక్కరినీ తాతగారు తన లీలలతో నిదర్శనములతో అలరిస్తున్నారు.

ఆ రకంగా తమ జీవితంలోకి తనంత తానుగా ప్రవేశించి లొకికంగానే కాక, ఆధ్యాత్మికంగా కూడా ఉన్నతాన్ని ప్రసాదిస్తున్న తాతకు ఆజ్ఞాంతం కృతజ్ఞతాంజలి సమర్పించుకోవడం తప్ప చేయగలిగినదేమీ లేదని వినమ్రముగా తాతకు అంకిత భక్తులైరి.

త్యమేవ సర్వం మమ దేవ దేవ

పదునాలుగవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

అధ్యాయము - 15

శ్రీ గణేశాయనమః శ్రీ సరస్వత్యై నమః శ్రీ రామావధూతాయనమః

కైవల్య ఫలప్రదాతం కలికల్పన నాశకం
తారయతి సంసారాత్ తాత ఇత్యక్షర ద్వయం

అవధూత రామిరెడ్డి తాత లీలావిలాసములోని మరికొన్ని మధుర ఘట్టాలు.

అదృష్టరేఖ :

నిర్మల్ వాసియైన నరేంద్ర గుప్తాగారు వ్యాపారం విడిగా ప్రారంభించే ముందు తాతగారిని ఏ వ్యాపారము చేసుకోవాలని ప్రార్థించగా తాత 'బీడీలు అమ్ముకో పో' అని అన్నారు. తాతపై ఆధారపడి ఎవ్వరినీ సంప్రదించకుండా తమ బుద్ధికి తోచినట్లుగా వ్యాపారం ప్రారంభించిరి. అప్పటి నుంచి పరిస్థితులు అనుకూలించుట ప్రారంభమైనది. ఇంకా పూర్తిగా నిలకడలేని స్థితిలో తాతను దర్శించినపుడు తాతగారు వీరితో కారు తీసుకు రమ్మన్నారు పైసలే లేవు. ఎలా కారు తెమ్మంటావు తాతా అని వీరు బాధపడ్డారు. కానీ కొంత కాలమునకే మారుతీ వ్యాసు కొనే స్థితికి వచ్చి కారును తీసుకుని తాతగారి వద్దకు వెళ్ళిరి. అదే వ్యాన్ లో నిర్మల్ నుండి తాతగారిని కర్నూలు తీసుకువెళ్ళుటకు బయలు దేరగనే అందులో ఎక్కి కూర్చున్న తాత "పొక్కలున్నాయేంటి సారూ" అని అన్నారు. కొత్తబండి, కొత్తటైర్లు ఎటువంటి అనుమానములకు ఆస్కారమే లేని పరిస్థితి. అటువంటిది బండి బయలుదేరి అయిదారు కిలోమీటర్లు కూడా వెళ్ళక ముందే టైరు పంక్చరైంది. ఆ విధముగా 25 కి.మీ.లోపు నాలుగైదుసార్లు అలానే జరిగింది. ఆ విధముగా ముందు జరగబోవు దానిని తాతగారు సూచించిరి. అంతే కాకుండా ఇది ఒక్క టైర్లకు మాత్రమే సంబంధించినది కాకుండా వ్యాపారములో కూడా డబ్బు ఏవిధముగా వచ్చిందో అదే విధముగా పోవడమూ కూడా జరిగినది. చిల్లుకుండలో నీరు నిలువ ఉండనట్లు వీరు సంపాదించిన ధనమంతా కూడా తెలియకుండానే

ఖర్చయిపోవడం జరిగినది. అయితే ఇన్ని ఒడిదుడుకులకూ గల కారణమేమనగా ఈ నరేంద్రగుప్తా గారి జాతకంలో భగవంతుడు అదృష్టరేఖను రాయడం మర్చిపోయాడు. అయితే ఆ గీతను సరిగ్గా గీసి తాత ఈయనను జీరో నుండి హీరోగా మలచి లక్షాధికారుల జాబితాలో చేర్చిరి. తాతను నమ్ముకున్నందుకు తమ కర్మను ధ్వంసం చేసి యోగములో లేని అదృష్టాన్ని కలిగించిన తాతకు సర్వదా కృతజ్ఞులై ఉన్నారు. ఒకసారి తాతగారి దర్శనం చేసుకున్నప్పుడు తాతగారు నీళ్ళు తెమ్మని వీరిని అడుగగా తీసుకు వస్తూ వస్తూ ఎలా పడిపోయారో తెలియకుండా నిలువునా పడిపోవడము జరిగింది. అయినప్పటికీ చిన్న దెబ్బకూడ తగలకపోవడంతో తాతగారు ఏదో కర్మను ఆ విధముగా తీసివేసినని అర్థమయింది. నేటికీ కూడా ఎటువంటి విషమ పరిస్థితులలోనైనా తాతను తలచుకోగానే బీడీ తాగుతూ అభయమిస్తున్న తాతగారు మదిలో ప్రత్యక్షమయ్యి ఈయనకు మానసిక ధైర్యం చేకూరుస్తారు. 2005 దసరాలో కూడా నష్టం వస్తుందని అనుకున్న విభాగములో నిత్యమూ తాత తనతో ఉన్న అనుభూతిని ఆయన పొంది, నష్టానికి బదులు రెండు లక్షల లాభం పొందారు.

లాలన :

న్యాయవాది వృత్తిలో ఉన్న సతీష్ కోర్టుపని మీద కర్నూలు వెళ్ళినప్పుడల్లా సాయిబాబా మందిరమునకు వెళ్ళడం అలవాటు. ఒకసారి అలాగే రాత్రి సమయానికి గుడికి వెళ్ళేసరికి అక్కడి పూజారి మాటల సందర్భములో తాతగారి గురించి చెప్పగా విని ఆ తరువాత తాతగారి దర్శనం చేసుకున్నాడు. దర్శనానికి వెళ్ళేటప్పుడు అరటిపళ్ళు తీసుకుని వెళ్ళాడు. వెళ్ళిన దగ్గర నుండి తాతగారు ఇతనినే చూస్తున్నారు. కానీ ఏమీ పలకరించలేదు. అయినా అలానే కూర్చునుండగా కడవులో ఆకలి దంచేస్తున్నా, అక్కడున్న భక్తులంతా వెళ్ళిపోయినా, ఇతనొక్కడే కూర్చుని ఉన్నాడు. అప్పుడు అతని ఆకలి గ్రహించి నట్లుగా తాతగారు "ఆకలేస్తోందిగా - తిను" అంటూ రెండు అరటిపళ్ళనిచ్చారు. తను చెప్పకమునుపే తన ఆకలి గ్రహించి అమ్మలా ఆదరించి తీర్చిన తాతపై ప్రేమాభిమానాలు కలుగగా సతీష్ మళ్ళీ ఇంకొకసారి తాత దర్శనానికై వచ్చాడు.

అయితే ఇతను వెళ్ళేసరికి తలుపులు దగ్గరకు వేసి ఉన్నాయి. లోపల తాతగారు ఉన్నారో లేదో తెలియని ఇతను తలుపులు తెరవడానికి జంకు కలుగగా ఇంతలో లోపలనుండి తలుపులు తెరచుకుని తాతగారే బయటకు వచ్చారు. ఇంట్లో ఉన్నవాళ్ళు ఎవరు వచ్చారని అడుగగా తాతగారే స్వయంగా “మన బాబు వచ్చాడు” అంటూ సమాధానమిచ్చారు. ఇది చూసిన సతీష్ ఆనందముతో తాత సన్నిధిలో గడిపాడు. అయితే అనుకోకుండా అదేరోజు రాత్రి తాత ఇంట్లోనే అతనికి జ్వరము వచ్చింది. అప్పుడు తాతగారు ‘పిల్లాడ్ని ఇక్కడే ఉండనీ’ అన్నారు. ఆ తరువాత చంద్రారెడ్డి ఇచ్చిన మజ్జిగ తాగి కొంత తేరుకున్న సతీష్ ఎందుకుండిపోయాడో తనకే తెలియకుండా తాత సన్నిధిలోనే ఉండిపోయాడు. ఆ రకంగా పిల్లాడ్ని ఇక్కడే ఉండనీ అన్న తాతగారి ఆజ్ఞ అప్రయత్నంగా నెరవేరిపోయింది. అలా ఇంటిని వదిలిపెట్టిన సతీష్ ను ఇంటివారు కూడా చిత్రంగా రమ్మనమని బలవంతం చేయకపోవడము వింతగా అనిపించింది. అలా 18 నెలల కాలము తాత సన్నిధిలో గడిపిన అదృష్టం ఇతనికి దక్కింది. రేయింబవళ్ళు తాతతోనే ఉండిపోయిన ఇతనిని తాతగారు కూడా ఎంతో లాలనగా చూసుకున్నారు. ఒక్కొక్కసారి మంచి నిద్రలో నుండి మెలకువ వచ్చి చూసేసరికి ఇతని పక్కన తాతగారు ఇతని కాలుమీద కాలువేసి పడుకుని ఉండడము చూసిన ఇతనికి అదొక కలలా అనిపించేది. ఆవిధముగా సాక్షాత్ భగవంతుని ఒడిలో నిద్రించే భాగ్యము దక్కిన ఇతను ధన్యుడు. అలా తాతగారితో గడిపిన ఆ 18 నెలలు మధురానుభూతిలా మిగిలిపోగా 1992 నవంబరు మాసములో తాతగారు ఇతనిని కల్లూరు వదలి వెళ్ళమని ఆదేశించిరి. అతనిని పంపిన రెండు నెలల లోపే తాత మహా సమాధి నొందిరి. దీనిని బట్టి చూస్తే భవిష్యత్తు తెలిసిన తాత ఇతనిని కావాలనే కల్లూరు నుండి పంపిరని స్పష్టముగా తెలుస్తుంది. ఇప్పటికీ అనేకసార్లు తాతగారి దర్శనం కలలో సతీష్ కి లభిస్తూనే ఉంది.

స్వప్నఫలం :

ఒకసారి తాతగారు భక్తుల మధ్య కూర్చుని ఉన్న నారాయణరావుగారిపై తన పంచెను మూటలా కట్టి విసిరివేసి ‘చాలా’ అని అడిగారు. అనగా నారాయణరావుగారు

తృప్తినొందిరా అని తాతగారు అడిగిరి. అంతేకాక రావుగారికి వారి అబ్బాయిని తాతగారు ఆశీర్వదించిన బాగుండునని మనసులో అనుకోగానే వెంటనే తాతగారు తను తింటున్న మామిడిపండును ఆ అబ్బాయి పైకి విసిరి తన ఆశీర్వాదమును తెలుపుటయే కాక ఆ తండ్రి మనసుకు శాంతిని, తృప్తిని కలిగించిరి.

ఒకసారి నారాయణరావుగారు రాత్రి సమయమునందు తన ఇంటిలో బాతురూముకు వెళ్ళి ఒక్కసారిగా వెనక్కుపడిపోయిరి. అప్పుడు వారి తలకు గాయము పైకి కనిపించకపోయినప్పటికీ తల ఇటూ అటూ తిప్పలేనంత భారముగా తయారైంది. డాక్టరునకు చూపిస్తే వారేమేమి పరీక్షలు చేస్తారోనని వైద్యము చేయించుకోవడము ఇష్టములేని వీరు తాతగారు తనకు ఈ కష్టము తప్పించాలని మనసులో ప్రార్థించుకున్నారు. ఆ తరువాత రెండు రోజులకు నారాయణరావు గారు నిద్రిస్తుండగా కలలో దూరము నుంచి వస్తున్న తాతగారిని చూస్తూనే పాద నమస్కారము చేసుకోబోగా తాతగారు ఈయన తలను పట్టుకుని గట్టిగా ఊపేసారు. తెల్లవారి లేచి చూస్తే ఈయన తలనొప్పి పూర్తిగా తగ్గిపోయి యథాస్థితి చేకూరింది. ఆవిధముగా ఈయనకు డాక్టర్ల బారిన పడడము ఇష్టము లేక పోవడముతో తాతగారు ఆయన మనసుకు తగినట్లుగానే ఆయనను ఆ బాధనుండి విముక్తులను చేసిరి. దీనిని బట్టి తాతగారు సమాధి తరువాత కలలోనే జబ్బులను నయం చేయగల సమర్థులని తెలియు చున్నది.

బంగారు గొలుసు :

అనగొండ శివమ్మ గారి పెద్దకూతురు ఏడేనిమిది సంవత్సరముల పాప మెడలో ఉన్న బంగారు గొలుసు దొంగతనము చేయబడింది. అయితే దొంగతనము చేసినతనే అయ్యో మెడలో గొలుసు లేదేమిటో చూడమని చెప్తూ తనమీద అనుమానమా? అని అడిగేసరికి ఎవ్వరికీ అతని మీద అనుమానం రాలేదు. అప్పుడే తల్లి పరుగెత్తుతూ తాత వద్దకు వచ్చి విషయము వివరించగా తాత “నివ్వింట్లో ఉండు వాళ్ళే ఇస్తారు” అని చెప్పారు. గొలుసు తీసుకుని వెళ్ళిన అతని తల్లికి రెండు సంవత్సరముల తరువాత సంగతి తెలుసుకుని గొలుసును తిప్పి వారికి పంపించింది. అదే గొలుసును ఆ

అమ్మాయి పెట్టెయినపుడు తాత ప్రసాదముగా ఆ అమ్మాయికి మంగళ సూత్రముగా ఇచ్చారు. వీళ్ళందరూ ఎప్పుడు లద్దగిరి తిరణాలకు వెళ్ళినా తాతను కూడా తమతో పాటు రమ్మని ప్రార్థించగా తాతగారు నేను వస్తాను అని చెప్తూనే తెల్లవారే వరకు కల్లూరులోనే ఉండేవారు. తెల్లవారే సరికి 30 కి.మీ. దూరంలో ఉన్న లద్దగిరిలో కనిపించడము చూసి అందరకూ తాత ఎప్పుడు బయలుదేరేవారో ఎప్పుడు వచ్చేవారో ఎవ్వరకూ అర్థమయ్యేది కాదు. అందరూ ఇది తాతగారి లీలగా భావించేవారు.

భక్తి - విశ్వాసం :

కర్నూలు వాస్తవ్యులైన గోపాల్ రెడ్డి గారు తాతగారిని ప్రత్యక్షముగా దర్శించుకోలేక పోయినప్పటికీ తాతపట్ల అపారమైన భక్తి విశ్వాసములు కలవారు ఏ దేముని పూజించినా, పూజింపకున్ననూ, ప్రతి నిత్యమూ నియమము తప్పక తాతను పూజించుట వీరి దైనందిన కార్యక్రమము. వీరి భార్య మాధవిగారికి మాత్రము తాతపట్ల అంతగా నమ్మకము లేదు. అందుకే వీరు తాతగారు ఉన్నట్లు తనకు నిదర్శనము కనిపిస్తేనే తాను నమ్ముతాననీ లేకపోతే లేదనీ అనుకుని తాతగారికి ఇష్టమని చెప్పే జొన్నరొట్టి పుంటి కూర చేసి ఉంచుతాననీ ఏదో ఒక రూపములో వచ్చి తాతగారు దానిని స్వీకరించాలనీ అప్పుడే తాతను తను నమ్ముతాననీ మదిలేటిలో వాదించిరి. ఆ సమయములో వారింటిలో ఎవ్వరూలేరు. ఆమరునాడు పొద్దునే ఆమె పూజా మందిరములో పూజ చేసుకుని ఆ తరువాత జొన్నరొట్టెను చేయాలని మనసులో అనుకుని పూజ ప్రారంభించగానే వారింట్లో అవ్వ ఎన్నడూలేని విధముగా శుచిగా స్నానముచేసి జొన్నరొట్టె, పుంటి కూర తయారుచేసి నైవేద్యము పెట్టమని పూజ చేసుకుంటున్న మాధవికి ఇవ్వడం జరిగింది. ఆ అవ్వ పూజా మందిరములోనికి రావడం కూడా అదే ప్రథమము. ఈ లీలను చూసిన మాధవి ఆశ్చర్యమునకు అంతేలేదు. ఎందుకంటే ఏదో ఒక రూపములో తాతగారు వచ్చి తినాలనుకుంటే పూజా మందిరములోకి ప్రసాదము రావడముతో తాత ఉన్నారన్న నమ్మకము ఏర్పడింది. నిష్కల్మషమైన గోపాల్ రెడ్డి గారి భక్తి విశ్వాసములకు మెచ్చినట్లుగా తాతగారు తన ఆరాధనోత్సవమునకు మూడుసార్లు మొత్తము అన్నదానము వీరి చేతుల మీదుగా జరిపించు అవకాశమును, అదృష్టమును వీరికి కలిగించిరి.

ఆరాధనోత్సవము నాడు మాధవిగారు తప్పనిసరిగా తాత అభిషేక పూజకు హాజరగుదురు. ఏ కారణము చేతనైనా వీరికి వెళ్ళడము ఆలస్యమైతే అక్కడ తాత సమాధి మందిరములో కూడా అనుకోకుండా ఆలస్యము జరిగి, వీరు వెళ్ళిన తరువాతనే అభిషేకము ప్రారంభమైన సందర్భములు కూడా కలవు. అంతేకాక ఒకసారి మాధవిగారు ఇంటి నుండి ప్రత్యేకముగా తాతగారికి నైవేద్యము వండి చేసుకుని తీసుకువెళ్ళే సరికి అక్కడ ఇసుక వేస్తే రాలనంత భక్తజన సందోహములో తానుతెచ్చిన నైవేద్యము లోపలకు వెళ్ళి ఇచ్చే అవకాశము లేక ఎవరి ద్వారానో లోపలకు తాతకు నైవేద్యము పెట్టమని చెప్పుట జరిగింది. మదిలేటి కనిపిస్తే తాను తెచ్చిన టిఫిను కారేజి గుర్తులు చెప్పి అందులో ఉన్న నైవేద్యమును అందరికీ పంచి పెట్టమని చెప్పాలని ఈవిడ కోరిక. అయితే వందల కొద్దీ అక్కడ తాతగారి కోసము ఎదురు చూస్తున్న నైవేద్యములలో తన దానిని గురించి ప్రత్యేకముగా చెప్పే అవకాశములేక చేయగలిగినది ఏదీ లేదనుకుంటూ అన్నదాన కార్యక్రమము జరుగుచోటుకు మెల్లగా వచ్చేసరికి అప్పటికే అక్కడ సమాధి మందిరములో తాతకు నైవేద్యము పెట్టి ఇక్కడ భక్తులందరికీ ప్రసాదముగా ఈవిడ తెచ్చిన నైవేద్యమునే వడ్డించుచుండుట చూసిన ఈమెకు ఆశ్చర్యముతోపాటు ఆనందము కలిగి తాత తమకు అన్నదానము చేయు అవకాశమిచ్చినందుకు తృప్తిగా ఆ దంపతులిద్దరూ తాతకు మనస్ఫూర్తిగా నమస్కరించుకొనిరి.

సత్యనారాయణ వ్రతం :

పాండు రంగారెడ్డి గారు ఎంతటి సమస్యనైనా తాత ద్వారా పరిష్కరించుకునే వీరు ఏ పని చేయాలన్నా తాత అనుమతి, ఆశీర్వాదములతోనే పూర్తిచేస్తారు. అటువంటి వీరికి సత్యనారాయణ వ్రతమును తమ ఇంటిలో చేయించుకొను కార్యక్రమము తాత సమక్షములో జరిపించుకోవాలని కోరిక కలిగి తాతను వేడుకోగా తాతగారు అందుకు అంగీకరించి, కార్తీకపౌర్ణమి పుణ్య దినమున తన ఇంటిలో స్నానము కూడా చేయకుండా తుంగభద్ర నదికి వరద వచ్చిన కారణముగా కర్నూలు పట్టణమంతా వర్షములతో ఉన్నప్పటికీ ఉదయము పదిగంటలకల్లా వీరి గృహమును పావనము చేసి అందరితో మంగళ స్నానములు చేయించుకుని అందరినీ ఆనందపరచుటయే కాక మొత్తము

వ్రతము పూర్తయ్యి అందరూ భోజనాదులు ముగించుకుని మరలి వెళ్ళే వరకు తాత వారింటి నుంచి కదలక యుండి వారి కోరికను నెరవేర్చిరి. అయితే ఇది జరిగిన రెండు నెలలకే తాతగారు సమాధి చెందడముతో ఆఖరుసారిగా తాత తమ ఇంటిని పావనమొనర్చి తమను ఆనందపరచిన సంగతి వారి హృదయములలో ముద్రించుకుపోయినది.

ఆనాడే కాక ఏనాటికీ తాతగారినే నమ్ముకున్న ఆ కుటుంబమును తాతగారే రక్షించి కాపాడుచుండిరి. 2001వ సంవత్సరములో తప్పనిసరి పరిస్థితులలో ఆర్.టి.సి. బస్సు సమ్మె ఉన్న సమయములో నెల్లూరు వెళ్ళిన వీరి భార్య వేదవతి గారికి తిరుగు ప్రయాణములో ఒక్క బస్సే కాక ఏ ఇతర సౌకర్యములు లభించక అక్కడ ఉండుటకు వీలులేక వచ్చుటకు దారిలేక ఆ రాత్రి సమయములో ప్రాణములు అరచేతపట్టుకుని పరిస్థితిని తన భర్తకు ఫోను ద్వారా వివరించగా ఆ సమయమునకు కల్లూరులో తాతగారి సమాధి వద్ద నున్న భర్త మనస్ఫూర్తిగా తాతకు నమస్కరించిన వెంటనే అక్కడ ఎవరో తెలిసిన కండక్టరు కనిపించి, ఈవిడ వద్దకు వచ్చి ఒకే ఒక్క బస్సు కర్నూలుకు బయలుదేరుటకు సిద్ధముగా ఉన్నదనీ వెంటనే వచ్చి ఎక్కమనీ చెప్పేసరికి ఆవిడ ఈ విషయము భర్తకు ఫోను ద్వారా తెలిపి సమాధి నుండి కూడా తాత తమకు సమాధానము చెప్పి రక్షించిన విధముచూసి ఇక ఆ రక్ష తమ కుటుంబమునకు సదా ఉండునని ఆనందించిరి.

ఆర్థికస్థితి :

కర్నూలు పాతబస్టాండు దగ్గర ఉండే విరోభారావుగారు తాతగారికి నిశ్శబ్ద భక్తుడు 2001 వ సంవత్సరములో తాతగారి గురించి తెలిసినప్పటి నుంచి క్రమం తప్పక ప్రతిరోజూ తాత దర్శనము చేసుకుంటున్నారు. వీరి అమ్మాయికి వివాహము నిశ్చయమైన సందర్భములో వీరు ఒక దుకాణము ఆ అమ్మాయికి కట్టుము కింద ఇస్తానని మాటిచ్చేసారు. అయితే తరువాత ఆలోచించి చూస్తే ఆ దుకాణము ఇచ్చేస్తే దానిపై వచ్చే అద్దె వీరిది కాదు కాబట్టి ఆర్థికముగా తట్టుకోవడం కష్టము కాబట్టి తాతగారిపై భారమువేసి, పెళ్ళికుమారుని ఇంటికి విషయము చెప్పుటకు వెళ్ళి తన

ఇబ్బంది గురించి తెలుపగా కొంతసేపు తర్జన భర్జనల తరువాత ఈయన ఇవ్వగలిగినంత మొత్తమునకే వారు ఒప్పుకుని దుకాణము ఇవ్వకపోయినా పరవాలేదు అని చెప్పడము కేవలము తాత లీల తప్ప వేరొకటి కాదని వీరి ఉద్దేశ్యము.

ఇంకొక సందర్భములో కూడా దుకాణములకు చెల్లించు పన్ను (టాక్స్) విపరీతముగా పెరిగిపోయి వ్యాపారస్తులందరికీ మోయలేని భారముగా తయారైనది. విరోభాగారు తాతగారి భక్తులగుటచే తాతగారికి మనస్ఫూర్తిగా నమస్కరించుకుని 3000 రూపాయలలోపు పన్ను అయితే తాను కట్టగలనీ అంతకు మించి తనతో కాదనీ అధికారులకు నచ్చచెప్పుటకు వెళ్ళగా అక్కడ ఉన్న వారు తన స్నేహితులే కావడంతో సమస్య చెప్పగానే వారు సానుకూలముగా స్పందించి ఇతను తాతను కోరినట్లుగానే 2975 రూపాయలకే పన్ను నిర్ణయించడం జరిగింది. తాతను ప్రత్యక్షముగా దర్శించిన భక్తులు తాత వలన ఏ విధముగా లాభము పొందినారో తానూ ఆ విధముగా లాభం పొందుతున్నాననీ తాతను చూడలేదను బాధకన్నా తాత ఆశీస్సులు తనకు కలవను ఆనందము తనకు చాలని అతని అభిప్రాయము.

అలానే కలగొట్టలో నివసించే నాగప్ప పొట్టకూటి కోసము కర్నూలులో రిక్షానడుపుకునే నిరుపేద. కర్నూలులో ఉండే కుమ్మరి లక్ష్మన్న ద్వారా తాతగారి గురించి తెలుసుకుని తాత దర్శనము చేసుకున్నాడు. ఆ తరువాత తాతగారు అప్పుడప్పుడు ఇతని రిక్షా ఎక్కి తిరిగేవారు. అప్పటి నుంచి ఆర్థిక పరిస్థితులలో మార్పువచ్చి కష్టాలు తీరాయి. ఇప్పటికైనా ఏ విధమైన కష్టమొచ్చినా తాత నాశ్రయించి ఆ కష్టాల నుంచి గట్టెక్కుతాడు.

బాధ - బెంగ :

లక్ష్మీదేవమ్మ ఒకసారి 1992వ సంవత్సరము మార్చి 5వ తారీఖున తాత దర్శనానికి వెళ్ళి తాతకు నమస్కరించగానే తాతగారు 'అబ్బా ఎంత భారము పెట్టావు నామీద' అన్నారు. అప్పుడమె మిద్దెలడిగినా, మాణిక్యాల అడిగినా, ఐదవతనం అడిగానంతే కదా తాతా అని అనగానే తాతగారు 'అదే పెద్దపని'. నాతోకాదు అన్నారు. తాతగారు ఎందుకిలా అన్నారో అర్థము కాని ఆమె వెళ్ళిపోయింది. అయితే మార్చి

30వ తారీకున భర్తయైన ఈశ్వరయ్యకు ఆస్పిడెంటు జరిగింది. ప్రాణాపాయ స్థితిలో అతనుండగా అతని కొడుకు పరుగున తాత వద్దకు వచ్చి ఏడుస్తూ నిలబడగా తాత పలకకపోవడము అక్కడే ఉన్న మద్దిలేటి గమనించి కష్టాలలో ఉన్న భక్తులకు తాతగారి ఆశీర్వాదము లభించాలనుకున్న మదిలేటి ఆత్మతగా పిల్లాడు ఏడుస్తుంటే ఏం చెప్పవేంటి తాతా అని అడిగేసరికి తాతగారు 'డబుల్ జీరో అయిపోయింది' అన్నారు. అంతే ఆ మర్నాడే ఈశ్వరయ్య మరణించాడు. ఆ విధముగా ఆమెకు ముందుగా తెలియ చేయడమే కాక అందులో తానేమి చేయనని కూడా స్పష్టముగా పలికిన తాత కొడుకు వచ్చి ప్రాధేయపడినప్పటికీ జరగవలసినది జరిగిపోయిందని సెలవిచ్చారు. ఆ తరువాత కొడుకు తాత వద్దకు వచ్చినపుడు తండ్రిలేని ఆ కొడుకు తలను ప్రేమతో నిమిరుతూ తాతగారు అతని జీవితమంతా సాఫీగా సాగుతుందని ధైర్యమిచ్చిరి. తల్లికూడా తాత భక్తురాలుగా ఉంటూ తన కష్ట సుఖాలు తాతకు చెప్పుకునేది.

ఎన్నో సంవత్సరములుగా ఎప్పుడూ తమ కళ్ళముందే ఉండే తాత తరువాతి కాలములో అనేక దూర ప్రయాణములు చేసి భక్తుల బాధలను బాపుతూ ధర్మ సంస్థాపన గావిస్తుంటే కల్లూరు ప్రజల మనసులు తాత రాకకై తహతహ లాడేవి. అదే విధముగా లక్ష్మీదేవమ్మ కూడా తాతగారు ఢిల్లీయాత్రకు వెళ్ళి చాలా రోజులైనారాని తాతకోసమై ఎదురుచూస్తూ తాతను తలచుకుంటూ పడుకునే సరికి కలలో బంకు దగ్గర తాత కనిపించగా ఆనందముతో తాత రెండు పాదములనూ గట్టిగా పట్టుకుని ఏడుస్తుండగా మెలకువ వచ్చింది. అయితే తెల్లవారి ఢిల్లీ నుంచి వచ్చిన తాత దర్శనం అదే బంకు దగ్గర నిజముగా లభించడముతో ఆమె ఆనంద పారవశ్యం చెందుతూ తాత పాదాలకు నమస్కరించింది.

1993వ సంక్రాంతికి కుడుములు తయారుచేసి కొడుకుచే తాతగారికి పంపగా తాతగారు అతనితో 'అమ్మకుచెప్పు ఆరోగ్యం బాగోలేదని' అన్నారు. అయితే వీరు అది ఈమె గురించి అనుకున్నారు. కానీ, తాత తన సమాధి విషయమును సూచించిరను సంగతి ఆ మర్నాడు కానీ వారు తెలుసుకోలేక పోయారు. బద్దలయిన గుండెలతో పరుగు పరుగున తాతను చేరి తాతగారి అంతిమ దర్శనము చేసుకుని వచ్చిరి; నేటికి కూడా కష్టానికైనా సుఖానికైనా తాతపైననే ఆధారపడి జీవిస్తున్నారు.

చిన్నయ మిషన్ భక్తుడు :

1991 సంవత్సరములో తాత దర్శనానికి వెళ్ళి ఇతను త్యాగరాజ కీర్తనలు పాడుతుంటే తాతగారు కూడా అతనితో పాటు అందుకుని పాడుతుండేవారు. ఎవరైనా భక్తులు తాతగారి కోసమై ఏవైనా నైవేద్యాలు తీసుకువస్తుంటే వారు రాకముందే తాతగారు వారు తెస్తున్న పదార్థముల పేర్లు ముందే చెపుతుండడము ఈయనకు ఆశ్చర్యము కలిగిస్తుండేది. చిన్నయ మిషన్ లో ఈయన బ్రహ్మచారిగా నియమితులైనట్లు సమాచారము అందింది. ఆ సమయములో ఈయన తల్లికి ఆరోగ్యము దెబ్బతిని ఉండటంతో అందరూ వెళ్ళవద్దని సలహా నిచ్చారు. ఎటూ నిర్ణయించుకోలేని ఇతను తాత వద్దకు వచ్చి దిగంబర నామము మనసులో జపము చేసుకుంటూ ఉండగా తాతగారు 'బొంబాయి వెళ్ళు' అని చెప్పతూ 'ఇంటికి పద' అంటూ వీరింటికి వచ్చి భోజనము చేసి వెళ్ళారు. ఆ తరువాత అతని తల్లికి ఆరోగ్యము కుదుట పడడము, ఈయన బొంబాయి వెళ్ళడమూ జరిగి అక్కడ ఎంతో మనశ్శాంతిని పొందారు. అంతకు ముందు ఎప్పుడైనా తల్లితో ఇంట్లో పోట్లాడి తాత వద్దకు వెళితే 'కొట్లాడి వచ్చావా' అని అడిగేవారు. ఆ తరువాత తాతగారు షాద్ నగర్ వెళ్ళినపుడు ఈస్వామి అక్కడకు వెళ్ళడం తటస్థించగా అందరిలో ఉన్న ఈయనను దగ్గరకు పిలిచి ఇతను నమస్కారము చేసుకున్న తరువాతనే మిగిలిన వాళ్ళందరిచేత నమస్కారము చేయించుకుని ఇతనిపై తనకు గల ప్రత్యేక ప్రేమను తెలియజేసిరి.

సేవాభాగ్యం :

వెంకటరెడ్డి బి. క్యాంపు గారు 1980వ సం. సంక్రాంతినాడు తాతగారిని గురించి తెలుసుకుని తాత దర్శనము చేసుకున్నారు. అప్పటినుంచి తరచుగా తాతగారిని దర్శించుట అలవాటుగా మారింది. ఆ తరువాత తాత తల్లి తాతగారికి స్నానము చేయించుటకు ఎవ్వరూ లేరని వీరిని స్నానము చేయించమని చెప్పగా మొదటగా తాత పాదములు కడిగి ఆ తరువాత తాతగారికి మంగళస్నానము చేయించి హారతులిచ్చిరి. అలా క్రమముగా తాతకు క్రమము తప్పక స్నాన మాచరించడము ఆయన ముఖ్య కార్యక్రమమైనది. అలా కొన్ని సంవత్సరములు

ఆయన తాతగారి నీ విధముగా కొలుచుకో గలగడము నిజముగా తన అదృష్టముగా భావించిన ఈయన ఆ తరువాత కర్నూలుకు మారడము వలన ఆ సేవకు క్రమముగా దూరమైరి. కానీ చేసుకున్నన్ని రోజులూ ఎంతో ఇష్టముగా ఈ సేవ చేసుకున్న ఈయన ఈతి బాధలన్నీ తాతగారు తీరుస్తుండేవారు. ఒకసారి విపరీతమైన పంటినొప్పి జ్వరముతో బాధపడుతూ తాత పాదముల వద్ద కూర్చొనగా తాతగారు తీక్షణంగా చూస్తూనే ఉన్నారు. ఆ ప్రభావమునకు వాపు జ్వరం తగ్గిపోయాయి. ఉదర కోశమునకు సంబంధించిన వ్యాధితో బాధపడుతుండగా ఎన్ని మందులు వాడినా తగ్గకపోవడంతో అలానే బాధపడుతున్నారు. అలాంటప్పుడు ఒకసారి తాతగారు బీడి వెలిగించి సగము తాగి ఇతనికిచ్చి తాగమంటే ఈయన బయటకు వెళ్ళి బీడి తాగగానే పెద్దగా తేన్ను వచ్చి గాస్ పోయింది.

ఒకసారి ఇతను తాతగారి వద్ద కూర్చుని ఉండగా బీడి సగం తాగి కిందపడేసిన తాతగారు హఠాత్తుగా 'మంటలు ! మంటలు ! ఆర్పండి' అని అరిచారు. అదే సమయమునకు వేరేవాళ్ళ స్కూటరుపై ప్రమాదవశాత్తు పెట్రోలు పడి తగులబడి పోయినప్పటికీ తాత దయతో వారికేమీ కాకుండా ప్రమాదం తప్పింది. ఒకసారి వెంకటరెడ్డిగారు తాతగారి పాదములకు నమస్కరించి లేవబోతుండగా తాత పాదములకు మలినం ఉండడము చూసిన ఈయనకు మనసులో వేరు భావం కలిగింది. అదేరోజు కొత్తగా సైకిలుకు వేసిన టైరు పంక్చరై ఇబ్బందికి గురైరి. తాతపట్ల తనకు కలిగిన భావన తప్పు కాబట్టే తాతగారు అతని తప్పు అతనికి వెంటనే తెలిసేలా చేసిరి. ఆవిధముగా అతని తప్పు తెలియచేసి అతనిలో పరివర్తన కలుగజేసిరి. నేటికీ కూడా నిత్యమూ తాతగారి అష్టోత్తర పూజను ఇంటిలో నిత్యమూ నిర్వహించనిదే ఏ పనీ ప్రారంభించక పోవడము వీరి స్థిరభక్తికి తార్కాణము.

సుమారు పాతిక, ముప్పై సం.ల క్రితమే భరద్వాజ మాస్టారుగారి ద్వారా తాతగారి గురించి తెలుసుకున్న కర్నూలు వాస్తవ్యులు దయాశ్రీశరణ్ వెంటనే తాతను దర్శించుకుని వచ్చిరి. ఇక అప్పటి నుండి రాష్ట్ర వ్యాప్తముగా ఏ భక్తులు తాతను దర్శించుకోవాలనుకున్నా వారికి దయాశ్రీశరణ్ మార్గదర్శకులయ్యారు. కల్లూరు

కుగ్రామము కావడము, అప్పటికింకా తాతగారి ప్రాభవము అందరకూ తెలియకపోవుటచే కర్నూలు వాసియైన దయాశ్రీశరణ్ గారినే అందరూ తప్పని సరిగా కలిసి వారి ద్వారా తాత వద్దకు వెళ్ళగలిగేవారు. ఈ విధముగా ఈయన ఎందరెందరో భక్తులకే కాక అనేక సంస్థల వారికి కూడా సలహా సహాయము లందించిరి. దయాశ్రీశరణ్ గారి ప్రమేయము లేకుండా నేరుగా తాతను దర్శించిన సంస్థలుకానీ, భక్తులుకానీ ఆ కాలములో చాలా తక్కువ. ఈ రకముగా తాత సేవ చేసుకునే భాగ్యము దక్కిన వీరు తాతగారి అవధూత లక్షణములను సులభముగా గ్రహించు అవగాహన కలిగి ఏ అవధూత వద్దకు వెళ్ళినా వారిలో మహాత్మ్యమును సులభముగా గ్రహించగలిగి వారికి దగ్గరై తన జీవిత కాలమంతా అవధూతల సేవలో తరించి ఈ ముసలి వయసులో బాబా మందిరమును నిర్మించి ఆ సేవలోనే కాలం వెళ్ళదీస్తున్నారు.

సహజముగా సాయి భక్తులైన రామ్మోహన్ గారికి అవధూతల పట్ల అవగాహన కానీ, వారిని దర్శించి సేవించుకోవాలనే ఆసక్తిగానీ ఎంతమాత్రము లేవు. స్నేహితుల బలవంతముపై తాతను దర్శించుటకు వెళ్ళినవారు తాతపట్ల ఆరాధనా భావము కలుగగా వారానికో, పదిరోజులకో ఒకసారి కారేజీలో ప్రసాదము తీసుకువెళ్ళి తాతకు సమర్పించుకొనేవారు. ఈవిధముగా కొన్ని సంవత్సరములు గడచిన తరువాత అనుకోని అవాంతరములు ఎదురై ఊహించని విధముగా రెండు సంవత్సరములు తాత వద్దకు కనీసం దర్శనమునకు వెళ్ళుటకు అవకాశం కుదరలేదు. ఆ తరువాత వెళ్ళేసరికి తాతగారు దర్శనమివ్వక వెనుకకు తిరిగి పడుకున్నారు. క్షమించమని ఎంతోగానో ప్రాధేయపడితే "మీరంతా ఆఘమేఘాల మీదున్నారు సారూ!" అని పలికారు. తన తప్పును తాను పూర్తిగా తెలుసుకున్న రామ్మోహన్ గారు ఇక ఎప్పుడూ అటువంటి పొరపాటు చేయలేదు. వారిలో కలిగిన ఈ పరివర్తనను అంగీకరించిరి కాబట్టి తాతగారు వీరికి అనేక ముఖ్య సందర్భములలో తన సేవ చేయు భాగ్యమును కలిగించిరి. గురుస్థానమందు స్వామిజీ పంపించిన ద్వారకామాయి ఫోటోను కర్నూలు నుండి తెచ్చినది వీరి కారులోనే, తాత తల్లి సమారాధనకు అన్నదాన కార్యక్రమ నిర్వహణ భాగ్యము దక్కినది వీరికే. అంతేకాక శివరాత్రినాడు అనేక మంది భక్తులకు తాతగారి దర్శన భాగ్యము కలిగించినది కూడా వీరే. ఈ విధముగా కీలక

సందర్భములలో తాతగారు వీరి సేవననుగ్రహించిరి. ఒక సందర్భములో వీరిని తాతగారు ‘మాలిక్ బాబా’ వద్దకు తనే స్వయంగా పంపించిరి. ఆ తరువాత మాలిక్ బాబా సమాధి చెందినపుడు ఆ సమాధి కార్యక్రమమంతా వీరే దగ్గరుండి నిర్వహించిరి. తాతగారు సమాధి చెందినపుడు భక్తులెవ్వరూ బాధతో ముందుకు రాలేనప్పుడు మాలిక్ బాబాను సమాధి చేసిన అనుభవంతో వీరు ముందుకు వచ్చి కార్యక్రమమంతా దగ్గరుండి పద్ధతి ప్రకారము జరుగుటలో ముఖ్య పాత్ర పోషించిరి.

ఒకసారి కర్నూలు సాయిమందిరము చాలా సంవత్సరముల క్రితము కళావిహీనమై శక్తిని కోల్పోయినట్టినప్పుడు రామ్మోహన్ గారు, డాక్టర్ సుదర్శన్ గార్లు మూడు నాలుగు సార్లు తాతగారిని ఈ మందిరమునకు రమ్మని ఆహ్వానించగా వచ్చినప్పుడల్లా తాత ఆ మందిర ప్రాంగణ నాలుగు దిక్కులా కలియదిరిగి పరిస్థితిని అదుపుచేసిన తరువాత ఆమందిర ప్రాభవము పెరిగి తేజోమయముగా వెలుగొందుతోంది. నేటికి కూడా ఈ మందిరములో అభివృద్ధి కార్యక్రమములో భాగముగా ఐదు దత్తావతారముల విగ్రహములు, తాతగారితో పాటుగా ఇతర అవధూతల విగ్రహములను ప్రతిష్ఠించదలచుచున్నప్పుడు ఎంతో వ్యయ ప్రయాసలకోర్చి అనేక అవరోధములను, విమర్శలను అధిగమించి మొత్తము తొమ్మిది విగ్రహములను చేయించి అన్ని విగ్రహములను మొదటగా తాత వద్ద నుంచి నిద్రచేయించిన తరువాతనే ప్రతిష్ఠగావించిరి. ఈ రకముగా తాతగారు సమాధి నుండి కూడా ఆ కార్యక్రమములో ఉన్న ఆటంకములను తొలగించి దైవ కార్యక్రమము జయప్రదమగునట్లు రామ్మోహన్ గారిని ఆశీర్వదించిరి.

హైదరాబాదులో ఉండే సాయిబాబా భక్తుడైన శ్రీనివాస్ కు మొదటినుంచి బాబా ఫోటోను ఫోటోలా కాక స్వయముగా బాబాలానే భావించడం అలవాటు. అతని ప్రతి చర్యలోనూ ఈ భక్తిభావము ప్రస్ఫుటముగా కనిపించుచుండేది. ఇతను ప్రతి సంవత్సరమూ వినాయక చవితికి కల్లూరు తాతగారి వద్దకు వెళ్ళుట అలవాటు. అక్కడకు వెళ్ళిన తరువాత వినాయకుని పూజించినట్లుగా తాతగారికి అష్టోత్తర పూజ గావించి, హారతులిచ్చి తాతలోనే వినాయకుని దర్శించేవాడు. సాయిభక్తుడైన ఇతనికి ప్రత్యేకముగా తాతగారిపై భక్తి భావములు ఎక్కువగా లేనప్పటికీ ప్రతి

సంవత్సరమూ విధిగా వినాయకచవితి నాడు తాతను పూజించేవాడు. ఒకసారి ఆ విధముగానే కల్లూరు చేరేసరికి తాతగారు ఇంటిలో లేరని తెలిసి తాతను వెదకుచూ వెళ్ళుచుండగా రోడ్డు పక్కగా ఒక గట్టుమీద కూర్చుని ఉన్న తాతను గాంచి ఆ నడిరోడ్డు మీదనే తానెప్పుడూ నిర్వహించే అష్టోత్తర పూజను ప్రారంభించాడు. ఇతను తనతో పాటుగా పూజా ద్రవ్యములన్నీ వెంట తీసుకువెళ్ళేవాడు కాబట్టి అక్కడే ఎటువంటి ఇబ్బంది లేక పూజ ప్రారంభించాడు. తాతగారి అష్టోత్తరమును అక్షింతలతో తాతగారికి పాదపూజ చేస్తున్న అతనితో తాత “అక్షింతలతో చేయకూడదు సారూ, గుచ్చుకుంటాయి” అని చెప్పారు. అది వినగానే అతనికి ఒక్కసారిగా కళ్ళు తిరుగుతున్నట్లు అయింది. ఎందుకంటే అష్టోత్తరము అంటే 108 సార్లు భగవంతుని పూజించడమే కదా. అలా అన్నిసార్లు ఉత్సాహముతో వీరు వేసే అక్షింతలవల్ల భగవంతునికి ఎంత బాధాకరమో ఒక్కసారి అతనికి అర్థమయింది. వెంటనే అతను ఆ విధముగా పూజించడము ఆపుచేసాడు. అయితే ఇక్కడ మనము గుర్తించవలసినది ఒకటుంది. అదేమిటంటే ఈ శ్రీనివాస్ సాయిబాబాను ప్రత్యక్షముగా ఉన్నట్లు భావించి పూజిస్తాడు కాబట్టి తాతగారు కూడా ఆ భావనను సమర్థించినట్లుగా బాబాను అతను నిజముగా భావించ గలుగుతాడని ఆ విధముగా తెలియచేసిరి. అతను కూడా తాత ఉపదేశములోని సారమును చక్కగా గ్రహించినవాడై ఇక ఎక్కడ ఏ రూపములో భగవంతుని పూజించాలన్నా అక్షింతలతో విగ్రహమును పూజించుచున్నట్లుగా కాక భగవంతుని ప్రత్యక్షముగా పూజించుచున్నట్లు పూలతో మాత్రమే పూజింపసాగాడు.

అవధూతలను ప్రత్యక్షంగా దర్శించినపుడు వారి చర్యలు వింతగా ఉండి అర్థము చేసుకోవడం అందరికీ సాధ్యము కాదు. అవధూతలకు ఎటువంటి శౌచములతోనూ పనిలేదన్న సంగతిని పూర్తిగా గ్రహించలేక ఇతను ఎప్పుడు తాతను దర్శించుటకు వెళ్ళినా తాతగారు ముఖము కడుగకపోవడమూ, స్నానము చేయకుండా ఉండడమూ చూసి పైకి నమస్కారములు చేసినప్పటికీ మనసులో మాత్రము కొంత అసౌకర్యముగా తలచేవాడు. ఇతనికి ఈ ఆలోచన ఉన్న సంగతి ఎవ్వరకూ తెలియదు. ఎప్పుడు తాతను దర్శించినా తాతగారు కనీసం నోరు

పుక్కిలించి అయినా నోటిని శుభ్రపరచుకోవచ్చు కదా అన్న ఆలోచన అతని మనసును తొలుస్తూ ఉండేది. ఒకసారి తాతగారి దర్శనానికి వెళ్ళినప్పుడు తాతగారు నోటినిండుగా నీరు పోసుకుని పుక్కిలించి “ధూ” అని ఇతని మీదకు ఉమ్మబోతుండగా అతనికేమైందో అతనికే తెలియనట్లు అతను దోసిలి పట్టి ఆ నీటిని తీర్థముగా తాగేసరికి ఆ నీరు నూటికి నూరుపాళ్ళు తులసి తీర్థములా ఉండడము గ్రహించినవాడై ఆశ్చర్యపోయాడు. ఈ చర్య ద్వారా తాత అవధూతలకు ఈ శౌచాశ్చర్యములతో నిమిత్తము ఉండదను విషయము అతను గ్రహించేలా చేసారు. అప్పటివరకు అతనికి ఉన్న భ్రమలు తొలగగా అవధూతల మహత్వం అర్థమయ్యింది.

తాతగారు పైన వివరించిన విధముగా తన తత్త్వమును తెలియచేసి నప్పటినుండి అతనికి ఆ ఆలోచనలే పోయింది. అటువంటి స్థితిలో ఒకసారి తాతను దర్శించినప్పుడు తాతగారు మలవిసర్జన గావించి వెనుక భాగమంతా చూచుటకు కడు అసహ్యముగా ఉండునట్లు చేసుకొనిరి. అది చూసిన శ్రీనివాస్ మళ్ళీ అతనిలోని పాత ఆలోచనలు పైకి లేవగా అతనిలో ఒక విధమైన అసహ్యము తలెత్తింది. అప్పుడే సరిగ్గా తాతగారు అతనిని పిలిచి “కడగరా” అని ఆదేశించిరి. అప్పుడిక అతను ఎటువంటి ఆలోచనా లేకుండా తాతకు మొత్తమంతా కడిగి శుభ్రముగా ఉండునట్లు చేసాడు. అతనిలోని ఈ ద్వంద్వ భావము పోవుటకే తాతగారు ఈ విధముగా ప్రవర్తించి అతని మనసులోని నిర్మాలిన్యమును తొలగించి అతని మనసును శుభ్రపరచిరి. అతనే ఈనాడు చిన్న వయసు నందే షిరిడీలో వృద్ధాశ్రమమును నెలకొల్పి ఎందరో నిరాశ్రితులైన వృద్ధులకు రక్షణ కల్పించి వారికి అండగా నిలిచి వారి బాగోగులు చూసుకుంటున్నాడు. వారి సేవచేయు సమయములో అతను ఎటువంటి అసహ్య భావమూ మనసులో రాకుండా ఎంతో నిర్మలంగా, ప్రశాంతముగా ఈ సేవ చేసుకుంటున్నాడు. అతని భవిష్యత్తు తెలిసిన తాతగారు అతనికి నిజమైన సేవ ఎలా చేయాలో అనుభవ పూర్వకముగా ఆనాడే నేర్పించిరి.

తాతగారు ఎప్పుడు ఎవరిని కరుణించి ఆశీర్వాదిస్తారో ఆ లీలలు ఎవ్వరకూ అర్థము కావు. నాగశిరీష తాను కోరుకోకపోయినప్పటికీ తాతగారి స్వయముగా ఆమెను ఎన్నుకుని రామసన్నిధానమందు నిత్యమూ హారతి, భజనలు గావించు అదృష్టమును ప్రసాదించిరంటే ఆమెపట్ల తాతగారి కున్న ప్రేమ అర్థమవుతున్నది. తన అమాయక ప్రేమతో సన్నిధానము పిల్లలపట్ల బాధ్యత వహించిన ఈమె ఎంతో ప్రేమతో వారిని ఆదరించుట ద్వారా వారి ప్రేమను పొంది నిత్యం తాత నీడలో, తాత సేవలో తరిస్తూ జన్మ సార్థకతకు మార్గం చూపే తాత పట్ల భక్తి ప్రపత్తులు కలిగి మెలుగుతున్నది. దత్త భక్తురాలైన ఈమెకు దత్తావతారుడైన తాత తన సేవాభాగ్యము ప్రసాదించారు.

హైదరాబాదు ఎ.పి. ఫిషరీస్ లో అకౌంటెంట్ గా ఉద్యోగ బాధ్యతలు నిర్వహించే కోదండంగారు సాయిబాబా గురించి తెలుసుకున్నప్పటి నుంచి ప్రతి గురువారం బాబా గుడికి వెళ్ళి ప్రసాదము పంచిపెట్టి రావడము ప్రారంభించిరి. ఆ కాలములో కర్నూలులో ఇల్లు కట్టుకోవాలని వీరనుకోగా వీరి అన్నయ్య మాత్రము వీరికొరకై కల్లూరులో 1990వ సం.లో ఇల్లు కట్టించిరి. ఆ సమయములో వీరికి తాతగారి గురించి తెలియదు, కానీ తాతగారు వీరు ఇల్లు కట్టేటప్పుడు ఒకసారి వీరి ఇల్లంతా కలియతిరిగి వెళ్ళారు. ఈ ఇల్లు కట్టిస్తున్న అన్నయ్యకు కూడా తాత మహత్వము అప్పుడు తెలియదు. ఆ తరువాత కాలములో తాతగారి శక్తిని గ్రహించిన వీరి అన్నయ్య తాతగారు కోదండంగారి ఇంటిని పావనం చేసిన సంగతిని తెలియజేసిరి. ఆ రకముగా తన దర్శనము కూడా చేసుకోని అతని ఇంటిని భవిష్యత్తు తెలిసిన తాత పావనం చేసిరి. 1994వ సం.లో ఉద్యోగ విషయమై ఏ నిర్ణయమూ తీసుకోలేని సమయములో బాబాపై భారమువేసి బాబా ఆదేశము ప్రకారము కర్నూలు రావడము జరిగినది. అప్పటి నుండి సాయి సత్సంగ్ కార్యక్రమాలు నిర్వహించుటే కాక అందరి సహాయ సహకారములతో కర్నూలులోని కొత్తపేటలో నాగసాయి మందిరమును నిర్మించ గలిగిరి.

కోదండం గారు షిరిడీ యాత్ర చేయాలనుకుని తాతగారి సమాధిని దర్శించిన ఆటంకములు ఉండవని చెప్పిన డా. సుదర్శన్ గారి సలహా మేరకు తాతను దర్శించగా

అనుకోకుండా వీరి బస్సులో ప్రయాణం చేసిన ఆనందం వెంకటేశ్వర్లు గారి సహాయంతో, తాత ఆశీస్సులతో పిరిడి యాత్ర సఫలమైనది.

స్వంత ఇల్లు అమ్మి చేయాలనుకున్న రెండవ అమ్మాయి వివాహము కూడా సత్సంగ్ భక్తుల సహాయ సహకారములతో నిర్విఘ్నముగా జరుగుటచేత అసలు తానెవరో కోదండంకు తెలియక మునుపే ఆ ఇంటిని పావనము చేసిన తాతగారు ఆ ఇంటిని అమ్మనీయరని అర్థమై నిశ్చల మనస్సుతో తాతగారి సేవను నిర్విఘ్నముగా చేసుకోగలుగుతున్నారు. ఆ విధముగా తాతను ప్రత్యక్షముగా దర్శించి అనేక అనుభూతులను పొందిన ఎందరికో దొరకని భాగ్యము తాతగారి ఆశీర్వాద ఫలితముగా వీరికి దక్కినది. అప్పటి నుంచి, వీరు ఎందరెందరో భక్తులకు తాతగారి మహిమను తెలియ పరుస్తూ వారందరూ తాతను దర్శించి మేలుపొందునట్లు చేయుటలో ముఖ్య పాత్రను పోషిస్తున్నారు.

కల్లూరులోని తమ స్వంత ఇంటిని అద్దెకు ఇచ్చి ఉద్యోగ రీత్యా కర్నూలులో అద్దె ఇంట్లో ఉన్న వీరి కుమార్తె 2000వ సం. నందు డి.ఎస్సీ టీచరు పరీక్షకు కష్టపడి చదివి పరీక్షలు బాగారాసిన తప్పిని తెలియచేయగా ఆ అమ్మాయికి ఆ ఉద్యోగము వస్తే కల్లూరులోని ఆ ఇంటిని అమ్మివేసి కర్నూలులో స్థిరపడి నాగసాయి మందిరంలో బాబా సేవలు చేసుకోవాలని వీరి ఆలోచన. అయితే ఊహించని విధముగా ఆ అమ్మాయి పరీక్ష తప్పడంతో ఇల్లు అమ్మాలనే తన ఆలోచన బాబాకు సమ్మతము కాదని అర్థమయింది.

మరుసటి సంవత్సరము అదే ఉద్యోగమునకు దరఖాస్తు చేసేటప్పుడు తాతగారి సమాధి వద్దకు వెళ్లి ఈసారి ఆ అమ్మాయిగనుక ఉద్యోగం సంపాదించు కోగలిగితే కల్లూరుకు మకాం మార్చి తాతగారికి, సమాధికి సేవ చేసుకుంటానని తాతగారిని మనస్ఫూర్తిగా ప్రార్థించి, ఉద్యోగమునకు అప్పీలు చేసిరి. తీరా పరీక్షా సమయమునకు వీరి అమ్మాయి నిండు గర్భిణీ కావడంతో పరీక్షకు ఎక్కువగా చదవలేక పోవుటయే కాక, పరీక్షను కూడా బాగా రాయలేకపోయినది. అయితే తండ్రి సలహాపై సమాధానములు రాసేముందు తాతగారిని మనస్ఫూర్తిగా తలచుకొని ప్రార్థించి, పరీక్ష ప్రారంభించి రాసింది. ఆ అమ్మాయి పరీక్షలో ఉత్తీర్ణత సాధించుటయే కాక

అనుకూలమైన స్థలములో ఉద్యోగములో చేరిపోవుట కేవలం తాత దయ ఆశీస్సులు తప్ప వేరొకటి కాదు అన్న సత్యమును గ్రహించిన కోదండంగారు తాను తాతగారికి వాగ్దానము చేసిన విధముగానే కల్లూరుకు మకాము మార్చుటయేకాక, నిత్యము తాతగారి సమాధికి అష్టోత్తరపూజ, హారతులు నిర్వహించుట ద్వారా తాత సేవను చేసుకుంటూ తాత నీడలో కాలము గడుపు తున్నారు.

భగవద్దర్శనంతో సమానమగు అవధూత దర్శనమే కాక వారి లీలలను ప్రత్యక్షంగాకానీ, పరోక్షంగా కానీ అనుభవించి తమ లౌకిక సమస్యలను అధిగమించి ఆధ్యాత్మిక మార్గంలో సేవామార్గంలో పురోగతి పొందుతున్న భక్తులందరూ ధన్యులే.

తన లీలావిలాసంతో భక్తులను రకరకములుగా అలరించి, అనుగ్రహించిన తాతగారికి ఏవిధంగానూ ఋణం తీర్చుకోలేని మనము ఆ లీలావిలాసాన్ని మనసారా గ్రోలుతూ ఆ లీలలలో తేలియాడుతూ ఆ లీలలను మననం చేసుకుంటూ మదిలో తాతను మనస్ఫూర్తిగా నింపుకుంటూ కలకాలం తాత భక్తులుగా నిలబడగలిగే భాగ్యాన్ని ప్రసాదించమని తాతగారిని కోరుకోవడమే మనము చేయగలిగినది.

త్యమేవ సర్వం మమ దేవ దేవ

పరిహీనవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

అయిదవరోజు పారాయణము సమాప్తము

ఆరోవో రోజు పారాయణము

రక్షకుడు

అధ్యాయము - 16

శ్రీ గణేశాయనమః శ్రీ సరస్వత్యై నమః శ్రీ రామావధూతాయనమః

పాపహరం పాదతీర్థం పరమపద సోపానం
తారయతి సంసారాత్ తాత ఇత్యక్షర ద్వయం

**ఓం త్రయంబకం యజామహే సుగంధిం పుష్టివర్ధనం
ఉర్వారుకమివ బంధనాత్ మృత్యోర్మోక్షాయ మామృతాత్**

అవధూత రామిరెడ్డి తాత తన భక్తులపై కురిపించిన ప్రేమాభి మానములకు అంతులేదు. భగవత్స్వరూపుడైన తాత తన భక్తుల యోగ క్షేమములను తాను వహిస్తూ ఉండేవారు. వారికే హాని కలుగకుండా అన్నివైపుల నుండి కాపాడుతూ భక్తుల యోగక్షేమం అనగా వారి మంచి చెడులు మాత్రమే కాక వారి కర్మలను ధ్వంసం చేస్తూ వారిని ప్రాణహాని నుండి తప్పించి నూతన జీవితం ప్రసాదించిన మహానుభావుడే మన రామిరెడ్డి తాత. అటువంటి ప్రాణదాతకు మనసారా నమస్కరిస్తూ ఈ అధ్యాయం ప్రారంభిద్దాం.

దత్తు :

హైదరాబాదులోని ఐ.డి.పి.ఎల్.లో పనిచేసే కార్మిక నాయకుడు కృష్ణారెడ్డి. అతనికి ఒక కుమార్తె, ఒక కుమారుడు. ఆ అబ్బాయికి రఘునందనుడుని పేరు

పెట్టుకుని అల్లారు ముద్దుగా పెంచుకుంటున్నారు. $2\frac{1}{2}$ సంవత్సరాల ఆ బాబు ఒకరోజు ఆటలాడుకుంటూ కాలుజారి చిన్నగట్టుమీద నుంచి పడిపోయాడు. అది చిన్నగట్టే అయినా కూడా రక్తం కారడం ప్రారంభమైంది. అలా మొదలైన రక్తస్రావం ఏంచేసినా తగ్గలేదు. డాక్టరు సలహా మేరకు బాబు తండ్రి కోరగా అతని స్నేహితులందరూ వచ్చి రోజుకొకరు చొప్పున 12 మంది 12 రోజుల పాటు రక్తం ఇచ్చారు. అయినా పరిస్థితిలో మార్పు రాకపోగా ఆ అబ్బాయికి కామెర్ల వ్యాధి కూడా వచ్చి పరిస్థితి మరింత విషమించింది. రోజు రోజుకూ ఆ చిన్ని శరీరం కృశించిపోతోంది. కళ్ళముందే కన్నబిడ్డ పడే బాధ చూడలేని కన్నవారి బాధ వర్ణనాతీతం.

అటువంటి విపత్కర పరిస్థితులలో అఖండ సాయి నామ సప్తాహ సమితి గురించి తెలిసి సమితిని ఆశ్రయించి ఆ బాబు ప్రాణాలు నిలిపే మార్గం చూపించమని వేడుకోగా సమితి కూడా ఆ చిన్నవాడి స్థితికి కలవరపడి అనసూయమాత దగ్గరకు పంపించాలనీ ఆవిడతే ఆ బాబుకి ప్రాణభిక్ష త్వరగా ప్రసాదిస్తుందని భావించి అనసూయమాత దగ్గరకు పంపేముందు తాతగారి అనుమతి తీసుకుని వెళ్ళాలని భావించింది. అయితే తాతగారి గురించికానీ, అవధూతల లక్షణాలు కానీ తెలియకపోవడమే కాక అసలు తాతను ఎలా వేడుకోవాలో కూడా తెలియని స్థితిలో ఉన్నవారిని తాత దగ్గరకు పంపిస్తే వారు తాతను ప్రార్థించలేరని తెలిసి అప్పటికే తాత భక్తులైన సమితి సభ్యులకు విషయం వివరించి తాత ఆశీర్వాచనం వారికి దక్కేలా చేయమనగా ఆ సభ్యులు కూడా నిండు మనస్సుతో తాత వద్దకు వెళ్ళి ఆ పిల్లవానికి ప్రాణభిక్షను ప్రసాదించమని ఎంతగా ప్రార్థించినప్పటికీ తాత నుంచి సమాధానం లేదు. తాతమౌనం వారిని కదిలించి వేయగా కన్నీళ్ళతో ఎలాగైనా ఆ బాబును కాపాడి ఆ తల్లిదండ్రుల క్షోభ తప్పించమని మరీ మరీ ప్రాధేయపడగా అప్పుడు తాత “ఆమె (అనసూయమాత) మాత్రం ఏం చేస్తుంది ? వీళ్ళు కష్టపడాలిగాని” అని సందేశమిచ్చారు. అంటే ఈ కష్టాలన్నీ కర్మలకు సంబంధించినవి కాబట్టి అవి తీరాలంటే గురుకృప పొందాలి. ఆ గురుకృప పొందాలంటే తల్లిదండ్రులు కష్టపడాలి. ఎంతో ఆత్మతతో ఎదురుచూస్తున్న

తల్లిదండ్రులకు ఈ వివరాలేమీ చెప్పకుండా తాత అభయమిచ్చారని ఇక వారికే భయము అక్కరలేదని చెప్పారు. తరువాత సమితి ఇది ఏనాటి పాపకర్మనో, ఎన్ని జన్మల కర్మఫలమో దీనిని ఏవిధంగా తొలగించవచ్చోనని తీవ్రంగా ఆలోచించి తాత ఇచ్చిన సందేశముతో వారితో సేవ చేయించుటకు ప్రారంభింపచేశారు. అందులో భాగంగా కనీసం నోటితోనైనా భగవంతుని స్మరిస్తారని ఆ బాలుని “దత్తు” అని పిలవమని చెప్పారు. అంతేకాక గురుకృపను పొందడానికి, కర్మలను తప్పించడానికి మార్గమైన గురుచరిత్రను 108 పారాయణలు చేయడం ద్వారా ఈ కర్మ నుంచి తప్పించుకోవచ్చని చెప్పగా దైవభక్తురాలైన తల్లి ఈ విషయ పరిస్థితిని తప్పించమని దత్తాత్రేయుని వేడుకొంటూ తన మొదటి పారాయణనను గాణుగాపూరులో ప్రారంభించి తన ఇంటిలో నిత్యం పారాయణం చేయడం ప్రారంభించింది. ఇక తండ్రిని ప్రతి నెలా తాతగారి వద్దకు పంపి ప్రాణభిక్షకై వేడుకొనగా ఆ తండ్రి క్రమం తప్పకుండా ప్రతినెలా తాత దర్శనానికై కల్లూరు వెళ్ళి తాతను సేవిస్తూ ఉండేవాడు. ఇలా నిత్యం తాతతో సాన్నిహిత్యం పెరగడం వలన అతనికి తాత చర్యలు, లీలలు అర్థమవ్వడంతో తాతపై సహజమైన భక్తి ప్రేమలు ఏర్పడ్డాయి. ఆరకంగా దైవాన్ని నమ్మని స్థితి నుండి ప్రత్యక్షంగా దైవాన్ని కొలిచి ఆనందించే స్థాయికి ఎదిగాడు.

తరువాత వారు తాతగారిని తమ స్వగ్రామానికి తీసుకుని వెళ్ళేటప్పుడు కారు బురదలో దిగబడిపోయింది. ఎంతగా ప్రయత్నించినప్పటికీ కారు కొంచమైనా కదలడం లేదు. చూస్తే అక్కడ మనుషులెవరూ సాయం చేయడానికి లేరు. వీళ్ళను వారి ఊరికి తాతతో పాటుగా తీసుకువెళ్తున్న మల్లేష్ కు కూడా ఏమీ చేయుటకు పాలుపోలేదు. అప్పుడు హఠాత్తుగా తాత ‘పోతుందిలే’ అన్నారు. అనడంతోనే కారు కదిలి బురదలో నుండి బయటకు వచ్చి ముందుకు సాగిపోయింది. మహాత్ముల వాక్కులోని ఆ శక్తికి నిర్జీవమైన కారులో కూడా కదలిక వచ్చిందని అందరూ ఆశ్చర్యపోయారు. గ్రామం చేరిన తరువాత ఆ బాబు చేత తాతగారికి ఒక కొబ్బరికాయ ఇప్పించి తాత ఆ కాయను స్వీకరిస్తే ఆ అబ్బాయి కర్మను తాత తొలగించినట్లు అని భావించినవారై ఆ బాబు చేత కాయను ఇప్పించగా ఎంతసేపటికీ

తాత ఆ కాయను తీసుకోలేదు. అప్పుడు ఆ తల్లిదండ్రులు ఎంతో దీనముగా తాతను ప్రార్థించగా ఆఖరుకు తాత ఆ కాయను స్వీకరించి వారి ఆందోళననూ, ఆ అబ్బాయి కర్మను కూడా తొలగించి అతనికి ప్రాణభిక్ష నొసగిరి. ఆ రకంగా తాత తప్ప శరణు లేదని వేడుకొనగా అప్పుడు తాత ప్రసన్నుడై ఆ బాలునికి ప్రాణదానం చేసారు. అంతేకాక వారి గ్రామంలోని వారి స్వంతింట్లో ఉన్న ఇక్కట్లను కూడా తొలగించి వారికెంతో మేలు చేసారు. ఈరకంగా డాక్టర్ల బారిన పడిన ఆ అబ్బాయిని ఎప్పుడైతే వారు దైవంపై ఆధారపడ్డారో ఆ క్షణం నుంచి ఇక ఆ బాబుకి ఏ మందూ వేయక కేవలం ఊదీ తీర్థములతో భగవంతునిపై ఆధారపడి గట్టి నమ్మకంతో ఉండి తమ బాబు ప్రాణాలు కాపాడుకోగలిగారు. ఇప్పుడు ఆ బాబు సంపూర్ణ ఆరోగ్యంతో చదువులో ముందంజ వేస్తూ ఆనందంగా ఉన్నాడు.

మాంగల్యభాగ్యం :

అలితాంబ అను భక్తురాలికి తాతగారు వినాయకుడిగా దర్శన మిచ్చారు. ఆ తరువాత వీళ్ళ అమ్మాయికి జబ్బుచేస్తే తాతగారు కలలో ఆ అమ్మాయికి నూనె రాసేసరికి జబ్బు తగ్గిపోయింది. ఇంకొకసారి కలలో కనిపించి ‘మీ ఆయన శవం అయ్యేదుంది’ అని చెప్పారు. ఆ తరువాత ఈమె భర్తకు వెనుకనుంచి బస్సు కొట్టి పొట్ట వరకూ ఎక్కినప్పుడు అతను ఏ విధముగా తప్పించుకున్నాడో, రక్షింపబడ్డాడో ఎవరికీ అర్థము కాని విధముగా అతను బతికి బయటపడ్డాడు. అప్పటివరకు తాత గొప్పతనము అర్థము కాక అనేక లౌకిక పరమైన కోరికలు కోరుతూ ఉండేవాళ్ళమనీ అలాంటి అల్ప కోరికలు కోరుకున్నందుకు ఆ తరువాత పశ్చాత్తాపపడి తాతకు నిజమైన భక్తులైనామనీ వారు మనస్ఫూర్తిగా తెలియజేసిరి.

సంకేతము :

ఈమని రామకృష్ణ ప్రసాదు గారు 1991 నవంబరులో ఒకసారి తాతవద్దకు వెళ్ళినప్పుడు ‘హీ విల్ బీ ఇన్ హాస్పటల్’ అని స్పష్టముగా పలికారు. కానీ ఈయనకు తాతగారు ఎవరిని ఉద్దేశించి ఆ మాట మాట్లాడారో అర్థముకాలేదు. అయితే ఇది జరిగిన కొన్ని రోజులకే వేరే ఊరిలో చదువుకుంటున్న వారి అబ్బాయి అనుకోకుండా

జబ్బుపడి ప్రాణాపాయ స్థితిలో ఉన్నట్లు కాలేజీ నుండి కబురు వచ్చేసరికి పరిగెత్తుకుంటూ తాతవద్దకు వెళ్ళగా తాతగారు 'ఏంకాలేదుపో' అని అభయమిచ్చారు. కొడుకు దగ్గరకు వెళ్ళేసరికి డాక్టర్లు తాము చేయగలిగినదంతా చేసామనీ, ప్రాణం నిలబడడము చాలా కష్టమనీ, తామేమీ చెప్పలేమనీ తెలిపిరి. అది వినగానే తాత ఇచ్చిన ఆశీర్వాదము మదిలో మెదలగా తాతపైనే భారము వేసి ప్రాణములు అరచేతిలో పెట్టుకుని ఉన్నారు. రెండురోజుల తరువాత ఆ అబ్బాయికి ప్రాణ గండం తప్పినట్లు డాక్టర్లు తెలిపిరి. ఈ విధముగా హాస్పటల్లో ఉంటాడని ముందుగానే హెచ్చరించుటయే కాక తాత దయతో ఆ అబ్బాయి ప్రాణములు కూడా నిలబడినవని తల్లిదండ్రులు ఎంతగానో సంతోషించిరి. తాత వలన ప్రాణములు దక్కిన ఆ అబ్బాయి సాయిప్రదీప్, చదువులో ముందంజ వేసి ఇప్పుడు ఎమ్.బి.ఎ., చదువుకుంటున్నాడు.

నో పర్మిషన్ :

ఒకసారి సాయిబాబాగారు భార్యతో కలిసి స్కూటరుపై కల్లూరు చేరి తాతను దర్శించి చీకటి పడకమునుపే వెనుదిరిగి వెళ్ళాలనే ఉద్దేశ్యముతో తాతగారిని అనుమతి కోరగా తాత అనుమతించలేదు. మరికొంతసేపటి తరువాత మళ్ళీ తాతను అడుగగా తాత 'నో పర్మిషన్' (అనుమతిలేదు) అని అన్నారు. రాత్రి అవుతున్నకొద్దీ వీరికి 50 కి.మీ. దూరంలో ఉన్న గద్వాల ఎలా చేరుకోవాలన్న ఆత్మత, ఆందోళన అధికముకాగా నెమ్మదిగా తాతకు నమస్కరించి బయలుదేరి పోయిరి. స్కూటరు వద్దకు నడుచుకుంటూ వెళ్తుండగా వెనుక నుంచి మద్దిలేటి పరుగుపరుగున వగరుస్తూ వచ్చి వీళ్ళు బయలుదేరిన వెంటనే తాత 'ఏందిరా ఏమనిసిస్తోంది' అంటూ అక్కడే ఉన్న మద్దిలేటిని వంగోబెట్టి గుద్దుతూ 'ఏం కాళ్ళూ చేతులూ విరగొట్టుకోవాలనుండా, ఎముకలు విరుగుతాయి, జాగ్రత్త అని అనసాగారు. అప్పుడు మద్దిలేటికి తాత అనుమతి లేకుండా బయలుదేరిన సాయిబాబా గారికి దారిలో ఏదో ప్రమాదము సంభవించబోతున్నట్లు తాతగారు సూచించారను సంగతి అర్థమై వీరి వద్దకు వచ్చి ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ కల్లూరు వదలిపోవద్దని విడమరచి చెప్పేసరికి తమకు అన్ని విధములుగా సూచనలిచ్చి, తమ క్షేమంకోరి తాత పలికిన పలుకులకు వారి హృదయములు ద్రవించి తాత తనవద్ద నిద్రచేయుటకు ఇచ్చిన అవకాశముగా భావించి

అక్కడే తాతవద్ద నిద్ర చేసి మరునాడు పొద్దున్న తాతను అడుగగా తాత నవ్వుతూ అనుమతించిరి. క్షేమముగా గద్వాల చేరిన తరువాత వారికొక సంగతి తెలిసింది. ముందురోజు రాత్రి గద్వాల నుండి కర్నూలు బయలుదేరిన ఇద్దరు వ్యక్తులను దారిలో దుండగులు రోడ్డుమీద రాళ్ళు అడ్డుపెట్టి వారిని కర్రలతో, ఇనుప ఊచలతో గాయపరచి దోచుకోగా అందులో ఒకరు దెబ్బలు తిన్నప్పటికీ ఎలాగోలా తప్పించుకుని గద్వాల చేరి సంగతి వివరించి హాస్పటల్లో చేరగా అందరూ కలిసి ప్రమాదస్థలానికి చేరుకుని రెండవ వ్యక్తిని కూడా ఆస్పత్రిలో చేర్చిరను సంగతి విని తాతగారు తమకు రాత్రి వెళ్ళుటకు అనుమతించివ్వకపోవడములోని ఆంతర్యమును అర్థమై తాత ప్రేమలో మైమరచిపోయిరి.

బ్రేకులు లేవు :

ఒకసారి తాతగారిని కల్లూరు (కర్నూలు) నుండి కల్లూరు (దత్తగడ)కు తీసుకుని వచ్చుటకు కర్నూలు చేరి తాత అనుమతి పొంది ఆ తరువాత కొత్తగా కొన్న మెటడోర్ వ్యానును అద్దెకు మాట్లాడుకుని తాతగారిని తీసుకుని దత్తగడ ప్రయాణమైరి. అయితే దారి పొడవునా తాతగారు "దీనికి బ్రేకులు లేవురా" అని తిట్టసాగారు. వ్యాను డ్రైవరకు ఇదేమీ అర్థము గాక తెల్లబోయాడు. ఈవిధముగా కొంత దూరము వెళ్ళేసరికి నిజముగానే బ్రేకులు ఫెయిల్ అయ్యాయి. కానీ ఎవ్వరికీ ఏ ఆపద వాటిల్లేదు. అది చూసిన డ్రైవరు ఆశ్చర్యానికి అంతలేదు. క్షేమముగా దత్తగడ చేరుకున్న తరువాత తాత ఆ బండిని తిప్పి పంపించేయమని గొడవ ప్రారంభించారు. తాత వాక్కునే ఆజ్ఞగా పాటించే ప్రభాకర్ గారు రాను పోను మాట్లాడుకున్న బండికి అద్దె చెల్లించి తిప్పి పంపేసారు. తిరుగు ప్రయాణమైన ఆ బండికి ప్రమాదము జరగడమూ ఆ డ్రైవరు ఏదో విధముగా బయటపడి ఆపద తప్పించుకుని ముందుగానే బండి స్థితిని తెలియజెప్పిన తాత సామాన్యుడు కాదని గ్రహించిన వాడై కొన్ని రోజుల తరువాత తాత దర్శనం చేసుకోగా తాత 'అమ్ముకో పోరా' అన్నారు. అయితే తాత శక్తిని తెలుసుకున్నప్పటికీ కొత్త బండిని అమ్మితే బాగా నష్టం వస్తుందన్న భయముతో అమ్మకుండా ఆ విధముగానే తిరగడం

ప్రారంభించేసరికి మళ్ళీ ఆ బండి ప్రమాదమునకు గురైంది. కానీ ఇతను బతికి బయటపడ్డాడు. దానితో అతను లాభనష్టాలకోసం చూసుకుంటే ప్రాణములకే ప్రమాదమని తెలుసుకున్నవాడై ఆ బండిని అమ్మేసి తరువాత వేరొక బండిని కొని సుఖముగా ఉన్నాడు. ఆ రకముగా తాత తన సర్వజ్ఞత్వమును తెలుపుటయే కాక, తన శక్తిని గురించి తెలియని వారైనప్పటికీ వారి ప్రాణములు రక్షించి కాపాడిరి.

దత్తావతారం :

అఖండ సాయినామ సప్తాహ సమితివారు కల్లూరులో సాయినామ ఏకాహం చేయడానికి 1-1-1989వ తేదీని నిర్ణయించారు. ఈ కార్యక్రమంలో భాగం పంచుకోవడానికి భక్తులందరూ ఎంతో భక్తి ప్రేమలతో ఒక బస్సును ఏర్పాటు చేసుకుని బయలుదేరారు. భక్తులంతా అప్పటివరకు తాతను గురించి వినడమే కానీ ప్రత్యక్షంగా దర్శించుకోవడం అదే ప్రథమం కాబట్టి అందరూ ఎంతో ఉత్సాహంతో కుటుంబ సభ్యులతో కలిసి బయలుదేరారు. కార్యక్రమం 1-1-89న కాబట్టి అందరూ 31-12-88 రాత్రి నూతన సంవత్సర ప్రారంభంలో నూతనోత్సాహంతో బయలుదేరారు. తెలతెలవారుతుండగా బస్సు కర్నూలులోని హంద్రీ నదిని సమీపించింది. కల్లూరు చిన్నగ్రామం కావడం చేత ఇంతమంది స్నానాదులకు అక్కడ ఏర్పాట్లకు ఇబ్బంది అవుతుందనే ఉద్దేశ్యంతో హంద్రీనది ఒడ్డునే కాలకృత్యాలు తీర్చుకుని కల్లూరు చేరాలని సమితి సభ్యులు నిర్ణయించారు. అప్పుడు ఆ బస్సులో ప్రయాణిస్తున్న హెచ్.ఎమ్.టి. ఉద్యోగి గోపీనాథ్, అతని భార్య, 4 సం.ల కుమార్తె, ఒక సం. బాబు స్నానాల కోసం బస్సు దిగినవారు అలా అలా ముందుకు వెళ్ళిపోయి దారి తప్పారు. పూర్తిగా నిర్జన ప్రదేశానికి చేరుకున్న వారు ఎటు వైపుకు వెళితే సరియైన దారో తెలియక తికమకపడ్డారు. అలాంటి దిక్కుతోచని స్థితిలో సహజంగా సాయిబాబా భక్తులైన వీరు మనసులో బాబాను ప్రార్థిస్తూ తమకు తోచిన దిక్కుగా వెళ్ళసాగారు. అలా భగవంతునిపై భారం వేసి వెళ్తున్నారే కానీ ఆ దారి సరియైనదో కాదో కూడా వారికి తెలియదు. ఎంతదూరం నడిచినా కానీ నదీతీరం కనిపించక వారు ఆందోళనకు గురై తత్తరపాటుతో నడుస్తూ అనుకోకుండా ఒక ఊబిలో కాలు వేసారు. ఇంకేముంది ? పెనం మీద నుండి పొయ్యిలో పడినట్లైంది వారి స్థితి.

ఎలుగెత్తి అరచినా కూడా మనిషి జాడైనా లేని ఆ ప్రాంతంలో వాళ్ళు ప్రాణ భయంతో, ఏ దేముని దర్శనానికై తాము వస్తున్నారో ఆ దైవమైన రామిరెడ్డి తాత గారిని ఎలుగెత్తి ప్రార్థించసాగారు. క్రమంగా ఆ ఊబిలోకి కూరుకుపోతున్నవారు ఆ కొత్త ప్రాంతంలో దిక్కులేని చావుకు గురవుతున్నామనే భయాందోళనలతో “తాతా ! సాయీ ! ఏ పాపం చేసామని మాకీ దుస్థితి ! నీ దర్శనానికి వస్తున్న మమ్మల్ని నువ్వు దయతో కాపాడలేవా? నీవు తప్ప మమ్మల్నీ సంకట స్థితి నుంచి తప్పించగలవారెవ్వరూ లేరుకదా”? అని వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూ వేడుకుంటున్న సమయంలో ఎక్కడనుంచి వచ్చారో ముగ్గురు మనుష్యులు సైకిళ్ళమీద ఆ దారిలో వెళుతూ వారి దీనాలాపనలు విని అటుగా వచ్చి తమ వద్ద నున్న తాళ్ళతో వారినందరినీ ఆ ఊబి నుండి బయటకు లాగి రక్షించారు. ఒక్క మనిషి కూడా కనిపించని ఆ ప్రాంతంలో ముగ్గురు మనుష్యులు రావడమే కాక వాళ్ళ దగ్గర ఆ సమయానికి తాళ్ళు కూడా ఉండడం అంటే ఇదంతా ఎవరు చేసిన ఏర్పాటు ? ప్రాణభయంతో వారు చేసిన ఆర్తనాదం విని కరుణించిన కల్లూరు వాసి, త్రిమూర్త్యవతారమైన మన రామిరెడ్డి తాత ఆ రకంగా తన దర్శనానికై వచ్చే వారికి తాను దత్తుడనని తెలియచేయుటకు ముగ్గురి రూపములో వెళ్ళి ప్రాణభిక్షను పెట్టిన కారుణ్యమూర్తి. ఆ రకంగా ప్రథమ దర్శనంతోనే తాత మహిమను తెలుసుకున్న ఆ కుటుంబం సదా తాతను భక్తి ప్రేమలతో పూజిస్తూ ఆనందంతో ఉన్నది.

ఓం త్రిమూర్తి స్వరూపాయ నమః

త్యమేవ సర్వం మమ దేవ దేవ

పదహారవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

అధ్యాయము - 17

శ్రీ గణేశాయనమః శ్రీ సరస్వత్యై నమః శ్రీ రామావధూతాయనమః

అనక్కసోదరం అపురూపం అనాథ రక్షకం
తారయతి సంసారాత్ తాత ఇత్యక్షర ద్వయం

తాతగారు వివిధ సందర్భములలో భక్తులకు ప్రాణదానము చేసిన మరిన్ని సంఘటనలను ఇప్పుడు తెలుసుకుందాం.

పతిభిక్ష :

పుట్టుకతోనే గుండెలో లోపముతో పుట్టిన సత్యనారాయణ రెడ్డిగారికి ఆ సంగతి తెలియదు. పెద్దయిన తరువాత ఆ వ్యాధి ముదిరి ప్రాణాంతకమై డాక్టర్లు ఆపరేషను చేయాలనీ అయినా ఫలితము చెప్పలేమనీ చెప్పేసరికి ప్రాణ భయముతో భార్యభర్తలిద్దరూ తాతను చేరగా, రెడ్డిగారి భార్య తాత రెండు పాదములు పట్టుకుని శరణు వేడుకుంటూ తనకు మాంగల్య భిక్ష ప్రసాదింపుమని పరి పరి విధముల ప్రార్థించగా తాతగారు మొదట అంగీకరించక అతని జన్మవృత్తాంతము తెలుపుతూ దానివలన తలెత్తిన సమస్య అని వివరించగా వారికి డాక్టర్లు చెప్పినదీ, తాతగారు చెప్పినదీ ఒకటే కావడంతో మరింత కరుణతో తాతను ఈ సమస్య నుండి గట్టిక్రించమని కోరగా అప్పుడు తాతగారు అతని కర్మను తొలగించిరి. బ్రతకడు అనుకున్న ఆయన తాత దయతోనూ, వైద్య సహాయముతోనూ ప్రాణాలు దక్కించుకొని అప్పటినుండి కృతజ్ఞతా పూర్వకముగా తాత సేవచేయుటకు నడుం బిగించిరి.

ఓం ఆశ్రిత రక్షకాయ నమః

అప్పటినుండి డాక్టరుగారి మనసులో విపరీతమైన మార్పు కలిగి వారి చెడుసావాసములన్నింటికీ స్వస్తిపలికి ఎవ్వరెన్ని విధములుగా మళ్ళీ మనసును పాతదారిలోకి మళ్ళించాలని ప్రయత్నించినా చలించక ప్రతివారం తాతను దర్శించుకుంటూ, దర్శించిన ప్రతిసారీ తాత చూపించు ప్రేమ, లీలల ద్వారా సరియైన శిక్షణ పొంది మానసికంగా పరివర్తన చెంది తాతకు నిజభక్తునిగా మారిరి. అదే విధముగా తాతగారు కూడా ఎప్పటికప్పుడు ఆయనను తన చర్యల ద్వారా ప్రోత్సహిస్తూ ఉత్సాహపరచుచుండిరి. ఒక సందర్భములో తాతగారు ఈయనకు ఒక రూపాయి నాణెమును ఇచ్చిరి. వీరు దానినెంతో భద్రముగా పూజయించుచుకుని పూజించుచుండిరి. అయితే అనుకోని విధముగా ఒకసారి ఆ నాణెము పోయి తిరిగి అదే నాణెము మళ్ళీ వీరింటికి చేరుట వీరిని ఆశ్చర్యపరచినది. అప్పటినుండి దానిని భద్రముగా దాచుకొనిరి.

ఆ తరువాత సత్యనారాయణ రెడ్డిగారు తాత సంస్థానమునకు కృతజ్ఞతా పూర్వకంగా అపూర్వ సేవలందించిరి. గురుస్థాన్ వద్ద గేటును, మెట్లను నిర్మించుట వలన భక్తులకు అనుకూలముగా ఉండునట్లు చేసిరి. తరువాత విశేషముగా కృషిచేసి తాతగారి సమాధి మందిరమున ధనారెడ్డిగారు మరియు అనేకమంది భక్తుల సహాయ సహకారములతో తాతగారి విగ్రహమును చెక్కించి సమాధి మందిరమునందు వీరి చేతుల మీదుగా ప్రతిష్ఠించిరి. ఎంత సేవ చేసుకుంటున్నప్పటికీ తృప్తి, శాంతి పొందని వీరు అటు పిమ్మట తన ఆలోచనలను విస్తృతపరచి కర్నూలు పట్టణమందు జరుగు సాయి సత్సంగ్ల యందు తప్పనిసరిగా తాతగారి పటము నుంచుటయే కాక, ప్రతినిత్యం తాతగారి లీలలను భక్తులకు తెలియపరచుట ద్వారా ఎందరో తాతను దర్శించి తాత ఆశీర్వాదము వారికి సంపూర్ణముగా లభించుట యందు కీలక పాత్ర పోషించిరి. కల్లూరు నందు తాతగారి విగ్రహ ప్రతిష్ఠను గావించిన స్ఫూర్తితో వీరు గ్రామ గ్రామమునందు తాతగారి మందిరములు నిర్మించుటకు నడుము బిగించి విజయవంతముగా కలగొట్ల గ్రామమునందు, కర్నూలు పట్టణములందు తాతగారి విగ్రహ ప్రతిష్ఠాపనలు తన చేతుల మీదుగా జరిపించుటయే కాక తన స్వగ్రామమునందు కూడా తాతగారి మందిరమును నిర్మిస్తున్నారు.

వెన్నునొప్పి :

ఒకానొక కుటుంబములో భార్య, భర్త, ఇద్దరు పిల్లలు కలరు. తండ్రి సంపాదనయే ఆ కుటుంబమునకు ఆధారము. పిల్లలు చిన్నవాళ్ళు కావడం వలన ఆ తండ్రి కుటుంబ పోషణనకై పార్కుటైం ఉద్యోగంలో టైపిస్టుగా చేరాడు. అటు ఆఫీసు, ఇటు ఈ ఉద్యోగమూ కొంత కాలమునకు అతనికి మోయలేని భారము కాగా తీవ్రమైన వెన్నునొప్పికి గురైనాడు. రాను రాను నెప్పి అధికమై వెన్నుముకను పూర్తిగా లేపి తిన్నగా నిలబడలేని స్థితికి చేరుకున్నాడు. అతనికేమైనా జరుగరానిది జరిగితే అన్న ఊహ ఆ కుటుంబము భరించే స్థితిలో లేదు. అతను దైవభక్తి కలవాడైనప్పటికీ అవధూత సాంప్రదాయముపై అవగాహన ఏ మాత్రమూ లేనివాడు. బంధుమిత్రుల ద్వారా తాతగారి మహిమను, లీలలను వినడము జరిగినది కానీ అతనికి తాతశక్తిపై గురి కుదరలేదు కాబట్టి అన్ని రకాల మందులను వాడుతూ ఎక్కడో అక్కడ తన జబ్బుకు సరిపడ మందు దొరకకపోదు అన్న ప్రయత్నములో ఉన్నాడు తప్ప తాతను దర్శించితే తన జబ్బు నయం చేసుకోవచ్చునన్న ఆలోచనే అతనికి రాలేదు.

ఇటువంటి పరిస్థితులలో అనుకోకుండా అతని సోదరునికి సహాయముగా తప్పని పరిస్థితులలో కల్లూరు వెళ్ళవలసి వచ్చింది. అన్నదమ్ములిద్దరూ వెళుతుండగా శ్రీరామనవమినాడు కల్లూరు గురుస్థానమునకు ఊరేగింపుగా తరలివస్తున్న తాత భక్తజన సందోహము మధ్య దర్శనమిచ్చారు. తాతగారిని గాంచిన ఆనందములో సోదరుడు ఆ నడిరోడ్డుమీదనే తాతకు సాష్టాంగ నమస్కారములు గావింపగా ఈ పెద్దమనిషి మాత్రము తనకేమీ పట్టనట్లు నిలబడిపోయాడు. ఊరేగింపు ఆగడంతో భక్తులందరూ తమకు తోచిన విధముగా వారు తాతను సేవిస్తూ పూజిస్తూ ఉన్నారు. అయితే తనను చుట్టుముట్టిన భక్తబృందముపై నుండి తాత దృష్టి దూరముగా నిలబడిన ఇతనిపై పడుట జరిగినది. దృష్టి మాత్రముచే కర్మలను ధ్వంసము చేయగలిగిన తాతగారి దృష్టి సోకుటచేతనే అతని వెన్నులో కదలిక కలగడమూ,

క్రమముగా మామూలు స్థితికి రావడమూ జరిగినది. చూసారుగా తాత అపార కృపావృష్టి అటువంటి కృప అనే వర్షములో అందరూ తడిసి ముద్ద కావలసినదే. ఇంత జరిగినప్పటికీ అతనికి తాతగారిపై ప్రత్యేక భక్తి ప్రేమలు కలుగలేదు. కానీ కాలక్రమములో అతని పిల్లలు తాతకీర్తిని గానం చేయడం ద్వారా తమ కుటుంబమునకు తాతగారు చేసిన మేలుకు తమకు తెలియకుండగనే తమ కృతజ్ఞతలను ఆ రూపంలో తెలుపుకున్నారు. ఆ రకంగా అవధూతలకు మన పూజ, ప్రార్థనలతో నిమిత్తము లేకుండా వారు ఎప్పుడు ఎవరిని కరుణించదలచారో దానికి తగిన రంగం వారే సిద్ధపరచుకుని ఆ కార్యం నెరవేరేలా చేస్తారని అర్థమవుతోంది.

ప్రాణదానం :

1992వ సం. డిసెంబరు మాసములో అఖండ సాయినామ సప్తాహ సమితిలో ఎవరినైతే మల్లేష్ తల్లిగా భావించాడో ఆమె ఊహించని విధముగా అనారోగ్యము పాలైనది. ఏమి జబ్బో కూడా తెలియని స్థితిలో పరిస్థితి పూర్తిగా విషమించి ప్రాణాపాయ పరిస్థితి ఏర్పడింది. ఇక భగవంతుని రక్షణ కరుణలు మాత్రమే ఈమె ప్రాణములు కాపాడగలవు తప్ప ఏ మందులూ ఏమి చేయలేవని అందరూ ఏకాభిప్రాయమునకు వచ్చిరి. ఒక్క మల్లేషేకాక ఆమెతో ఇదే అనుబంధమున్న షిరిడీ సాయి సేవాసంస్థ రాజు తీవ్రముగా ఆలోచించి పరిస్థితిని ఏవిధముగా అదుపు చేయాలో అని యోచించి తాత తప్ప ఈ స్థితి నుంచి బయటపడవేయువారు ఇక ఎవ్వరూ లేరని తెలుసుకున్నవారై ఎంతో ఆతృత, ఆందోళనలతో తాతను చేరి సంగతినంతా విడమరచి చెప్పగా తాతగారు ఎంతకూ అంగీకరించరైరి. అయితే ఇటువంటి విషయములలో ముందునుండీ అవగాహన కలిగిన మల్లేష్ పరి పరి విధముల తాతను ప్రార్థించగా ఎప్పటికో అంగీకరించిన తాత రాజు వాళ్ళ కారులో బయలుదేరిరి. తీరా బయలుదేరిన తరువాత కారును హైదరాబాదు వైపుకు కాక నంధ్యాల మార్గము పట్టించిరి. వీరికి క్షణముక యుగములా

ఉండగా తాతను ప్రసన్నులను చేసుకుని మరల వేడుకోగా అప్పుడు ఇక తాతగారు ఎటువంటి అభ్యంతరమూ తెలుపక తిన్నగా హైదరాబాదు చేరిరి. మనము ఇంతకు ముందు చూసిన అనేక సందర్భములలో ఒకరి విషయములో కుటుంబ సభ్యులు తప్ప వేరొకరు కలిగించుకుంటే ఈ కర్మ సిద్ధాంతములో దానిని అంగీకరించని తాత, ఈ విషయములో మాత్రమూ వీరి కోరికను మన్నించారంటే వారు ఆమె పట్ల స్వచ్ఛమైన మనసు, ప్రేమ కలిగి ఉండి త్రికరణ శుద్ధిగా ఆమెను తల్లిగా భావించడమూ, నేటి ఆమె స్థితికి ఎంతగానో ఆందోళన చెందడమే కారణము. మనచుట్టూ పరిచయస్థులు, మనను ప్రేమించేవారు అనేకమంది ఉంచవచ్చు కాక, కానీ మన క్లిష్ట పరిస్థితులలో మనకు అండగా నిలిచి నేనున్నానని బాధ్యత వహించినవారే నిజమైన అభిమానులు. ఆమెపట్ల ఈ భావన కలిగిన వీరికి ప్రేమను వెల్లడి చేయవలసి వచ్చినపుడు వారు స్వచ్ఛముగా ఈ బాధ్యతను వహించిరి. ఆవిధముగా ఎంతో బాధ్యతాయుతముగా తాతగారిని హైదరాబాదు ఆమె ఇంటికి తీసుకువచ్చి తాత తప్ప శరణు లేడని ప్రార్థించగా తాతగారు ఆమెను సమీపించి కేవలము తన కరుణాదృక్కులు ఆమెపై కురిపించి వారి ఆతిథ్యమును స్వీకరించి మరలివెళ్ళిరి. తాతగారిని తిరిగి కర్నూలుకు తీసుకువెళ్ళినపుడు రాజు, మల్లేష్లు ఎంతో ఆత్మతగా తాతగారిని ఆమెకిక ఏమీ ఫరవాలేదా అని అడుగగా తాత చిరునవ్వు వారికి సమాధానమైనది. తాత చర్యలలోని అంతరార్థము తెలిసిన వారైనప్పటికీ, ఆందోళనతో నున్న వీరికి గండము నిజముగనే గడిచినదా లేదా అన్న భయము మాత్రము ఇంకా వీడలేదు. ఇది తాతగారి శక్తిపట్ల ఉన్న అనుమానము కాక, ఈ విషయములో తాతగారు ఎంతవరకు బాధ్యత స్వీకరించారో నన్న భయము వారిని వెంటాడసాగినది. అయితే హైదరాబాదు తిరిగి వచ్చిన వీరికి ఆమె పరిస్థితిలో కొట్టొచ్చిన మార్పు కనిపించి జీవకళ ప్రారంభమైంది అని అర్థమయ్యింది. అయితే ఇంకా ఆత్మత తగ్గని వీరు ఈ విషయమును స్వామీజీకి కూడా తెలిపి వారి ఆశీస్సులు కూడా పొందుటకు రాజు కారులోనే పిరిడీ చేరిన వీరు స్వామీజీకి సంగతినంతా వివరించగా స్వామీజీ 'తాత వచ్చి వెళ్ళారు కదా ఇక భయములేదు' అని

ధైర్యమునిచ్చిరి. అయినప్పటికీ మల్లేష్కు ఇంకా ఆత్మత తగ్గక వీరికి ధైర్యం చెప్పడానికే స్వామీజీ అలా తెలిపారా లేక నిజముగా గండము గడిచిందా అని అనుకుంటూ ప్రతినిత్యం చావడిలో భజన చేసే స్వామీజీ ఆనాటి భజనలో ఫలానా పాట పాడితేనే ఈ గండం నిజముగా గడచినట్లు లేనిచో కానట్లు అని తలచి చావడిలో కూర్చుని ఉండగా ఇతని మనసులో ఉన్న భావము గ్రహించినట్లుగనే స్వామీజీ అదే పాటను పాడి అతని మనసుకు ధైర్యమునిచ్చిరి.

అంతేకాక స్వామీజీ వీరితో 108 గురుచరిత్ర పారాయణములను, సాయినామ ఏకాహములను చేస్తే పరిస్థితి పూర్తిగా అనుకూలమైందని చెప్పి ఊదీ, తీర్థముల నిచ్చి ఆమె ప్రాణరక్షణకై వచ్చిన వీరి రక్షణ బాధ్యత తాను వహించిన స్వామీజీ బాబ్రీ మసీదు గొడవలతో అల్లకల్లోలముగానున్న దేశపరిస్థితులను కూడా దృష్టిలో నుంచుకుని తిరుగు ప్రయాణములో వీరికెటువంటి ఇబ్బందులూ ఎదురుకాకుండా తగు జాగ్రత్తలూ, సూచనలు ఇచ్చి వీరిని హైదరాబాదు పంపించిరి.

హైదరాబాదు వచ్చిన తరువాత మల్లేష్ రాజులు సంగతులన్నీ వివరించి చెప్పగా మిగిలిన సభ్యులు కూడా ఆలోచించి స్వామీజీ సెలవిచ్చిన పనిని ఎవరు పూర్తిచేయగలరని యోచించగా 108 గురుచరిత్ర పారాయణములు చేయుటకు ముందుకు వచ్చిన శైలజ ఆ బాధ్యతను స్వీకరించుటకు సిద్ధపడడమే కాక అతి తక్కువమంది కలిగిన సభ్యులతో సాయినామ ఏకాహములు నెలకొకసారి వహించు బాధ్యతను కూడా చేపట్టింది. ఆరకముగా కేవలము పదిమంది కూడా లేని సభ్యులతో రాత్రింబవళ్ళు ఏకాహము పూర్తిచేయుట మాటలు కాదు. అయినా ఈ పనిని ఆమె ఎంతో శ్రద్ధగా నిర్వహించింది. ఇక నియమ నిష్ఠలతో కూడుకున్న గురుచరిత్ర పారాయణ బాధ్యత స్వీకరించిన శైలజ కొంత వ్యవధి తీసుకున్నప్పటికీ కబూతర్ఖానాలోని తాతగారు ప్రతిష్ఠాపన చేసిన మందిరములో 1994 సం.లో 49 రోజుల సప్త సప్తాహ కార్యక్రమములో ఈ గురుచరిత్ర పారాయణ ప్రారంభించి ప్రతిరోజూ ఒక్కొక్క పారాయణము చొప్పున రోజుకొక పారాయణము

ప్రారంభించినది. 49 రోజులనుకున్న భజన కార్యక్రమము 108 రోజులకు పొడిగింపబడడంతో ఈమె పారాయణలకు భంగం కలుగకుండా అఖండముగా 108 పారాయణములు కొనసాగించింది. అయితే ఆఖరి 15 పారాయణములలో 14 పారాయణములను ఏ స్వామీజీ అయితే తనకు ఈ బాధ్యత నిచ్చారో ఆ స్వామీజీ సన్నిధియైన చావడిలో పూర్తిచేసుకుని ఆఖరు పారాయణను తమ మాట మన్నించి ఆమెకు ప్రాణభిక్ష నొసగిన సాక్షాత్ దత్తస్వరూపుడైన తాత సమాధి వద్ద పూర్తిచేయుట ద్వారా తన గురుదీక్షను విరమించింది. తాత ప్రసాదించిన ఆ ప్రాణభిక్ష శక్తితో ఆమె అనేక మందిర శంకుస్థాపన, విగ్రహ ప్రతిష్ఠలు, భజన కార్యక్రమములను భారీ ఎత్తున జయప్రదముగా నిర్వహించగలుగుతున్నది.

విషసర్పము :

ఒకసారి దత్తగడ మందిరములో తాతతో కూర్చోని ఉన్నప్పుడు నరేంద్ర గుప్తాగారు గమనించలేదు కానీ ఒక పాము వీరిని సమీపించింది. అప్పుడు తాతగారు ‘ఇక్కడ ఏం చేద్దామని వచ్చావు పో’ అనగానే ఆ పాము నిశ్శబ్దముగా కదిలివెళ్ళిపోయింది. ఆ విధముగా కళ్ళముందే విషసర్పము తాత ఆజ్ఞను పాలించి తోకముడిచి వెనుతిరగడం చూసిన అక్కడున్న భక్తులందరూ విభ్రాంతి నొందిరి. అంతేకాక మందిరంలో రాత్రిళ్లు పిట్టలు అరుస్తుంటే “ఏం ఎల్లయ్యా ఇక్కడ కూడానా, ప్రపంచం మస్తుంది, వెళ్ళు వెళ్ళు” అని అదిలించేవారు. తాత ఈ విధముగా పలుకరించుట వలన ఆ పిట్టలకు పూర్వజన్మ జ్ఞానం కలిగించి ఇప్పటికైనా మంచితనంతో మెలగమని బోధించినట్లు తెలుస్తోంది. సాయిబాబా కూడా పాము కప్పలుగా, జన్మించిన వీరభద్రప్ప, చెన్నబసప్పలకు బుద్ధి చెప్పిన సంగతిని మనం సాయిసచ్చరిత్రలో చూస్తాము. ఆ రకముగా నరేంద్రగుప్తాగారి కుటుంబము తమను ప్రాణాపాయం నుండి తప్పించి తమ జాతకమును పూర్తిగా తిరగరాసి తమకు అదృష్టరేఖను ప్రసాదించి తమనీ ఉన్నత స్థితిలో ఉంచిన తాతగారికి ఆజ్ఞాంతం కృతజ్ఞులై ఉంటామని వినములై తెలిపిరి.

సుకృతం :

ఎన్నో అద్భుతములతో దత్తగడ ప్రజలను అలరించిన తాత హనుమానులు అనే వ్యక్తికి ప్రాణభిక్ష పెట్టిన విధానము తెలుసుకుందాము. దత్తగడ కల్లూరునందు చిన్న హోటలు యజమాని కుమారుడు 22 సంవత్సరముల హనుమాన్లు. అతనికి ఏమి జబ్బు చేసిందో ఎవ్వరికీ తెలియదు కానీ మనిషి పూర్తిగా నీరసించిపోయి అతను త్వరలో చనిపోతాడని ఊరి వారందరూ నిర్ణయానికి వచ్చేసారు. ఆ స్థితిలో వారికి తాతగారి గురించి కానీ, వారి మహాత్యమును గురించి కానీ ఏ మాత్రము తెలియదు. అయితే తాతగారే స్వయముగా ఆ హోటలుకు వెళ్ళి “ఏం రోగమైందిరా” అని ఆ అబ్బాయిని పలుకరించి తనకు పంచె కండువా తెమ్మని చెప్పి మరలి వెళ్ళిపోయారు. నిత్య దిగంబరియైన తాతకు ఆ పంచె కండువాలతో పనిలేదు. అయినప్పటికీ అతనిని ఆశీర్వాదించ దలచారు కాబట్టే తాతగారు ఆ విధముగా అడిగారు. తాత ఆదేశించినట్లుగనే ఆ అబ్బాయి పంచె, కండువా తీసుకుని వచ్చేసరికి తాత ఆ అబ్బాయినే స్వయముగా ఆ పంచె కట్టమని అడిగించుకుని మరీ పంచె కట్టించుకుని ఒక బీడీ తాగించమని చెప్పగా ఆ అబ్బాయి తాతగారికి బీడీని వెలిగించి ఇవ్వగా తాత కొంత తాను తాగి మిగిలినది ఆ అబ్బాయి చేత తాగించారు. అంతే ! ఇక అప్పటితో ఏ రకముగా వచ్చిందో తెలియని రోగము తనంత తానుగా కరుణించిన తాతగారి జోక్యముతో మాయమైపోయింది.

ఓం ఆరోగ్య ప్రదాయ నమః

ఆవిధముగా వారి పూర్వజన్మ సుకృతముచే తాతగారే స్వయముగా ఒక బీడీ ద్వారా హనుమాన్ల కర్మను ధ్వంసము చేసి అతనికి ప్రాణభిక్ష నొసంగిరి. అతనిప్పుడు పెళ్ళిచేసుకుని ఇద్దరు పిల్లలతో హాయిగా కాలం గడుపుతున్నాడు.

భూకంపం :

రక్షణ శాఖలో పనిచేసే ఈమని రామకృష్ణప్రసాద్ గారి అల్లుడు ఉద్యోగరీత్యా గుజరాత్‌లో నుండిరి. 2001వ సంవత్సరము భయంకరమైన భూకంపము గుజరాతు భూమిని అతలాకుతలము చేసినప్పుడు వీరి కూతురు, అల్లుడు వారి మూడు నెలల

కుమారుడు అక్కడే ఉండిరి. 14 భాగములుగల వీరి భవనములో ఎదురు ఉన్న 7 భాగములు కూలిపోగా అప్పుడే నిద్రనుంచి మేల్కొన్న వీరు బయటకు వచ్చు మార్గము లేక కిటికీలోంచి జాగ్రత్తగా తప్పించుకుని సురక్షితముగా కర్నూలు చేరిరి. వీరి కంటిముందే వారింటి ముందున్న ఏడు ఇళ్ళు కూలిపోగా వీరు మాత్రము బ్రతికి బయటపడుటకు కారణము ఇక్కడ తల్లిదండ్రులు తాతను స్మరించుకుంటూ తాత సమాధికి నమస్కరించుకుని పిల్లలను క్షేమముగా ఉంచే బాధ్యత తాతపై వేసి వీరు గుజరాత్ బయలుదేరడమే. అక్కడ గుజరాత్ లో ఆమె పడుకునేముందు సాయిసచ్చరిత్ర పారాయణము చేసుకుని పుస్తకమును తన తలకిందుగనే ఉంచుకుని నిద్రపోయింది. ఈ సంఘటనతో తాతకు బాబాకు బేధములేదను వారి నమ్మకము మరింతగా స్థిరపడింది. ఈ రకముగా కుటుంబ సభ్యులందరినీ వేరు వేరు సందర్భములలో ప్రాణాపాయ స్థితి నుంచి కాపాడిన తాతకు ఏమిచ్చినా తాత ఋణము తీర్చుకోలేమని వారు వినమ్రులై తెలిపిరి.

ఓం ఆపద్బాంధవాయ నమః

పుత్రభిక్ష :

చిన్నతనం నుంచి చదువులో చురుకుగా ఉన్న ఒక అబ్బాయి తన స్కూలు చదువు పూర్తయిన తరువాత చెడు సావాసాలకు అలవాటు పడ్డాడు. ఇంటిలోని వారందరూ దైవభక్తి కలవారు మాత్రమే కాక నిత్యం తమ ఇంట సాయి భజనలతో కాలం వెళ్ళబుచ్చేవారు. అంతేకాక వారు ప్రత్యేకించి తాత భక్తులు అయినప్పటికీ ఈ అబ్బాయి మాత్రం వీటన్నిటికీ అతీతంగా ఉండి వీధి గొడవలలో ఇరుక్కుని తను చేయని తప్పు తనపై మోపబడి మిగిలిన వాళ్ళందరూ ఈ అబ్బాయి మీదకు మూకుమ్మడిగా కత్తులతో దాడికి దిగగా అప్పుడు ఆ అబ్బాయి ప్రాణ భయంతో పరుగెత్తుకుంటూ తన ఇంటికి చేరుకుని ఆ ఇంటికి ఉన్న పెద్ద గేటును మూసివేసి లోపలికి వెళ్ళగా బయట ఆ దుండగులు ఎలాగైనా ఆ పెద్దగేటు తెరుచుకుని లోపలకు ప్రవేశించడానికి విశ్వప్రయత్నం చేస్తున్నారు. అప్పుడు ఆ అబ్బాయి మరింత ఆందోళనకు గురై తన ఇంట్లోని వారందరూ సాయిబాబా తాత భక్తులవ్వడం వలన

మనసులోనే తాతని ఈ ఆపద నుంచి కాపాడమని వేడుకుని మేడమీదకు వెళ్ళి దాక్కుండి పోయాడు. ఈలోగా ఇంటివరకు వచ్చిన ఆ రౌడీలు కొంతసేపు వెతికి గొడవ చేసినప్పటికీ మేడ మీదకు దారి ఉన్న సంగతినే గమనించక ఇక చేసేదేమిలేక నీ అంతు తరువాత చూస్తాం అని బెదిరించి వెళ్ళిపోయారు. ఈ గొడవతో బెంబేలు పడిపోవడమే కాక ఆ అబ్బాయి మనసు పూర్తిగా చెదిరిపోయింది. తాను నిత్యం విమర్శించే తాత తన మొర ఆలకించి తన ఉనికిని ఆ రౌడీలకు తెలియకుండా చేసి వాళ్ళను ఆ విపత్కర సమయంలో మనసు మార్చి వెనుకకు పంపడం చూసి ప్రాణాపాయ స్థితిలో ప్రత్యక్షంగా భగవంతుని ప్రేమను ఆస్వాదించినవాడై తన మనస్సును ఇక భగవంతునిపై మళ్ళించాలనే నిర్ణయానికి వచ్చాడు. అదే సరియైన సమయమనీ వేడిమీద ఉన్నప్పుడే బంగారాన్ని కరిగించగలమనీ తెలిసిన కుటుంబ సభ్యులు అదేరోజు ఆ అబ్బాయిని తండ్రితో సహా కల్లూరుకు వెళ్ళి తాత పాదాలను ఆశ్రయించి తాత ప్రాణభిక్ష ఒసగే వరకు తాతపాదాలు వదిలేది లేదని వేడుకోమని చెప్పగా కల్లూరు చేరి ఆ రాత్రంతా తాత పాదాల చెంత గడిపి పుత్రభిక్షై వేడుకోగా అప్పుడు తాత ఆ అబ్బాయికి అభయమిచ్చి ఆశీర్వదించారు. ఆ రకంగా తాత ఆ సమయానికి ప్రాణభిక్ష నిచ్చి కాపాడడమే కాక అతనిలో నిజమైన పరివర్తనను కలిగించి అతను సత్ప్రవర్తన అలవరచుకునేలా అతని మనస్సులో మార్పును కలిగించారు. తనలో కలిగిన ఈ మార్పు అతని జీవితంలో స్థిరపడేలా చేసి నేడు అతను పిల్లాపాపలతో నిశ్చితంగా కాలం గడుపుతున్నాడు.

ఓం అజ్ఞానాంధకార నిర్మూలనాయ నమః

మెదడు వాపు వ్యాధి :

దత్తగడ కల్లూరు నందు నివసించే జానీమియా ముస్లిము మతస్థుడైనప్పటికీ బాబాకు కూర్చు భక్తుడు. కొన్ని సంవత్సరములుగా ప్రతి గురువారము తప్పనిసరిగా బాబా మందిరమునకు వచ్చి బాబాను దర్శించుకుని వెళ్ళేవాడు. అటువంటి భక్తునకు ఒక రాకూడని కష్టము వచ్చింది. అదేమనగా అతని కొడుకులలో ఒకరికి మెదడువాపు

వ్యాధి వచ్చింది. అయితే డాక్టర్లు మాత్రం అతను బ్రతికే అవకాశం ఏ మాత్రమూ లేదని, అతను కేవలము ఆరోజు కోసం ఎదురు చూడడము తప్ప మార్గమేదీ లేదని తేల్చి చెప్పేసారు. అది విని గుండెలు బద్దలైన జానీమియా కనీసం ఆ బాబు బాబా సమక్షములోనైనా చావనీయమని నిర్ణయించుకుని ఆస్పత్రి నుండి తన 15 సంవత్సరముల జబ్బు కొడుకుతో దత్తగడ కల్లూరు చేరినాడు. అయితే అతని భాగ్యవశమున అక్కడ ఆ సమయమునకు తాత వేంచేసి ఉన్నారు. తాతను దర్శించిన ఆనందమూ, దుఃఖముల మధ్య అతను ఆ అబ్బాయిని తెచ్చి తాతగారి పాదములపై పడవేసి నీదే భారమని మిన్నకుండిపోయాడు. ఉదయము నుండి కాఫీ, టిఫినులేమీ తినకుండా కూర్చుని ఉన్న తాతగారు సాయంత్రం ఈ అబ్బాయిని తీసుకుని వచ్చినప్పటినుండి ఉగ్రరూపం దాల్చి తన పాదముల వద్ద ఉన్న ఆ అబ్బాయిని నానావిధముల దుర్భాష లాడుటయే కాక కాలితో ఒక్క తన్ను తన్ని “వాని ముందు పెట్టు” అని ఆ అబ్బాయిని బాబా ఫోటో ముందుంచమని చెప్పారు. ఒక అరగంట పాటు తాత ఆ స్థితి నుండి బయటకు రాకుండా వాళ్ళెవరికీ అసలు జరిగినదేమిటో చెప్పే అవకాశము కూడా ఇవ్వకుండా కేకలేయసాగిరి. “పుండుండా, చేసేదేముందిలే, కర్మ అనుభవించాలి” అని అన్నారు. ఆ సమయములో అక్కడున్న భక్తులందరికీ అరుస్తున్న తాత ముఖములో అంతులేని ఆవేదన, బాధ ప్రస్ఫుటముగా కనిపించాయి. ఆ విధముగా కొంతసేపు గడచిన తరువాత తాతగారు ఆ అబ్బాయిని తీసుకుని వెళ్ళిపోమ్మని గొడవ ప్రారంభించి అరచి ఉమ్మేసారు. తాత ఇచ్చిన సంకేతముతో ఆ అబ్బాయిని ఊరి పొలిమేర వరకు తీసుకువెళ్ళి తీసుకువచ్చారు. తరువాత ఆ అబ్బాయి స్థితి మెరుగుపడింది. ఇక్కడ తాత కూడా శాంత స్వరూపం దాల్చిరి. ఆ విధంగా తాతగారు మృత్యుదేవతతో పోరాడి, ఆ మృత్యువును ఊరి పొలిమేర దాటించి ఆ అబ్బాయి ప్రాణములను రక్షించిరి. బాబా సమక్షంలో చావనైనా చస్తే ఆ కర్మ తప్పుతుందని అనారోగ్యముతో ఉన్న ఆ అబ్బాయిని ఇంత దూరం తీసుకు వచ్చాడో ఆ తండ్రి నమ్మకమును స్థిరపరుస్తూ బాబాకూ తనకూ బేధము లేదని అందరూ గ్రహించేలా చేసి ఆ అబ్బాయికి ప్రాణభిక్ష పెట్టారు. ఆ అబ్బాయి సంపూర్ణ ఆరోగ్యవంతుడై ఇప్పుడు పిల్లా పాపలతో హాయిగా కాలము గడుపుతున్నాడు.

రక్షణ :

ఒకసారి శైలజ కన్యాకుమారి మాయమ్మ స్థానమునకు వెళ్ళి అక్కడ ఆ సాగర తీరములో ధునిపూజ గావించి పూర్ణాహుతికి ఒక కొబ్బరికాయను ఆ ధునిలో వేయగా ఎక్కడినుండో వచ్చిన ఒక బక్కపలుచని ముసలామె విసురుగా వచ్చి వీరిని నానా దుర్భాషలాడుచూ మండుచున్న ధునిలో కాలుతున్న ఆ కొబ్బరికాయను తీసి గుండ్రముగా తిప్పి ఒక్కసారిగా విసిరేయగా ఎక్కడో దూరముగా ఎత్తైన ప్రదేశము నుండి ఆ కాయ తిన్నగా వెళ్ళి సాగరములో పడి కొట్టుకుపోయింది. ఈ హఠాత్పరిణామమునకు బిత్తరపోయిన శైలజ తదితరులు ఒక్కసారిగా ఆవేశపడినప్పటికీ కొంతసేపటికి విచక్షణ నుపయోగించి అంత ముసలామె ఆ కాయను నేరుగా దూరములో ఉన్న సముద్రములో పడునట్లు వేయడమంటే సామాన్య విషయము కాదని దీని వెనుక ఏదో అంతరార్థము ఉంటుందనీ అనుకొనిరి. తరువాత యాత్ర ముగించుకు వచ్చిన శైలజకు అసలు సంగతి అప్పుడు తెలిసింది. అదేమనగా ఏ రోజైతే కన్యాకుమారిలో ఆ సంఘటన జరిగిందో అదే రోజు అదే సమయమునకు ఆటలాడుకుంటున్న సన్నిధానము పిల్లలలో ఒకరైన 5 సం.ల వాణి అక్కడ నిర్మాణములో ఉన్న బావిలో కాలుజారి పడిపోయి ఒక రాయి ఆధారము దొరకగా బిగ్గరగా పిలువగా వాళ్ళతోనే ఆడుకుంటున్న సుమారు 8 సం.ల చిన్నారి అనసూయ తేజస్విని తన ప్రాణములను కూడా లెక్కచేయక నడుము వరకు బావి లోపలకు వంగిపోయి చేయి అందించి ఆ పాపను బయటకు లాగింది. ఈవిధముగా ఎన్నో వందల మైళ్ళ దూరములో దేవి మాయమ్మ ఆ రకముగా ఆ అమ్మాయిని కాపాడింది. ఇంకొక సందర్భములో నాంపల్లి బాబా వద్దకు పిల్లలను తీసుకువెళ్ళినప్పుడు ఇదే పాప ఆకతాయితనంగా అక్కడున్న కరంటు స్తంభమును పట్టుకోగా కరెంటు షాకుకు గురై మొత్తము శరీరములో ఒక చేయి తప్ప అంతా స్తంభమునకు అతుక్కుపోయి ఆ అమ్మాయి బిగ్గరగా అరచేసరికి ఉలిక్కిపడి చూసిన శైలజ ఆ పాప అందిస్తున్న చేతిని తానందుకుంటే తను కూడా ఆ షాకుకు గురై మరణించడము ఖాయమని తెలిసినప్పటికీ కళ్ళముందే ప్రాణాలు పోతున్న పిల్లను రక్షించుటకు ముందుకు వచ్చి ఇక మిగిలిన పిల్లల భారము తాతగారిదే అనుకుంటూ ఆ అమ్మాయికి చేయి

అందించగానే వేయి వోట్ల విద్యుత్తు ఒక్కసారిగా ప్రసరించిన్నట్టే చేతిని వదిలేసింది. ఆ రకముగా మూడుసార్లు జరిగాక చుట్టూ గుమిగూడిన జనము ఏం జరుగుతుందోనని ఆతృతగా చూస్తుండగా నాలుగోసారి శైలజ ప్రయత్నం ఫలించి ఊహించని విధముగా ఆ అమ్మాయిని స్తంభము నుండి బయటకు లాగగలిగినది. వారు వచ్చినది నాంపల్లి బాబా దర్శనమునకు కాగా అనుకోకుండా అప్పుడు శైలజ చేతిలో సన్నిధానములో తాత పాదుకలపై నుంచి తెచ్చిన కొబ్బరికాయ ఉండడము కూడా ఈ ప్రమాదము నుండి బయట పడుటకు కారణమైనది. ఆవిధముగా ఇద్దరు అవధూతలూ ఈ ఇద్దరినీ ప్రాణములతో బయటపడవేసిరి. దీనినిబట్టి తాతగారి రక్షా కవచము, ప్రేమాభిమానములు సంపూర్ణములుగా వీరికి కలవని తెలుస్తోంది.

తల్లిపక్షి తన పిల్లలకు ఇతరుల నుండి ఏ ఆపదా కలుగకుండా తన రెక్కల కింద భద్రపరచి ఏ విధముగా కాపాడుతుందో అదే విధముగా తాతగారు తన పిల్లలుగా భావించిన వారిని తన గూడు అయిన రామసన్నిధానమునకు చేర్చి తన చల్లని నీడలో ఉంచి వారిని ఆ కష్టముల నుండి గట్టెక్కించి వారికి శుభము చేకూర్చేవారు. ప్రత్యేకించి తాతగారు శంకుస్థాపన చేసిన మల్లాపూరు షిరిడీ సాయి మందిరములో తలెత్తిన సమస్యలు తీవ్రరూపము దాల్చి పరిస్థితులన్నీ రాజుకు వ్యతిరేకముగా మారి సర్వమూ కోల్పోయి ఒంటరి పోరాటము సాగిస్తున్న అతనికి శంకరయ్యగారు తాత సన్నిధియైన రామసన్నిధానమే అతనికి తగిన రక్షణ స్థలమని సూచించగా ఆ రకముగా అతను తాత గూటికి చేరుకున్నాడు. చేతిలో చిల్లిగవ్వలేని పరిస్థితి ఏర్పడినప్పుడు కంటికి రెప్పలా కాపాడిన తాత ఇతనికి తల్లి తండ్రీ అన్ని తానే అయి పూర్తి రక్షణ కల్పించి ఆ పరిస్థితుల నుంచి గట్టెక్కించి ఇతనికి అన్ని రంగములలోనూ విజయం చేకూర్చిరి. ఇక రామసన్నిధానములో ఉండే శైలజ, రామరావు గార్లు రాజు విషయముగా ఎవ్వరెంతగా వ్యతిరేకించినప్పటికీ అందరికీ ఎదురు నిలిచిరి. రాజు చేత అక్కా అని పిలిపించుకున్నప్పటికీ శైలజ రాజు పట్ల కన్నతల్లి బాధ్యత వహించి ధునిని ఆధారముగా గొని అతను తన సమస్యల నుంచి పూర్తిగా బయటపడువరకు అన్నివిధములూ అతనికి చేయూతనిచ్చి అతని పట్ల మాతృభావనను సంపూర్ణముగా నెరవేర్చింది. ఈవిధముగా తిరుమల షిరిడీ వంటి శక్తివీరము తయారగుటకు రామసన్నిధానము

మూలస్థానమయ్యిందంటే తాతగారు ఇక్కడ ప్రత్యక్షముగా ఉన్నట్లు స్పష్టపరచి, షిరిడీసాయి సేవాసంస్థ పట్ల సంపూర్ణ బాధ్యత వహించి ఆ సంస్థను సదా కాపాడి రక్షిస్తూనే ఉన్నారు.

ఆ విధంగా ఎందరెందరో భక్తులను వారి వారి జన్మకర్మల ప్రకారం రక్షించి కాపాడి ప్రాణదానం చేసిన తాతగారి కరుణాకటాక్షం గురించి వివరంగా తెలుసుకున్నాం. కర్మ విముక్తులైన ఆ భక్తులందరూ ఈ జీవితం తాత ప్రసాదించిన భిక్షగా భావించి మిగిలిన జీవితాన్ని తాత సేవకు అంకితం చేయడం తాత భక్తులుగా వారి కనీసధర్మం అని గ్రహించాలి.

తృమేవ సర్వం మమ దేవ దేవ

పదిహేడవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

లోక కళ్యాణము

అధ్యాయము - 18

శ్రీ గణేశాయనమః శ్రీ సరస్వత్యై నమః శ్రీ రామావధూతాయనమః

నిర్వికల్పం నిర్మలరూపం నిజభక్తోద్ధారకం
తారయతి సంసారాత్ తాత ఇత్యక్షర ద్వయం

శాస్త్రో మహాశాస్త్రో నివసంతి సంతః వసంతవత్ లోకహితం చరన్తః
శాంతులూ, మహాత్ములూ, సాధుజనులూ అయినవారు వసంతమువలె
లోకహితము కొరకై ఎల్లప్పుడు తిరుగుచునే ఉందురు.

గంగానది వంటి పవిత్ర నది కూడా యోగులు ఎప్పుడు వచ్చి తమ పవిత్ర పాదములతో తన కంటిన మాలిన్యమును తొలగిస్తారా అని ఎదురు చూస్తుంటుంది. అంతటి మహోన్నత శక్తి మహాత్ముని పాదాలకుంటుంది. కాబట్టే యోగిరాజైన మన రామావధూత మహారాజు లోకకళ్యాణార్థమూ, సహజహితము కోసము దేశపర్యటన గావించిరి. అందులోని కొన్ని ముఖ్య ఘట్టములను ఇప్పుడు తెలుసుకుందాం.

దత్త వేంకటసాయి సమాజము :

బొంబాయిలో పనిచేసే ప్రభాకర్ ఒకసారి షిరిడీ వెళ్ళినప్పుడు పెద్ద గులాబీపూల మాలను తీసుకుని ద్వారకామాయిలో బాబాకు వేస్తుండగా “పెద్ద దండలు వేయగానే సరిపోదు, మనసులో ప్రేమ ఉండాలి” అని ఒక సాధువు అన్నారు. ఆయనెవరో ఇతనికి తెలియదు కానీ ఆ సాధువుకు మాత్రము ఈయన జాతకము

మొత్తము తెలుసు. ఆయనే శివనేశన్ స్వామీజీ. ఆ తరువాత ప్రభాకర్ గారు తరచు షిరిడీ రావడమూ, స్వామీజీతో బంధం పెంచుకోవడము ప్రారంభమైనది. అటు పిమ్మట స్వామీజీ ఒకానొక సమయములో ప్రభాకర్ గారిని 11 నెలలు ద్వారకామాయిలో తన సాంగత్యములో ఉండనిచ్చి తగిన శిక్షణ నిచ్చిరి. ఆంధ్రప్రదేశ్ లోని నిర్మల్ దగ్గర కల కల్లూరు గ్రామమందు, ఒక ఎత్తైన గట్టుమీద దత్తాత్రేయుల వారి, వేంకటేశ్వర స్వామి, సాయిబాబా విగ్రహములు ఒకే వరుస నందుండి ఒకే మందిరముగా అనాదిగా కొలువ బడుతున్నాయి. అందుకే ఆ ప్రాంతమును ‘దత్తగడ’ అనికూడా అంటారు. ఈ గ్రామస్థులు ఒకసారి షిరిడీ వచ్చినప్పుడు ఆ ప్రాంత విశేషమును స్వామీజీకి తెలుపగా స్వామీజీ ప్రభాకర్ గారిని అక్కడకు వెళ్ళి ఉండమని ఆదేశించుట జరిగినది. ఆ విధముగా ప్రభాకర్ గారు కుటుంబ బాధ్యతలను భార్యా పిల్లలకు అప్పగించి స్వామీజీ ఆదేశం మేరకు దత్తగడ కల్లూరు చేరి సాయి సేవకు ఉపక్రమించిరి. ఇక అప్పటి నుండి వెనుతిరిగి చూసుకోవలసిన అవసరమే లేక స్వామీజీ ఆశీర్వాద బలముతో స్వామీజీ ఆశయములను యథాతథముగా అమలుపరుస్తూ త్రిమూర్తులుగా ముగ్గురు స్వాములూ కొలువు తీరిన పుణ్యభూమి కావున “దత్త వేంకట సాయి సమాజము”ను స్థాపించి ఈ సమాజ అభివృద్ధికి ఒంటరిగా ఎనలేని కృషిచేసిరి. అంతేకాక నామ ప్రచారమే జీవిత ధ్యేయము అనునట్లుగా వందల కొలది భజన బృందములను తయారు చేయటమే కాక ఆ బృందముల వారు దైవ సంకీర్తన చేసినందుకు ఒక్క పైసా కూడా ఏ రూపములోనూ తీసుకోకుండా కేవలము బాబాపై భక్తితో నామము చేసేలా వారికి శిక్షణ నిచ్చి దేశవ్యాప్తముగా కొన్నివేల భజనలు గావించిన కీర్తి గడించారు. అంతేకాక ఆ ప్రాంతములో ఒక నిక్షిప్త ధుని కలదనీ, అది ఎంతో పవిత్రమైనదనీ దానికై వెదుకుమనీ స్వామీజీ తెలుపగా వారు ఆ గుట్ట అంతటా వెదకి చూడగా కొండ గుహల మధ్య ధుని తాలూకు నిదర్శనములు కనిపించగా అక్కడ ధునిని పునః ప్రతిష్ఠ గావించుట వలన ఇక్కడి ధుని అత్యంత పవిత్రతనూ, ప్రాధాన్యతనూ సంతరించుకున్నది. అందుకనే భక్తులెవ్వరైనా ఒక్కసారి ఈ ధునియందు కొబ్బరికాయను వేసుకున్నచో ఎటువంటి కష్టమైనా తీరుతుందనడంలో

సందేహము లేదు. కేవలము మందిరము మాత్రమే ఆస్తిగా గల దత్త వేంకటస్వామి సమాజము వీరి కృషిచే 80 ఎకరముల విస్తీర్ణము వరకు వ్యాపించి ఆ పొలముపై వచ్చు ఆదాయముతో మందిర అభివృద్ధి కార్యక్రమములే కాకుండా నిత్యాన్నదానమును నిరంతరమును కొనసాగిస్తున్నారు. ఆ విధముగా స్వామీజీ ఆశయములైన నామ సంకీర్తన, నిత్యాన్న దానములను గత 25 సంవత్సరముల నుండి నిరాటంకముగా అమలు పరుస్తూ ప్రభాకర్ మహారాజ్ గా ఆ పరిసర ప్రాంతముల వారికి గురుతుల్యుడిగా ఉండి అనేక ఆధ్యాత్మిక పరమైన సలహాలనిస్తూ సాయి పథములో అడుగిడి ముందుకు సాగుటకు తగిన సూచనలిస్తూ ఎందరికో మార్గదర్శకులైరి.

ఈ సంస్థానమునకు మరియొక ముఖ్యమైన ప్రాముఖ్యత ఏమనగా ప్రతి సంవత్సరము దత్తజయంతి నాటికి అనసూయమాత అనేక సంవత్సరములుగా ఈ సంస్థానమునకు వచ్చుచుండుటయే కాక రామిరెడ్డి తాత, సుభాష్ బాబాలు కూడా ఇక ఏ ఇతర సంస్థానములకూ వెళ్ళనన్నిసార్లు ఇక్కడకు రావడమే కాక వచ్చిన ప్రతిసారీ వారము పదిరోజులుండి వేలాదిగా భక్తులు తమను దర్శించి సమస్యల నుండి, కర్మల నుండి విముక్తులగుటకు ఈ సంస్థానమును వేదికగా చేసుకొనిరి. ఒక అవధూత ఒక్కసారి పాదము మోపుట తోడనే ఏ ప్రాంతమైనా పునీతమగునని మనకు తెలిసిన సంగతే. ఆ విధముగా అనేకసార్లు ముగ్గురు అవధూతల పాదస్పర్శచే పునీతమైన పుణ్యభూమి 'దత్త వేంకటస్వామి సమాజము'.

స్వామీజీ అయోధ్య అను ఒక యువకుని చేరదీసి అనేక సంవత్సరములు అతనికి ఆధ్యాత్మిక పరమైన సూచనలూ, శిక్షణనూ ఇచ్చి తరువాత అనసూయ మాత సంస్థానము నందు ఇతనిని కొంతకాలము సేవ చేసుకొనుటకు ఆదేశించి అటు పిమ్మట అయోధ్యను దత్తగడ కల్లూరు పంపి, ఇతని బాధ్యతను ప్రభాకర్ మహారాజ్ ను వహించమని తెలిపిరి. ఆ విధముగా కల్లూరు చేరిన అయోధ్య అక్కడనే ఉండి తన సాధనను ప్రారంభించెను. రామిరెడ్డి తాతగారు దత్తగడకు వచ్చిన ప్రతిసారీ అయోధ్య ఎనలేని సేవ చేయుచుండెను. ఆ విధముగనే ఒకసారి సేవ

చేయుచున్న అయోధ్యను తాతగారు హఠాత్తుగా ఒక గదిలోనికి పంపించి 12 సంవత్సరములు అక్కడ నుండి బయటకు రావద్దని సుస్పష్టముగా ఆజ్ఞాపించి అతని సాధన పరిపూర్ణత్వము పొందుటకు మార్గము నిర్దేశించిరి. అతను తాతగారి ఆజ్ఞ ప్రకారము ఆ గదిలోనే తన సాధనను కొనసాగించి అయోధ్య స్వామిగా కీర్తి గడించారు.

ఓం ఆత్మనే నమః

అయితే తాతగారు ఆదేశించిన 12 సంవత్సరముల కాలము పూర్తయిన తరువాత కూడా అతని బాహ్య ప్రపంచములోనికి వచ్చుటకు అంగీకరించక పోవడమూ, అటు పిమ్మట కొంత కాలమునకే అశ్వస్థతకు గురై మరణించటమూ జరిగినది. ఏది ఏమైనప్పటికీ తాతగారి ఆజ్ఞను జవదాటుకుండా అంత్య కాలమువరకూ ఆ గదిలోనే ఉండి అక్కడనుండే భక్తులకు అనేక విషయములు, సమస్యలపై సూచనలిస్తూ వారి ఈతిబాధలను తప్పించుటయే కాక, ఆధ్యాత్మిక ప్రగతిని సాధించిన ధన్యుడు అయోధ్యస్వామి. ఆ విధముగా తాతగారు ఒక సామాన్యవ్యక్తిని సాధకునిగా మలచి అతని ఆధ్యాత్మిక పురోగతికి అన్ని విధములుగా బాటలు వేయటమే కాక, అతని అభివృద్ధికి చేయూతనందించిన ఘనత దత్త వేంకట స్వామి సమాజమునకు కలిగించిరి. విగ్రహ ప్రతిష్ఠలు, శంకుస్థాపనలు చేసిన మందిరముల కన్నా ఈ మందిరమునకే అనేకసార్లు విచ్చేసిన తాత ఈ స్థానము నందు ఆధ్యాత్మికోన్నతికి దారి చూపుటయే కాక అనేకమంది భక్తుల సమస్యలనూ, కర్మలనూ తొలగించి వారిని కష్టముల నుండి తప్పించిన సంఘటనములు ఈ సంస్థానము నందు కోకోల్లలు.

కలగొట్ల గ్రామము :

కలగొట్ల గ్రామముతో తాతగారికున్న అనుబంధము అపురూప మైనది. ఆ గ్రామములో లద్దగిరి చినరామదాసస్వామికి 12 సం.ల పాటు నరవాహనమైన హరిజన సుంకన్న ఆ తరువాతి కాలములో అవధూత అయ్యి ఉల్లందకొండ సుంకన్న - రామదాసుగా మారారు. ఎక్కువగా సూర్య తపస్సు చేసే ఈ అవధూత కక్షలు

కార్పణ్యాలకు వేదిక అయిన కలగొట్ల గ్రామమును వేదికగా చేసుకుని ఆ గ్రామ సరిహద్దులన్నింటిని తన తపోశక్తితో సరిచేయుటయే కాక ఊరి వారి మనసులలో పరివర్తన కలిగించిరి. లద్దగిరి రామదాసస్వామి పరంపరలోని వాడగుటచే ఈయనను ఆ గ్రామములోని చిట్రెడ్డి రామకృష్ణారావు గారి కుమారుడు చిట్రెడ్డి రామిరెడ్డిగారి కుటుంబము సేవించుకునేవారు. ఆ తరువాత కొంత కాలమునకు ఆ గ్రామములోనే ఆధ్యాత్మికచింతన ఉన్న రోజాబీ కల్లూరులో ఒక నిజమైన విత్తనము ఉంది. అది మహావీరము కాబోతుంది కాబట్టి వెళ్ళి దర్శించుకోమని రామిరెడ్డి గారికి చెప్పడంతో వారు వెంటనే బయలుదేరి కల్లూరు తాతను దర్శించుకు మరలి వచ్చారు. అయితే అప్పటినుండి వీరి మనస్సు కల్లూరుకు లాగడంతో అప్పుడప్పుడు వెళ్ళి తాతగారితో అనుబంధము పెంచుకోవడమే కాక తాత తల్లిగారు కూడా వీరు లద్దగిరి రామదాసు భక్తులు కావడంతో వీరిపట్ల ప్రత్యేక ప్రేమను చూపించేది. అప్పటినుండి అవ్వ తాతగారిని తీసుకొని కలగొట్ల వస్తాండటముతో రెండు కుటుంబముల మధ్య ప్రేమాభిమానములు పెరిగాయి. 1973వ సం.లో రామిరెడ్డి గారి తల్లి కనుమూసే సమయమునకు ఆ రాత్రి కల్లూరులో తాతగారు తన దిండును అగ్గిపుల్లతో కాల్చేసారు. అది చూసిన అవ్వకు కలగొట్ల పరిస్థితి అర్థమయ్యి వీరు కబురు పంపక మునుపే తెల్లవారి మొదటి బస్సుకు బయలుదేరి కలగొట్ల చేరుకుంది. అక్కడున్న వారందరికీ తాత లీల అర్థమయి ఆశ్చర్యపోయిరి. ఆ తరువాత కూడా రామిరెడ్డిగారు ఎప్పుడు వెళ్ళాలనిపిస్తే అప్పుడు కల్లూరు వెళ్ళిపోయేవారు. అవ్వ వీరి కోసము ఏ సమయములో వెళ్ళినా అన్నము, రొట్టె, ఉల్లిగడ్డలు ఉట్టిమీద సిద్ధముగా ఉంచేది. ఇక తాతగారైతే వీరు కలగొట్లలో బయలుదేరిన సమయము నుంచి మేడమీదకు వెళ్ళి వీరి రాకకై ఎదురుచూస్తున్నట్లుగా ఉండేవారు. తిరిగి బయలుదేరడము తాత అనుమతితోనే జరిగేది. అందుకు భిన్నముగా ప్రవర్తిస్తే అనుకోని ఆటంకములు ఎదురయ్యేవి. అప్పటికి రెండు మూడు రోజుల నుండి అన్నం తినని తాతగారికి రామిరెడ్డిగారు బతిమాలి ముద్దలు తినిపిస్తే అప్పుడు తాత తిన్న సందర్భములు లెక్కలేనన్ని కలవు. కల్లూరులో తాతగారు కనిపించలేదంటే కలగొట్లకు వచ్చారని అందరికీ అర్థమైపోయేది.

ఈ గ్రామంలోని దుండగులూ, దుర్మార్గులూ అయిన రెండు కుటుంబములకు చెందిన ఆరుగురు అన్నదమ్ములను తాతగారు మనుషులుగా మలచి వారికి సంఘములో ఒక స్థానము కల్పించిన తాతగారి దయను ఇప్పుడు తెలుసుకుందాము. ఏ గ్రామములోనైతే వారు దురాగతాలు చేశారో ఆ గ్రామములోనే వారు వ్యతిరేక పరిస్థితులు ఎదుర్కోవలసి వచ్చినప్పుడు దయనీయ స్థితిలో నున్న వీరికి తాతగారు మదిలో మెదలగా కల్లూరులో ఉండే ఈ స్వామిని దర్శించి తమ కష్టాలు చెప్పుకుని స్వాంతన పొందాలని తహతహ మొదలయ్యింది. అయితే 1985-86 ప్రాంతములలో తాత ఎక్కువగా మాట్లాడరని వారు మౌనముగా ఉంటారనీ వారిని మాట్లాడించడము అంత సులభము కాదనీ తెలిసిన వారంతా చెప్పగా ఆ ఆరుగురు ఎలాగైనా తాతను దర్శించి మాట్లాడించి తమ సమస్యను పరిష్కరించుకోవాలన్న పట్టుదలతో కల్లూరు పయనమైరి. అక్కడ తాతను దర్శించి దూరముగా కూర్చున్న వీరికి గోడకు తగిలించి ఉన్న మాయమ్మ ఫోటోలోని రూపము సరిగా కనబడడం లేదని మనసులో అనుకోగానే అప్పటివరకు మౌనముగా ఉన్న తాత “ఏం సరిగా కానరాలేదా నాయనా” అని అడగగానే తాతను ఎలాగైనా మాట్లాడించాలనుకున్న వాళ్ళ సంకల్పము అప్రయత్నముగా తీరిపోయింది. అంతే! హత్యకేసులో ఇరుక్కున్న వీరు అప్పటినుంచి ఎప్పుడు కోర్టు వాయిదాలున్నా మొదటగా తాతను దర్శించి తమను కాపాడుమని వేడుకుని కోర్టుకు హాజరయ్యేవారు. అయితే వీరి ప్రాణాలకు ముప్పు ప్రమాదాలు పొంచే ఉన్నాయి.

ఎప్పుడు తాతవద్దకు వాళ్ళందరూ వెళ్ళినా రామానాయుడు తాత ఇంటి గుమ్మము వద్ద పెద్ద కర్రను అడ్డుగా పెట్టి కాపలాగా నిలబడి ఉండేవాడు. ఒకరోజు తాతగారు అతనితో ఆ కర్రను ఇవ్వమని చెప్పి దానిని బాగా ఊపి ఊపి ఇతని చేతిలో వేసి మరల తన చేతిలో వేయించుకుని ఆ విధముగా మూడు నాలుగుసార్లు చేసిన తరువాత “చంపుతా” అని రామానాయుడుతో అనగానే చంపు నాయనా అంటూ తలను తాత ముందు వంచి నిలబడగానే తాతగారు ఆ తలమీద నెమ్మదిగా ఆనీ ఆననట్లు కర్రను తాకించి తిరిగి ఇచ్చేసారు. అప్పటినుండి వారికి ఈ కొట్లాటలమీద, సంపాదన మీద మనసు వికలమై ఎప్పుడెప్పుడు తాతను చూడాలనే

తహతహ ఎక్కువై వీలైనప్పుడల్లా తాతను దర్శించుకుంటూనే ఉండేవారు. తరువాత కేసు ఆఖరు వాయిదాకు వచ్చేసరికి ప్రాణాలు అరచేతిలో పెట్టుకొని నేరము చేసిన నిరుపేదలమైన తాము పశ్చాత్తాపముతో తమ తప్పులను తాత పాదాల వద్ద నుంచి క్షమించమని మనస్ఫూర్తిగా ప్రార్థించగా తాత “బయట పడతావులే” అని ఆశీర్వాదించి పంపగా వీరిపై కేసు అనూహ్యముగా కొట్టివేయబడింది. అంతే! మొత్తమందరూ పరుగు పరుగున తాతను చేరి తమ శక్తికొలదీ తాతను పూజించుకుని తమకు పునర్జన్మ నిచ్చిన తాతకు జీవితాంతం ఋణపడి ఉంటామని మనసులో నిర్ణయించుకొని మరలి వెడలిరి.

అప్పటినుండి మరింత నమ్మకముతో కృతజ్ఞతతో తాతను పూజించే ఈ నిరుపేదల భక్తిని తాతగారు సదా స్వీకరిస్తూనే ఉండేవారు. ఒకసారి వీరు వెళ్ళిన సమయానికి తాతగారికి ఎవరో భక్తులు ఐదుగిన్నెల స్టీలు కారేజి నిండుగా భోజనము, పిండివంటలు వైవేద్యము రాగా తాతగారు వాటిని తాకనైనా తాకకుండా వీరు తీసుకువెళ్ళిన చద్దిమూటలోని అన్నమును తినుట ద్వారా వీరి ప్రేమను అంగీకరించిరి. తమపట్ల అంత దారుణంగా ప్రవర్తించిన తమ వాళ్ళ గురించి తాతను అడుగగా తాత “వాడే కాళ్ళ దగ్గరకు వస్తాడు” అన్నారు. ఇది జరిగిన కొంతకాలమునకు వీరు రాళ్ళుకొట్టే పట్టాను పొందడము వలన ఆర్థికంగా నిలదొక్కుకున్నారు. బండల కంపెనీకి “రామదాసు ప్లాస్ట్” అనీ “రామదాసు మైనింగు” అనీ అన్నింటికీ తాతగారి పేరు లద్దగిరి రామదాసుస్వామి పేరు కలిసి వచ్చేలా పెట్టుకోవడంతో వీరికి బాగా కలిసొచ్చింది. ఎలక్షన్ల సమయములో పాత యజమాని వీరి వద్దకు వచ్చి క్షమించమని అడిగి పాత కక్షలన్నీ మరచిపోయి తన తరపున ఎలక్షన్లలో నిలబడమని అడగడమే కాక వీరిని ధనసహాయము చేయమని అడుగగా వీరు అందుకు అంగీకరించి డబ్బు ఇవ్వడమే కాక అతని తరపున నిలబడిరి. ఆ తరువాత ఈ యజమాని మరణానంతరము అతని భార్య వాళ్ళకున్న కొండను ఈ అన్నదమ్ములకే అమ్మివేయడంతో వారు ఆ కొండను రాళ్ళు కొట్టి అమ్ముతూ మంచిస్థితికి చేరుకున్నారు.

ఒకసారి వీరు అందరూ కలిసి తాత వద్ద నిద్ర చేయుటకు వెళ్ళినప్పుడు అప్పుడే షిరిడీ, పండరి యాత్రలు ముగించుకు వచ్చిన తాతగారికి నిద్రాభంగము కలుగనీయరాదనీ, బీడీలు అందివ్వరాదనీ రకరకాల ఆంక్షలు పెట్టి తాతగారి అన్న వెంకటరెడ్డిగారు వీరిని తాత వద్ద నుంచి బయట తాళము వేసుకుని వెళ్ళిపోయిరి. తాతగారి పాత ఇంటిలో తాతగారు ఎప్పుడూ ప్రత్యేకముగా ఒకే స్థలములో నిలబడియుండి ఆ స్థలమునకు శక్తినిస్తున్నట్లుగా ఉండేవారు. అందువలన ఆ స్థలమును ఎవ్వరూ తొక్కకుండా పరిరక్షించుటకొరకు ఆ బండపై తాత పాదరక్షలను చంద్రారెడ్డి ముద్రించెను. ఈ అన్నదమ్ములలో ఒకరైన నారాయణ అక్కడ తలపెట్టుకుని పడుకోగా పెద్ద మద్దయ్య ఆ పక్కన పడుకొని ఉండగా అర్ధరాత్రి మెలకువ వచ్చి చూసేసరికి తాతగారు పెద్ద మద్దయ్య ఒడిలో తలపెట్టుకుని పుల్లన్న అన్న వ్యక్తిపై కాళ్ళు పెట్టుకుని నారాయణ దగ్గరగా పడుకొని ఉండడము చూసి ఆనందముతో వీరి ఒళ్ళు పులకరించగా ఎక్కడ కదిలితే తాతకు నిద్రాభంగము కలుగుతుందోనని కదలకుండా పడుకునే ఉన్నారు. కొంతసేపటికి లేచిన తాతగారు వీరిని బీడీ అడుగగా తాతగారు స్వయంగా అడుగుతుంటే ఎలా కాదనగలమని భావించి అమాయకపు భక్తితో తాత అన్నగారి ఆంక్షలను పక్కనపెట్టి తాతగారికి బీడీలను అందించిరి. ఆ రకముగా తాతగారు ఆ రాత్రంతా వారికి ఏకాంత సేవాభాగ్యము కలిగించి వారిని అన్నివిధాలా దీవించి తృప్తి పరచిరి. రాత్రి అన్నగారి ప్రవర్తన వలన చిన్నబోయిన వీరి మనసులను తాత సంపూర్ణముగా తృప్తిపరచిరి. ఆ మరునాడు ఎవరి శక్తికొద్దీ తాతగారికి వారు పూలదండలూ అనీ తీసుకువచ్చి తాతను పూజించి తమ కృతజ్ఞతలు తెలుపుకొనిరి. అప్పుడు పెద్ద మద్దయ్య వంగి తాత పాదములకు నమస్కరించేటప్పుడు తాతగారు అతని వీపుపై తన మెడలోని పూలమాల తీసేసారు. అప్పుడతను లేచి నిలబడితే ఆ దండ పడిపోతుందన్న భయముతో కొంతసేపు అలానే ఉండిపోయి ఆ తరువాత నెమ్మదిగా ఆ దండను చేతులలోకి తీసుకుని పదిలముగా ఇంటికి తీసుకువెళ్ళి భద్రపరచు కున్నాడు. ఇప్పటికీ ఆ దండ అతని ఇంటిలో అలానే ఉంది. సుమారు పదమూడు సంవత్సరములుగా సురక్షితముగా భద్రపరచుకోవడము అతని స్థిరభక్తిని తెలియజేస్తోంది.

ఆవిధముగా తాతగారు రాక్షసత్వముగా ప్రవర్తించే కిరాతకుల మనసులలో ప్రేమజ్యోతిని వెలిగించి వారిలో మానవత్వము నింపుట ద్వారా వీరిని మనుషులుగా మార్చడమే కాక వారిలో భక్తి బీజములు, మూఢభక్తి, స్థిర నమ్మకములను పెంపొందించి వారిని చక్కని మార్గములో నడిపిస్తున్నారు.

ఆ తరువాత రామిరెడ్డి గారి తండ్రి రామకృష్ణ రెడ్డిగారు కలగొట్ల గ్రామ ప్రారంభమున కల తన భూమి 11 సెంట్లను తాత మందిరమునకు ఇచ్చిరి. అప్పుడు ఊరివారందరూ కలిసి గర్భాలయము నిర్మించగా కర్నూలు డా. సత్యనారాయణ రెడ్డిగారు ముందుకు వచ్చి ఆలయ నిర్మాణము పూర్తి గావించి తాతగారి విగ్రహ ప్రతిష్ఠాపనతో పాటుగా గణేశుడు, దత్తాత్రేయుల వారి విగ్రహములను కూడా ప్రతిష్ఠించిరి. ఇప్పుడు అక్కడ ప్రతి గురువారము భజనలు జరుపుటయే కాక ప్రతిష్ఠాపన కన్నా ముందు వరకు ఈ గ్రామ ప్రజలందరూ తాతగారి ఆరాధన దినోత్సవమునకు కల్గారు చేరి వారందరూ తాతగారి ఆస్థానమందు అన్నదానము నిర్వహిస్తూ తాతపట్ల తమకు గల ప్రత్యేక ప్రేమను ఆవిధముగా తెలియచేసేవారు. అయితే తాతగారి విగ్రహ ప్రతిష్ఠాపన జరిగిన సంవత్సరము నుండి కలగొట్ల గ్రామములోనే తాతగారి చిత్ర పటమును అందముగా అలంకరించిన రథములో నుంచి గ్రామము మొత్తము ఊరేగించగా ఇంటింటా తాతగారికి నీరాజనాలర్పిస్తూ గ్రామ ప్రజలందరూ తమ ఆరాధనా దైవమును కన్నులారా గాంచి తరిస్తున్నారు. ఈవిధముగా తాతగారికి ఆ గ్రామముతో గల అనుబంధము చిరస్థాయిలా నిలిచిపోయి వారి మంచి చెడులు, యోగక్షేమములు ఎప్పటికప్పుడు తాతగారు గమనిస్తూ వారికేలోటు కలుగకుండా కాపాడుతున్నారు.

ఢిల్లీయాత్ర :

అనేక ప్రాంతములలో మన రామావధూతగారిచే వివిధ సంస్థలవారు నిర్వహించిన కార్యక్రమములను ఇంతకు ముందే తెలుసుకున్నాం. అదే విధంగా స్వామీజీ ఇప్పుడు ఢిల్లీలో తాతగారి సమక్షంలో కార్యక్రమం నిర్వహించుటకు సంకల్పించి ఢిల్లీ భక్తులను సమావేశపరచి వారినీ కార్యక్రమమునకు ఉత్సాహపరచిరి.

అఖండ సాయినామ సప్తాహ సమితి, హైదరాబాదు వారి సహకారంతో ఢిల్లీలో నామసప్తాహము నిర్వహించమని ఢిల్లీలోని ముఖ్య భక్తులైన శ్రీ మధుసూదన్ గారు, శ్రీ వికాస్ మెహతా, శ్రీమతి వందన మున్నగు ముఖ్య భక్తులకు సూచించగా సెప్టెంబర్ 6, 1991 సప్తాహ ముహూర్తము నిర్ణయించిరి.

అనుకున్న శుభ సమయము ఆసన్నమాయెను. తాత వచ్చురైలు ఆగీ ఆగగానే భక్తజన ప్రవాహం కదలి ముందుకు సాగి ఒకరికంటే ఒకరు ముందు ఆ దివ్యమంగళ రూపమును దర్శించి పూలమాలలు వేయుటకు ఆతురత పడిరి. మంగళ ప్రదాతా, దివ్యస్వరూపుడు అగు తాతగారు పాదం మోపుట తోడనే దిక్కులు పిక్కటిల్లునట్లు జయ జయ ధ్యానములు చేసి లెక్కకుమించిన పూలహారములను తాత మెడలో వేసి సాష్టాంగముగా నమస్కరించిరి. తాతగారు కూడా వారి ఆతురతను భక్తి ప్రపత్తులను ఆస్వాదిస్తూ మందహాసము చేస్తూ మందగమనము సాగించిరి. భక్తులు ఈ రకమైన ఆనందంతో తేలియాడుచుండగా తాతగారు హఠాత్తుగా “బెంకాయలు (కొబ్బరికాయలు) వచ్చినవా ?” అని అడిగిరి. తాత ఇలా ఎందుకు అడిగారో ఎవ్వరకూ అర్థం కాలేదు. అప్పుడు మధుసూదన్ గారికి సప్తాహములో ధునిలో వేయుటకు విజయరాఘవన్ అను భక్తుని ద్వారా కేరళ నుండి తెప్పించుచున్న 500 కొబ్బరికాయలు కూడా ఈ రైలులోనే రావలసి ఉన్నవను సంగతి స్ఫురణకు వచ్చి తాతగారి సర్వాంతర్యామిత్వమునకు ఆశ్చర్యచకితులైరి. ఆవిధంగా తాత ఢిల్లీలో తన పాదం మోపుతూనే తన భగవత్తత్వమును చాటి చెప్పిరి. స్టేషను వెలుపల మంగళ వాయిద్యములు, చక్కని తెల్లని గుర్రములచే కట్టబడి పూలచే అలంకరింపబడిన రథము సిద్ధముగా ఉంచి తాతను వేడుకోగా తాత అంగీకరించి రథమును అధిరోహించి ముందు సీటుపై కూర్చుండిరి. వెనుక సీటునందు సాయిబాబా పెద్ద పటము దానిపై చిత్రము అమర్చబడియున్నవి. మంగళవాయిద్యములు, బాణా సంచాల హోరుతో రాజధాని నగర వీధుల గుండా జైత్రయాత్ర కదులసాగెను. కొంతసేపటికి తాతగారు “ఇక్కడ బాగాలేదు, అక్కడ కూర్చుందామా” అంటూ రథము వెనుకసీటును అలంకరించిరి. ముందుగా తాతగారు, వారి వెనుక బాబాగారి చిత్రపటము ఆ సన్నివేశము కడు మనోహరముగా

ఉండి భక్తులంతా తమ కోరిక, శ్రమకు సంపూర్ణత్వము లభించిందన్న ఆనందంతో తేలియాడుతూ సాయినామమును జపిస్తూ “రామిరెడ్డి తాతకీ జై” అనుచూ ముందుకు సాగుచుండిరి. ఈవిధముగా సాగు యాత్రలో దారి పొడవునా వేలాదిమంది జనులకు తాతగారి దర్శన భాగ్యం కలిగినది. ఈరకముగా రథము సప్తాహ ప్రాంగణము చేరగనే అక్కడ వాతావరణము కోలాహలముగా మారిపోయినది. పురోహితులు వేదమంత్రోచ్ఛారణముతో పూర్ణకుంభములతో స్వాగతించగా తాత సభావేదికను చేరి ఆసనముపై ఆసీనులైరి. ఆరకంగా తాతగారి సమక్షంలో ఆనందోత్సవములతో సాయినామ సప్తాహము ప్రారంభమయ్యెను.

తాతగారు ప్రతిరోజూ కొంతమంది భక్తుల ఇళ్ళకు వెళ్ళి వారి వారి అవసరములను బట్టి దీవించుచూ వారి కష్టములను తొలగించుచూ అనేక విధములుగా వారిని ఆనందపరచుచుండిరి. ఈ సంఘటనలన్నియు సందర్భానుసారము వివరింపబడినవి. ఇట్లు రెండు రోజుల సప్తాహ కార్యక్రమము పూర్తయ్యి మూడవరోజు కూడా నిర్విఘ్నముగా సాగుచుండగా రాత్రి 10.30 నిమిషములకు తాతగారు తమ పర్యటన ముగించుకు వచ్చుసరికి హఠాత్తుగా కారుమేఘములు కమ్మి కుంభవృష్టి వాన మొదలాయెను. సప్తాహమునకై వేసిన గుడారములన్నీ తడిసిపోయి నీరంతా లోపలకు ప్రవేశించు ప్రమాదమేర్పడినది. అప్పుడు తాతగారు కారుదిగి వడివడిగా నడుచుకుంటూ గుడారములో ప్రవేశించి బిగ్గరగా గర్జిస్తూ చెమటలు పట్టగా అనేక సంకేతములనిచ్చిరి. ఆ రకంగా కేకలు వేస్తూ సప్తాహ ప్రాంగణమంతా కలియతిరుగుతూ కొంతసేపు ఆ రకంగా చేయగా కుండపోతగా పడిన వర్షము తగ్గి చిరుజల్లు మాత్రము పడుచున్నది. భక్తులందరూ సంతోషముగా తాత దరిచేరి తాతగారు ప్రకృతిని శాసించిన విధమును గూర్చి చర్చించుకుంటుండగా హఠాత్తుగా ఒక భక్తుడు తాను గాంచిన అద్భుత దృశ్యమును అక్కడున్న వారందరికీ తెలిపెను. అదేమనగా చిరుజల్లుగా పడుతున్న వాన ఒక్కచుక్క కూడా తాతగారిపై పడకపోవడం ఆ భక్తుడు గమనించి ఆశ్చర్యానందములతో తాత తలమీదుగా చేయిపెట్టి చూడగా నిజముగానే అక్కడ ఒక చుక్క నీరు పడుటలేదు. తాత చుట్టూ చేరిన భక్తమండలి మాత్రం ఆ

వానజల్లులో తడుచుచుండిరి. ఈ భక్తుడు విషయము చెప్పగనే అప్పటివరకు ప్రకృతిని శాసించి వానను ఆపిన తాతశక్తికి మైమరచుచుండగా ఇప్పుడు ఈ దృశ్యమును కన్నులారా గాంచి తాత కృపావృష్టిలో అందరూ తడిసి ముద్దయిరి. అందరూ ఆనంద పారవశ్యములో “అవధూత రామిరెడ్డి తాతా మహారాజ్ కీ జై” అని జయ జయ ధ్వనులు చేసిరి. కొంతసేపటి పిదప తాత బయటకు వచ్చి నిలచి ఆకాశం వైపు చూచుచూ బిగ్గరగా అరువగా వెంటనే ఆ వానజల్లు కూడా ఆగిపోయి ఆకాశం ప్రకాశవంతమైనది. ఈ దృశ్యమును గాంచిన ప్రతి భక్తునకు షిరిడీలో తుఫాను రాగా బాబా దానిని ఆపివేసి ప్రజలను రక్షించిన సంగతి మదిలో మెదలగా వారు తాతలో సాక్షాత్ బాబాను దర్శించి తరించిరి. అనేక శ్రమల కోర్చి వారు చేయు నామసంకీర్తన యందు ఎటువంటి ఆపద కానీ, ఆటంకం కానీ రానీయక తాతగారు సదా వారికి అండదండగా నిలచి ఈ కార్యక్రమము నిర్విఘ్నముగా జరుగునట్లు కాపాడుచుండిరి అందరూ తేటతెల్లమైనది. రెండు రోజుల తరువాత కూడా ఈ పరిస్థితి ఏర్పడగా తాత ఈవిధముగానే అదుపు చేసిరి.

ఢిల్లీ సభ్యులు అత్యంత ప్రతిష్ఠాత్మకంగా నిర్వహిస్తున్న ఈ సప్తాహ కార్యక్రమములో గురువారం నాటి సాయంత్రం చిన్నపిల్లలచే బాబా జీవిత చరిత్ర నుండి కొన్ని ముఖ్య ఘట్టములను సాంస్కృతిక కార్యక్రమములో భాగంగా ప్రదర్శించిరి. పిల్లలందరూ అత్యంత ధైర్య సాహసములతో ప్రతిభావంతముగా ఈ కార్యక్రమములో పాల్గొని సప్తాహ కార్యక్రమమును రక్తి కట్టించిరి. అటు పిమ్మట ప్రతి గురువారం షిరిడీలో నిర్వహించు పల్లకీసేవ (చావడి ఉత్సవం) ప్రారంభమైనది. బంగారు రంగులో మెరసిపోతున్న రథమునకు రెండు తెల్లని గుర్రములు కట్టబడియున్నవి. ఆ రథమునందు సాయినాథుని పటము, ఛత్రము అమర్చబడి యున్నవి. అందు తాతను ఆసీనులు కమ్మని వేడుకోగా అందుకు తాతగారు అంగీకరించలేదు. కానీ భక్తులను నిరుత్సాహ పరచకుండుటకు తాతగారు రథారోహణము గావించిరి. భక్తుల ఆనందము అంబర మంటినది. షిరిడీలో నాటి బాబా పల్లకి ఉత్సవము కళ్ళెదుట కనబడుతుండగా వాయిద్యములు మారు మ్రోగుచుండగా బాణా సంచాల ధ్వనుల మధ్య భక్తులంతా ఆనంద పారవశ్యముతో

నాట్యములు, కోలాటములు చేయుచు కోలాహలముగా శోభాయాత్రలో పాల్గొని సప్తాహ ప్రాంగణమును చేరుసరికి రాత్రి 11.00 గం. అయినది. అప్పుడు తాత అక్కడున్న వారితో “పాయసముందా” అని అడుగుతూ వంటశాలకు దారితీసిరి. భక్తులు తాతను అనుసరించిరి. చూడగా ఆరోజు నిజముగానే అక్కడ పాయసము వండబడినది. తాత ఆ వంటశాలలో ఒక బస్తాపై కూర్చుని వంటవాని చేతితో పాయసమును తినిపించుకొనిరి. ఈ దృశ్యము వలన తాతగారి సర్వజ్ఞత తెలియుటయే కాక ఇన్నిరోజులుగా భక్తులందరకూ సంతృప్తిగా భోజన సదుపాయములు కూర్చిన ఆ వంట వానిని కూడా తాత అతని చేతితో స్వయంగా తినిపించగా తిని అతని సేవకు గుర్తింపునిచ్చి అతనిని ధన్యమొనర్చిరి.

రాత్రులందు ఎంతటి చలినైనా లెక్కించక సప్తాహ సభా ప్రాంగణ మందుండి పరిస్థితులను పూర్తిగా అదుపులో ఉంచి కట్టడి చేసిన తాత కృప వలన సప్తాహము దిగ్విజయముగా పూర్తయి ముగింపు కార్యక్రమముగా పూర్ణాహుతి, గోపాలాకాలా జరుపు సమయము ఆసన్నమైనది. భక్తులందరూ అత్యంత భక్తి శ్రద్ధలతో ధునిలో కొబ్బరి కాయలను వేసుకుని తమ కర్మలను ధ్వంసం చేసుకొనిరి. తాతగారి చేతుల మీదుగా కొబ్బరికాయను ధునిలో వేసినచో ఆ కార్యక్రమం సఫలీకృతమగునని భావించిన సభ్యులు ధునికి ఇరవై అడుగుల దూరములో ఉన్న తాతచేతికి కొబ్బరికాయను ఇచ్చి ఆశీర్వాదించమని కోరగా అక్కడ నుండే తాత ఆ కాయను ధునిలోకి విసిరిరి. అంతదూరము నుండి వేసిననూ ఆ కాయ సరిగ్గా ధుని మధ్యలో పడగా పెద్ద జ్వాల వచ్చి ధుని చక్కగా మండసాగెను. అక్కడ చేరిన భక్తులందరూ ఈ అద్భుత దృశ్యమును కన్నులారా గాంచి ఆనంద భాషుములు కార్చిరి. తాత ఈ చర్య ద్వారా తాత ఆశీర్వాదం పొంది అంతవరకు రెండునెలలుగా ఈ కార్యక్రమ నిర్వహణకు పడిన శ్రమ అంతా దూదిపింజంలా తేలిపోగా అందరి మనసులు తేలికపడ్డాయి.

తాతగారి ఆశీస్సులు సంపూర్ణముగా అందుకున్న ఆ భక్తుల ఆనందమంతా ఆఖరి ఘట్టమైన ‘గోపాలాకాలా’ ఉత్సవములో పెల్లుబికినది. వయో బేధమును

మరచి అందరూ రెట్టించిన ఉత్సాహముతో పోటీపడుచుండిరి. అప్పుడు తాతగారు మధ్యలో కూర్చొనగా చుట్టూ చేరిన హైదరాబాదు బృందం

గోపాలా - గోపాలా - రే రామిరెడ్డి తాతా గోపాలా !

రామిరెడ్డి తాతా గోపాలా - హే రామావధూతా గోపాలా

అని మధురముగా ఆలపిస్తుండగా ఆ దృశ్యము గోపికా పరివేష్టితుడైన గోపాలుని తలపించగా అవధులు లేని ఆనందంతో వారిలో ఉత్సాహాన్ని మరింత పెంచినట్లు తారాస్థాయికి చేరుకోగా ఆనందోత్సవముల మధ్య ఉట్టి కొట్టబడి కార్యక్రమం విజయవంతమైనది.

ఓం భజన స్రియాయ నమః

ఆ రకముగా జయప్రదముగా సప్తాహ కార్యక్రమము ముగించి అందరకూ విరివిగా అన్నదానము చేసి మిఠాయిలు పంచి తమ భక్తి ప్రపత్తులు చాటుకుని ఇంతకాలం తమకు అండగా నిలచి ఈ కార్యక్రమము జయప్రదంగా జరుగునట్లు ఆశీర్వాదించిన తాతను వదలలేక బరువెక్కిన హృదయములతో అందరూ తాతకు వీడ్కోలు తెలిపిరి.

ఉత్తరదేశ జైత్రయాత్ర :

ఢిల్లీలో సాయినామ సప్తాహము, గోపాలకాలా సమాప్తి అయిన పిమ్మట తాతగారు ఉత్తరదేశ యాత్రకు పయనమైరి. జోలేకోట్ నివాసియైన శ్రీ యాదవ్ గారు అక్కడ ఒక సాయిమందిరమును నిర్మింపదలచిరి. కావున ఆ స్థలమునందు శ్రీశ్రీశ్రీ రామిరెడ్డి తాతచే ప్రారంభోత్సవము, 12 గంటల అఖండ సాయినామము చేయ సంకల్పించిరి. కావున తాతగారితో పాటుగా భజన బృందమంతా ఢిల్లీ నుండి జోలేకోట్కు పయనమైరి.

శ్రీ యాదవ్ గారి పాలము, ఇండ్లు ఇక్కడ అనేక ఎకరములలో విస్తరించియున్నవి. భజన బృందమంతా తాతగారితో సహా ఈ ప్రాంతమునకు

చేరుసరికి రాత్రి ఆయెను. అంతకు మునుపే భజన ఏర్పాట్లలో భాగంగా షామియానాలు, తివాచీలు, ధునికి కావలసిన యజ్ఞగుండము అన్నియు సిద్ధపరచిరి. అయితే అనుకోకుండా ఆ రాత్రియంతయు వర్షము కురియుటచే ఏర్పాట్లన్నియు నేల మట్టమాయెను. ఈ పరిణామము గమనించిన యాదవ్ గారు చింతాక్రాంతులైరి.

అయితే మరుసటి ఉదయము తెల్లవారగనే తాతగారు ఎవ్వరూ చెప్పకుండగనే మందిరము నిర్మింపచేయదలచిన స్థలమునకు చేరి అక్కడ నిలబడి పరిస్థితినింతయు పర్యవేక్షించగా నామ సంకీర్తన ప్రారంభమాయెను. ఆవిధముగా ప్రతికూలముగా నున్న వాతావరణము నందు అసలు భజన జరుగుటకు, అత్యంత దుర్లభము అనుకున్న స్థలము నందే అత్యంత ఉల్లాస వాతావరణము నందు ఉత్సాహముగా భజన ప్రారంభమగుట చూసి అందరూ ప్రకృతిని శాసించి భగవంతుని కార్యక్రమము నిర్విఘ్నముగా కొనసాగునట్లు ఆశీర్వదించిన తాతగారి ప్రేమలో మైమరచిపోయిరి. ఆ సమయములో శ్రీ యాదవ్ గారి ఆర్థిక పరిస్థితులు అంతగా బాగుండలేవు. వారు వ్యాపారము నందు నష్టపోయి అనేక చిక్కులలో నుండిరి.

కలత చెందిన హృదయముతో నున్న యాదవ్ గారి స్థితి గ్రహించిన తాత వారేమీ తెలుపక మునుపే “నీకు బాగయితదిపో” అని ఆశీర్వదించిరి. ఆ విధముగా కోరకుండగనే వరములనిచ్చు కరుణామయి మన కల్లూరు మాయి అని మరొకసారి ఋజువైనది. పన్నెండు గంటల నామ సంకీర్తన అనుకుని మొదలుపెట్టిన భజన ఇరవై నాలుగు గంటల వరకు పొడిగింపబడెను. రాత్రి సమయములో వాతావరణమంతయు అత్యంత చల్లగా మారి విపరీతముగా చలిగాలులు వీచుచుండెను. తాత అవసరములన్నింటిని దగ్గరయుండి గమనించు చంద్రారెడ్డి తాతగారికి ఎన్నిసార్లు ఉన్నితో చేయబడిన దుప్పటిని కప్పుటకు ప్రయత్నించినా తాత అన్నిసార్లు దానిని తీసి దూరముగా విసిరివేసిరి. ఆవిధముగా ఉధృతమైన చలిగాలుల మధ్య ఆ అర్థరాత్రి సమయమందు తాత దిగంబరముగ నుండి తన

ప్రత్యక్ష అవధూత తత్త్వమును లోకమునకు మరియొకసారి చాటిచెప్పిరి. అవధూతలకు శరీర స్పృహ ఉండక ఎండను, వాననూ, చలిని ఏదీ తెక్కచేయరనియు అసలు వారికి ఇవేమీ అంటవను విషయమును దృఢపరచిరి.

జోలేకోట్ నుండి యాదవ్ గారు బరేలీ దగ్గర నిర్మించబోయే ఫ్యాక్టరీ స్థలములో రెండు గంటల పాటు నామసంకీర్తన చేసి అక్కడ నుండి రాత్రి 9 గం.ల ప్రాంతములో హరిద్వార్ కు పయనమైరి. బరేలీ పట్టణ శివారు ప్రాంతములలో పెట్రోలు కొరకై కారులన్నీ ఆగగా తాతగారు హఠాత్తుగా కారుదిగి దిగింబరులై నిలిచిరి. తాతగారి ఈ చర్యలో ఏదో అంతరార్థముంటుందని అందరూ అనుకొనుచుండిరి. ఇంతలో దూరము నుండి ఒక ఫకీరు వచ్చి తాతకు 15, 20 గజాల దూరములో కూర్చుని తదేక దృష్టితో తాతవైపు చూచుచుండెను. తాతగారు కూడా ఆ ఫకీరు వైపు ఆ విధముగనే దృష్టిని సారించి గమనించుచుండిరి. ఆరకంగా కొంతసేపు వారిద్దరూ ఒకరినొకరు కళ్ళతో పలకరించుకొనుచు మౌన సంభాషణము జరుపుచుండగా హఠాత్తుగా ఆ ఫకీరు గారి కళ్ళవెంట ధారాపాతముగా నీళ్ళు కారుట ప్రారంభమాయెను. తాత మాత్రము నిశ్చలముగా కొంతసేపు అటులనే నిలచి తరువాత దుస్తులు ధరించి తిరిగి కారులో కూర్చుండిరి. ఇది జరిగిన కొంతసేపటికి ఆ ఫకీరు చుట్టూ పది, పదిహేను మంది గుంపుగా చేరిరి. వారందరూ ముస్లిం మతస్తులవలె నుండిరి. వారితో ఈ ఫకీరు గారు తాతగారిని చూపించి ఏదో చెప్పగా వారందరూ తాతగారి కారు వద్దకు చేరి దర్శించి నమస్కరించి వెళ్ళిపోయిరి. ఒక్క పలుకైనా లేకుండగనే ఈ దృశ్యమంతా అత్యంత నిశ్శబ్దముగా ఒక కలవలె జరిగిపోయెను. తరువాత అక్కడ ఉన్నవారిని అసలు వచ్చినవారెవరూ అని విచారించగా మొదట వచ్చిన ఫకీరు ముస్లిము గురువనియు, తరువాత వచ్చిన బృందమంతా ఆయన శిష్యులనియు వారందరూ అక్కడకు దగ్గరలోని దర్గాకు చెందిన వారనియు చెప్పిరి. తాతగారి యొక్క ఈ లీలను గాంచిన భక్తబృందమంతా ఆశ్చర్యానందములలో మునిగిపోయిరి. ఎక్కడ కర్నూలు ? ఎక్కడి బరేలీ? వీరిద్దరూ ఒకరికొకరు ఎలా తెలుసు, అసలు ఆ ముస్లిం గురువు తాతలోని సుహృత్వమును ఎట్లా గుర్తించ గలిగెను, వారి మధ్య జరిగిన మౌనసంవాదన మేమి ఇటువంటి జవాబు లేని ప్రశ్నలకు సమాధానము ఒక్కటే అదే తాతగారి అవతార ప్రాముఖ్యము. అందుకే

ముస్లిం మత గురువైనప్పటికీ ఆయన తాతగారిలోని దైవత్వమును గుర్తించగలిగాడు. జాతి, కుల, మతములకు అతీతముగా భగవంతుడొక్కడే అన్న సిద్ధాంతమునకు ప్రత్యక్ష నిదర్శనము ఈ సంఘటనము.

తెల్లవారేసరికి హరిద్వార్ చేరి గంగానదీ తీరమును చేరిరి. గంగామాత ఎప్పుడెప్పుడు యోగుల పాదధూళితో తన కంటిన మాలిన్యమును తొలగించుకోవలెనన్న ఆత్మతతో ఎదురు చూసిన శుభఘడియ ఆసన్నమాయెను. తాతగారు కారు దిగి తన పవిత్ర పాదధూళిచే మహోన్నతమైన పుణ్యక్షేత్రమును పావన మొనర్చిరి. శాంతికుంజ్ గాయత్రీ ఆశ్రమము వారు సుమారు 150 మందికి వసతి నిచ్చుటయే కాక ఉచిత భోజన ఏర్పాట్లు గావించగా అక్కడ కొంతసేపు సాయినామ సంకీర్తన జరిపిరి.

అక్కడ నుండి తాతగారితో కలిసి బృందమంతా ఋషికేష్ బయలుదేరి గంగాతీరమును చేరిరి. మనోహరమైన ఆ ప్రకృతి శోభకు అందరూ పులకరించి గంగా తీర్థమును సేవింపగా, గంగామాత మాత్రము ఇంతటి మహాయోగి దర్శన భాగ్యముచే పులకరించి పరవళ్ళు తొక్కింది. అప్పుడు నారాయణ రెడ్డి గారికి గంగానది ఎప్పుడెప్పుడు మహనీయుల పాదస్పర్శచే తన కంటిన మాలిన్యమును తొలగించుకోవాలని ఎదురుచూస్తుంటుంది అని తెలిసిన వారగుటచే పవిత్ర గంగానది మధ్యకు తాతగారిని రమ్మని ప్రార్థించగా “సరే పోదాం పద” అంటూ ముందుగా తెలియచేయనప్పటికీ, నది దిగువ వైపు తీరము గుండా కొంత దూరము నడచి అక్కడ ఉన్న ఒక ఎత్తైన రాయిపైకి ఎక్కి అక్కడనే అయిదారు నిమిషములు కదలకుండా నిశ్చలముగా నిలుచుండిపోయిరి. నాలుగైదు అడుగుల ఎత్తున్న ఆ రాయి చివర అతి కష్టము మీద రెండు పాదము లుంచుటయే గగనము. అంతటి సన్నని ఆ రాతిమీద తాత అంత సమయము నిలుచుండిపోయిరి. అది గమనిస్తున్న నారాయణ రెడ్డి, మదిలేటి తదితరులందరూ తీవ్ర ఆందోళనమునకు గురియైరి. ఎందుకనగా ఏ మాత్రము పట్టుతప్పినా అంత ఎత్తు నుండి క్రిందకు పడిపోవుట ఖాయము. మానవ సహజమైన ఆత్మతతోనూ, తాతపై వారికున్న ప్రేమవల్లనూ వారారకముగా ఆందోళన చెందిరి కానీ, సృష్టిని శాసించి ఆపగల సర్వాధికారియైన

తాతకు ఆ రాయి ఒక లెక్కనా ? కొంతసేపు ఆ విధముగా తాత తన లీలావిలాసమును చూపి అటు పిమ్మట కిందకు దిగివచ్చి గంగా జలమునకు చేరువగా వచ్చుసరికి మదిలేటి ఆపుకోలేని ఉత్సాహముతో గంగోదకమును తెచ్చి తాత పాదములను భక్తితో కడిగాడు. ఆ నీరంతా తిరిగి గంగానదిని చేరింది. ఆ విధముగా నారాయణ రెడ్డి గారికి తాత పాదస్పర్శచే గంగానదిని పునీతము చేయవలెనన్న సంకల్పము నెరవేరినది.

అక్కడి నుండి వెనుకకు మరలిన తాత నేరుగా అక్కడకు దగ్గరలో ఉన్న స్మశానంలో నిలబడిరి. అప్పుడక్కడ తాతను చూసి తరించిన భక్తులందరికీ భస్మోద్ధూళిత వేషధారియైన రుద్రుడు, బాలోన్మత్త పిశాచ వేషధారియైన దత్తుడు తాతలో దర్శనమివ్వగా అందరూ ఆనందములో మునిగిపోయిరి.

ఆ తరువాత తాతగారు స్మశానము వెలుపలకు వచ్చి నదీ తీరము ఎగువ నుండి నడక సాగించిరి. అక్కడ నుండి రోడ్డుపైకి రావలెనంటే ఒకటే దారి ఉన్నది. తాత ఆ దారిగుండా కాకుండా వేరొక మార్గములో దారియంతయూ తెలిసిన వారి వలే చకచకా నడుచుచూ ముందుకు సాగుచుండిరి. తాతతో ఉన్న భక్తులందరూ తాత ఎక్కడకు వెళ్తున్నారో తెలియక తాతను వెంబడించిరి. తాత తిన్నగా నడుచుకుంటూ ఆ ఇరుకు దారిలో పయనించి నేరుగా రోడ్డుమీదకు చేరిరి. అసలు ఆ మార్గము గుండా వెళితే రోడ్డును చేరవచ్చున్న సంగతి ఎవరకూ తెలియదు. మరి తాతగారు ఎప్పుడూ ఋషికేష్ కు వెళ్ళనప్పటికీ ఆ మార్గము మొత్తము పరిచయమున్నట్లు ప్రవర్తించుట గమనిస్తే తాతగారి సర్వజ్ఞత్వము మనకందరకూ తెలియుటయే కాక అపదూతలకు భాషా ప్రాంతముతో నిమిత్తము లేక ఈ ప్రపంచమంతా వారే అన్న సంగతి స్పష్టమగుచున్నది.

ఋషికేష్ నుండి రామ్ రూలా మీదుగా లక్ష్మణ్ రూలాను చేరిరి. అక్కడ గల ప్రఖ్యాత శివాలయములో 12 అడుగుల శివలింగము కలదు. తాతగారు ఆ మందిరములో ప్రవేశించి ఆ శివలింగముపై చేతులుంచి నిశ్చలముగా నిలుచుండిపోయిరి. ఈ దృశ్యమును గాంచిన అక్కడి పూజారి నిశ్చేష్టుడై నోట

మాట రాక నిలుచుండిపోయెను. ఆవిధముగా తాత తానే శివరూపమని చెప్పకనే చెప్పి తనకు ఎదురు లేదని నిరూపించిరి.

మందిరము వెలుపలకు వచ్చిన తరువాత తాతగారి వింత చర్యలు, ప్రవర్తన చూసి తాత సామాన్యుడు కాదన్న సంగతిని గ్రహించి ఆ ప్రాంత ప్రజలందరూ వచ్చి తాతను దర్శించి నమస్కరించుకుని వెళ్ళిరి. అటు పిమ్మట తాతగారు కాలినడకన ఆ ప్రాంతమంతా కలియతిరిగిరి. ఆవిధముగా ఆధ్యాత్మిక చింతనకు కేంద్రమైన ఋషికో ప్రాంతము అవధూత పాదస్పర్శచే పునీతమైనది. ఆవిధముగా ఎందరెందరో యోగులను, ఋషులను, సాధువులను ధన్యత నొందించిన ఆ పావన క్షేత్రము సాక్షాత్ భగవత్సాక్షాత్కారముచే పరవశించింది.

ఆ విధముగా ఎన్నెన్నో మధురానుభూతులు, మహిమలను ఉత్తర దేశ ప్రజలకు అందించిన తాత ఒక తీసి గుర్తును వాళ్ళకు మిగిల్చి కల్లూరుకు మరలి వచ్చిరి.

ఈ తిరుగు ప్రయాణములో తాతగారు ఒక చిన్న చమత్కారమును చూపించిరి. అదేమనగా తాతగారు తిరుగు ప్రయాణములో ఢిల్లీ చేరగానే ఢిల్లీ భక్తులందరూ స్టేషను చేరి వారి వారి ప్రేమాభిమానములకు తగినట్లుగా ఎవరికి తోచిన తినుబండారములు - ఫలహారములు, పళ్ళు, స్వీట్లు ఇలా రకరకముల నైవేద్యములను అర్పించి తాతగారికి దారి పాడవునా ఎటువంటి అసౌకర్యమూ కలుగకుండా ఏర్పాట్లు గావించి భారమైన మనసులతో మరలి వెళ్ళిరి. అయితే ఈ భజన బృందములో సాయిబాబాను తప్ప అవధూతలపై ఏ మాత్రమూ విశ్వాసము లేని కష్టమూర్తిగారు అందరూ తాతగారికి నైవేద్యములు తెస్తే వీరు మాత్రము ఒకరికోసం దారిలో భోజనముకై ఇబ్బంది కలుగకుండుటకై ఆంధ్ర హోటలు నుండి ఒక దోశను తెచ్చి ఇచ్చి వేరొక కంపార్టుమెంటు లోని వెళ్ళిపోయారు. అయితే ఆ తరువాత తెలిసింది తాత తనకోసం అంతమంది తెచ్చిన అన్ని పదార్థములనూ పక్కకు పెట్టి తనకోసము తీసుకురాని ఆ దోశను కొంచెము కూడా మిగల్చకుండా మొత్తం తిని ఒక చిటికెడు ప్రసాదరూపంలో కష్టమూర్తి గారికి పంపించిరి. ఈ విధముగా తాత ఆయన నిష్కల్మష హృదయమునూ, ఒకరిపైననే ధ్యానముంచవలెనన్న సిద్ధాంతమునూ గ్రహించి సాయిబాబా రూపములోనే

ప్రసాదము గ్రహించుట ద్వారా వారినీ విధముగా ఆశీర్వదించిరి. నేడు ఆ కష్టమూర్తి గారే తాత సమాధి తరువాత తాతగారి పేరున స్థాపించబడిన అనాధ శరణాలయమైన “రామ సన్నిధానము” నకు విశేషముగా సేవ చేయుచున్నారు. ఆ రకముగా భవిష్యత్తు తెలిసిన తాత ఆయన నమ్మినా నమ్మకపోయినా ఆనాడే ఆశీర్వదించి భవిష్యత్కార్యక్రమము జరిపించుటకు కావలసిన శక్తిని ప్రసాద రూపంలో అనుగ్రహించిరి.

కష్టమూర్తి గారు తన పదవీ విరమణ తరువాత పూర్తిగా సాయిసేవకు అంకితమై ఎందరెందరకో సాయిసేవా భాగ్యమును కలిగించిరి. త్రికరణ శుద్ధిగా సన్నిధానమునకు సాయిబాబా, తాతగారే యజమానులూ తాము సేవకులమని భావించి నిస్వార్థముగా తన వయసును కూడా లెక్కించక సన్నిధానమునకు అన్ని విధముల సేవలనూ తానే స్వయముగా నిర్వహిస్తూ పూర్తి బాధ్యతను స్వీకరించిరి. వీరి నిష్కల్మష హృదయమునకు మెచ్చిన తాత వీరినే సన్నిధాన సేవకు ఏకైక వ్యక్తిగా ఎంచుకొని సేవ చేయించుకుంటున్నారు. అంతేకాక ఈ గ్రంథరచన సమయములో వీరికి ప్రాణాపాయ పరిస్థితి ఏర్పడినప్పుడు తాతగారే ముందుగా సూచించి అపాయము నుండి కాపాడుట ద్వారా వీరి సేవకు అంతము లేదని నిరూపించిరి.

రామిరెడ్డి తాతవంటి సద్గురువులు జీవనదివంటివారు. నది గమ్యము సముద్రము. ఆ సముద్రాన్ని చేరేటప్పుడు నది దారిలో ఉన్న దాహార్తుల దాహం తీరుస్తూ, అన్నదాతల పంట పొలములకు నీరందిస్తూ, జీవితాలకు వెలుగునిచ్చే విద్యుదుత్పత్తి గావించుచూ తన గమ్యాన్ని తను చేరుతూనే ఇన్ని రకాలుగా మానవాళికి ఉపయోగపడుతుంది. అదే విధముగా అవధూత రామిరెడ్డి తాత తన సహజస్థితియైన అలౌకిక స్థితిలో ఈ ప్రపంచానికి అతీతంగా ఉంటూనే భక్తజనోద్ధరణ గావిస్తున్నారు.

త్యమేవ సర్వం మమ దేవ దేవ

పద్దెనిమిదవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

ఆరవరోజు పారాయణము సమాప్తము

పిడేవే రోజు పారాయణము

మహాప్రస్థానము

అధ్యాయము - 19

శ్రీ గణేశాయనమః శ్రీ సరస్వత్యై నమః శ్రీ రామావధూతాయనమః

మౌనివర్తం మహోజ్జ్వలం మహాదానంద దాయకం
తారయతి సంసారాత్ తాత ఇత్యక్షర ద్వయం

సాయి గీతా మందిర్ (గద్వాల) :

ఆగస్టు 15వ తేదీ 1989వ సం.న తాతగారి ఆదేశానుసారము అఖండ సాయినామ సప్తాహ సమితి వారు గద్వాలలో సాయి నామ ఏకాహము నిర్వహించుటకు నిర్ణయించి ఆ గ్రామ పెద్దయిన శ్రీ సమర సింహారెడ్డి గారి తల్లియైన శ్రీ వెంకటేశ్వరమ్మ గారిని సంప్రదించగా వారు సకల ఏర్పాట్లనూ సమకూర్చి భజన కార్యక్రమమును జయప్రదం గావించిరి. ఆ సందర్భములో మనస్ఫూర్తిగా వెంకటేశ్వరమ్మగారు సాయిబాబాకు నమస్కరించుకోగా బాబా ఆశీర్వాచనము వారికి సంపూర్ణముగా లభించింది. ఆ తరువాత ఆవిడకు కల్లూరు తాతగారి వద్దకు వెళ్ళవలెననే సంకల్పము మనసుకు కలిగింది. అయితే అనుకోని విధముగా విపరీతమైన జ్వరము వచ్చి ఎన్నిరోజులైనా జ్వర బాధ తగ్గకపోవుటచే పరీక్షలు చేయించగా ఊపిరితిత్తులకు సంబంధించిన జబ్బు అనీ అందుకే జ్వరం తగ్గడం లేదనీ డాక్టర్లు నిర్ణయించిరి. పెద్ద పరీక్షలు చేయించుటకు కర్నూలుకు తీసుకు

వెళ్ళవలసిందిగా సలహానిచ్చిరి. అప్పుడు వెంకటేశ్వరమ్మగారు కర్నూలు వెళ్ళి అక్కడ అన్ని రకముల పరీక్షలు చేయించుకోగా వాటి రిపోర్టులు రావడానికి మూడు నాలుగు గంటల వ్యవధి ఉన్నదని చెప్పిరి. అప్పుడు వెంకటేశ్వరమ్మ గారికి ఈ సమయములో తాతగారిని దర్శించుకోవచ్చునను ఆలోచన కలిగింది. వెంటనే ఒక స్వీటు తీసుకుని తాత వద్దకు బయలుదేరిరి. సుమారు 3, 4 కి.మీ. దూరములో నున్న కల్లూరుకు బయలుదేరేసరికి అప్పటివరకు లేనిది పెద్దవాన మొదలయ్యింది. చూస్తుండగానే మోకాళ్ళలోతు నీళ్ళు వచ్చేసాయి. అప్పుడు జీపు నాపుకుని వర్షానికి భయపడి ఒక ఇంట్లో తలదాచుకుని ఆ ఇంటివారిని తాతగారి గురించి అడుగుతుండగా అనుకోని విధముగా ఆ వర్షములోనే తాత అక్కడకు రావడము జరిగినది. వెంటనే తాతగారికి నమస్కరించి స్వీటునందిస్తూ తాతగారు దానిని స్వీకరించక 'ప్రాణం బాగోలేదు, వద్దు'! అన్నారు. ఆ తరువాత ఈవిడ ఎంతగా బ్రతిమాలినా తాత అంగీకరించలేదు. ఈవిడ కళ్ళు మూసుకుని తాతను మనసులో ప్రార్థించుచుండగా తాతగారు ఆమె ముందుగానే మూత్ర విసర్జన గావించిరి. అది చూసిన అక్కడున్న గ్రామస్థులు ఆ వచ్చిన వారిలో ఎవరికో ఆరోగ్యం బాగుండకపోవుట చేతనే తాతగారు ఆ విధముగా చేసిరనీ, అప్పటితో ఆ బాధ తీరిపోయిందని తెలిపారు. ఆ తరువాత వెంకటేశ్వరమ్మగారు వాళ్ళు తాతగారి ఇంటికి వెళ్ళి తాతను మరల దర్శించుకుని కర్నూలుకు మరలి వచ్చి రిపోర్టులు తీసుకోగానే అన్ని రిపోర్టులు సరిగా ఉండి ఎక్కడా ఏమీ ఆరోగ్య సమస్య లేదని తెలింది. అక్కడ గద్వాలలో డాక్టరుకు ఆ రిపోర్టులు చూసి అంతులేని ఆశ్చర్యము కలిగింది. ఇక్కడ తాను ఖచ్చితంగా పరీక్షలు చేసి ఊపిరితిత్తుల సమస్యగా నిర్ణయిస్తే అక్కడ అది లేదని తేలడము డాక్టరుకు అంతుపట్టని విషయముగా తోచింది. అంతకుముందు జ్వరముచే బాధపడిన ఆవిడకు గద్వాలకు వచ్చిన తరువాత ఇక ఏ ఆరోగ్య సమస్య రాకుండగా ఆనందముగా ఉన్నారు.

ఇక అప్పటితో తాతగారి పట్ల అంతులేని నమ్మకము ఏర్పడిన ఆవిడ తన 65 సం. ముదుసలి వయసులో ఎప్పుడు తాతను చూడాలనిపిస్తే అప్పుడు కల్లూరుకు పరుగున వెళుతూ తాతను దర్శించి వస్తుండేవారు. ఆ విధముగానే ఒకసారి వెళ్ళి

తాతకు పాదనమస్కారము చేస్తుండగా తాతగారు ప్రపంచములో లేనన్ని తిట్లు తిట్టడం ప్రారంభించారు. ముసలితనము, ఊళ్ళో గొప్ప పేరు ఉన్న ఆవిడ ఏంచేయాలో పాలుపోక అట్లానే తాత ముందు కూర్చుండి పోయిరి. ఎప్పటికోగానీ తాత శాంతించలేదు. తాత ఎందుకీ విధముగా ప్రవర్తించిరో ఆవిడకు అర్థము కాలేదు. ఆ తరువాత ఆవిడకు గద్దాలులో ఒక సాయిబాబా మందిరము నిర్మించవలెనన్న సంకల్పము కలిగి తాతను ప్రార్థించగా తాతగారు 'షడ్దులే' అన్నారు. అప్పుడామె అసలు సంకల్పము కలిగించిందే మీరైనప్పుడు వద్దు అన్న ప్రసక్తే రాదని ఎంతగానో ప్రార్థించగా "తంతే నువ్వే పోతావు" అంటూ ఆమెను బెదిరించిరి. అయినప్పటికీ ఆవిడ ఏ మాత్రము తొట్రుపడక తాతగారిచే బలవంతముగనే సరే ననిపించుకుని మరలి వెళుతుండగా తాతగారు "వస్తాండు - పెద్దమ్మా" అని అన్నారు. తాతగారు స్వయముగా ఆ విధముగా తెలపడముతో ఆవిడ కల్లారు రావడము ఎక్కువ చేసిరి.

ఆ తరువాత సుమారు రెండు సంవత్సరములకు తాతగారు మందిర నిర్మాణమునకు సంపూర్ణ అనుమతినిచ్చి ఆశీర్వాదించిరి. ఆ రకముగా తాతగారి సంపూర్ణ అనుమతికై వేచిచూసిన ఆవిడ ఇక అప్పటినుండి పనులు ప్రారంభించి మే 16-1991న శంకుస్థాపనకు శుభముహూర్తమును తాత అనుమతితోనే నిర్ణయించిరి. అఖండ సాయి నామ సప్తాహసమితి వారి ఆధ్వర్యముతో భజన కార్యక్రమము "ఓం సాయిశ్రీ శ్రీసాయి జయ జయ సాయి" సాయి నామ ఏకాహము ప్రారంభమాయెను. ఆ తరువాత అందరూ కలిసి కల్లారు చేరి తాతగారిని మనస్ఫూర్తిగా ఆహ్వానించగా వేదపండితులు పూర్ణ కుంభములతో ఆహ్వానించగా గద్దాలులో పాదం మోపిన తాతగారు ఆ ఎండాకాలము నందు కదలకుండా రెండు గంటల పాటు నిలబడి భక్తులందరికీ పాద దర్శన భాగ్యం కలిగించిరి. ఆ తరువాత తాతగారికి మంగళ స్నానములు చేయించి నూతన వస్త్రములు ధరింపజేసి తరువాత శంకుస్థాపన నిమిత్తము తాతగారి చేతికి కొబ్బరికాయ నివ్వగా తాత ఒక్కసారిగా హుంకరించి ఆ కొబ్బరికాయను వేయగా అంతటి మండు టెండలో గట్టిగా ఉన్న నేలలో ఆ కాయ రెండడుగుల లోతుకు కూరుకుపోయింది. అది చూసిన

వెంకటేశ్వరమ్మగారు సంతోషముతో తాతకు పాదనమస్కారము చేయుచూ ధ్యానస్థితి నొందిరి. ఆ తరువాత యధాస్థితికి చేరుకున్న ఆవిడ తాతగారికి మనస్ఫూర్తిగా తన కృతజ్ఞతలు తెలుపుకుని తాతగారిని తమ ఇంటికి సాదరముగా ఆహ్వానించగా తాత వారింట అడుగిడిరి. కొంతసేపటి తరువాత తాతగారు 'బొమ్మలు వేసేవాడిని పిలిపించు' (ఫోటోగ్రాఫరు) అని అడిగి మరీ ఫోటోలు తీయించుకున్నారు. ఆ తరువాత వెంకటేశ్వరమ్మగారు తాతగారి పాదసేవ చేసుకుంటూ కూర్చోగా తాతగారు ఆవిడను పాట పాడమన్నారు. అసలు పాటలంటే తెలియని ఆవిడ ఏ పాట పాడాలని తాతనే అడుగగా తాత ఏమీ ఫరవాలేదు మొదలు పెట్టమన్నారు. అప్పుడు తాత పాదాలు గట్టిగా పట్టుకుని అప్రయత్నముగా "ఏ తీరుగ నను దయ చూసెదవో ఇన వంశోత్తమ రామా ! నా తరమా భవసాగర మీదను నళిన దళేక్షణ రామా!!" అని తాతగారి దయవలననే ఆర్తముగా పాడేసరికి అక్కడున్న వారందరూ మైమరచిపోయిరి. పాట పూర్తవడంతోనే తాతగారు వెంటనే అందుకుని "సాయి రహమ్ నజర్ కర్నా, బచ్చోంకా పాలన్ కర్నా" అని పాడసాగిరి. తాతగారి ప్రేమలో అందరూ తడిసి ముద్దయిరి.

వెంకటేశ్వరమ్మ భర్తగారు గీతామందిరము నిర్మింపదలచి మధ్యలోనే ఆగిపోగా వెంకటేశ్వరమ్మగారు తాతగారిని ఆ మందిరము పూర్తిచేయాలా అని అడుగగా తాత అందుకు అనుమతినిచ్చిరి. అప్పుడు ఈవిడ ఆనాటి ముఖ్యమంత్రి అయిన కోట్ల విజయ భాస్కరరెడ్డి గారిని సంప్రదించి గీతా మందిరము పూర్తగుటకు కావలసిన ధనసహాయము చేయమనికోరగా వారు మూడున్నర లక్షలు మంజూరు చేసిరి. ఆ ధనముతో 'సాయి గీతా మందిరము' ప్రారంభమాయెను. పునాదులలో మొదటి అయిదు గంపలు వెంకట్రామమ్మ గారు తవ్వినేసిరి. ఆ తరువాత ఎటువంటి ఆటంకములు లేకుండా మందిర నిర్మాణము చురుకుగా సాగింది. ఆ తరువాత ఆవిడ తన రెండవ కుమారుడైన శ్రీ భరత సింహారెడ్డిని వెంటబెట్టుకుని జైపూరుకు వెళ్ళి బాబా విగ్రహము, బండలుకు ధర నిర్ణయించి 20,000 రూపాయలు వారికి చెల్లించి వచ్చిరి. తీరా విగ్రహము తీసుకుని వాళ్ళు వచ్చేసరికి ఈవిడ దగ్గర డబ్బులు ఒక్క రూపాయి కూడా సమయానికి లేవు. వాళ్ళకు చెల్లించవలసిన రూ. 80,000

గురించి వారు తొందర చేయసాగిరి. ఏమి చేయాలో పాలుపోక ఆవిడ సతమతమవుతూ మనసులోనే ఈ ఆపద తప్పించమని తాతను ప్రార్థించగా ఆ పక్కనుంచే వెళ్తున్న అబ్బాయిని పిలిచి అడుగగా అతను డబ్బులు వసూలు చేసుకు ఇంటికి వెళ్తున్నానని చెప్పగా ఈవిడ ఆ డబ్బులు తనకివ్వమని రెండు రోజులలో తిరిగి చెల్లిస్తాననీ చెప్పేసరికి ఆ అబ్బాయి సంచితో చూడగా సరిగ్గా రూ. 80,000/- ఉన్నది. వెంటనే వాటిని తీసుకుని వారికి చెల్లించి ఇది తాత లీలగా గుర్తించి మనసులోనే తాతగారికి నమస్కరించి విగ్రహమును కల్లూరు చేర్చి తాతగారి గురుస్థానము నందుంచిరి.

ఒకసారి తాత దర్శనమునకు వెళ్ళినపుడు తాతగారు ఈవిడను రెండు రూపాయలు ఇమ్మనిరి. ఈవిడ వెదకి చూడగా రెండు రూపాయలు కనిపించలేదు. రెండు రూపాయలు లేవని తాతతో చెప్పగా ‘ఉన్నాయి చూడు’ అన్నారు. తిరిగి చూసేసరికి రెండు రూపాయలు కనిపించి తాతకివ్వగా తాతగారు కొంతసేపు వాటిని చేతితో ఆడించి ఆ తరువాత ఆశీర్వాదముతో తిరిగి ఇచ్చి ‘భద్రంగా దాచుకొని పూజించుకో’ అని సెలవిచ్చిరి. అప్పటి నుండి ఆవిడ ఆ రెండు రూపాయల నాణెమును పూజలో భద్రపరచుకొని నిత్యం అభిషేకం చేయుచున్నారు. ఎప్పుడు తాత వద్దకు వెళ్ళినా ఈవిడకు పోయిన శక్తి తిరిగి వచ్చుటే కాక, నూతనోత్సాహము కలిగినట్లుండేది.

ఆ తరువాత తాతగారి సమాధి మందిరమునకు పాలరాతి బండలు పరిపించు భాగ్యము తాత వీరికిచ్చిరి. తాతగారి సమాధి అనంతరము తీవ్ర ఆవేదనకు గురైన ఈవిడ తాతకై చాలాకాలము దుఃఖించి ఆ తరువాత 1998వ సం.లో సాయిగీతా మందిర విగ్రహ ప్రతిష్ఠను పూర్తిచేసిరి. ఆనాడు గురుస్థానము నుండి తాత విగ్రహమును బయటకు తీసుకుని వచ్చుటకు మనుషులను ఏర్పాటు చేస్తామని చెప్పిన వారు మాట తప్పుటచే అక్కడ విగ్రహము బయటకు తీయుటకు మనుషులు లేక ఏమి చేయుటకు పాలుపోని స్థితిలో రోడ్డు పైకి వచ్చి నిలబడి చూచుచుండగా అనుకోకుండా ఆ దారి వెంట వెళ్తున్న విద్యార్థుల బృందమును

చూసి వారిని బతిమాలగా వారు వచ్చి ఎంతో అవలీలగా బాబా విగ్రహమును గురుస్థానము నుండి బయటకు తెచ్చి రథములో కెక్కించిరి. ఆవిధముగా తాతగారు తన సమాధి తరువాత కూడా వారినన్ని విధముల కాపాడి విగ్రహ ప్రతిష్ఠా కార్యక్రమము జయప్రదముగా సాగునట్లు ఆశీర్వదించిరి. 80 సం.ల ముదుసలి వయసులో ఏ మాత్రమూ తొట్రుపాటు లేకుండా అనర్గళముగా నిన్న మొన్న జరిగిన విషయమును వివరించినంత తేలికగా పదునాలుగు సంవత్సరముల క్రితము జరిగిన విషయములన్నీ పూసగుచ్చినట్లు స్వయముగా వెంకటేశ్వరమ్మగారు చెప్పగలుగుట కేవలము ఆవిడకు తాత పట్ల గల ప్రేమాభిమానములు, భక్తి భావనల వలననే సాధ్యమయినది. మొత్తము వివరములన్నీ తెలిపిన తరువాత ఒక్కసారిగా తాతను తలచుకున్న భావోద్వేగానికి గురై వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూ ఆనాటి మధురస్మృతులను మరీ మరీ తలచుకొనిరి.

శ్రీశైలయాత్ర :

“శ్రీశైల శిఖరం దృష్ట్వా పునర్జన్మ న విద్యతే” ఒక్కసారి శ్రీశైల శిఖరం దర్శించినట్లైతే ఇక మరల జన్మంటూ ఉండదు అందురు. హిందూ సాంప్రదాయములో శ్రీశైలము అత్యంత ప్రాముఖ్యమును కలిగిన పుణ్యక్షేత్రము. ఇక్కడ ద్వాదశ జ్యోతిర్లింగ దర్శనముచే తరించిన వారెందరో. అంతేకాక దత్త సాంప్రదాయములో ఈ క్షేత్రమునకు అత్యున్నత స్థానం కలదు. ఎందువలననగా శ్రీ నృసింహ సరస్వతి స్వామి ఈ క్షేత్రమందలి పాతాళ గంగయందు కృష్ణానదిలో అదృశ్యులైరి. కావున దత్త భక్తులందరకూ శ్రీశైలము అత్యంత ప్రీతిపాత్రమైన క్షేత్రం.

హైదరాబాదు జూబిలీహిల్స్‌లో ఉంటున్న షిరిడీసాయి భక్తులు శ్రీ రామకృష్ణగారు, వీరి సతీమణి శ్రీమతి విజయలక్ష్మి గారు. వీరు కల్లూరులో రామావధూతగారిని దర్శించి తాతగారిని మెదక్ జిల్లాలోని తమ స్వంత గ్రామమునకు ఆహ్వానించి సేవించుకొనిరి. వీరు అఖండ సాయినామ సప్తాహ సమితి కోరిక మేరకు తాతగారిని శ్రీశైలమునకు ఆహ్వానించి తాత సమక్షములో

12 గంటల సాయినామ సంకీర్తన జరిపించిన బాగుండునని యోచించి కల్లూరు వెళ్ళి తాతను ప్రార్థించగా తాతకూడా వారి కోరికను మన్నించి ఆశీర్వాదించిరి. ఈ కార్యక్రమమును 25-12-1992న చేయ సంకల్పించిరి. భజన ఏర్పాట్లన్నీ సమితి ఆధ్వర్యములో జరుగగా కల్లూరు నుండి తాత గారితో మల్లేష్ తాత అన్న కుమారుడైన కృష్ణారెడ్డి (కిట్టు) మదిలేటి కారులో బయలుదేరిరి. కారు నంద్యాల దాటి ఆత్మకూరు తరువాత డోర్నాల చేరునప్పటికి సూర్యాస్తమయమయ్యెను. చీకటి పడిన తరువాత డోర్నాల నుండి శ్రీశైలము వరకు అరణ్య ప్రాంతమగుటచే అధికారులు ఏ వాహనమునూ అనుమతించరు. కావున అక్కడకు 20 కి.మీ. దూరములో ఉన్న తాత భక్తుడు ఆవుల రెడ్డి ఇంటికి వెళ్ళిరి. అతని భక్తికి మెచ్చి అతని ఆతిథ్యము స్వీకరించి అతనిని అనుగ్రహించ దలచిన తాత ఆ విధంగా వారి గృహమును పావన మొనర్చిరి. అత్యంత భక్తిశ్రద్ధలతో ఆవుల రెడ్డి దంపతులు తాతగారిని సేవించి ధన్యత నొందిరి. ఇటువంటి పుణ్యస్థలము అందరకూ లభించదు.

మరుసటి దినము సూర్యోదయమునకు తాత శ్రీశైల క్షేత్రమున తమ దివ్యచరణారవిందములను మోపి ఆ క్షేత్ర మహిమను రెట్టించు చేసిరి. తాతగారి రాకతో భక్తులందరూ ఆనంద పారవశ్యమున పూర్ణ కుంభముల తోనూ, మేళ తాళములతోనూ ఎదురేగి భక్తి ప్రపత్తులతో ఆహ్వానించిరి. తాతగారు వెంటనే కార్యక్రమ స్థలమునకు వచ్చిరి. అక్కడ సాయినామ సంకీర్తనముతో శ్రీశైల ప్రాంతము పులకరించుచుండెను. ఈ కార్యక్రమములో ఇంకొక వింత అనుభూతి భక్తులకు కలిగెను. హైదరాబాదులోని కబూతర్ఖానా ద్వారకామాయి మందిరంలో కోటి భస్మార్చన జరిగినప్పుడు ఎక్కడనుండో అవధూత మీనాదేవి గారు వచ్చి ఆ మందిరములోనే ఉండిపోయిరి. ఈ కార్యక్రమమునకు ఆవిడ కూడా విచ్చేసిరి. అక్కడ భజన ప్రాంతములో తాతగారు ఈ మీనాదేవి అవధూతగారు ఒకరినొకరు చూసుకుంటూ భాషకందని సంవాదములు సలిపిరి. అవధూతలందరూ ఎక్కడున్ననూ వారు ఈ భువిపై అవతరించి చేయు కార్యక్రమములన్నీ ఒకటే కావున వారందరూ ఒక్కటే. ఆ తరువాత ఈ అవధూత మీనాదేవి గారు అక్కడనుండి ఎవటికో వెళ్ళిపోయి మరల తిరిగి రానేలేదు. అవధూతలు ఎంత

నెమ్మదిగా వస్తారో ఆ కార్యక్రమం ముగియగానే అంత నెమ్మదిగానూ వెళ్ళిపోతారన్నది మరొక్కసారి ఋజువయ్యింది.

తరువాత భక్తులందరూ తాతగారిని మల్లిఖార్జున స్వామి గర్భగుడిలోనికి ఆహ్వానించగా తాతగారు వెంటనే లేచి బయలుదేరిరి. అప్పుడు తాత పాదములకు పాదరక్షలుండెను. పాదరక్షలతో ఆలయ ప్రవేశం చేయరాదు. కానీ ఆ సంగతిని తాతగారికి చెప్పే ధైర్యం ఎవరికి ఉంటుంది ? కావున భక్తులందరూ తాత ఏచేస్తారో అన్న ఆత్మతతో ఎదురుచూస్తుండగా ఎవ్వరూ ఏమీ చెప్పకుండగానే వారి ఆందోళనను రూపమాపుతూ తాత తనకు తానుగా పాదరక్షలను వదిలి ఆలయ సాంప్రదాయమును గౌరవించిరి. తరువాత భక్తులందరూ పరివేష్టింపగా తాత గర్భగుడిలోనికి ప్రవేశించి తన భక్తులందరికీ తనలో శ్రీశైల మల్లికార్జునుని దర్శించు భాగ్యమును కలిగించిరి. ఆ అద్భుత దర్శనంతో భక్తులందరూ పులకరించిపోయిరి. ఈ దృశ్యమును కెమెరాలో బంధించి ఒక తీసి గుర్తుగా ఉంచుకొను ఉద్దేశ్యముతో తీసిన ఫోటోలు ఏవీ రాలేదు. ఆ ముందు తర్వాత తీసిన ఫోటోలన్నీ యధాతథంగా వచ్చినవి. ఇది తాతగారి లీల కాక మరేమిటి ? అక్కడ నుండి బయటకు వచ్చిన తాత శ్రీశైల క్షేత్రమున కలియతిరిగి ఆ క్షేత్రముతో తనకున్న అవినాభావ సంబంధమును లోకమునకు చాటి చెప్పిరి.

త్యమేవ సర్వం మమ దేవ దేవ

పంచామ్నీదేవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

అధ్యాయము - 20

శ్రీ గణేశాయనమః శ్రీ సరస్వత్యై నమః శ్రీ రామావధూతాయనమః

తరుణోపాయం తారకమంత్రం తాత ఇతిశబ్దం

తారయతి సంసారాత్ తాత ఇత్యక్షర ద్వయం

మహా సమాధి - సూచన :

తాతగారు లోకమునకు ప్రకటితమై అనేకానేక లీలలను, మహిమలను, మధురానుభవములను భక్తులకు అందించుటయే కాక అనేక సాయిమందిర విగ్రహ ప్రతిష్ఠాపనలు, శంకుస్థాపనలు గావించిరి. అనంత కోటి బ్రహ్మాండ నాయకుడు, రాజాధిరాజు, యోగిరాజు పరబ్రహ్మయైన శ్రీ సచ్చిదానంద సద్గురు సాయినాథ మహారాజు మందిరములు అవధూతమైన శ్రీ రామిరెడ్డి తాత చేతులమీదుగా జరుగుటచే ఆ మందిరముల యొక్క శక్తి మరింతగా పెరిగి ఎవ్వరైతే ఒక్కసారి ఈ మందిరములలో ప్రవేశించిరో వారికి తీరని కోరిక, సమస్యలంటూ ఏమీ ఉండవు. తాతగారి చేతుల మీదుగా వెలసిన మందిరములు భక్తుల కోరికలను కర్మలను ధ్వంసము చేయుటలో అగ్రగామిగా నిలిచాయి. తాతగారి మహత్యము లోకమున ప్రకటితమవ్వగానే తాతగారి సందర్శనమునకై వచ్చు భక్తుల సంఖ్య నానాటికీ పెరిగిపోవుటచే అనేక విధముల మార్పులు తాతగారి ఇంటికి చేయుటకు ఎందరెందరో ముందుకు వచ్చి ప్రయత్నించిరి కానీ ఎవ్వరికీ తాత ఆ అవకాశము ఇవ్వలేదు. అయితే తాత సమాధి చెందుటకు ఏడు, ఎనిమిది నెలలముందు ధనారెడ్డి గారికి ప్రేరణ కలిగి తాతగారి పాత ఇంటిని సమూలముగా తీసివేసి పూర్తిగా కొత్త రూపముతో నిర్మించుటకు పథకము తయారుచేసి వెంటనే దానిని అమలు పరచిరి. అనుకున్న దానికన్నా ధనము అధికముగా వ్యయమాయెను. ధనము కొరకై ఆలోచించుచూ కొంత కాలయాపన జరుగగా హైదరాబాదు నివాసులైన చంద్రశేఖర

రెడ్డిగారు, సత్యనారాయణ గారు, రాజారావు గార్లు వారికి తోచిన ధన సహాయము వారు చేసి పని పూర్తియగుటకు కావలసిన ఖర్చు నంతటినీ భరించిరి. ఆ విధముగా మందిర నిర్మాణము అనూహ్య రీతిలో సకాలములో పూర్తియ్యెను. గద్వాల నివాసమైన భరతసింహారెడ్డి తల్లిగారైన వెంకటేశ్వరమ్మ జైపూరు నుండి తెప్పించిన పాలరాతి బండలు పరచుటతో మందిర నిర్మాణము పూర్తయ్యెను. 9-12-92 దత్తజయంతి నాటికి గృహప్రవేశమును అంగ రంగ వైభవముగా చేయ నిశ్చయించిరి. కానీ ఆడంబరములకు అతీతుడైన తాత ఆ కార్యక్రమమును ఎంత నిరాడంబరముగా జరిపించుకున్నారో మనము ఇంతకుముందే తెలుసుకున్నాము. ఈవిధముగా మందిరమును తమకు తోచిన విధముగా నిర్మించి తాతకు సకల వసతులు కలిగించ గలిగామని అందరూ సంతోషించుచుండిరి. కానీ కొత్త ఇల్లు గృహప్రవేశము జరిగిన తరువాత తాతగారు ఆ ఇంటిలో ఎక్కువ సమయము గడుపక అందరి ఇళ్ళకూ తిరుగుతుండటం చూసి తాత ఎందుకీ విధముగా ప్రవర్తిస్తున్నారో తెలియక చంద్రారెడ్డి వాళ్ళు తీవ్ర ఆందోళన చెందసాగిరి. ఆఖరకు వాస్తు సరిగా లేదేమో అన్న అనుమానమూ వారికి కలిగినది. కానీ స్వయం దత్త స్వరూపుడైన తాతకు ఈ వాస్తులతోనూ, శకునములతోనూ పనిలేదని తెలియనిది కాదు. అయినప్పటికీ తాత ప్రవర్తనలోని మార్పుకు అందరూ ఆతృత చెందసాగిరి. ఈవిధముగా నెల రోజులు గడిచాయి. సంక్రాంతి పర్వదినాన కూడా తాత అందరితోనూ ఉల్లాసముగనూ, ఉత్సాహముగనూ గడిపిరి. మర్నాడు కనుమరోజు సాయంత్రమునకు తాతగారికి విపరీతమైన దగ్గు ఆయాసము వచ్చాయి. చూస్తుండగానే ఆయాసము ఎక్కువగుట చూసి మదిలేటి, చంద్రారెడ్డి భయపడిపోయి ధనారెడ్డి గారి ఇంటికి కబురు పంపగా అందరూ వచ్చి పరిస్థితి చేయిదాటుచున్నట్లు గమనించి ఏమిచేయుటకు పాలుపోక చూస్తుండగా తాతగారు ఆయాసముతో ఉక్కిరి బిక్కిరి అవడం చూసి ఇక లాభము లేదనుకొని డాక్టరుకై కబురు చేసిరి. ఇంతకుముందు ఎన్నోసార్లు ఎందరెందరో భక్తుల పాపకర్మలను తానను భవించునప్పుడు ఇటువంటి ఆరోగ్య సమస్యలు తలెత్తగా ప్రతిసారీ చంద్రారెడ్డి వాళ్ళు డాక్టరుని తీసుకువచ్చుటకు ప్రయత్నించగా తాత అందుకు ఏనాడూ అంగీకరించలేదు. ఒకే ఒక్కసారి తాతగారిని బలవంతముగా డాక్టరు వద్దకు

తీసుకుని వెళ్ళిరి. కానీ జబ్బేమి లేదని తేలింది. కానీ ఇప్పుడు డాక్టరును పిలిపించుటకు తాత అభ్యంతరమేమి పెట్టలేదు. కాబట్టి ధనారెడ్డి గారు డాక్టరును పిలిపించగా డాక్టరు వచ్చి పరీక్షించి ఇంజక్షను చేసి కొంతసేపు వేచి చూడవలెనని చెప్పారు. కానీ కొంతసేపటికి పరిస్థితి మెరుగుపడకపోగా తాత ఒక పక్కకు ఒరిగిపోతూ ఉండగా ధనారెడ్డి భార్య తాతను పట్టుకున్నారు. తాత పరిస్థితి విషమించుచున్నట్లు అందరకూ అర్థమవ్వసాగింది. తాత లేకపోతే తమకు దిక్కెవరన్న దిగులు, ఆందోళన అక్కడున్న ప్రతివారిలోనూ స్పష్టంగా నెలకొని యున్నవి. అప్పుడు తాతగారు ఒక్కసారి కళ్ళు తెరిచి అందరినీ ఆశీర్వదిస్తున్నట్లుగా కన్నులతోనే సైగచేసి రాత్రి 7-45 ని.లకు తమ అవతారమును సమాప్తము గావించిరి.

యోగులు, అవధూతలు తాము శరీరముతో ఉండి తాము చేయదలచుకున్న కార్యములను నెరవేర్చి వారు ఎప్పుడైతే కనుమరుగు కాదలుస్తారో అప్పుడు అంత నిశ్శబ్దముగానూ నిష్క్రమించెదరు. ఈ శరీరమును వదలుటకు వారు ఏదో ఒక కారణమును చూపించి దానివలన వారు కాయం వదిలినట్లు భ్రమ కలిగించెదరు. అదే విధముగా ఇప్పుడు తాతగారు కూడా తాను ఆయాసముతో బాధపడినట్లు కనిపించి ఆ మిషతో ఈ శరీరమును వదిలినారన్నది సుస్పష్టము. అంతేకానీ వారి శక్తికి మరణము లేదు. ఈ విషయములో ఎవ్వరికీ ఏ సందేహమూ అక్కరలేదనుటకు తాతగారితో భక్తులకున్న అనుబంధమూ, నేటికీ కూడా తాతగారి లీలలను అనుభవించి రక్షణను పొందుటయే ఇందుకు నిదర్శనము.

షిరిడీలో సాయిబాబా కూడా భక్తులకు ఇదే విధముగా ప్రేరణ నిచ్చి సమాధి మందిరమును నిర్మింప చేసుకుని అది పూర్తయిన వెంటనే సమాధి చెంది తమ భౌతిక కాయమును ఆ మందిరములో ఉంచుమని సూచన లిచ్చిరి. ఆ విధముగానే తాత తన సమాధి మందిరమును తానే దగ్గరుండి కట్టించుకుని అది పూర్తయిన వెంటనే 37 రోజులు కూడా కాకమునుపే సమాధి చెందడం గమనిస్తే అవధూతలు ఎక్కడ ఉన్నప్పటికీ వారి నైజము, ప్రవర్తన అంతా ఒకే రకముగా ఉంటుందనడంలో సందేహము లేదు.

తాతగారు తాను సమాధి చెందెదనను విషయమును అనేక విధములుగా సూచించిరి. అంతేకాక సమాధి చెందిన రోజు వివిధ ప్రాంతములలోని భక్తులకు అనేక రకములుగ తమ సమాధి చెందబోవుటను గురించి నిదర్శనములు చూపించిరి. అందరూ ఈ సూచనలను ఒక్కొక్క విధముగా అర్థము చేసుకొనిరి. చాలా వరకు భక్తులకు తాత సూచనల ననుసరించి వారు అవతారము చాలించునట్లు ఆందోళన చెందిరి. తెల్లవారుసరికి అందరకూ ఈ వార్త పిడుగుపాటులా తగిలెను. అసలు తాత తన ఇంటిని సమాధి మందిరమునకు తగినట్లు మార్పులు చేయించుటయే ఒక పెద్ద సూచన. కానీ ఆ సమయమునకు తాతగారికి ఇబ్బంది కలుగకుండా ఏర్పాట్లు చేయగలుగుతున్నామనే సంతోషము, తృప్తితో ఇంతకుముందు చెప్పిన భక్తులందరూ ఈ నిర్మాణములో పాలుపంచుకొనిరి. అదే నేటి సమాధి మందిరమంటే తాతగారు ఆ భక్తుల సేవను ఆ విధముగా గ్రహించి వారిని అనుగ్రహించిరి.

అయితే పైన చెప్పిన ఈ మార్పులు హైదరాబాదులో ఉండే శైలజకు ఇష్టము లేదు. ఎందుకనగా షిరిడీలో బాబా 60 సం.లు శరీరముతోనున్న ద్వారకామాయిలోకి ఒక్కసారి ప్రవేశిస్తే బాబా అక్కడ చూపించిన లీలలు, అనుభూతులన్నీ మదిలో మెదలడమే కాక బాబా ప్రతి కదలిక, చర్యలు కళ్ళకు కట్టినట్లుగా కనిపిస్తాయి. ఎందుకంటే షిరిడీ సంస్థానము వారు ఇన్ని సంవత్సరములుగా ద్వారకామాయి సహజత్వమును కాపాడుతూ వస్తున్నారు. ఆవిధముగానే కల్లూరులో కూడా ఆ సహజత్వమును అదే విధముగా ఉంచినట్లయితే ఎన్ని సంవత్సరాల తరువాత ఎన్నివేల మంది తాత మందిరమును దర్శించుకున్నా తాత కూర్చునే గట్టు, మంచము తరచుగా నిలుచుని ఉండే స్థలము ఇలా రకరకాల తీపి గుర్తులు మదిలో మెదలుతుంటే తాతను దర్శించిన ప్రత్యక్షానుభూతి ప్రతి ఒక్కరికీ కలుగుతుందని ఆమె ఆలోచన.

ప్రతి నూతన సంవత్సర ప్రారంభమగు శుభ సమయమున కల్లూరులో నుండుట ఆమె కలవాటు. అదే విధముగా ఆ సంవత్సరము పూర్తి మార్పులతో ఉన్న తనకు ఇష్టములేని ఆ ఇంటికి ఎలా వెళ్ళాలా అని ఆలోచిస్తూ రాత్రి సమయానికి

కల్లూరు చేరి తాతగారి ఆశ్రమమును సమీపించుసరికి డిసెంబరు నెల చలిగాలిలో తాత దిగంబరముగా ఆ రాత్రి సమయములో ఇంటిలోపల కాక వెలుపలనే నిలచియుండుట చూసి తన మనసుకు తగినట్లు తాత బయటనే ఉన్నారని తెలుసుకుని గురుచరిత్ర పారాయణము మొదలు పెట్టింది. మనము ఇంతకుమునుపే తాతగారు నూతన సంవత్సరము ప్రవేశించు సమయములో ప్రత్యేకముగా ప్రవర్తించి భక్తులకు తమ ఆశీస్సులందించెదరని తెలుసుకున్నాము.

ఆ సంవత్సరము కూడా తాతగారు బయట కుర్చీలో కూర్చుని ఉండగా భక్తులందరూ తాత చుట్టూ చేరి భక్తిగా నిలబడియుండిరి. అప్పుడు గురుచరిత్రను పారాయణ చేస్తున్న శైలజకు ప్రతి సంవత్సరము నూతన సంవత్సర ప్రారంభములో మ్రోగించే పైరను చప్పుడు వినిపించడమూ అప్పుడే కుర్చీలో కూర్చుని ఉన్న తాత లేవడమూ చూసి నూతన సంవత్సరము ప్రారంభ మైనదని భావించి తాత పాదములకు నమస్కరించుకున్నది. అయితే మిగిలిన భక్తులెవ్వరూ పాద నమస్కారము చేసుకోలేదు. ఎందుకనగా అప్పుడు సమయం రాత్రి 12 గంటలకు ఇంకా రెండు మూడు నిమిషముల వ్యవధి ఉన్నది. అప్పటివరకు తాతగారితో ఉన్న అనుబంధము వలన తాత లేచి నిలబడేసరికి నూతన సంవత్సరము ప్రవేశించినదని ఆమె భావించినది. ఆ తరువాత రెండు నిమిషములకు భక్తులందరూ జయ జయ ధ్వనములతో ఆ ఆరుబయటనే తాతగారికి పాదపూజలు, హారతులు ఇచ్చి సందరములు జరుపుకొనిరి. అయితే ముందుగనే తాత ఎందుకని ఈవిధముగా ప్రవర్తించారో ఆమెకు అర్థం కాలేదు. పూజలు, హారతులు పూర్తి అయిన పిదప కూడా తాతగారు లోపలకు వెళ్ళలేదు. ఇక శైలజ తిరుగు ప్రయాణమునకు సిద్ధముకాగా తాతగారు ఆమెతో ప్రత్యేకముగా “లోపలకు వెళ్ళమ్మా” అని చెప్పిరి. తాతగారి భావము అర్థమయినప్పటికీ ఆ మాటను ఉపేక్షించి కొంతసేపటి తరువాత తాతగారికి నమస్కారము చేసుకుని బయలుదేరబోగా తాత ‘లోపలకు వెళ్ళి వెళ్ళమ్మా’ అని మళ్ళీ స్పష్టముగా చెప్పిరి. ఇక అప్పుడొక మందిరములోనికి ప్రవేశించి చూసేసరికి మొత్తం ఒకటే పెద్ద హాలు, రంగు రంగుల తోరణములతో దేదీప్యమానముగా వెలుగుతోంది. అది చూసి బయటకు వచ్చిన

తరువాత తాత “చూసావా అమ్మా - బాగుందా - ఇక వెళ్ళిరా - సాయిరాం” అని పలికి ఆమెతో పాటు నాలుగడుగులు ముందుకు నడిచి వచ్చిరి. అదే తాత ఆమెతో మాట్లాడిన ఆఖరు మాట. ఆ తరువాత పదిహేను రోజులకే తాతగారు సమాధి చెందడంతో తాతగారు నూతన సంవత్సరము ప్రవేశించకుండానే లేచి నిలబడిరనగా వారు పాత సంవత్సరమునకు వీడ్కోలిచ్చిరి కానీ నూతన సంవత్సరమును స్వాగతించలేదని అర్థమయ్యింది. అంతేకాక తాను మూర్ఖత్వముతో తాత ఇంటిని ఇష్టము వచ్చినట్లు మార్చివేసిరని బాధపడింది కానీ అది పూర్తిగా తాతగారి సమ్మతితోనే జరిగిందని, లేకపోయినట్లైతే అసలా ఆలోచనే కార్యరూపం దాల్చేది కాదనీ ఆమె తెలుసుకుంది. తాతగారు కూడా ప్రత్యేకంగా ఆ మందిరములోకి ఆమెను పంపించుట వలన తాత పూర్తి ఆశీస్సులు, సమ్మతి ఆ మందిరమునకు కలవని ఆమె గ్రహించినది.

ఇంకొక సంఘటన ద్వారా అదే నూతన సంవత్సరము నాడు తాతగారు ఇంకొక సూచనను కూడా చేసిరి. అదేమనగా నారాయణరెడ్డి గారు 31-12-92 సాయంత్రము నాటికి కల్లూరు చేరి తాతగారిని మనసారా ధ్యానిస్తూ మందిరములో ఒక ప్రక్కగా కూర్చొనియుండిరి. కొత్త సంవత్సర వేడుకలకై తాతగారి నూతన గృహమును చంద్రారెడ్డి, రమేష్ రెడ్డి, మద్దులేటి కలిసి ఎంతో శ్రమకోర్చి స్వాంగ సుందరముగా తీర్చిదిద్దిరి. ఆ రోజంతయూ తాతగారు ఆహారముకానీ, నీరుకానీ తీసుకోలేదు. ఎవ్వరేమి ఇవ్వబోయినా వద్దు వద్దంటూనే ఉన్నారు. లోపలకు, బయటకు అనేకసార్లు పచార్లు చేయుచుండిరి. అలా చేస్తూ చేస్తూ హఠాత్తుగా హాలు మధ్యలో నిలబడి “యువర్ గాడ్ ఈజ్ గోయింగ్ బ్యాక్ - నో సిస్టమ్” (Your God is going back - No System) అని బిగ్గరగా అరచిరి. అంత స్పష్టముగా వారు తమ అవతార సమాప్తి గురించి వెల్లడించి నప్పటికీ ఎవ్వరూనూ ఆ సంగతిని గ్రహించలేకపోయిరి. ఎందుకనగా ఆ రోజంతా తాతగారు విరివిగా ఇంగ్లీషు పదములు ఉపయోగించిరి. అంతకు ముందు సంవత్సరము ఇదే రోజున తాతగారు ఇంగ్లీషులోనే మాట్లాడుటచే ఆంగ్ల సంవత్సర ప్రారంభము కాబట్టి తాతకూడా ఆంగ్లము మాట్లాడుతున్నారని అనుకున్నారే తప్ప తన గురించి

చెప్పుతున్నారన్న ఆలోచనే ఎవ్వరకూ రాలేదు. రాలేదు అనే కన్నా తాత రానీయలేదు అనడం సమంజసముగా ఉంటుంది. ఎందుకనగా సమాధి తరువాత అందరూ ఈ విషయములన్నీ అన్వయించుకొనుటకు వారా విధముగా సూచిస్తారు తప్ప తమ గురించి తామెన్నడూ ప్రకటించుకోరు. నారాయణరెడ్డి గారు కూడా అదే విధముగా గ్రహించ లేకపోయిరి. జనవరి ఒకటవ తారీఖున నారాయణరెడ్డి గారు హైదరాబాదు తిరిగి వెళ్ళుటకు తాత అనుమతి కోరగా తాతగారు చిరునవ్వుతో చూచుచుండితే తప్ప ఎంతకూ అనుమతి నివ్వలేదు. తాతగారు ఎందుకిలాగ ప్రవర్తిస్తున్నారో నారాయణరెడ్డి గారికి అర్థము కాలేదు. ఎందుకనగా ఎప్పుడూ వారు తాతగారి అనుమతి పొందిన తరువాతే తిరుగు ప్రయాణమవుతారు. తాతగారు కూడా ఎప్పుడూ అభ్యంతరము తెలుపక చిరునవ్వుతో అనుమతి నిచ్చెదరు. ఈసారి మాత్రం తాతగారు మూడు, నాలుగు గంటలు కాలయాపన చేసి ఆ తరువాత అనుమతినిచ్చి ఆశీర్వదించిరి. అదే తన చివరి దర్శనమౌతుందని నారాయణరెడ్డి గారు కలలో కూడా ఊహించలేదు. రెండు మూడుసార్లు తాతను అడిగి తాతచే అనుమతిని ఇప్పించుకుని మరీ తిరిగి వచ్చేసారు.

ఇక మల్లేష్ విషయమునకు వస్తే తాతగారికి ఎంత ప్రీతిపాత్రుడో నిరంతరము నిశ్శబ్దముగా నిరాటంకముగా తాత సేవను ఏ విధముగా చేసుకున్నాడో మనము ఇంతకు మునుపే తెలుసుకున్నాము. అటువంటి అతనికి నూతన సంవత్సర ప్రారంభ వేళకు తాత సన్నిధిలో గడపవలెనని చిరకాల కోరిక. అయితే అనేక అవాంతరముల వలన ఆ కోరిక నెరవేరలేదు. కానీ 31-12-92న అతను ఎట్టి పరిస్థితులలోనైనా తాతను దర్శించి తీరవలసిందే నన్న పట్టుదలతో ఆటంకములన్నీ అధిగమించి 31-12-92 రాత్రి సుమారు 11 గంటల ప్రాంతములో కల్లూరు చేరి 12 గంటలకు తాతకు పుష్పాభిషేకమును కరువు తీరేలా చేసుకుని అన్ని సంవత్సరముల తన కోరిక నాటికి ఫలించినందుకు మైమరచిపోయి తాత పాదములను కన్నీటితో అభిషేకించాడు. ఆవిధముగా తాత ఆరోజు తనను ప్రత్యేకముగా దర్శించి పూజించు భాగ్యము ఇక ఎప్పటికీ లభించదు కావున అతనికి ఆ ఆఖరి సంవత్సరమునందు కలిగించి, అతని చిరకాల కోరికను నెరవేర్చి అతనిని

సంతోష పరచినారు. ఇక అప్పటి నుండి ప్రతి సంవత్సరము అతను క్రమము తప్పక ఆ సమయమునకు కల్లూరు చేరి తాతను పూజించుకుంటున్నాడు.

ఈ సంఘటనములన్నియు తాతగారు సమాధి చెందుటకు పదిహేను రోజులముందే తాతగారు అందించిన సూచనలు. కానీ ఏ ఒక్కరికి కూడా తాతగారి అవతార సమాప్తి గురించిన తలంపే మదిలో మెదలలేదు. ఇక తాత సమాధియైన రోజున కూడా స్పష్టముగా అనేకమంది దూర ప్రాంతముల భక్తులకు సందేశములిచ్చిరి. ఈ సంఘటలన్నియు తాతగారి మహాప్రస్థానమును గురించి తెలియబరచినవే. ఇప్పుడు మాత్రం భక్తులందరకూ ఈ సందేశములు అర్థమయ్యి వాటి గురించి వారు ఆందోళన చెందుతుండగనే తాతగారిని గురించిన వార్త అందరినీ శోకసముద్రములో ముంచి అందరూ పరుగు పరుగున కల్లూరు చేరిరి. అందులో కొన్ని సందేశములను ఇప్పుడు చూద్దాం.

హైదరాబాదులో నివసించే సత్యవాణి గారికి తాత సమాధికి అయిదారు రోజుల ముందు సాయిబాబా కలలో కనిపించి “ఎవ్వరూ నా మాట వినట్లేదు, నాకు బాగోలేదు, అందుకే నేను వెళ్ళిపోతాను” అనిరి. అదివిన్న సత్యవాణి గారు బాబాను ఎంతగా వెళ్ళవద్దని ప్రార్థయిపడినప్పటికీ బాబా అందుకు అంగీకరించలేదని కల వచ్చేసరికి ఆవిడ ఎవరికి ఏ ఆపద రానున్నదో అని భయపడిపోయింది. ఆ తరువాత ఆ కల తాత అవతార సమాప్తిని సూచించినదని తెలిసింది.

గుంటూరు ‘నాగసాయి’ మందిర కార్యనిర్వాహకులైన శివప్రసాద్ గారి ఇంట్లో ఈశాన్య మూలకు ఔయంబర వృక్షము (మేడిచెట్టు) ఉన్నది. ఒకసారి తాతగారు వారి ఇంటికి వచ్చినప్పుడు తాతగారిని ఆ వృక్షమును నరికేయవచ్చునా అని అడిగారు. అప్పుడు తాతగారు శివప్రసాదు గారి సతీమణితో “వద్దక్కా. అందులో దేముడున్నాడు, పూజచేసుకో, ఈ ఫలాలు తినండి, మంచి జరుగుతుంది” అని చెప్పారు. తాతగారు అంత పెద్దగా మాట్లాడగా వినడము అదే మొదటిసారి. అంత స్పష్టముగా తాత చెప్పేసరికి అప్పటినుండి ఇక ఎవరెన్ని విధములుగా చెప్పుతున్నా వారు మనసులో ఎటువంటి సందేహములూ ఉంచుకొనక ఆ వృక్ష రాజమును పూజించుచుండిరి. అయితే 15-1-1993న శివప్రసాదు గారి భార్య లక్ష్మీప్రసన్న

గారికి తెల్లవారుఝామున స్వప్నములో పదిమంది ఆజానుబాహువులైన మగవారు తెల్లని వస్త్రములు ధరించి వీరి ఇంటిలోని మేడిచెట్టును కూకటి వేళ్ళతో సహా పెరికించి వేస్తున్నట్లుగా చూసి కలలోనే భర్తను పిలిచి వారీ విధముగా చేస్తున్నారు. వాళ్ళను ఆపండి అని చెప్పగా ఆయన కూడా కలలోనే పైవాళ్ళ ఆర్డరు అయిపోయింది, మనం వద్దన్నా ఆగరు, మనమేమీ చేయలేము, జరగాల్సినది జరిగిపోయింది కాబట్టి దాని గురించి బాధపడవద్దు అని చెప్పారు. అప్పుడు లక్ష్మీ ప్రసన్నగారు అందులో దేముడున్నాడు, పూజచేసుకో అని తాతగారు చెప్పారు కదా, ఇలాగైతే ఎలా అంటూ గాబరాగా కళ్ళు తెరిచేసరికి నిద్ర నుండి మెలకువ వచ్చింది. అప్పుడు సమయం ఉదయం 4, 5 గంటలైనది. ఆ కలపై పొద్దున్నే అందరూ చర్చించుకొనిరి. దీని భావమేమై ఉంటుందా అని ఆలోచిస్తూ ఉండగానే వారికి తాతగారు తమ భౌతిక కాయమును వదిలిరను వార్త చేరినది. స్వయంగా దత్త స్వరూపుడైన తాత దత్త వృక్షమైన ఔదుంబరమును పూజించుకోమని చెప్పిన ఆ చెట్టే కూకటివేళ్ళతో సహా పెరికివేయబడినట్లు కల గాంచడమంటే దత్తుడు తన అవతార సమాప్తి గావించినట్లే కదా. అంత స్పష్టముగా తాతగారు వారికి స్వప్న సందేశమిచ్చిరి. అప్పుడు ప్రసన్నగారికి తాతగారు ఇకలేరు అన్న వార్త బాధ కలిగించినప్పటికీ తాతగారి దృష్టిలో ఎక్కడో అణుమాత్రంగా నైనా తానుండడము వలననే కదా తాత తనకా సందేశమునందించినది సంతోషము కలిగి మనస్సునందే తాత కు నమస్కరించుకొనిరి. ఈనాటికీ కూడా ఏదైనా బాధలతో, సమస్యలతో తాతగారిని ధ్యానిస్తే తప్పనిసరిగా తాత దర్శనం వారికి లభిస్తానే ఉంటుంది. కాబట్టి వారి దృష్టిలో తాత సమాధి చెందినట్లు కాదు, ఎప్పుడు పిలిస్తే అప్పుడు పలికే దైవము అనే ప్రత్యక్షానుభూతి.

అదేరోజు సాయంత్రము నారాయణరెడ్డిగారు తాను అప్పటివరకు వ్రాసిన తాతగారి జీవిత చరిత్రను తీసుకుని వరదరాజుల గారింటికి వెళ్ళి భాషాపరముగా కాక, భక్తిపరముగా ఆ చరిత్రను సారాంశం చేసి వారి అభిప్రాయమును తెలుపుమని చెప్తూ తాతగారి గురించి విశేషములు మాట్లాడుకుంటూ రాత్రి 8 గంటల వరకు గడిపిరి. సరిగ్గా అదే సమయమునకు అక్కడ తాతగారు సమాధి చెందుట అత్యంత ఆశ్చర్యకరమైన విషయము.

అదేవిధముగా బోయినపల్లి (హైదరాబాదు) వాస్తవ్యులైన శ్రీనివాస్ గారి భార్య జానకి గారికి కూడా తాతగారు స్వప్న సందేశమిచ్చిరి. అదేమిటనగా శ్రీమతి జానకి గారు పూజా ద్రవ్యముల పశుముతో పెద్ద గుడిలోనికి ప్రవేశించగనే గర్భగుడి ద్వారములు మూసివేయబడినవి. అప్పుడామె అయ్యో ఇంతదూరము దైవ దర్శనము కొరకు వస్తే కాకుండగానే మరలి ఎలా వెళ్ళగలను అనుకుంటూ పూజారిని సమీపించి ఒక్కసారి తలుపులు తీస్తే దైవదర్శనం చేసుకుని వెళ్ళిపోతానని ఎంతగా ప్రాధేయపడినప్పటికీ పూజారి సమయము అయిపోయినది కాబట్టే తలుపులు మూసివేసాము, ఇక తెరవబడవు అని చెప్పి మరలి వెళ్ళిపోయిరి. అసశకునములా ఉన్న ఈ స్వప్న సారాంశము ఏమై ఉంటుందా అని కలత చెందుతుండగానే వారికి తాతగారు సమాధి చెందిన వార్త తెలిసింది.

1993వ సం. అయ్యప్ప దీక్షలోనున్న పద్మనాభము శబరిమలై బయలుదేరుటకు ముందు తాత వద్దకు వచ్చి ప్రయాణము సుఖముగా జరిగి ఎటువంటి ఇబ్బందులకూ గురికాకుండా క్షేమముగా ఇంటికి చేర్చుమని తాతను వేడుకోగా తాతగారు వెంటనే 'రెడ్డోళ్ళ బండి వెళ్ళిపోతోంది' అని అనిరి. అప్పుడు వీరు తాము వెళ్ళవలసిన రైలు గురించి తాతగారు చెబుతున్నారనుకొని త్వరత్వరగా వెళ్ళిపోయి యాత్రను ముగించుకొని తిరిగి వచ్చేసరికి తాతగారు సమాధి చెందిరను భయంకరవార్త వారికై ఎదురుచూచుచున్నది. అప్పుడుగానీ పద్మనాభంకు తాతగారు 'రెడ్డోళ్ళ బండి వెళ్ళిపోతుంది' అని స్పష్టముగా తన అవతార సమాప్తి గురించి తెలియజేసినప్పటికీనీ మూర్ఖుడిలా తాను గ్రహించుకోలేక వెళ్ళడం వలన తాతగారి కడసారి దర్శనమునకు నోచుకోలేకపోతినని ఎంతగానో పశ్చాత్తాపపడి తాత సమాధికి ప్రదక్షిణ నమస్కారములు గావించిరి.

సాయిబాబాగారు శబరిమలైలో దర్శనము గావించుకుని దీక్షా విరమణ చేసి తిరిగి వస్తుండగా మామూలుగా అందరూ వెళ్ళేదారి కాక దగ్గరిదారిలో వెళ్ళే తొందరగా ఆ ప్రాంతము దాటి దారిలోని మరిన్ని పుణ్యక్షేత్రములు దర్శించుకోవడానికి అవకాశం ఉంటుందని చెప్పిన డ్రైవరు కారును ఆ దారిగుండా నడిపించాడు. ఆ ప్రాంతమంతా పెద్దపెద్ద లోయలతో కూడుకుని ఉంది. సంక్రాంతి మరునాడు కనుమునాడు వీరు

తిరుగు ప్రయాణములో ఉండగా రాత్రి సుమారు 7 గంటల ప్రాంతములో హఠాత్తుగా కారు ఆగిపోయింది. డ్రైవర్ ఎంతగా ప్రయత్నించి నప్పటికీ కారు బయలుదేరక పోవుటచే దగ్గరలో ఏమైనా కారు బాగుచేసే దుకాణాలు ఉన్నాయేమో చూసాస్తానని కారుకి గేరువేసి వెళ్ళిపోయాడు. డ్రైవరు వెళ్ళిన తరువాత కారు వెనక్కి వెళ్ళిపోవడం ప్రారంభించింది. కారులో సాయి బాబాగారితో సహా ఉన్న నలుగురూ ఏమీ చేయాలో కూడా తెలియని అయోమయ స్థితిలో అసలు కారు దిగాలన్న ఆలోచన కూడా మనసుకు రానంత ఆందోళనకు గురైరి. వెనుక చూస్తే పెద్ద పెద్ద లోయలు కారుచూస్తే రోడ్డుమీద వేగంగా వెనుకకు వెళ్ళిపోతోంది. దిక్కుతోచని స్థితిలో వారందరూ భగవంతుని కాపాడమని అడిగే ఆలోచన కూడా రానటువంటి స్థితికి చేరుకుని అవే తమకు ఆఖరు క్షణాలని వారికర్థమైపోయి ప్రాణాలు అరచేతులలో పెట్టుకుని కూర్చుండి పోయారు. అప్పుడే వెనుకగా వస్తున్న జీపులోని వారు కారు వెనుకకు లోయవైపుగా వెళ్తుండడము గమనించి జీపును ఆపివేసి అందరూ పరుగుపరుగున కారును చేరి బలమంతా ఉపయోగించి కారును ఆపగలిగిరి. కనురెప్ప పాటులో ఘోర ప్రమాదము తప్పిపోయింది. కారు అప్పటికే లోయ అంచును తాకింది. ఆ సమయానికి వారు రాకపోయినట్లైతే తామందరమూ మృత్యువాత పడి ఉండే వాళ్ళమన్న నిజము గ్రహించి ఆ జీపువారికి కృతజ్ఞతలు తెలుపుతుండగా డ్రైవరు రావడమూ, అందరూ ఇంత ప్రమాదానికి కారకుడైన అతనిని బాగా తిట్టి పక్కనే ఉన్న కార్లు బాగుచేసే దుకాణం చూపించి జీపువారు వెళ్ళిపోయిరి. అయితే ఎవ్వరెన్ని రకములుగా ప్రయత్నించినా కారు మాత్రం కదలలేదు.

అప్పుడు చుట్టుపక్కల రెండుమూడు దుకాణముల వారు కూడా వచ్చి పరీక్షించి ఇంజను పాడైపోయిందనీ, దానిని ఇప్పి చూస్తే కానీ సంగతి తెలియదనీ చెప్పి ఇంజను ఊడదీసారు. కారు బాగుచేయడంలో అది చాలా పెద్ద పని. అయినప్పటికీ చేసేదేమీ లేక అందరూ వేచియుండిరి. మర్నాడు పొద్దున్న సుమారు 8 గంటల ప్రాంతంలో హఠాత్తుగా ఆ కారు బాగుచేయుచున్న అతనికి కారులో చిన్న నట్టు ఊడిపోయి ఉండడం కనిపించింది. దానిని సరిచేసేసరికి కారు మామూలుగా బయలుదేరింది. ఇంక బాగు కాదేమో అనుకున్న కారుకి అసలు ఏ సమస్యలేదు కేవలము ఒక

చిన్ననట్టు ఊడిపోవడమే కారణమనీ దానిని గ్రహించలేక 10,11 గంటలు తామందరూ అనవసరముగా అక్కడ ఆగిపోవలసి రావడం చూస్తే అప్పుడు సాయిబాబాగారికి మనస్సులో తాతగారు మెదలి ఇదంతా తాత నడిపించిన లీల అని అర్థమయ్యింది. అప్పుడు ఆయనకు తాతే జీపులో వచ్చిన వాళ్ళ రూపములో తమను ఈ ప్రమాదము నుంచి కాపాడారని ఇప్పుడు కూడా ఏదో ఘోరము జరిగే ఉంటుందనీ అందుకనే కారణము లేకుండా తాము ఆ రోడ్డుమీద నిలబడవలసిన అవసరము రాదనీ గ్రహించి వెంటనే ఇక ఏ పుణ్యక్షేత్రములకూ వెళ్ళకుండా ఎవరికి ఏ ఆపద సంభవించిందోనన్న ఆత్మతతో ఇంటికి చేరుకుని వస్తూనే భార్యను అందరూ క్షేమమేనా అని అడుగగా భోరున విలపిస్తూ ఆ భార్య తాత సమాధి చెందిన వార్త టీ.విలో చూసి తెలుసుకున్నామనీ, ఎప్పుడెప్పుడు భర్తవస్తే వెంటనే కల్లారు చేరాలనే ఆత్మతతో ఉన్నానని తెలిపింది.

పిడుగులాంటి ఈ వార్త విన్న సాయిబాబాగారు నిశ్చేష్టులైపోయిరి. ఎవరికైనా బంధువులకు ఏదో ఆపద వచ్చి ఉండవచ్చుననుకున్నాడు. కానీ తమ భగవంతుడు తమను వదిలివెళ్ళారన్న చేదునిజాన్ని జీర్ణించుకోలేకపోయారు. అంతేకాక తాను సమాధి చెందే సమయములో కూడా వీరిని రక్షించడమే కాక, ఆ సమయమంతా వీరి ప్రయాణమును ఆపుచేసి వీరు ఇతర పుణ్యక్షేత్రాలను కాక నేరుగా ఇంటికి తిరిగివచ్చు ఏర్పాటు చేయుట చూసి తాత తమపై కురిపించిన ప్రేమామృతమునకు కుటుంబమంతా పరుగుపరుగున కల్లారుచేరి అప్పటికే సమాధికావింప బడిన తాతకు కన్నీళ్ళతో నమస్కరించిరి.

తాత ఆజ్ఞపై కల్లారు వదిలి హైదరాబాదు చేరిన సతీష్ కు ఏదో కోల్పోయినట్లుగా ఉండేది. అలా కాలం గడుస్తుండగా దత్తజయంతి నాటి రాత్రి కలలో తాతగారు ఇతని మెడలో రుద్రాక్షమాల వేసి ఆశీర్వాదించినట్లు కలవచ్చింది. ఇది జరిగిన రెండు మూడు రోజులకే మరో స్వప్నం వచ్చి అందులో తాతగారు అస్పష్టతగా నున్నట్లు, తమని వదిలి వెళ్ళిపోతున్నట్లుగా ఇతనికి ఒక దృశ్యం కలలో కనిపించింది. ఆ కలకు కలవరపడిన సతీష్ ఎలాగైనా కల్లారు వెళ్లాలనుకుంటే బాబ్రి మసీదు గొడవలతో హైదరాబాదు ప్రాంతమంతా కల్లోలముగా ఉండడము వలన దిక్కు తోచని ఇతను

కలవరపాటుతో కనిపించిన వారినందరినీ తాతగారి గురించి అడగడమే కాక కర్నూలుకు ఫోనుచేసి ఒక్కసారి తాతను గురించిన వివరములు కనుక్కుని తెలపమనగా వారు తాత క్షేమమును వార్తను చెప్పడంతో తనకు వచ్చిన కల మామూలు కలేనని దానికి ఏ ప్రాధాన్యతా లేదనీ ఇతను అనుకున్నాడు. అయితే మనసులో మాత్రము కొంత వెరపు, జంకు అతనికి ఉంటూనే ఉన్నాయి. ఆవిధముగా తన సమాధికి రెండు నెలల ముందే ఇతనిని దూరం పంపించిన తాత ఒక నెల ముందే తాను సమాధి చెందునను సంగతిని అతనికి తెలియజేసిరి.

1993 సంక్రాంతి రోజున ఎవరో షిరిడీ వెళ్ళాలనుకుని టికెట్టుకొని కూడా వెళ్ళక ఆ టికెట్టు శైలజకిచ్చగా అనుకోకుండా ఆమె షిరిడీ ప్రయాణమైంది. అయితే ఆమె బస్సులో కూర్చున్నది మొదలు ఆమెకు ఒకవేళ తన తల్లికి ఏమైనా జరిగితే తానెలా తట్టుకోగలను, అసలు ఆ తరువాత తనెలా బ్రతకాలి వంటి ఆలోచనలు మనసుకు రాగానే భరింపరాని దుఃఖముతో కళ్ళనీళ్ళు ధారాపాతముగా కారసాగాయి. ఈవిధముగా ఎడతెరిపి లేకుండా రెండు గంటల పాటు ఈ ఆలోచనలే మనసును ఉక్కిరి బిక్కిరి చేసాయి. ఆ తరువాత ఆమె పవిత్రమైన షిరిడీ వెళుతూ ఇటువంటి చెడు ఆలోచనలు మనసునకు రానీయకూడదు అని అనుకుంటున్నప్పటికీ అదే భావన కొనసాగుతోంది. అప్పుడు ఇంక ఏమి చేయాలో తెలియక ఆ ఆలోచనల నుండి బయట పడాలంటే తాతగారి ప్రథమ దర్శనం నుంచి వరుసగా తాతతో పొందిన అనుభూతులనన్నింటినీ తలచుకుంటూ ఉండడమే సరియైన మార్గమని భావించి అవన్నీ నెమరువేసుకుంటూ అంతకుముందు కలిగిన ఆలోచనలను, దుఃఖమును దూరం చేసుకుంది. ఆరకంగా ఆ రోజంతా తాత ఆలోచనలలో గడిపి కనుమనాడు ఉదయము నాలుగు గంటలకల్లా షిరిడీ చేరుకొని తనకు పరిచయస్థులైన అశోక్ మహల్నాపతి ఇంటికి అంత ఉదయమే వెళ్ళి వారికి నిద్రాభంగము కలిగించడము ఇష్టములేక గురుస్థానము బయట కూర్చుని తన వద్దనున్న “డివోటీస్ ఎక్స్ పీరియన్స్ ఆఫ్ శ్రీ సాయిబాబా” (Devotees Experiences of Sri Sai Baba) పుస్తకమును తెరిచేసరికి ‘బాబా సమాధి చెందినప్పటికీ వారు మరణించినట్లు కాదనీ అశాశ్వతమైన వారి దేహము కనులముందు నుండి కనుమరుగైనప్పటికీ

శాశ్వతమైన వారి అనంతశక్తి మనలను సదా కాపాడుతూనే ఉంటుంది’ అన్న భాగము వచ్చి అది చదివిన తరువాత ఇంకేమి చదవాలని అనిపించక ఆ గురుస్థానమునకు కొంతసేపు ప్రదక్షిణములు చేసింది. ఇంతలో గురుస్థాన్ పూజారి వచ్చి బాబా విగ్రహమునకు అభిషేక పూజలు, అలంకరణ ముగించి వెళ్ళిపోయెను. అప్పుడమె గురుస్థానములో అడుగు పెడుతుండగా పూజారి బాబా తలపై అప్పుడే అలంకారముగా ఉంచిన పెద్ద గులాబి పువ్వు జారి కింద పడింది. అది చూసిన ఆమె ఆ పూవు బాబా తనకు ఇచ్చిన ప్రసాదముగా భావించి ఆ పూవును తీసుకొనుటకు విగ్రహము వద్దకు వెళ్ళింది. (1995 ప్రాంతము వరకు భక్తులను విగ్రహము, వేపచెట్టు శివలింగమునకు నమస్కరించుటకు అనుమతించెడివారు. కానీ రాను రాను పెరిగిన రద్దీ కారణంగా తరువాతి కాలములో దూరము నుండియే నమస్కరించుకొనుటకు అనుమతనిస్తున్నారు) అయితే దగ్గరకు వెళ్ళి చూసేసరికి బాబా కన్నులలో నీరు నిండి ఉన్నది. అది చూసిన ఆమె ఆశ్చర్యమునకు అంతులేదు. ఎందుకనగా షిరిడీ వంటి మహా సంస్థానములో అప్పుడే అభిషేకము గావించిన పూజారి బాబా విగ్రహమును సరిగా తుడవకుండగనే అలంకరణ గావించి వెళ్ళిపోయాడని భావించి చేతిలో ఏమీ లేకపోవుటచే తన చీర కొంగుతో బాబా కళ్ళలోని నీటిని తుడిచి బయటకు వెళ్ళిపోయింది. ఆ తరువాత స్నానాదులు ముగించుకుని ద్వారకామాయికి వెళ్ళగా అక్కడ గూళ్ళలో ముందురోజు వెలిగించిన ప్రమిదలు కనిపించగా, ఈ గూళ్ళలోనే కదా బాబా నీళ్ళతో దీపములు వెలిగించినదని జ్ఞప్తికి తెచ్చుకుని ఆ ప్రమిదలను ఒక గుర్తుగా తనతో తెచ్చుకొనుటకు నిశ్చయించుకుని, ఆ ప్రమిదలనన్నింటినీ తీసుకున్నది. ఆ తరువాత లెండీబాగుకు రాగా అక్కడ క్రిందటి సంవత్సరమే తాతగారితో కలిసి సలిపిన షిరిడీ యాత్ర, వారి సమక్షములో జరిపిన భజన లన్నియూ హృదయ ఫలకమున కనిపించుచుండగా తాత తిరిగిన ప్రాంతములన్నీ కలయతిరిగి మదినిండా తాతను నింపుకుని అది షిరిడీ యాత్రలా కాక కల్లూరు యాత్రలా ఉందనీ, తాతను తాను సంపూర్ణముగా దర్శించుకొనగలుగుతున్నానని సంతోషించి అదేరోజు సాయంత్రము హైదరాబాదు తిరిగి ప్రయాణమైనది.

తెల్లవారి హైదరాబాదు చేరగానే పిడుగులాంటి ఈ వార్త తెలిసి అక్కడ గురుస్థానములో బాబా కళ్ళలో నున్నవి అభిషేకపు నీరు కాదనీ, అది కన్నీరని గ్రహించింది. అవధూతలకు మరణము లేనప్పటికీ తాతగారి సమాధి విషయమై బాబా ఆవిధముగా ఆమెకు ముందుగానే సూచించుట జరిగినదని తెలుసుకున్నది. అంతేకాక బస్సులో ప్రయాణించునప్పుడు తన తల్లికేమైనా జరిగితే అన్న దుఃఖము కలుగుట వెనుక గల కారణమూ అర్థమయ్యింది. ఎందుకంటే ముందునుండి ఆమె తాతగారిని తల్లిగానే భావించేది. అయితే ఈ పరిస్థితిని ఎదుర్కొనుటకు కావలసిన ధైర్యము బాబా పుస్తకములో 'బాబా శక్తి అనంత శక్తిలా మనము నిత్యం కాపాడుతూ ఉంటుంది' అనే సంగతి ద్వారా కలిగినది. ఈవిధముగా తాతగారు ముందుగా సూచించుటయే కాక ధైర్యమును కూడా ఇచ్చి అప్పుడు కల్లూరుకు రప్పించుకొనిరి.

అతి తక్కువ సమయములో అత్యంత ప్రేమాదరములు కురిపించి, అలరించిన తాతగారు ఇకలేరు అన్న వార్త అందరకూ పిడుగు పాటులా తగిలింది. 15-1-1993 కనుమనాడు రాత్రి గం. 7-45 నిముషములకు అష్టమీ నక్షత్రము, శుక్రవారము నాడు అవతారమును చాలించిరను వార్త తెలియగానే కల్లూరు గ్రామము మొత్తం నిముషముల మీద తాతగారి ఆశ్రమము చేరింది. అవధూత, దత్త స్వరూపుడు వంటి పెద్ద పెద్ద పదములు వారికి తెలియనప్పటికీ, తాత అంటే తమ కుటుంబ యోగ క్షేమములు కోరే పెద్ద దిక్కు అనీ, తమకేవిధమైన కష్టము కలిగినా రక్షించుటకు తాత ఉన్నాడని మాత్రమే వారికి తెలుసు. అటువంటి తాత ఇక లేడు, రాడు అన్న కఠోర సత్యమును జీర్ణించుకోలేక స్త్రీలు, పురుషులు, బాలలు మొత్తం అందరూ వయోభేదము లేకుండా ఒక్కసారిగా తాతను గాంచి గొల్లుమనిరి. కల్లూరు గ్రామము మొత్తము కుటుంబ పెద్దను కోల్పోయిన అనాధయైనట్లు తల్లడిల్లినది. వయసులో చిన్నవాడైనప్పటికీ చంద్రారెడ్డి ఈ బాధను దిగమింగి ధనారెడ్డి గారి సహాయ సహకారములతో ఈ వార్తను కర్నూలు పట్టణము మరియు ఆంధ్రప్రదేశ్ లోని ఇతర ప్రాంతముల వారికి ఫోను ద్వారానో, టెలిగ్రాముల ద్వారానో తెలియజేసిరి. ఆవిధముగా ఈ వార్తను అందుకున్న భక్తులందరూ తీవ్ర ఆవేదనతో

ఒంగోలు, నెల్లూరు, విజయవాడ, గుంటూరు, హైదరాబాదు వంటి నగరముల నుండి హుటాహుటిన కర్నూలుకు బయలుదేరిరి. ఆ రకముగా కనీవినీ ఎరుగని రీతిలో భక్తజన సందోహము భోరున విలపించుతూ ఎవరికి వారే తాతతో తమకు గల అనుబంధములను, తాత తమను ఏ విధముగా ఆదరించిరో ఆ విషయములన్నింటినీ తలచుకొని తలచుకొని కుమిలిపోసాగిరి. ఎవ్వరూ ఊహించని రీతిలో అనూహ్యముగా జరిగిన ఈ సంఘటన అందరనూ దుఃఖసాగరములో ముంచివేసినది. అవధూతలకు మరణం లేదు, వారి శక్తి అనంత శక్తిగా నిలచి సదా తమను కాపాడుతూనే ఉంటుందన్న విషయము తెలిసినప్పటికీ తాతగారి దివ్య మంగళ రూపము కనుమరుగైపోతోందన్న బాధ అందరినీ దహించివేయసాగింది. ఎక్కడైనా ఒక మరణం సంభవిస్తే దుఃఖంలో ఉన్న వారిని ఓదార్చుటకు అందరూ ఉంటారు కానీ ఇక్కడ ఎవరికి వారే శోక సముద్రములో మునిగిపోయి, ఓదార్చే దిక్కులేక తల్లడిల్లిపోయిరి. వేలాదిగా తరలివచ్చిన భక్త జన సందోహము తాతగారి కడసారి దర్శనమునకై తహతహ లాడిరి. తాతగారి కడసారి దర్శనము అందరకూ లభించవలెనన్నచో టీ.వీ. వార్తలే ప్రధాన ప్రచార సాధనమని తలచిన హైదరాబాదు వాస్తవ్యులైన కృష్ణమూర్తిగారు టీ.వి. వారిని సంప్రదించగా వారు తాతగారు మీకు అవధూత అని తెలిసినంత మాత్రమున దానికి తగిన ఆధారము లేనిదే తామీ వార్తను చెప్పలేమని తెలుపగా కృష్ణమూర్తిగారు వారిని అనేక విధముల ఒప్పించి రాష్ట్ర వ్యాప్తముగా వేలాది భక్తులకు ఈ వార్త తెలియునట్లు చేయుటయే కాక, కర్నూలు చుట్టుపక్కల గ్రామముల నుండి ఈ వార్తను విని వందలాదిగా భక్తులు పరుగు పరుగున కల్లూరు చేరి కన్నులారా కడసారిగా తాతను దర్శించు భాగ్యము కలిగించుట ద్వారా భక్తులకు కృష్ణమూర్తిగారు తిరుగులేని సేవలందించిరి.

మరుసటిరోజు అనగా 16-1-93 తేదీ సాయంత్రము వరకు భక్తులు తాతగారి ఆఖరి దర్శనమునకై వెల్లువలా తరలి వచ్చి కన్నీటితో వారిని దర్శించుకొని పక్కకు జరుగుచుండిరి. ఇక సాయంత్రం మూడు గంటల ప్రాంతములో తాతగారి అంతిమ యాత్ర ఆరంభమయెను. కర్నూలు వాసులైన సతీష్ వాళ్ళ డి.సి.యం.ను అందమైన పూలరథము వలె అలంకరించి అందులో తాతగారి భౌతిక కాయమును ఉంచిరి.

తాతగారు యోగనిద్రలో ఉన్నట్లే కాంతులీనుతున్నారు. భక్తులందరూ విరివిగా పూలమాలలు తెచ్చి తాతగారిని ఆ పూలతో కప్పుచుండిరి. ఆవిధముగా అంతిమ యాత్రలో ముందుగా వివిధ రకముల వాయిద్యములు మ్రోగుచుండగా, వెనుకగా భజన బృందములు తాత నామ సంకీర్తనములు చేయుచు జయ జయ ధ్యానములు చేయుచుండిరి. “అవధూత శ్రీ రామిరెడ్డి తాత మహారాజ్ కీ జై” అన్న నినాదములతో దిక్కులు పిక్కటిల్లుచుండగా భారమైన హృదయములతో ఊరేగింపు కదలుచుండెను. దూర ప్రాంతముల నుండి తాత దర్శనమునకై వచ్చుచున్న భక్తులెందరో దారిలోనే తాత ఊరేగింపులో పాలు పంచుకొనిరి. ఆవిధముగా సాగుచున్న అంతిమయాత్ర కర్నూలు పట్టణ వీధుల గుండా ప్రయాణించి తిరిగి కల్లూరు ప్రవేశించెను. అప్పటికి రాత్రి 7 గంటలు అయినది. తాతగారి కడసారి దర్శనమునకై భక్తజన సందోహము పోటీపడుచుండగా అత్యంత కష్టముమీద తాతగారిని మందిరములోనికి తీసుకురాగలిగిరి.

తాతగారిని ఎక్కడ సమాధి చేయవలెనను అంశముపై కొంతసేపు చర్చ జరిగినప్పటికీ తాత తన ఇంటిని తానే సమాధి మందిరముగా మలచుకొని అది పూర్తయిన 37 రోజులకే సమాధి చెందిరి కాబట్టి తాతను తాత ఇంటియందే సమాధి చేయుట సమంజసముగా ఉండునని అందరూ ఏకాభిప్రాయమునకు వచ్చి అంతిమయాత్ర ముగించి వచ్చుసరికి తాతగారి మందిరము నందు సమాధి చేయుటకై కావలసిన ఏర్పాట్లన్నియూ ధనారెడ్డి గారి ఆధ్వర్యములో చురుకుగా సాగినవి. ఇక తాతగారిని ఏవిధముగా సమాధి చేయవలెనను విషయము కూడా చర్చనీయాంశమైనది. ఎందుకనగా తాతగారిని కూడా సాయిబాబా వలె పడుకోబెట్టి సమాధి చేయవలెనని కొందరూ, అలా కాకుండా ఆ ప్రాంతములో గల ఆచారము ననుసరించి ఇటువంటి మహనీయులను కూర్చుండబెట్టి సమాధి చేయవలెనని కొందరూ సూచించగా కొంతసేపటి వరకూ ఎటూ తేల్చుకోలేని పరిస్థితి ఏర్పడింది. చివరకు తాతగారిని కూర్చుండబెట్టి సమాధి చేయుటకే నిర్ణయించిరి. అనుకున్న విధముగనే అంతిమ యాత్ర పూర్తయిన తరువాత తాతగారికి మంగళ స్నానములు చేయుటకు ఏర్పాట్లు ప్రారంభించుచుండగా గద్వాలకు చెందిన వెంకటేశ్వరమ్మ

గారికి తాతగారి పట్ల అత్యంత భక్తి ప్రపత్తులు కలవని ఇంతకు ముందే తెలుసుకున్నాము కదా. ఆవిడ హఠాత్తుగా తాతగారి శరీరమునకు చెమట పడుతున్నదనీ ప్రాణములతో ఉన్న తాతగారిని జీవ సమాధి చేస్తున్నారనీ పెద్దగా దుఃఖిస్తూ బాధపడుట ప్రారంభించిరి. అయితే ఆమెకు తనపై గల ప్రేమాభిమానములు తెలిసిన తాతగారు తనకు మరణము లేదను విషయమును తెలుపుటకు ఆ విధముగా ఆమెకు అనుభూతిని కలిగించిరి. అటు పిమ్మట తాతగారికి యథావిధిగా మంగళ స్నానములు చేయించి, ఆ వస్త్రమును తీసి దిగింబరముగా సమాధియందు కూర్చుండబెట్టిరి. అక్కడనే ఉన్న ఒంగోలుకు చెందిన సుబ్బలక్ష్మిగారు ఆ వస్త్రమును తీసుకుని అది తాతగారు తనకిచ్చిన ఆఖరి ప్రసాదముగా భావించి దానిని భద్రపరచుకొనిరి. సమాధియందు కూర్చుండ బెట్టిన తరువాత ఢిల్లీ వాస్తవ్యులైన కాడేగారు తీసుకువచ్చిన శాలువాతో తాత శరీరమును కప్పిరి. ఆ విధముగా అందించిన శాలువ చిరస్థాయిగా తాతగారి శరీరముపై మిగిలిపోయినది. తాతగారు కన్నులు మూసుకుని కూర్చునియున్న ఆ దృశ్యము తాతగారు యోగ సమాధియందు కూర్చున్నట్లుగనే యున్నది. ఇక ఇప్పుడు అసలు సమస్య ప్రారంభమాయెను.

భక్తులందరినీ ఎల్లప్పుడూ ఆస్వాదముగా పలుకరించుచూ, వారికి వచ్చిన కష్టములను రూపుమాపుతూ, అందరి కర్మలనూ తాననుభవించుతూ ఎన్నెన్నో ప్రసాదములను, ఆశీర్వాదములను తాత చేతుల మీదుగా అందుకున్న వారందరూ ఇప్పుడు తమ చేతులతో తాతగారిని ఏ విధముగా కప్పగలము అని హృదయ విదారకముగా విలపించుచుండిరి. చేతులారా తాతను సమాధి చేయవలసి వచ్చిన తమ దురదృష్టమును తలచుకొని దుఃఖించుచుండగా అప్పటివరకు ఎవరికి వారుగా బాధపడిన భక్తులందరూ ఒక్కసారిగా పెద్ద పెట్టున రోదించడంతో అక్కడ పరిస్థితి పూర్తిగా అదుపు తప్పినది. ఒక్కసారి తాతగారి మందిరములోనికి ప్రవేశించు వారు తిరిగి బయటకు వెళ్ళకపోవడముతో వేలాదిగా బయట వేచియున్న భక్తులకు ఒక్కసారిగా లోపలనుండి రోదనలు తారాస్థాయి నందుకోగా జరిగినదేమిటో అర్థము కాక వారూ బిగ్గరగా విలపించసాగిరి. ఈ విధముగా భక్తుల రోదనలతో ఆ ప్రాంతమంతా దద్దరిల్లుచుండుట గాంచిన థోన్ నుండి వచ్చిన భక్త బృందము,

కర్నూలు రామ్మోహన్, మల్లేష్ నెల్లూరు జయచంద్రారెడ్డి ఇక ఆలసించిన పరిస్థితి పూర్తిగా విషమించుట ఖాయమని గ్రహించి మనసును దిటవు చేసుకొని సమాధి లోపలకు దిగి కార్యక్రమమును ప్రారంభించిరి. ఆవిధముగా ఆ కార్యక్రమము ప్రారంభమైనాక ఇక భక్తులందరూ ఎడతెరిపి లేకుండా ముందుకు వచ్చి ఆ కార్యక్రమములో భాగం పంచుకొనిరి. షిరిడీ ద్వారకామాయి నుండి ప్రమిదలను తెచ్చిన శైలజ సాయి సచ్చరిత్రలో బాబా గురుస్థానములో ఒకసారి తప్పి చూడగా అక్కడ నాలుగు ప్రమిదలు వెలుగుతూ కనిపించుట, బాబా స్వయముగా అది తన గురుస్థానమని దానిని మట్టితో కప్పివేయమని చెప్పిన సంగతి మదిలో మెదలగా తాతగారు కూడా అందరకూ గురువుగారు కాబట్టి వారి సమాధి యందు కూడా దీపములుంచుటకే సాయిబాబా తనకు షిరిడీలో ప్రేరణ కలిగించి దీపములు పంపించెనని తలచి నాలుగు దీపములు వెలిగించి నాలుగుదిక్కులా ఈ దీపముల నుంచిరి. అటు పిమ్మట కార్యక్రమమంతా చకచకా సాగిపోయినది. తాతగారి దేహము మొత్తము క్రమక్రమముగా కనుమరుగౌతూ చివరకు ముఖము, కళ్ళు ఇలా ఒక్కొక్కటిగా మూసివేయ బడుతుండగా ఆ దివ్యమంగళ రూపమును ఇక ఎన్నటికీ చూడలేమన్న దుఃఖము మరొక్కసారి ఉప్పొంగింది. ఇక తల మాత్రము కప్పబడ వలసి ఉండగా అప్పుడు షిరిడీ గురుస్థానము నుండి సాయిబాబా స్వయంగా పంపించిన గులాబీపూవును ఆఖరుగా శైలజ తాత శిరస్సుపై అలంకరించడముతో తాతగారిని సమాధిచేయు కార్యక్రమము ముగిసినది. అప్పటికి రాత్రి తొమ్మిది గంటలు దాటినది. ఇక ఒక్కొక్కరుగా తాతగారి సమాధిని దర్శించుకొని పుష్పగుచ్ఛములచే సమాధిని అలంకరించుచూ ముందుకు సాగుచుండిరి. ఆ విధముగా భక్తులందరూ ఆ రాత్రంతయూ సమాధిని దర్శించుకొని భారమైన హృదయములతో వెనుదిరుగుచుండిరి. మరుసటి ఉదయముననే భక్తులు తాతగారికి యథావిధిగా హారతులు పాడి పూజలు గావించిరి. ఆవిధముగా ముందురోజు వరకు తాతను ప్రత్యక్షముగా దర్శించి పూజించుకున్న భక్తులందరూ ఒక్కరోజు తేడాతో తాతగారి సమాధిని పూజించ వలసి వచ్చినదని దుఃఖించిరి. ఇక ఆరోజు నుండి సమాధి మందిరములో నిత్యపూజలు, హారతులూ క్రమపద్ధతిలో కొనసాగుచున్నవి.

అవధూతలకు మరణమే ఉండదు కావున వారికి మానవులకు జరుగు కర్మకాండలతో పనిలేదు. అయితే తాతగారు తాను సమాధి చెందిన తొమ్మిదవ నాడు చిన్న చమత్కారము చూపించిరి. వృత్తిరీత్యా తపాలశాఖలో పనిచేయుచున్న శైలజకు తాతగారు సమాధి చెందిన తొమ్మిదవ నాడు ఆఫీసులో పనిచేయుచున్న సమయములో ఉత్తరముల మధ్యనుండి ఒక అందమైన పెద్ద ఎర్ర గులాబీచేతులలోనికి వచ్చింది. ఆ గులాబీ అచ్చు తాతగారి సమాధినాడు గురుస్థానములో బాబా తలపై నుండి పడగా తీసుకుని వచ్చి తాతగారి తలపై నుంచిన పూవు మాదిరిగానే ఉన్నది. తన పది సంవత్సరముల సర్వీసులో ఎన్నడూ ఈ విధముగా జరగనందున ఆమెకు సంతోషమూ, దుఃఖమూ సమపాళ్ళలో కలిగినవి. ఎందుకంటే చిన్నతనము నుండి గురుచరిత్రను పారాయణము చేయుచున్న ఆమెకు శ్రీ నృసింహ సరస్వతి స్వామి తాను శ్రీశైలములోని పాతాళగంగలో అంతర్ధానమయిన తరువాత తన నలుగురు ముఖ్య శిష్యులకు నాలుగు పుష్పములను నదిలోనుండి పంపించినట్లు గురుచరిత్రము నందున్నది. అదేవిధముగా ఇప్పుడీ సంఘటనను గమనిస్తే అది తాతగారు ఆమెకు పంపిన ప్రసాదముగా భావించి కన్నీళ్ళతో ఆ గులాబీ పూవును భద్రపరచుకున్నది. అయితే మనసులో మాత్రం తాత తనపై నిజముగానే ఇంతటి కృపను కురిపించినారా, తాను తాతగారి ప్రేమకు నిజముగానే నోచుకున్నానా అయితే ఈ విషయము నిర్ధారణ కావాలంటే తనకొక నిదర్శనము కనిపించిన ఈ పూవు రావడము యాదృచ్ఛికము కాదనీ అది తాతగారు తనకు పంపిన ప్రసాదమని తెలుసుకోగలుగుతాననీ మనసులో భావించగనే తాతగారు అందుకు తగిన నిదర్శనము చూపించిరి. ఇక అప్పుడామె అంతులేని ఆనందముతో ఆ పూవును భద్రపరచుకున్నది. ఆవిధముగా తాతగారు తాను నిర్దేశించినట్లుగానే జీవనం గడుపుతున్న ఆమెకు తన ఆశీస్సులను ఆవిధముగా అందచేసి ఆమెకు అంతులేని మనోశక్తిని కలిగించిరి.

అవధూతలు సమాధి చెందినప్పటికీ వారి శక్తి అనంత శక్తిలా నిలచి మనను కాపాడుతుందని మనకందరకూ తెలుసు. అయితే అందరకూ ఆ నమ్మకము స్థిరపడి తాత ఉన్నారను నిదర్శనము కలుగుటకు ఇప్పుడొక సంగతిని

తెలుసుకుందాము. మనము ఇంతకుమునుపే తాతగారి ప్రథమ దర్శనమునకై వస్తున్న గోపీనాథ్ కుటుంబమును ఊబి నుండి బయటకు రప్పించి తాతగారు కాపాడారని తెలుసుకున్నాము. అదే గోపీనాథ్ కుటుంబము తాతగారి సమాధి కార్యక్రమములో పాల్గొని అది పూర్తయిన తరువాత శ్రీమతి విజయలక్ష్మి గారి కారులో తాతగారిని గురించిన విషయములనే ముచ్చటించుకుంటూ భారమైన హృదయములతో నుండిరి. ఇంతలో హఠాత్తుగా ఒక లారీ ఎదురుగా అదుపు తప్పి వస్తుండడము గమనించిన విజయలక్ష్మి గారి భర్తగారైన రామకృష్ణ గారు ఒక్కసారిగా కారును రోడ్డుపై నుండి పక్కకు తిప్పిరి. అప్పుడక్కడ ఉన్న ఒక పెద్ద రాయికి తగులుకొని కారు పల్టీలు కొట్టింది. విజయలక్ష్మిగారు ఒక్కసారిగా 'తాతా' అని అప్రయత్నముగా అరచిరి. ఆ తరువాత కొంతసేపటికి ఒక్కొక్కరు తేరుకుని ఎవరికేమైనదోనని ఆశ్రయముగా ఒకరినొకరు పలకరించుకోగా అందరూ స్వల్ప గాయములతో బయటపడిరిని అర్థమయ్యింది. రామకృష్ణగారు ఏ మాత్రము ఆలసించినా వారందరూ ఆ లారీ ప్రమాదములో మరణించి వుండేవారు. సమాధిలో కూర్చున్న మరుక్షణము నందే తాతగారు మళ్ళీ అదే కుటుంబమును ప్రాణములతో రక్షించుట గమనిస్తే తాతగారికి శరీరముతో అవసరము లేదనీ, వారి సూక్ష్మ శరీరము, అనంత శక్తి కలకాలము మనను కాపాడుతాయను సంగతి తేటతెల్లమయినది.

త్యమేవ సర్వం మమ దేవ దేవ
ఇరువదవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

అధ్యాయము - 21

శ్రీ గణేశాయనమః శ్రీ సరస్వత్యై నమః శ్రీ రామావధూతాయనమః

పరమ పవిత్రం పూజనీయం పావనచరితం
తారయతి సంసారాత్ తాత ఇత్యక్షర ద్వయం

పునఃదర్శనము :

తాతగారు సమాధి చెందిన తరువాత ఆ సమాధిని పాలరాతితో నిర్మించిన అన్ని విధములా అనుకూలముగా ఉండునని భావించిరి. అయితే తాతగారిని సమాధి చేయునపుడు సమాధిని ఆరోజు కేవలము మట్టితో కప్పివేసిరిని తెలుసుకుని సమాధి లోపల నుండి గోడలు నిర్మింపకున్న పైన కట్టు సమాధికి ఆధారముండదు కావున తప్పనిసరి పరిస్థితులలో సమాధి చుట్టూ తవ్వ గోడలు కట్టుట అన్ని విధములా శ్రేయస్కరమని నిర్ణయించిరి. పనివారు వచ్చి పనిని ప్రారంభించిరి. కొంతసేపటికి ఈశాన్యంవైపు మట్టిని తవ్వుతుండగా అనూహ్యముగా తాతగారి పాదము దర్శనమిచ్చెను. అది గాంచిన ప్రతి ఒక్కరూ పనిని వదలివేసి ఆశ్చర్యముతో ఏమి చేయుటకు పాలుపోక నిలుచుండిపోయిరి. ఎందుకనగా తాతగారిని సమాధి చేయునపుడు ఉత్తరదిక్కుగా కూర్చునబెట్టి ఆ తరువాత పూర్తిగా మట్టితో కప్పి సమాధి చేయుట జరిగినది. అటువంటిది తాతగారి పాదము ఒక మూలగా కనిపించుట గమనిస్తే కూర్చోపెట్టిన తాతగారు ఏ విధముగా పక్కకు ఒరిగిరో ఊహకందని విషయము. అప్పటికి తాతగారు సమాధి చెంది సరిగ్గా 21 రోజులు గడచినవి. అసలు పాదము కనిపించుటయే ఒక ఆశ్చర్యమనుకొంటే ఆ పాదము నల్లగా నిగనిగలాడుతూ సజీవముగా కనుపించినది. ఇక్కడ ఒక ముఖ్య విషయము గమనించవలెను. తాతగారిని సమాధి చేయునపుడు ధోన్ నుండి వచ్చిన భక్తులు చొరవ తీసుకొని కార్యక్రమమును నడిపించిరిని తెలుసుకున్నాము. వారు అప్పటికే

మరియొక యోగీశ్వరుడును సమాధి చేసియుండుటచే వారికి విధానమంతా క్షుణ్ణముగా తెలిసియుండుటచే వారారోజు విరివిగా ఉప్పు బస్తాలు తెప్పించి సమాధి చేయునపుడు అందులో వేయించుటచే తాతగారి శరీరము ఎటువంటి దుర్వాసనకూ లోనుగాకుండా శిథిలమైపోవునని తెలిపిరి. అంతేకాక ఒక చిన్న చీమ కూడా లోపలకు దూరకుండునట్లు కొంచెము కూడా వెలితి లేకుండా సమాధిని పూర్తిగా మట్టితో కప్పివేసిరి.

జయచంద్రారెడ్డిగారు సమాధిలో ఉన్న తాతను పద్మాసనములో కూర్చుండునట్లు చేసి ఉప్పు తగ్గితే దుకాణం వారిని బతిమాలి మరింత ఉప్పు తెచ్చి తాత శరీరమునకు ఎటువంటి ఇబ్బంది కలుగకుండా జాగ్రత్తపడిరి. వీరి సతీమణి జయమ్మ గారికి తాత సమాధియైన 15 రోజులకు ఒక కాలువలాంటి దాంట్లో కూర్చుని ఉన్న తాత కాళ్ళను చాలా ఇరుకుగా పెట్టుకుని కూర్చున్నట్లు కల వచ్చింది. ఆ తరువాత వారం రోజులకే తాత పాదము దర్శనమివ్వడమూ, తాత సమాధిలో పడుకుని ఉన్న స్థితికి వచ్చిరను సంగతి తెలిసినది. అయితే ఈ రెండు చర్యలకు భిన్నముగా కూర్చోబెట్టిన తాతగారు పడుకునియున్న స్థితికి రావడమూ, ఆ పాదము జీవముతో ఉండడము అక్కడున్న స్రుతి ఒక్కరిని సంభ్రమాశ్చర్యములలో ముంచివేసినది. ఈ సంగతి అప్పటికప్పుడు కార్చిచ్చు వలె కల్లూరు గ్రామములో పాకిపోయింది. తండోప తండాలుగా తరలివచ్చి భక్తులంతా తాతగారి పాద దర్శనము చేసుకొని తరించిరి. ఈ చర్య ద్వారా తాత తనకు మరణము లేదనీ, తన శరీరము శిథిలము కాదనీ భక్తులకు తెలియపరచుట వలన భక్తులందరూ తమకు తాత ఆశీస్సులు కలకాలము నిలచి ఉండునను ధైర్యముతో తాతను దర్శించి మరలినారు. ఈవిధముగా సుమారు రెండువేలమందికి ఆనాడు తాతగారి పాదదర్శనము లభించి ధన్యలైరి. భక్తజన సందోహమును అదుపుచేసి సమాధిని ఎప్పటివలెనే కప్పివేసి పనులు తిరిగి ప్రారంభించి సకాలమునందు పూర్తిచేసిరి. అదేరోజు తాతపట్ల పెద్దగా అవగాహన, భావన లేని శైలజ అక్క పద్మజకు తాతగారు కలలో కనిపించి వెంటనే శైలజను కల్లూరు పంపించి ఆమెచే విష్ణు సహస్రనామము పారాయణ చేయించమని

సమయముతో సహా సూచించగా కల్లూరు చేరిన శైలజ తాతగారు సూచించిన సమయము సరిగ్గా వారి మొదటి సమాధి అభిషేకము కావడము చూసి ఆనందముతో తన పారాయణ పూర్తిచేసి ఆ సేవలో పాల్గొంది. ఇక అప్పటినుండి తాత ఆ సమాధి నందు సజీవముగా ఉన్నారను భావము అందరికీ ఎంతో తృప్తిని, ధైర్యాన్ని ఇచ్చినది. అందుకనే వేలాదిగా భక్తులు తాతగారి సమాధిని దర్శించి, అభిషేక పూజలు గావించి మేలు పొందుచున్నారు.

మండలారాధనము :

భగవత్సరూపులూ, కారణజన్ములూ, పరిపూర్ణ ఆత్మ స్వరూపులూ అయిన శ్రీశ్రీశ్రీ రామావధూత గారికి మరణము లేదన్న సంగతి అందరకూ తెలిసినదే. కావున సామాన్య మానవులకు జరుపు ఉత్తర క్రియలు వారికి అవసరము లేదు. అయినప్పటికీ భక్తులు తమ సంతృప్తి కొరకు యోగులకు మండల పూజలు, ఆరాధనలూ సలుపుట వాడుకలో ఉన్నది. అదేవిధముగా తాతగారికి కూడా భక్తులందరూ మండలారాధన జరుపుటకు ఫిబ్రవరి 24వ తేదీని నిర్ణయించిరి. భక్తులందరికీ ఆహ్వానపత్రములు, సమాచారములు అందచేయబడినవి. తాతగారు ఎల్లప్పుడూ కూర్చోను వేపచెట్టు ప్రాంతము (కల్లం) అంతా శుభ్రపరచి విశాలమైన డేరాలు వేసి దూర ప్రాంతముల నుండి వచ్చు భక్తులకు వసతి ఏర్పాటు చేసిరి. వంటశాలలు నిర్మించిరి. ఎక్కడెక్కడ నుండియో భక్తులు ముందు రోజుకే కల్లూరు చేరిరి.

తాత మండలారాధనకు కల్లూరు వచ్చిన కాశిరెడ్డి తాత చేతికి తాతగారి వద్ద నుండే కర్ర నివ్వగా వారా కర్రను పట్టుకుని కొంత దూరము వెళ్ళిన తరువాత తిరిగి ఇవ్వబోతే వీరు ఆ కర్రను కాశిరెడ్డి తాతగారి వద్దనే ఉంచుకోమనిరి. అప్పుడు ఆయన “రామిరెడ్డి ఎక్కడకు వెళ్ళాడు? కర్ర నిక్కడే ఉండనీయండి” అన్నారు ఆ మాటలతో కూడా తాత సమాధి చెందలేదు. మనము ఎప్పుడు మనస్ఫూర్తిగా తలచుకుంటే అప్పుడు తాత ఆశీస్సులు తమకు లభించగలవన్న ధైర్యము కలిగింది.

గుంటూరు బాలచందర్ గారు తాతగారు శరీరముతో నుండగా ఎప్పుడూ కూర్చును ఉండు విధముననే ఒక నిలువెత్తు తైలవర్ణ చిత్రమును వేయించి తీసుకుని వచ్చిరి. తాతగారి చిత్రము తేజోమయముగా నుండి జీవకళ ఉట్టిపడుచున్నట్లుగా ఉన్నది. ఆ చిత్రపటమును చూసిన వారందరికీ తాతగారు మన కళ్ళెదుట కూర్చుని ఉన్నట్లే ఉన్నది. అంత సజీవముగా పటము చిత్రించిన చిత్రకారుడు నాగేశ్వరరావుగారు నిజముగా ధన్యులు. తాతగారి ఆ పటమును ఊరేగించుటకై సకల ఏర్పాట్లూ చురుకుగా సాగినవి. పూలతో శోభాయమానముగా అలంకరింపబడిన రథము సిద్ధముగా నుండెను. ముందుగా సమాధి మందిరమునందు అష్టోత్తర పూజలు, హోరతులు యథావిధిగా జరిపిన పిదప తాతగారి చిత్రపటమును రథముపై నుంచిరి. భక్తుల జయ జయ ధ్వనములు మిన్నముట్టుచుండగా, వివిధ రకముల వాయిద్యములు మ్రోగుచుండగా, బాణాసంచాల హోరులో, చిరుగంటల సవ్వడిలో రాగయుక్తముగా పాడు పాటలకు లయబద్ధమైన తాళములు జతకలువగా, ఆనంద నృత్యముల మధ్య శోభాయాత్ర బయలుదేరినది. వేలాదిగా తరలివచ్చిన భక్తజన సందోహము కల్లూరు పురవీధుల గుండా కర్నూలు పట్టణము వీధుల గుండా తిరిగి కల్లూరులోని వంటశాలవైపుకు వచ్చి ఆగినది. ఈవిధముగా తాతగారి చిత్రపటముతో జయప్రదముగా ముగిసిన ఊరేగింపు వంటశాలవైపు వచ్చుసరికి వంటలు సిద్ధముగానున్నవి.

కలగొట్ల గ్రామముతో తాతగారికి ఉన్న అనుబంధము తెలిసినదే. అదేవిధముగా ఆ గ్రామ ప్రజలకు తాతగారు సాక్షాత్ శ్రీరామచంద్రుడే. ఆ గ్రామం మొత్తం తాతను తమ ఇలవేల్పుగా, కుటుంబ పెద్దగా ఆరాధించి కొలుచుట మనమింతకుముందే తెలుసుకుని ఉన్నాము. వారు తాతపై తమకు గల ప్రేమాభిమానములను తెలుపుటకు ప్రత్యేకముగా వేరొక వంటశాలను ఏర్పాటుచేసి వంటలు ప్రారంభించిరి. వారు తాతగారి పట్ల తమకు గల ప్రత్యేక ప్రేమను తెలుపుటకు ఈ మార్గము ఎంచుకొనిరి. అనుకోని విధముగా తాతగారి శోభాయాత్ర ముగించి వచ్చుసరికి వీరి వంటశాలనుండియే మొదటగా ప్రసాదము వచ్చెను. ఆవిధముగా తాతగారు కూడా తన కోసము వచ్చిన తన భక్తుల ప్రేమ పూర్వకమైన

ఆరగింపును స్వీకరించిరి. ఆ తరువాత రెండు వంటశాలలు పక్కపక్కనే ఉన్నప్పటికీ రెండింటియందు విరివిగా అన్నదానము జరిగెను. ఎక్కువగా బీదవారు, అన్నార్తులు అన్నదానము నందు పాల్గొనుటచే అందరకూ తృప్తిగా భోజనమిడినారు. వేలాదిగా భక్తులు తాతగారి మహాప్రసాదమును మనసారా భుజించినారు. మధ్యాహ్నము మొదలైన అన్నదానము రాత్రి పదిగంటల వరకు రెండు వంటశాలలయందును విరామము లేకుండా సాగెను.

అటు పిమ్మట అనేకమంది భక్తులు మధురమైన భజనలు గావించిరి. రాత్రి సుమారు 10 గంటలకు హరికథా కాలక్షేపము ఏర్పాటు చేయబడినది. తాతగారి మహిమలను శ్రీ విరాట్ పోతులూరి వీరబ్రహ్మేంద్రస్వామితో పోలుస్తూ కథాగానము మధురముగా సాగినది. ఈవిధముగా తాతగారి మండలారాధన కార్యక్రమము అత్యంత భక్తి శ్రద్ధలతో, ప్రేమానురాగముల మధ్య దిగ్విజయముగానూ వైభవముగానూ జరిగినది. అప్పటివరకు తాతగారిని ప్రత్యక్షముగా దర్శించి పూజించుకున్న భక్తులందరకూ తాతగారి దివ్యమంగళ రూపము కనుమరుగగుటను జీర్ణించుకొనలేక అందరూ భారమైన హృదయములతో ఈ కార్యక్రమము ముగిసిన తరువాత మరలి వెళ్ళిరి.

బుర్రకథ :

తాతగారితో సన్నిహిత సంబంధ బాంధవ్యములు కలిగిన వారందరూ తాతగారి సమాధి వార్తను జీర్ణించుకోలేకపోయారు. తాతగారి శక్తి కలకాలమూ నిలిచి ఉంటుందని తెలిసినప్పటికీ తాత దివ్యమంగళ రూపము, ప్రశాంతమైనవారి చిరునవ్వు, ఆప్యాయత నిండిన గొంతుతో కూడిన తాత పలకరింపులకు నోచుకొనని తమ దురదృష్టమును తలచుకొని దుఃఖించుచుండిరి. కాలము ఎంతటి గాయమునైనా మాన్పుతుందని అందరి అభిప్రాయము. కానీ తాతగారి రూపము కనుమరుగవుటతో రోజులు గడుస్తున్న కొద్దీ ఆ బాధ, దుఃఖములే కాక అభిద్రతా భావము పెరిగిపోసాగినది. దీనినుండి బయట పడాలంటే తాతగారి లీలలను నిత్యమూ మననము చేయుటయే ఈ గాయమునకు సరియైన మందు అని భావించిన శైలజ తాతగారి లీలలను

కొన్నింటిని సులభమైన పద్ధతిలో బుర్రకథగా తయారుచేసి పిల్లలవి నిష్కల్మష హృదయములు కాబట్టి వారిచేత తాతగారి లీలలను గానము చేయుటకు నిశ్చయించి 12 సం.ల బిందును కథకురాలిగా, 7 సం.ల యామిని, మధులను పక్కనుండు వాళ్ళుగా శిక్షణ నివ్వగా అంత చిన్న పిల్లలు కూడా అతి తక్కువ సమయములో ఎటువంటి తొట్రుపాటు లేకుండా అనర్గళముగా గంటన్నరపాటు సాగే ఈ కార్యక్రమమును చెప్పగలిగినట్లు సాధన చేసిరి. ఈ బుర్రకథ మొత్తమునకు మల్లేష్ గారి అమ్మాయి ప్రభ వ్యాఖ్యాతగా చక్కగా రాణించింది. ఈవిధముగా అభ్యాసము చేసిన పిల్లలందరూ మొదటి కార్యక్రమమును దత్తజయంతినాడు తాతగారి సమక్షములో (సమాధి వద్ద) ప్రదర్శించినపుడు కల్లూరు గ్రామము మొత్తమూ కన్నీటి మయమైంది. అంతకుముందు సంవత్సరము దత్తజయంతినాడే నూతన గృహమున ప్రవేశించిన తాత రూపము కనులముందు కదులుతుండగా లవకుశలు రామాయణమును గానము చేసినంత మధురముగా ఇంత చిన్న పిల్లలు తాతగారి లీలలను అలవోకగా చెప్పడము అందరినీ ఆశ్చర్యానందములలో ముంచివేసినది. ఎటువంటి హంగులూ లేకుండా కేవలము తాతపై భక్తి ప్రేమలతో వారుచేయు గానము విని మైమరచిన కల్లూరు ప్రజలు మరొక్కసారి తాత లీలలను చెవులారా విని మనసారా ఆస్వాదించుటకు ఇదే కార్యక్రమమును తాతగారి మొదటి ఆరాధనోత్సవమునకు వినిపించవలసిందిగా కోరగా ఆనాడు కూడా ఊరి వాకిలి వద్ద ఈ కార్యక్రమము జయప్రదముగా ముగించిన స్ఫూర్తితో మరొక్కసారి గురుస్థానము వద్ద నిర్వహించుటయే కాక తాతగారితో అనుబంధమున్న అనేక గ్రామములలో, మందిరములలో ఈ బుర్రకథను అత్యంత సమర్థవంతముగా పోషించి ఆనాటి లవకుశలను కళ్ళకు కట్టినట్లు చూపించిరి. వీరి గానం విన్న ప్రతి ఒక్కరూ తాతను తలచుకుని ఏడ్చినవారే తప్ప ఏడ్వనివారు లేరంటే అతిశయోక్తి కాదు. ఈవిధముగా మొట్టమొదటిసారిగా తాతగారి మహిమను తమ గానముతో ప్రచారము చేసిన కీర్తిని తాతగారి దయతో వీరు దక్కించుకొనిరి.

పాదయాత్ర :

1992 సం. దత్తజయంతికి తాత నూతన గృహప్రవేశ వేడుకలు అత్యంత వైభవముగా జరిగాయి. ఆనాటి ఆ మహోత్సవములో పాల్గొన్న మల్లేష్ ఆ శుభ

సందర్భంలో ఒకానొక సత్ సంకల్పం మనస్సునందు కలుగగా తాత పాదాలు పట్టి హైదరాబాదు నుండి కల్లూరుకు పాదయాత్ర చేస్తాము అనుమతినిమ్మని వేడుకున్నాడు. అప్పుడు తాత “మీరు రండి వాడు చూసుకుంటాడు” అని అనుమతించారు. ఇది జరిగిన సుమారు నెలరోజులకే తాత సమాధి కావడం ఆ దుఃఖంలో అందరూ మునగడంతో ఏ పాదయాత్ర చేసి తాత వద్దకు వెళ్ళాలనుకున్నారో ఆ తాతే లేడను భావం అందరినీ కృంగదీసింది. అయితే కాలం గడచిన కొద్దీ తాత ఆరాధనమహోత్సవం దగ్గర పడింది. అప్పుడు అనుకోకుండా పాదయాత్ర ఆలోచన తిరిగి ప్రారంభమైంది. అయితే కేవలం పదిమంది లోపు మగవాళ్ళు మాత్రమే ఈ పాదయాత్రలో వెళ్ళాలనీ, దారిలో ఏది దొరికితే అది తిని ఎక్కడో అక్కడ తలదాచుకొని తిరిగి ప్రయాణమవ్వాలని నిర్ణయించడమైంది. ఆడవాళ్ళు కూడా కలిస్తే వసతి ఏర్పాట్లు, భోజన ఏర్పాట్లు ప్రత్యేకంగా చూడవలసి వస్తుందనీ, కేవలం మగవారైతే ఎలాగైనా ప్రయాణించగలరనీ అనుకున్నారు. ఈ పాదయాత్రను తాత విగ్రహ ప్రతిష్ఠ చేసిన కబూతర్ ఖానా మందిరం నుండి ప్రారంభించాలనుకున్నారు. ఆఫీసులకు ప్రయాణమైనవారు, తమవారు వెళ్తుంటే పంపడానికి వచ్చినవారూ, ఇతర సభ్యులూ అందరూ కబూతర్ ఖానా గుడిలో సమావేశమైనారు. అయితే అందరికీ తాతంటే ప్రాణమే. ఎటువంటి ఏర్పాట్లు లేవని తెలిసి కూడా ఆఫీసులకు బయలుదేరినవారు కూడా విరమించుకొని ఆడవారు సుమారు 7, 8 మంది శైలజతో సహా తామూ వస్తామంటూ బయలుదేరుటకు సిద్ధపడినారు. కనీసం కట్టుకోవడానికి బట్టలు కానీ, కప్పుకోవడానికి దుప్పట్లు కానీ, ఇంట్లో వారికి చెప్పను కూడా చెప్పకుండా తలవని తలంపుగా తాత మీద ప్రేమతో బయలుదేరారు.

అప్పటికప్పుడు తాతకోసం రథం సిద్ధం చేసి అందులో తాత పటము నుంచి హారతి నిచ్చి బయలుదేరారు. ఇందులో విశేషమేమంటే బయలుదేరిన ఆడవారిలో భాను అనే అమ్మాయి ఉంది. ఆమెకు 3 సం. చిన్నబాబు. తల్లిని వదిలి ఉండలేడు కాబట్టి ఆ 3 సం. బాలుడు కూడా పాదయాత్రలో భాగం పంచుకున్నాడు. 7 రోజులు నడిచి 14వ తేదీకి కల్లూరు చేరిన ఈ యాత్రలో ఆ బాబు ఏ మాత్రం

విసిగించడం కానీ, ఏడవడం కానీ చేయక అందరినీ ఆశ్చర్యపరచినాడు. ఆరకంగా ప్రారంభమైన పాదయాత్ర ముందుకు సాగింది. ఆరోజు రాత్రికి తిమ్మాపూరు అనే గ్రామం చేరేసరికి చీకటి పడింది. అక్కడ ఉన్నవన్నీ పూరిళ్ళే. అయినా వారిని అడిగి ఆడవారికి ఇంటిలోపల, మగవారికి బయట పడకలకేర్పాట్లు చేసుకుని మర్నాడు కాలకృత్యాలు తీర్చుకుని తెల్లవారేసరికి బయలుదేరారు. రెండోరోజు కూడా భోజనాలు హైదరాబాదు వారే తీసుకువచ్చిరి. రెండోరోజు రాత్రికి పాదయాత్ర షాద్‌నగర్ చేరింది. ఈ షాద్‌నగర్ సాయిబాబా మందిరానికి తాత శ్రీరామనవమినాడు శంకుస్థాపన చేసారు. ఆ ఆలయ నిర్వాహకులైన డాక్టరు విజయకుమార్, డాక్టరు శారద తాత ప్రియభక్తులు. తాతకోసం వెళ్ళి ఈ పాదయాత్ర బృందానికి వారు గుడిలోనే వసతి భోజన ఏర్పాట్లు చేసారు. మరునాడు వీరి భోజనాలు ఎలాగని అడుగగా ఏ ఏర్పాట్లు లేవని తెలుసుకున్న శారదగారు ఎంత తీరికలేని డాక్టరైనప్పటికీ తాతపై గల ప్రేమతో వారికి భోజన ఏర్పాట్లు తాము చూస్తామని చెప్పారు. ఆ రకంగా రెండు మూడు రోజులు గడిచివాయి. పాదయాత్ర ముందుకు సాగిపోతోంది. షాద్‌నగర్‌తో దూరం పెరిగిపోతోంది. ఈ భోజన సదుపాయాలు సమకూర్చడంలో డాక్టరు శారద తీరిక చేసుకొని వంటను తానే స్వయంగా వండితే బుచ్చయ్య అనే అతను ఆ భోజనాలను తలపై పెట్టుకొని ఏదో ఒక లారీ పట్టుకొని పాదయాత్ర బృందం ఎక్కడ కనబడితే అక్కడ లారీ దిగి వారి భోజనం పూర్తయిన తరువాత పాత్రలన్నీ తీసుకుని వెళ్ళి మళ్ళీ ఆ రాత్రి భోజనాలు తీసుకువచ్చేవాడు. దూరం పెరుగుతున్న కొద్దీ భారం పెరిగిపోయింది. అతనికి షాద్‌నగర్ వెళ్ళి తిరిగి రాత్రి భోజనానికి అందించడం మళ్ళీ షాద్‌నగర్ వెళ్ళడం పొద్దున్నే లేచి మళ్ళీ భోజనం తీసుకురావడంతో తీవ్ర శ్రమకు గురైనప్పటికీ ఎంతో ఓర్పుతో ఈ సేవ నందించాడు. ఎప్పటికప్పుడు మానేయాలనుకోవడం అయ్యో మేము లేకపోతే వీళ్ళు ఏ ఇబ్బందులు పడతారోనని తీసుకురావడం ఈ రకంగా సాగింది. కానీ రోజు రోజుకూ దూరం పెరిగిపోవడంతో సమయం సరిపోయే స్థితి దాటిపోగా ఇక మొహమాటపడితే కష్టమని ఆ రోజు డాక్టరు విజయకుమార్ పుట్టినరోజునీ, ఇక ఆ పూట తరువాత భోజనం తీసుకురావడం అసాధ్యమనీ వారు

ఏ ఏర్పాట్లు చేసుకుంటారో తమకు తెలియదనీ బుచ్చయ్య చెప్పి భోజనంలోకి స్వీటు కూడా తీసుకువచ్చాడు. అతను అక్కడే ఉండి అందరికీ భోజన ఏర్పాట్లు చేస్తుండగానే కల్లూరు సంస్థాన్ నుంచి మద్దిలేటి వచ్చి ఇప్పటివరకు మీరు ఏ ఏర్పాట్లు చేసుకున్నారో మాకు తెలియదు కానీ ఈ రోజు రాత్రి నుంచి మీరు భోజనానికి ఏ ఏర్పాట్లు చేసుకోవద్దని కల్లూరు తాత సంస్థాన్ నుండి మీకు ప్రసాదం వస్తుందని చంద్రారెడ్డి కబురుచేసాడని చెప్పాడు. ఇదంతా వింటున్న బుచ్చయ్య తాత ఈ లీలకు ఆశ్చర్య పోయాడు. పాదయాత్ర విషయంగా తాత ఒక్కమాటతో తన అనుమతిని తాను శరీరంతో ఉండగా ఇచ్చారు. అది “మీరు రండి వాడు చూసుకుంటాడు” అని. ఈ భోజన ఏర్పాట్లు ఈ రకంగా జరగకపోయినట్లైతే దారిలో వారికి తినడానికి ఏమీ దొరికేది కాదు. తనకోసం వచ్చే తన భక్తులను కాపాడడమే కాక, వారి కనీస అవసరాలను కూడా తాత తీర్చారు. ఈ సంఘటనవల్ల తెలిసిందేమిటంటే అవధూతలకు శరీరంతో పనిలేదు. వారు తాము పూర్తిచేయదలచుకున్న పనులను శరీరమున్నప్పుడు చేసినట్లే చేయగలరు. వారు జీవన్ముక్తులు అని తేటతెల్లముగా చెప్పినట్లేంది. ఒకవేపు తాతపై బెంగ, మరొకవేపు తాత చూపించే కరుణతో ఉక్కిరి బిక్కిరైన పాదయాత్ర భక్తులకు దారిలో తాత ఎన్నో మధురానుభూతులను అందించారు. వెళ్ళిన వారందరూ ఒకరికొకరు తోడునీడలా నిలిచి కలిసి నడిచి ఒకరు నడవలేక వెనుకబడితే వేరొకరు చేయూతను, మానసిక ధైర్యాన్నిచ్చి ఈవిధంగా చేదోడు వాదోడుగా ఆ యాత్ర సాగింది. తనకోసం వచ్చే తనవారికి తాత ఫోటో రూపంలో దర్శనమివ్వడం ఆశ్చర్యకరం. ఆ బృందంలో రవి అనే 15 సం. అబ్బాయికి కాళ్ళు పగిలిపోయి నడవలేని స్థితిలో బాధపడుతుంటే తోటివారు ధైర్యాన్నిచ్చి నువ్వలా బాధపడుతుంటే తాత ఆగలేరు. ఏదో రూపంలో తప్పక నీ దగ్గరకు వస్తారని ఊరడించారు. ఎలాగోలా ఆనాటి యాత్ర ముగించి ఒక గుడిలో విశ్రమించగా ఊహించని విధంగా హైదరాబాదు నుంచి తాత ఫోటో రావడం జరిగింది. అప్పుడందరు తాత ప్రత్యక్షమైతే అన్న ఉత్సాహంతో ఆ రాత్రి గడిపారు. తెల్లవారేసరికి ఆ అబ్బాయి కూడా కాళ్ళు పగుళ్ళు తగ్గినవాడై మిగిలినవారితో సమానంగా నడవగలిగాడు. షిరిడీ సాయి సేవాసంస్థ అధ్యక్షుడైన నారాయణ యాత్ర

తాబేలు నడకలా సాగేది. ఇతను ఇతరులతో సంబంధం పెట్టుకోకుండా తెల్లవారేసరికి కాలకృత్యాలు ముగించుకొని బయలుదేరి వెళ్ళిపోయేవాడు. అలా మెల్లమెల్లగా సాగుతూ వీరు కలిస్తే కలిసేవారు లేకపోతే లేదని తినడానికి ఏదైనా దొరికినా దొరకక పోయినా ముందుకెళ్ళేవాడు. రాత్రికి మాత్రం వీరిదగ్గరే బసచేసి తన యాత్రలో సఫలీకృతుడైనాడు.

ఇక ఇంకొక ముఖ్య విషయం. పాదయాత్ర బీచ్పల్లి చేరింది. అక్కడి ఆంజనేయాలయంలో అందరూ విశ్రమించి మరునాడు బయలుదేరారు. ఆరోజు భోగి పండుగ. ఈ బృందంలోని మల్లేష్ ప్రతి సం. భోగిరోజు తాత వద్దకు వెళ్ళి తాతకు భోగిపళ్ళు పోసేవాడు. తాత శరీరంతో లేని మొదటి భోగిరోజు అదే. పాదయాత్ర ప్రారంభమౌతూనే 3 కుక్కలు వారి వెంట నడిచాయి. సాధారణంగా కుక్కలు పొలిమేర వరకు వస్తాయేమో కానీ ఏ కుక్క కూడా తన గ్రామం వదలిరాదు. అయితే ఈ కుక్కలు గ్రామ సరిహద్దులు దాటి ముందుకు నడిచాయి. ఊరి బయట చిన్న పూరిపాకలో హోటలుంటే అక్కడ తాతకు ప్రియమైన ఉగ్గాణీ కనిపించింది. దత్తావతారమైన తాత ఆ కుక్కల రూపంలో దర్శనమిచ్చారని తాతకు ఆ ఉగ్గాణీ ప్రసాదం పెట్టారు. అది తిని తిరిగి రెండు కుక్కలు గ్రామంలోకి వెనుకకు మరలగా ఒక కుక్క మాత్రం వారిని అనుసరించింది. భోగిరోజు ఆ కుక్క అలా అనుసరించడం చూసిన మల్లేష్ తాత ఆ రూపములో మనకోసమే వచ్చారంటూ దానిని పట్టుకుని గట్టిగా ఏడ్చేశాడు. అంతేకాక ఆ రోడ్డుమీదే రేగిపళ్ళు కనిపించగా కొని పూలదండ వేసి ఆ భోగిపళ్ళు పోసి తన సంతోషం ఆ రకంగా వ్యక్తపరచాడు. ఆ కుక్క అలానే వారితోపాటు సుమారు 50 కి.మీ. ప్రయాణించి కల్లూరు చేరింది. పాదయాత్ర కర్నూలు చేరగానే అనుకోని విధంగా అక్కడ ఉన్న పోలీసు ట్రయినింగ్ సెంటర్ నుండి ప్రముఖులకు చేసే వందన సమర్పణ, సంగీతం రెండే రెండు నిమిషాల పాటు వినిపించింది. అది ఊహించని వారందరూ కర్నూలులో తాతకు లభించిన ఘన స్వాగత్యానికి ఆశ్చర్యపోయారు. నడిచిన ప్రతివారికీ ఆ గ్రామ సరిహద్దుకు రాగానే దుఃఖం హద్దులు దాటిపోయింది. ప్రతి ఒక్కరూ తాతతో తమకు గల అనుభూతులు గుర్తుకు రాగా దుఃఖాన్నాపుకోలేక

పోయారు. అప్పుడు కల్లూరు ప్రజలు, తాత సంస్థాన్ నుంచి వచ్చిన చంద్రారెడ్డి చూపించిన ప్రేమ అపూర్వం. తమ తాత కోసం ఇంతగా బాధపడుతున్న ఆ బృందాన్ని వారు సాదరంగా ఆహ్వానించి ఊరడించారు. కల్లూరు గ్రామం గ్రామం ఈ బృందం కోసం తరలి కర్నూలు చేరింది. అక్కడినుండి పెద్ద ఊరేగింపుతో బ్యాండ్ మేళాలు, మంగళవాద్యాలు, విద్యుద్దీపాల ధగధగలతో శోభాయాత్ర ముందుకు సాగింది. షిరిడీలో చావడి ఉత్సవం ఎంత నయనానందకరంగా సాగుతుందో అంతే మనోహరంగా కర్నూలు నుండి శోభాయాత్ర కల్లూరు చేరే దారిలో “అవధూత శ్రీరామిరెడ్డి తాత మహారాజుకీ జై” అనే జయ జయ ధ్యానాలు మిన్నముట్టాయి. ఆ రకంగా తాత దయతో కల్లూరు చేరిన బృందం తాత ఒడిలోకి చేరిన భావనకు గురైనారు. ఎందుకంటే పాదయాత్రలో తాత కురిపించిన మాతృప్రేమకు వారు పొంగిపోయారు. ఈ యాత్రలో పాల్గొనే అదృష్టాన్ని తమకు ప్రసాదించిన తాతకు వారు సదా కృతజ్ఞులమని తలచారు.

గ్రంథ ప్రయోజనము - ఫలశ్రుతి :

అవధూత అను పదమునకు స్వప్నమైన వివరణ, ఆ లక్షణములైన బాలోన్మత్త పిశాచ వేషధారణ, భక్త జనోద్ధారణ, లోకకళ్యాణం, ధర్మ సంస్థాపన కార్యక్రమములే కాక దయ, శాంతి, కరుణ, అక్రోధము, సత్యము వంటి ధర్మ లక్షణములు మూర్తీభవించిన పరిపూర్ణ దత్తావతారమే శ్రీ రామావధూత మహారాజు.

అవధూత రామిరెడ్డి తాత జీవిత చరిత్ర గ్రంథ రచన ప్రారంభించే ముందుగా తాతగారి సమాధి వద్ద తాతగారు ఎవరి కర్మలను తొలగించి ఎవరినైతే అనుగ్రహింప దలచిరో అటువంటి వారి వద్దకే ఈ గ్రంథం చేరాలనీ, అట్లు కాకుండా ఈ గ్రంథం అలంకార ప్రాయం కారాదనీ మనస్ఫూర్తిగా ప్రార్థించి గ్రంథరచన పూర్తి గావించుట జరిగినది. ఆ భావన కార్యరూపం దాల్చి అనేకానేక భక్తుల లోకిక సమస్యలనూ, బాధలనూ తాతగారు తీర్చడము మాత్రమే కాక వారి ఆధ్యాత్మికోన్నతికి మార్గం సుగమము చేస్తున్నారు. ఆవిధంగా సాయిబాబాను దర్శించనప్పటికీ బాబా ఆశీర్వాదం, అనుగ్రహం పొందుతున్నట్లే తాతగారి గ్రంథ పారాయణ చేసినవారు కానీ, తాత సమాధిని దర్శించిన వారుకానీ తాత అనుగ్రహమును ప్రత్యక్షముగా

పొందగలుగు తున్నారు. ఇందుకు సంబంధించిన ఉదాహరణములు సందర్భానుసారంగా గ్రంథములో పొందుపరచబడినవి.

- ◆ కరువు రక్కసి కోరలనుండి యుధోపియా ప్రజలను కాపాడిన విధానమూ
- ◆ కర్నూలు పట్టణంలో వరద తాకిడిలో ప్రాణనష్టం లేకుండా రక్షించడమూ
- ◆ ధర్మసంస్థాపనలో భాగంగా మందిర శంకుస్థాపన, ప్రతిష్ఠలు గావించడమూ
- ◆ లోకకళ్యాణార్థమై గ్రామ గ్రామము వర్యటించి పరిస్థితులు చక్కబరచడమూ
- ◆ ఎటువంటి క్లిష్టపరిస్థితులలోనైనా నేనున్నానన్న అభయము భక్తుల కొసగి వారికి మానసిక స్థైర్యాన్ని కలిగించడమూ
- ◆ భక్తుల సంసారిక బాధలు తీర్చి సుఖమయ జీవనం ప్రసాదించడమూ
- ◆ తన సర్వజ్ఞతతో భక్తుల మనసులకు ఊరటను, ప్రశాంతతనూ కలిగించి వారిని ఆత్మత, ఆరాటములనుండి తప్పించడమూ
- ◆ పంచభూతములనూ సందర్శానుసారం అధీనములో ఉంచుకోవడమూ
- ◆ ఎందరెందరో భక్తులకు ప్రాణభిక్ష నొసగడమూ
- ◆ తన లీలావిలాసముతో, వేదవాక్కులతో, సర్వజ్ఞతలతో భక్తులను అలరించి వారికి వారి వారి అర్హతలను బట్టి జీవన సాఫల్యం కలిగించడమూ తాతగారి అవతార ప్రాముఖ్యములోని కొన్ని ముఖ్య ఘట్టాలు.

క్రమశిక్షణతో ఉంటూ తాతగారిపై పూర్తి నమ్మకముంచి మన ప్రతి చిన్న కార్యక్రమానికైనా తాతగారిపై సంపూర్ణముగా ఆధారపడి మన మంచి చెడులు గమనించి తీర్చిదిద్దేది తాతగారేనను కృతనిశ్చయంతో ఉండడము వలన మనం

సమాజంలో ప్రజలు ఎదుర్కొనే మానసిక ఒత్తిడి, నిరాశ, నిస్పృహలకు లోనుకాకుండా మన జీవితంలో ఏ స్థాయిలోనైనా సరియైన నిర్ణయం తీసుకొని ఇహపర సుఖాలతో పాటు ఆధ్యాత్మిక ప్రగతికి బాటలు వేయగలుగుతాము. కావున ప్రతి ఒక్కరూ ఆడంబరాలు, ఆర్భాటములకు అతీతముగా ఉంటూ మానసిక భక్తి, ఉన్నతి, విశ్లేషణలకే ప్రాధాన్యమిస్తూ క్రమశిక్షణతో ప్రభువుపై ఆధారపడి నిదానమనే నినాదంతో జీవనం సాగిస్తే ఎటువంటి అటుపోట్లకూ గురికాకుండా నిర్మలంగా, నిశ్చింతగా, ప్రశాంతంగా సాగుతుంది. అటువంటి జీవితం పొందాలంటే సద్గురు రామావధూత మహారాజు జీవన చరిత్ర పారాయణచేసి తాతగారి తత్వాన్ని ఆకళింపు చేసుకొని ఆచరణలో పెట్టగలిగితే ఇవన్నీ కరతలామలకములే.

తాతగారిపై మనసు నిలిపి తాతనే నమ్మినవారిని తాత కల్పవృక్షము, కామధేనువు వలె రక్షించి కాపాడును. అంతేకాక ఎవరినైతే తాతగారు తన పిల్లలుగా భావించుతారో వారిని అన్ని విధములా కాపాడుతూ వారికి ఏ లోటూ రానియ్యకుండా చూసుకుంటారు. తాత భక్తుల ఇంట రోగములు, దారిద్ర్య దుఃఖములు నిర్మూలమై వారు దీర్ఘాయుష్మంతులై పాడిపంటల చేతనూ, సిరిసంపదలతోనూ తులతూగుతూ సర్వ సుఖములను అనుభవించగలరు. తాతగారి జీవిత చరిత్ర పారాయణము చేయువారి యోగ క్షేమములను తాత తాను వహించి వారి కష్టములను, కర్మలను తొలగించి వారికి శుభములు చేకూర్చును. పారాయణము చేయువారి భక్తి నమ్మకములపై ఆధారపడి ఫలితముంటుంది కాబట్టి పూర్తి ఏకాగ్రతతో ఈ గ్రంథ ప్రారాయణము చేసిన విద్య, ధనము, వ్యాపారము, వివాహము, సంతానము వంటి లోకికపరమైన కోరికలు నెరవేరగలవు. అంతేకాక తాతగారి లీలలను, తత్త్వమును చక్కగా గ్రహించి ఆధ్యాత్మికోన్నతిని పొందుటకు ఎంతగానో ఉపయోగపడు ఈ గ్రంథమును సప్తాహ విధానమున పారాయణ పూర్తిచేసి తాత కృపను పొందగలరు. ప్రత్యేకించి శ్రీరామనవమి, గురుపూర్ణిమ, కృష్ణాష్టమి, దత్తజయంతి, సంక్రాంతి (కనుమ) పర్వదినములలో పారాయణ చేసిన విశేష ఫలితములను పొందవచ్చును.

ఇరువది ఒకటవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

పదవ రోజు పారాయణము సమాప్తము

పీదమీలె చాలు రామో !
నీ పీద ధూళులె పీటవేలు !

త్వమేవ మోతాచ పితా త్వమేవ
త్వమేవ బంధుశ్చ సఖా త్వమేవ
త్వమేవ నిర్ద్యాఘ్నవిణం త్వమేవ
త్వమేవ సర్వం మమ దేవ దేవ

సర్వం
శ్రీ రామావధూతార్పణమస్తు